

Raftul
Denisei

BESTSELLER
INTERNATIONAL

KATE
MORTON

*Trica
ceadornicarului*

ROMAN

BIBLIOTECA
ALEPH

HUMANITAS
ficti

Elodie Winslow își iubește profesia, îi place rutina orelor de lucru, ține la apartamentul ei, plin de obiecte dragi și comori din copilărie. Dar într-o zi, dintr-o cutie nedeschisă de zeci de ani, apare o geantă din epoca victoriană. În ea găsește un carnet cu schițe în creion și peniță și un mic portret înrămat în argint. Descoperirea o tulbură și o face să-și pună întrebări. Amintirile legate de moartea mamei sale, tăcerile tatălui și ale unchiului și franchețea dureroasă a celei mai bune prietene îi sporesc îndoiala asupra deciziei de a se căsători. Pe zi ce trece, e tot mai sigură că destinul ei e legat de casa din desen și de aflarea identității femeii din fotografie.

Fiița ceasornicarului este un roman cu multiple ramificații, în care se întâlnesc lumi dintre cele mai diverse – pungașii din Covent Garden în Londra secolului al XIX-lea, lumea muzicală din secolul XX, înalta societate în diferite perioade, o mișcare artistică din epoca victoriană, tranșeele Marelui Război. Kate Morton construiește un roman pasionant nu numai prin dozarea suspansului, ci și prin forța personajelor și finețea detaliului.

„Kate Morton ne cucerește cu noul său roman, cel care-i arată maturitatea literară. *Fiița ceasornicarului* este o carte dramatică ce ne îndeamnă să reflectăm asupra artei, adevărului, iubirii și frumuseții, dar mai ales asupra pierderii și a felului în care aceasta marchează drumul fiecărei ființe.”

El Imparcial

ISBN 978-606-779-479-3

9 786067 794793

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

KATE
MORTON

*Frica
ceasornicarului*

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la Paper Print – Brăila

KATE MORTON
THE CLOCKMAKER'S DAUGHTER
Copyright © Kate Morton 2018
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORTON, KATE

Fiica ceasornicarului / Kate Morton; trad. din engleză și note

de Sinziana Dragoș. – București: Humanitas Fiction, 2019

ISBN 978-606-779-479-3

I. Dragoș, Sinziana (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Pentru Didee, fiindcă e genul de mamă care ne-a învățat să trăim pe culmi și pentru că mi-a dat cele mai bune sfaturi în privința scrisului din câte am primit.

PARTEA ÎNTÂI
GEANTA

I

Ne-am dus la Birchwood Manor pentru că Edward susținea că este o casă bântuită. Dar nu era, sau cel puțin nu pe vremea aceea, dar numai o fire posacă ar putea lăsa adevărul să zădărnicească o poveste atrăgătoare, iar Edward nu era nici pe departe un astfel de om. Îl însuflețeau o mare pasiune, o credință orbească în orice susținea – lucruri ce m-au făcut să mă îndrăgostesc de el. Vorbea cu ardoarea predicatorilor și-și formula părerile în așa fel încât le prefăcea în atracții strălucitoare. Fermeca oamenii, insufându-le energii pe care nici habar n-aveau că le posedă, făcând să le dispară totul din minte, în afară de ideile sale și de propria persoană.

Dar Edward nu era nici pe departe predicator.

Mi-l aduc bine aminte. Nu am uitat nimic.

Acoperișul de sticlă al atelierului din grădina mamei sale din Londra, mirosul culorilor proaspăt amestecate, scârțâitul pensulei pe pânză, în timp ce privirea lui îmi cerceta pielea. Nervii mi-erău înmuși. Voiam cu tot dinadinsul să-l impresionez, să-l fac să creadă că aș putea fi altceva decât eram, pe când ochii lui îmi studiau măsurile și îndemnurile doamnei Mack îmi răsunau în minte: „Maică-ta a fost o doamnă adevărată, neamurile tale au fost de rang înalt, să nu uiți! Joacă-ți cărțile cum trebuie și-atunci o să ne vină și nouă apa la moară.“

Așa că stăteam țeapănă acolo, pe scaunul acela plușat, în prima zi, în încăperea văruiată, acoperită de flori de mazărice. Sora sa cea mai mică mi-a adus ceai și prăjituri când mi-a fost foame. A venit și mama lui, pe poteca îngustă, să-l vadă cum lucra. Își iubea nespus fiul. Vedeă împlinindu-se în el toate speranțele familiei:

membru de vază al Royal Academy, logodit cu o fată înstărită, posibil tată al unor moștenitori cu ochi căprui.

Nu eram eu de nasul lui.

Mama lui s-a învinovățit pentru ceea ce a urmat, dar mai degrabă ar fi împiedicat ziua să întâlnească noaptea decât să ne despartă. El spunea că sunt muza și destinul lui, că își dăduse seama de asta pe dată, când mă zărise prin lumina tulbure a lămpilor cu gaz din foaierul teatrului Drury Lane.

Am fost muza și destinul lui. Și el al meu.

Asta s-a întâmplat demult; parcă a fost ieri.

O, cât de bine mi-amintesc dragostea!

Colțul acesta, la mijlocul scării principale, este locul meu preferat.

E o casă ciudată, parcă e special făcută să te inducă în eroare. Cu scări care cotesc în unghiuri neobișnuite, colțuroase ca niște genunchi și coate, cu trepte inegale, cu ferestre strâmbe care nu se aliniază oricât de tare ți-ai miji ochii uitându-te la ele, cu podele și ziduri cu panouri care acoperă ascunzători iscusit gândite.

Cotlonul acesta emană o căldură aproape nefirească. Asta am băgat cu toții de seamă când am venit aici prima dată și, în săptămânile verii timpurii, ne-am bătut capul să aflăm de unde se trage.

Și mie mi-a luat ceva timp să descopăr, dar am aflat adevărul în cele din urmă. Cunosc locul acesta așa cum îmi cunosc propriul nume.

Nu cu casa în sine, ci mai degrabă cu lumina i-a ademenit Edward pe ceilalți. În zilele senine, de la ferestrele mansardei se vedea Tamisa și mai departe, până la munții galezi. Panglici de mov și verde, stânci de calcar înălțându-se spre nori, iar aerul cald făcea să sclipească totul.

Așa că le-a propus următoarele: o lună întreagă de vară pentru pictat, poezie, picnicuri, povești, știință și invenții. O lună de lumină divină. Departe de Londra, de priviri iscoditoare. Nu e de mirare că ceilalți au acceptat fără șovăire. Edward putea – dacă își punea în minte – să-l convingă și pe diavolul însuși să-și facă rugăciunile.

Doar mie mi-a mărturisit adevăratul motiv pentru care venise aici. Căci deși atracția luminii era adevărată, Edward mai avea un secret.

De la gară am mers pe jos.

Era o zi perfectă de iulie. O adiere ușoară mi-a ridicat poala rochiei. Cineva adusese sendvișuri pe care le-am mâncat pe drum. Ce mai priveliște trebuie să fi fost pentru cine ne vedea: bărbații cu cravatele desfăcute, femeile cu părul lung despletit. Râsete, hârjoneli, glume.

Ce început măreț! Îmi amintesc susurul unui izvor din preajmă și uguitul unui porumbel în văzduh. Un om cu un cal, un băiat cocoțat pe niște baloți de paie într-o căruță, parfumul fânului de curând cosit – ah! ce dor mi-e de mirosul acela! Un cârd de găște dolofane ne-au privit cu ochi vioi când am ajuns în dreptul Tamisei, după care au sâsăit vajnic când ne-am îndepărtat.

Totul era numai lumină, dar nu a durat mult.

Știți asta cu toții, căci dacă acea căldură ar fi durat, n-ar mai fi fost nimic de povestit. Pe nimeni nu interesează verile liniștite și fericite care se sfârșesc așa cum încep. Asta am învățat-o de la Edward.

Izolarea a avut și ea rolul ei, iar casa aceasta era înfiptă pe malul apei ca un mare vapor pe uscat. Și vremea, zilele fierbinți înșirate una după alta, și apoi furtuna de vară din noaptea aceea care ne-a strâns cu forța înăuntru.

Vântul bătea și copacii gemeau, iar tunetul s-a rostogolit peste râu să apuce casa cu ghearele, iar înăuntru discuția s-a îndreptat spre fantome și blesteme. Focul trosnea în șemineu și flăcările lumânărilor pâlpâiau, iar în întuneric, în atmosfera aceea de teamă plăcută și de mărturisiri, ceva rău a fost trezit la viață.

Nu o fantomă, o, nu! Nicidecum! Când s-a înfăptuit, a fost ceva de-a dreptul omenesc.

Doi oaspeți neașteptați.

Două taine îndelung păstrate.

O împușcătură în noapte.

Lumina s-a stins și totul a rămas în întuneric.

Vara era pe trecute. Au început să cadă primele frunze mai grăbite, putrezind în băltoacele de sub tufișuri, și Edward, care iubea atât de mult casa asta, a început să bată coridoarele, ca prins într-o capcană.

În cele din urmă nu a mai putut răbda. Și-a strâns lucrurile să plece și eu nu l-am putut opri.

Ceilați l-au urmat, așa cum făceau mereu.

Și eu? Eu nu am avut de ales, am rămas.

CAPITOLUL UNU

Vara, 2017

Pentru Elodie Winslow, acesta era momentul preferat al zilei. Vara în Londra, când într-un anume moment al amiezii târzii soarele părea că șovăie în trecerea lui pe cer și lumina se revărsa prin cărămizile de sticlă din pavaj direct pe biroul ei. Și avantajul era că, Margot și dl Pendleton fiind plecați deja acasă, Elodie se bucura pe deplin de una singură.

Subsolul companiei Stratton, Cadwell & Co, din clădirea sa de pe Strand, nu era un loc prea romantic, nu semăna nici pe departe cu colecția de documente de la New College, unde Elodie se angajase peste vară, după ce își terminase studiile de masterat. Nu era niciodată cald, nici măcar în timpul unui val de caniculă ca cel de acum, când Elodie era nevoită să poarte un jersey în birou. Dar adesea, când se aliniau stelele, biroul devenea aproape fermecător, cu tot izul său de praf și vechi, cu toată umezeala Tamisei.

În bucătărioara îngustă din spatele fișetelor, Elodie a turnat apă în cană și a întors clepsidra. Margot era de părere că această precizie era exagerată, dar lui Elodie îi plăcea ca pliculețul de ceai să stea în apa fiartă exact trei minute și jumătate.

Și în timp ce aștepta, firicelele de nisip scurgându-se în vasul de sticlă, Elodie și-a reamintit de mesajul Pippei. Îl citise pe telefon când dăduse fuga peste drum să-și cumpere un sendviș la prânz: o invita la o petrecere dată pentru lansarea unei colecții de modă, care i se părea la fel de tentantă ca o oră petrecută în sala de așteptare a unui doctor. Din fericire, avea deja alt program – să-l viziteze pe tatăl ei în Hampstead ca să ia înregistrările pe care i le

pregătise –, așa că nu mai era nevoită să inventeze un motiv de refuz.

Nu era ușor să i se spună „nu“ Pippei. Era cea mai bună prietenă a ei încă din prima zi a clasei a treia la școala primară din Pineoaks. Adesea, Elodie îi mulțumea în gând domnișoarei Perry că le așezase în aceeași bancă: Elodie – Fetița cea Nouă, în uniformă străină și cu codițele strâmbe împletite cu greu de tata, și Pippa, cu zâmbetul ei larg, cu gropițe în obraji, mișcându-și mereu mâinile când vorbea.

De-atunci au rămas nedespărțite. În școala primară, la liceu și chiar după aceea, când Elodie a plecat la Oxford, iar Pippa la Central Saint Martins. Acum se vedeau mai rar, dar asta era de așteptat – lumea artistică era atât de ocupată și sociabilă, iar Pippa lăsa un șir nesfârșit de invitații în mesageria telefonului lui Elodie, în timp ce se îndrepta de la deschiderea unei galerii sau prezentarea unei instalații la alta.

Lumea arhivelor era, prin comparație, complet *neaglomerată*. Adică nu era aglomerată după gustul efervescent al Pippei. Elodie petrecea mult timp la birou și intra adesea în contact cu altfel de ființe umane, dar nu erau chiar dintre cele care trăiau și respirau. Primii domni Stratton și Cadwell străbătuseră globul pământesc la vremea când tocmai începuse să se micșoreze, iar inventarea telefonului nu diminuase încă importanța corespondenței scrise. Așa că Elodie își petrecea timpul în compania unor obiecte aparținând unor persoane de mult dispărute, cufundându-se în descrierea unei serate ținute în Orient Express sau a întâlnirii dintre aventurierii victorienți în căutarea Coridorului Nord-Vestic.

Astfel de evenimente sociale peste timp o bucuraseră mereu pe Elodie, care e drept că nu avea prea mulți prieteni în carne și oase, dar nu-și bătea capul cu asta. Era istovitor să tot zâmbești și să sporovăiești, să îți dai cu părerea despre vreme, și, indiferent cât de restrânse erau, pleca întotdeauna de la întâlniri mondene simțindu-se vlăguită, de parcă și-ar fi pierdut niște părți vitale pe care nu le-ar mai fi putut recupera vreodată.

Elodie a scos piculețul de ceai, a stors ultimele picături în chiuveță și și-a turnat lapte preț de două secunde.

Și-a dus cana la masa de lucru unde începeau să răzbată razele soarelui de amiază și, pe măsură ce aburul se răsucea voluptuos, iar palmele i se încălzeau, Elodie își trecea în revistă treburile rămase pe ziua aceea. Ajunsesse la mijlocul unui index al termenilor din relatarea tânărului James Stratton despre călătoria sa pe coasta de vest a Africii din 1893, mai avea de scris un articol pentru numărul următor al buletinului lunar al companiei Stratton, Cadwell & Co, iar dl Pendleton îi lăsase să verifice corectura pentru catalogul următoarei expoziții, înainte de a-l da la tipar.

Dar Elodie lucrase toată ziua cu cuvinte, asigurându-le înșiruirea corectă, și își simțea mintea obosită. Privirea i-a căzut pe cutia de carton de sub biroul ei. Stătea acolo de luni după-amiază, când, din pricina unei inundații în biroul de deasupra, trebuiseră să evacueze imediat vechea garderobă – un adaos arhitectural cu tavan jos în care Elodie nu-și amintea să fi intrat în cei zece ani de când lucra în clădirea aceea. Cutia apăruse de sub un maldăr de draperii de brocart prăfuite aflate în spatele unui șifonier vechi, purtând o etichetă scrisă de mână: „Conținutul unui sertar al biroului din pod, 1966 – necaralogat.”

Descoperirea unor materiale de arhivă în garderoba dezafectată – să nu mai pomenim și că asta se întâmpla după zeci de ani de când se pare că fuseseră livrate – era îngrijorătoare, iar reacția dlui Pendleton fusese explozivă, după cum era de așteptat. Era maniac în privința protocolului și era un mare noroc – după cum căzuseră de acord Elodie și Margot ceva mai târziu – că cel însărcinat cu primirea acelor materiale în 1966 părăsise de mult timp acest serviciu.

Iar asta căzuse cum nu se poate mai rău: de când le fusese trimis un consultant în probleme de management ca să mai „scape de balast”, dl Pendleton stătea ca pe jar. Nu numai că i se invada universul personal, dar era prea de tot să fie jignit punându-i-se la îndoială eficiența.

— E ca și cum cineva ți-ar cere ceasul cu împrumut ca să-ți zică el cât e ora, spusese el cu un rictus înghețat după întâlnirea cu specialistul din ziua precedentă.

Cum apariția bruscă a cutiei amenințase să-l ducă în pragul apoplexiei, Elodie – căreia îi dispăcea lipsa de armonie la fel de

mult ca dezordinea – a intervenit promițând ferm că va aranja ea totul, împingând-o iute sub birou ca să o facă nevăzută.

De atunci avusese grijă să o țină ascunsă ca să nu mai provoace o altă criză, dar acum, în biroul liniștit, a îngenuncheat și a scos cutia din ascunziș...

Parcă luată prin surprindere de împunsătura luminii bruște, geanta – strivită pe fundul cutiei – s-a umflat ca și cum ar fi tras aer în piept. Făcuse o călătorie lungă și obositoare, după cum era de înțeles. Marginile i se tociseră, cataramele îi ruginiseră și un miros neplăcut de mucegai îi năpădisese interiorul. Iar praful se întărise formând o patină permanentă pe pielea ei cândva fină, făcând-o să semene cu obiectele acelea pe care oamenii le țin la distanță, privindu-le pe toate părțile, în timp ce socotesc la ce ar fi bune. Prea veche ca să fie de vreun folos, dar cu un aspect istoric greu de definit, care excludea posibilitatea de a o arunca.

Geanta fusese mult iubită cândva, admirată pentru eleganța ei și, mai ales, pentru utilitatea ei. Fusese de nelipsit cuiwa la vremea când astfel de obiecte erau ținute la mare preț. De atunci rămăsese ascunsă și nebăgată în seamă, regăsită și denigrată, pierdută, găsită, uitată.

Acum, totuși, lucrurile care stătuseră deasupra ei erau ridicate în fine unul câte unul și geanta era scoasă la iveală, în încăperea aceasta cu zumzet slab de electricitate și trosnet de țevi, cu lumină difuză galbenă, miros de hârtie și mănuși albe și moi.

Dincolo de aceste mănuși albe și moi se afla o femeie. Tânără, cu brațe subțiri, ducând spre un gât delicat pe care se sprijinea un chip înconjurat de păr negru, scurt. Ținea și ea geanta la distanță, dar nu cu un sentiment de neplăcere.

Atingerea ei era blândă, buzele i se strânseseră în semn de interes ca gura unei pungațe elegante, iar ochii săi întunecați se îngustaseră ușor, după care se deschiseseră larg la vederea marginilor cusute de mână, cu măiestrie, cu ață fină de bumbac indian.

Și-a trecut ușor degetul cel mare peste inițialele șterse și mohorâte de pe clapă și geanta a simțit un fior de plăcere. Atenția aces-

tei tinere îi dădea de înțeles că ceea ce se dovedise a fi o călătorie neașteptat de lungă ar fi putut să se apropie de sfârșit.

Deschide-mă! a îndemnat-o geanta. Uită-te înăuntru!

Cândva geanta aceasta fusese nouă și strălucitoare, făcută pe comandă de domnul Simms însuși la manufactura regală W. Simms & Son din Bond Street. Inițialele aurite fuseseră dăltuite de mână și lipite la cald cu mare pompă, fiecare țință și cataramă de alamă fusese special aleasă, atent cercetată și lustruită, pielea de cea mai fină calitate fusese croită și cusută cu grijă, unsă și făcuiată cu mândrie. Mirosul de mirodenii din Orientul Îndepărtat — cuișoare, santal și șofran — se strecurase prin crăpăturile clădirii din parfumeria de alături și se cuibărise în ea, făcând-o să te ducă cu gândul la locuri îndepărtate.

Deschide-mă...

Femeia cu mânuși albe a desfăcut catarama de alamă și geanta și a ținut respirația.

Deschide-mă, deschide-mă, deschide-mă...

I-a dat la o parte cureaua de piele și, pentru prima dată în mai bine de o sută de ani, lumina a pătruns în colțurile cele mai întunecate ale genții.

O învălmășeală de amintiri — trunchiate și confuze — a năpădit-o: clopoțelul de deasupra ușii de la Simms & Son, foșnetul rochiei unei tinere, tropăitul copitelor de cai, mirosul de vopsea proaspătă și terebentină, căldură, pasiune, șoapte. Lumina lămpilor cu gaz din gări, un râu lung și șerpuitor, parfumul de grâne coapte al verii...

Mâinile înmănușate s-au retras, și odată cu ele încărcătura genții.

Vechile senzații, vocile, urmele s-au risipit și totul a devenit — în fine — șters și tăcut.

Se terminase.

Elodie a pus conținutul în poală și a așezat geanta deoparte. Era un lucru prea frumos care nu se potrivea cu celelalte din cutie, o adunătură de obiecte de birou: un perforator de hârtie,

o călimară, un suport de creioane și agrafe, precum și un toc de ochelari din piele de crocodil, a cărui etichetă informa că este „proprietatea lui L.S-W“. Aceasta i-a indicat lui Elodie că biroul și obiectele de pe el aparținuseră lui Lesley Stratton-Wood, o strănepoată a unuia din vlăstarele familiei primului James Stratton. Datarea ar fi concis – Lesley Stratton-Wood murise în anii 1960 – și s-ar fi explicat astfel de ce cutia fusese adusă la Stratton, Cadwell & Co.

Dar geanta era totuși prea veche ca să fi aparținut domnișoarei Stratton-Wood, dacă nu cumva fusese făcută vreo copie în mod special, iar obiectele dinăuntru păreau a fi dinaintea secolului XX. La o primă privire au ieșit la iveală un carnet negru cu monograma (E.J.R), cu marginile marmorate, o cutie de creioane de alamă din epoca victoriană mijlocie și o mapă de documente din piele verde, decolorată. Nu aveai cum să-ți dai seama de la început cui aparținuse geanta, dar sub clapa din față a mapei se afla o etichetă aurită pe care scria: „James W. Stratton, Esq., Londra, 1861“.

Mapa verde era subțire și, la început, Elodie a crezut că ar fi putut fi goală, dar când i-a desfăcut închizătoarea, a dat de un singur obiect: o ramă delicată de argint, îndeajuns de mică să îi încapă în palmă, conținând fotografia unei femei. Era tânără, cu părul lung, deschis la culoare, dar nu blond, din care jumătate era prins într-un coc moale în vârful capului, ochii priveau direct, cu bărbia ușor ridicată și pomeții înalți. Buzele arătau o fire voluntară, condusă de inteligență, poate chiar și de sfidare.

Elodie a simțit un fior de nerăbdare pe când studia din priviri tonurile de sepie, ca o promisiune de redescoperire a unei vieți. Rochia femeii era mai lejeră decât ar fi fost de așteptat pentru epoca aceea. Materialul alb îi cădea pe umeri într-un decolteu ascuțit. Mâneca transparentă era largă și, la o mână, fusese ridicată până la cot. Avea încheieturile subțiri, iar mâna așezată în șold îi pune în evidență subțirimea taliei.

Încadrarea era la fel de neobișnuită ca și subiectul, căci femeia nu se afla în interior, așezată pe o canapea sau pe vreun fundal pitoresc așa cum ar fi fost de așteptat la un portret victorian. Ea

se afla afară, înconjurată de o verdeață deasă, un peisaj care sugera mișcare și viață. Lumina era difuză, cu un efect amețitor.

A pus fotografia la o parte și a luat carnetul cu monogramă, care s-a deschis scoțând la iveală pagini crem, groase, din hârtie pânzată scumpă, pline cu rânduri întregi de scriitură, și din când în când cu câte o schiță în cerneală a unor siluete, peisaje, obiecte. O bucată de hârtie ruptă de altundeva a căzut dintre pagini. Pe ea era scrisă o singură frază: „O iubesc, o iubesc, o iubesc, și dacă n-o să fie a mea am să înnebunesc cu siguranță, căci mă tem că, atunci când nu sunt cu ea...”

Cuvintele au țâșnit de pe pagină de parcă ar fi fost rostite cu voce tare, dar, când a întors hârtia pe partea cealaltă, Elodie nu a aflat de ce se temea cel ce le scrisese.

Și-a trecut degetul înmănușat peste aceste rânduri. Ridicată în lumină, hârtia dădea la iveală propria urzeală, împreună cu perforațiile străvezii lăsate de penița ascuțită a tocului.

Elodie a pus cu grijă la loc în carnet hârtia cu marginile rupte.

Deși atât de vechi acum, impactul acestui mesaj era tulburător: vorbea pregnant și valabil încă despre o treabă neterminată.

Elodie a mai frunzărit cu atenție câteva pagini pline cu studii hașurate de o mână de artist și, din când în când, câte o schiță de profil pe marginea textului.

Apoi s-a oprit.

O schiță anume era mult mai atent lucrată decât celelalte, mai completă. Un peisaj de pe malul unui râu, cu un copac în prim-plan și o pădure care se zărea în depărtare, peste un câmp lin. De după o dumbravă în partea dreaptă se ivea o casă cu două frontoane cu acoperișuri ascuțite, cu opt hornuri și cu giruetă frumos lucrată, care înfățișa Soarele și Luna și alte corpuri cerești.

Era un desen minunat, dar nu din pricina asta a rămas Elodie cu privirile ațintite la el. A avut un sentiment aproape dureros de déjà-vu, atât de puternic că-i apăsa pieptul.

Mai văzuse locul acela. Amintirea era atât de vie, de parcă fusese acolo, și totuși Elodie își dădea oarecum seama că îl vizitase doar în închipuirea ei.

Cuvintele i-au revenit în minte cu aceeași claritate cu care se aude cântecul păsărilor în zori: „Și pe poteca șerpuită, peste poiana întinsă, spre râu au pornit-o cu tainele și săbiile lor.“

Și și-a amintit. Era o poveste pe care i-o spunea mama ei. O poveste de adormit copiii, romantică și încâlcită, cu eroi și tâlhari și o Zână a Zânelor, care se petrecea într-o casă ascunsă în păduri întunecate, înconjurată de o apă mare și șerpuitoare.

Dar nu existase nici o carte cu imagini. Povestea fusese doar spusă, pe când ședeau amândouă în patul ei de copil din camera cu tavan înclinat.

Orologiul din biroul domnului Pendleton a răsunat pe un ton jos și prevestitor, iar Elodie și-a aruncat ochii la ceasul ei de mână. Întârziase. Timpul își pierduse din nou șirul, prefăcându-și săgeata în praf în jurul ei. Cu o ultimă privire la scena ciudat de familiară, a pus carnetul și celelalte obiecte la loc în cutie, a închis capacul și a împins-o înapoi sub birou.

Tocmai își luase poșeta și făcuse o parte din mișcările obișnuite de verificare și închidere a ușilor biroului, când a simțit o pornire greu de stăvilit. Neputând rezista, s-a repezit înapoi la cutie, a scos afară carnetul cu schițe și l-a vârât în geanta ei.

CAPITOLUL DOI

Elodie a prins autobuzul 24 de la Charing Cross, care mergea spre nord către Hampstead. Cu metrourl ar fi fost mai rapid, dar ei nu-i plăcea să meargă cu metrourl. Era prea aglomerat, fără aer și nu se simțea bine în spații închise. Manifestase această aver-siune încă de când era mică și se obișnuise cu ea, dar în momentul acela parcă îi părea rău; îi plăcea *ideea* de metrou, ca exemplu de realizare a secolului al XIX-lea, cu inscripțiile lui și plăcile de fa-ianță vechi, cu istoria și praful lui.

Traficul era înnebunitor de lent, mai ales pe lângă Tottenham Court Road, unde săpăturile pentru calea ferată scosese la vedere spatele unui șir de case victoriene de cărămidă – adevărate ma-troane. Era una dintre priveliștile preferate ale lui Elodie, pentru că îi oferea un crâmpei dintr-un trecut atât de real, încât ai fi putut să-l atingi cu mâna. Își imagina, așa cum făcea de obicei, viețile celor care locuieseră în acele case de demult, când partea sudică a cartierului St. Giles adăpostea Rookery, o mahala înțesată, sordidă, cu haznale și canale de scurgere deschise, prăvălii unde se vindea gin și ganguri cu prostituate și copii ai străzii, acolo unde Charles Dickens își făcea plimbarea zilnică și alchimiștii și astrologii își ademeneau clienții pe străzile din Seven Dials.

Nutrind, asemenea multora dintre concetățenii săi din epoca victoriană, un mare interes pentru supranatural, tânărul James Stratton lăsase numeroase însemnări în jurnalele sale despre vizi-tele la un anumit spiritist și ghicitor din Covent Garden la care zăbovisе deseori. Bancher fiind, James Stratton avea un mare talent scriitoricesc, jurnalele sale oferind descrieri vii, pline de compasiune

și uneori foarte nostime ale vieții din Londra victoriană. Fusesse un om blând, *bun*, hotărât să îmbunătățească viața celor săraci și neajutorați. Scriindu-le prietenilor în încercarea de a-i atrage spre cauzele sale filantropice, el credea că „viața și viitorul ființei omenеști trebuie cu siguranță îmbunătățite prin asigurarea unui loc decent unde să-și pună capul în timpul nopții”.

În viața profesională fusese respectat, chiar și iubit de semenii săi, fiind un oaspete strălucitor și foarte apreciat la petreceri, umblat și bogat, plin de succes după toate standardele victoriene. Totuși, în viața personală apărea ca o figură singuratică. Se căsătorise târziu, după câteva legături nepotrivite și de scurtă durată. O actriță care fugise cu un inventator italian, un model al unui pictor, dar aceasta însărcinată cu alt bărbat, iar pe la mijlocul vieții arătase o afecțiune adâncă și de lungă durată pentru una dintre servitoarele sale, o fată liniștită pe nume Molly, pe care o copleșea adesea cu dragălășenii mărunte fără a-și declara adevăratele sentimente. Lui Elodie i se părea că își pusese deliberat în minte să aleagă femeii care nu voiau sau nu puteau să-l facă fericit.

— Dar de ce ar fi vrut una ca asta? o întrebase Pippa încruntându-se, când Elodie îi împărtășise această impresie într-o seară, la un pahar de sangria cu gustări spaniole.

Deși din corespondența lui nu reieșea nimic explicit, nici o mențiune despre vreo dragoste neîmpărtășită sau vreo mărturisire despre vreo deziluzie adâncă, Elodie nu putea discerne cu precizie, dar nici nu putea treacă cu vederea unda de melancolie ascunsă sub tonul plăcut al scrisorilor lui, el părând că se afla într-o permanentă căutare a împlinirii desăvârșite pe care nu o putea atinge.

Elodie cunoștea prea bine expresia aceea sceptică ce apărea pe chipul Pippei de câte ori rostea cu voce tare lucruri de genul acesta. Nu avea cum să-i descrie cât de profund ajungi să cunoști pe cineva când lucrezi zi de zi cu elemente ale vieții sale. Nu putea înțelege nevoia lumii moderne de a-și dezvălui public, în permanență, cele mai tainice sentimente, ea își păzea intimitatea cu mare grijă, fiind adeptă a noțiunii franțuzești *le droit de l'oubli* – dreptul la uitare. Și totuși asta era esența meseriei ei – ba chiar pasiunea ei –, să păstreze și chiar să reînvie viețile celor care nu mai

au nimic de spus în această privință. Ea citise cugetările cele mai intime ale lui James Stratton, rândurile sale din jurnal nefiind scrise cu gândul la posteritate, dar James Stratton nu auzise niciodată de ea.

— Ești îndrăgostită de el, clar, spunea Pippa ori de câte ori Elodie încerca să-i explice.

Dar nu despre dragoste era vorba, ci îl admira pur și simplu pe James Stratton și simțea că e de datoria ei să-l apere. Avusese parte de viață peste timp și era de datoria lui Elodie să se asigure că este tratat cu respect.

Nici nu i se formulase bine cuvântul „respect” în minte, că i-a zburat gândul la caietul cu desene îndesat în poșeta ei și a roșit toată.

Oare ce-o apucase?

A cuprins-o panica, amestecată cu o senzație groaznică, minunată, păcătoasă de nerăbdare. În cei zece ani de când lucra în arhiva Stratton, Cadwell & Co., niciodată nu încălcase atât de flagrant regulile stabilite de dl Pendleton. Ordinele sale erau clare: a lua un obiect din depozit – ba chiar mai rău, a-l îndesa în geantă și a-l supune sacrilegiului de a fi transportat într-un autobuz londonez din secolul XXI – era o mai mult decât o lipsă crasă de respect. Era ceva de neiertat.

Dar, în timp ce autobuzul 25 ocolea stația Mornington Crescent, ca să o apuce pe Camden High Street, aruncând o privire rapidă în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni, Elodie a scos carnetul din geantă și a dat iute paginile până la desenul cu casa de pe malul râului.

Și de data aceasta a fost năpădită de senzația că știa prea bine locul acesta. În povestea pe care i-o spunea mereu mama ei, casa era efectiv o poartă către un alt tărâm, dar pentru Elodie – ghemuită în brațele mamei, inspirându-i parfumul neobișnuit de narcise – povestea însăși devenea un prag, o incantație care o desprindea de prezent, purtând-o pe tărâmul imaginației. După moartea mamei sale, lumea acelei povești a devenit refugiul ei tainic. Fie că se afla la școală, în pauza de prânz, sau acasă, în lungile amiezi liniștite, ori noaptea, când întunericul amenința să sufocă totul,

nu avea altceva de făcut decât să se ascundă undeva și să închidă ochii și putea trece apa, străbătând cu curaj pădurea, ca să pătrundă în casa fermecată...

Autobuzul a ajuns la stația South End Green și Elodie s-a oprit doar cât să cumpere câte ceva de la taraba de lângă stația trenului de suprafață, înainte de a o lua grăbită pe Willow Road către Gainsborough Gardens. Era încă înăbușitor de cald și până când a ajuns la ușa micuței case a tatălui ei – ce fusese la început casa grădinarului – se simțea istovită de parcă alergase un maraton întreg.

— Bună, tată, a spus ea, sărutându-l. Ți-am adus ceva.

— Vai de mine, a exclamat el, uitându-se neîncredător la planta din ghiveci. Chiar și după ce am pățit data trecută?

— Eu am încredere în tine și, pe deasupra, doamna care mi-a vândut-o mi-a spus că trebuie udată doar de două ori pe an.

— Doamne, chiar așa? Doar de două ori pe an?

— Așa mi-a spus.

— Ce minune!

În ciuda căldurii de afară, el gătise rață *à l'orange*, specialitatea lui, și au mâncat la masa din bucătărie, așa cum făceau întotdeauna. Familia lor nu prea era genul care să mănânce în sufragerie, poate doar la ocazii speciale, cum ar fi Crăciunul sau vreo zi de naștere, sau data aceea când mama lui Elodie se hotărâse să-l invite de Ziua Recunoștinței pe violonistul american cu soția.

Și, în timp ce mâncau, au început să vorbească despre muncă: expoziția pe care Elodie urma să o organizeze în curând și corul tatălui ei, lecțiile de muzică pe care se apucase să le predea în ultima vreme la o școală primară din apropiere. Fața i se lumina toată când povestea despre fetița a cărei vioară era la fel de lungă cât brațul și despre băiatul cu ochii strălucitori care venise în sala de repetiții din proprie inițiativă, implorându-l să-i dea lecții de violoncel.

— Părinții lui nu au nimic de-a face cu muzica, să știi!

— Stai să ghicesc! Ați căzut la învoială, nu-i așa?

— Nu m-a lăsat inima să-l refuz!

Elodie a zâmbit. Tatăl ei avea o mare slăbiciune pentru muzică și nu i-ar fi trecut prin minte să-i refuze unui copil ocazia de a-i împărtăși această mare dragoste. Era convins că muzica avea puterea de a schimba viața oamenilor – „Chiar și mintea, Elodie!” – și nimic nu-l înflăcăra mai tare decât să discute despre elasticitatea creierului și despre RMN-uri care arată că există o legătură între muzică și trăirea afectivă. Lui Elodie i se strângea inima când îl vedea ascultând un concert: chipul i se transfigura sub ochii ei. Cândva fusese și el muzician profesionist. „Doar vioara a doua, preciza ori de câte ori venea vorba de asta, cu o notă de respect în voce, în timp ce continua, după cum era de așteptat: Nici pe departe de talia ei!”

Ea. Privirea i-a alunecat spre sufrageria de la capătul celălalt al holului. De unde stătea ea, se vedeau doar marginile câtorva rame, dar Elodie nu avea nevoie să se uite la peretele acela ca să știe ce fotografii se aflau acolo. Locul lor nu se schimba niciodată. Era peretele ei. Adică era peretele lui Lauren Adler, fotografii uimitoare ale unei tinere pline de viață, cu păr lung și drept, care ținea un violoncel în brațe.

Elodie studiase acele fotografii îndelung când era mică și-i rămăseseră întipărite în minte. Mama ei, cântând în diverse posturi, cu chipul transfigurat de concentrare: cu pomeții ridicați ai obrazilor, cu privirea concentrată, cu degetele ei abile pe strunele care străluceau în lumina reflectoarelor.

— Vrei un pic de budincă?

Tatăl său scosese din frigider o amestecătură nedefinită și tremurătoare cu căpșune, iar ea și-a dat brusc seama cât de îmbătrânit era în comparație cu imaginea mamei ei, a cărei tinerețe și frumusețe îi rămăseseră întipărite în miezul de chihlimbar al amintirii.

Vremea era minunată, așa că și-au luat paharele cu vin și farfuriile cu desertul și s-au dus pe terasa de pe acoperiș, care dădea spre pajiștea din parc. Trei frați se jucau cu discuri frisbee, cel mai mic alergând prin iarbă de la un frate la celălalt, în timp ce doi adulți stăteau de vorbă în preajmă, apropiindu-și capetele plecate.

Lumina apusului de vară proiecta o strălucire molcomă și nu-i venea să-i risipească farmecul. Cu toate acestea, după câteva momente

de liniște cordială – specialitatea lui Elodie și a tatălui ei –, a rupt tăcerea:

— Știi la ce m-am gândit astăzi?

— La ce?

Avea un pic de cremă pe bărbie.

— La povestea aia de când eram eu mică – aia cu râul, cu casa și cu girueta cu Soarele și Luna. Ți-o aduci aminte?

El a râs, ușor uimit.

— Doamne! Dacă stau să mă gândesc... da, sigur că da, tare-ți mai plăcea povestea aia. Nu m-am mai gândit de mult la ea. Mi-am pus întotdeauna problema dacă nu cumva era un pic cam înspăimântătoare pentru copii, dar mama ta îi socotea pe copii mult mai viteji decât credem noi. Spunea că oricum copilăria este înfricoșătoare și că, auzind povești de groază, copiii se simt mai puțin singuri. Și se pare că și tu aveai aceeași părere: de câte ori pleca în turneu, ție nu-ți plăceau deloc cărțile pe care ți le citeam. Iar eu mă simțeam neluat în seamă. Mi le ascundeai sub pat ca să nu le găsesc și îmi cereai în schimb să-ți spun despre poiana aceea din codrul des și întunecat și despre casa fermecată de pe malul apei.

Elodie a zâmbit.

— Și nu erai defel mulțumită de strădaniile mele. Băteai din picior și-mi azvârleai replici de genul: „Ba nu!”, „Nu e așa!”.

— Dar tu nu aveai nici o vină. Mama era o povestitoare neîntrecută.

Tatăl ei s-a cufundat într-o tăcere plină de tristețe, dar Elodie – de obicei atentă să nu-i răscolească vechea durere – l-a descusut mai departe cu mare grijă.

— Mă tot întreb, tată, dacă ar fi posibil ca povestea asta să fi provenit dintr-o carte.

— Ce n-aș fi dat eu să fi fost așa! Mi-ar fi scutit o groază de timp încercând să-mi alin copila neconsolată. Nu, era o născocire, o poveste din familie. Îmi amintesc că mama ta spunea că o auzise și ea când era mică.

— Și eu credeam la fel. Dar poate că o fi înțeles greșit. Poate că cine i-a spus-o o citise în vreo carte? Vreuna din cărțile alea cu poze pentru copii din epoca victoriană?

— S-ar putea, a spus el încruntându-se. Dar ce ți-a venit?

Cuprinsă de o emoție bruscă, Elodie a scos carnetul din geantă și i l-a întins tatălui său, deschizându-l la pagina cu schița casei.

— Am găsit asta azi, într-o cutie, la serviciu.

— E frumoasă... se vede că e făcută de un artist bun... ce mână grozavă!

A mai adăstat o vreme asupra desenului, după care i-a aruncat o privire nedumerită.

— Tată! Nu-ți dai seama? E chiar casa din poveste. O imagine perfectă a acelei case!

El s-a mai uitat încă o dată la schiță.

— Ei, da. E o casă! Și văd că mai e și o apă.

— Și pădurea și girueta cu Soarele și Luna.

— Da, dar... frumoasă, n-am ce zice, dar mai sunt zeci de case la fel.

— Chiar așa? Haide, tată! E aceeași casă! Toate detaliile sunt identice. Mai mult chiar, artistul a reușit să redea și aceeași *atmosferă* a casei ca aceea din poveste. Nu se poate să nu-ți dai seama!

Cuprinsă brusc de un instinct posesiv, i-a luat carnetul din mână. Nu avea cum să-i explice mai clar: nu știa cum și nici ce însemna asta, nici cum de ajunsese desenul acela în arhiva unde lucra ea, dar era *convinsă* că aceasta era casa din povestea mamei ei.

— Îmi pare rău, scumpo.

— N-ai de ce.

Și în momentul în care a pronunțat aceste cuvinte, Elodie a simțit că o podidesc lacrimile. Ce ridicol! Să plângă ca o fetiță pentru originea unei povești de adormit copii! A căutat alt subiect, orice doar ca să schimbe vorba.

— De Tip ai mai auzit ceva?

— Nu încă. Dar știi și tu cum e el. Nu pune prea multă bază pe telefon.

— O să mă duc pe la el în weekend.

Au tăcut din nou, dar de data acesta liniștea nu mai era nici cordială, nici prietenoasă. Elodie privea lumina jucând pe frunzele copacilor. Nu-și dădea seama de ce era atât de nervoasă. Și ce conta chiar dacă era aceeași casă? Artistul ar fi putut face ilustrații pentru vreo carte pe care o citise mama ei, sau era chiar o casă adevărată

pe care o văzuse cineva și scrisese despre ea. Știa că ar fi trebuit să se lase păgubașă, să se gândească să spună altceva mai plăcut și mai neutru.

— Se zice că o să fie vreme bună, a zis tatăl ei.

Și în aceeași clipă Elodie a exclamat:

— Casa asta are opt hornuri, tată. Chiar opt!

— Vai, dragă!

— E casa din poveste! Uită-te la mansardă!

— Fetiță dragă!

— Tată!

— Nu vezi că totul se leagă?

— Ce anume?

— E vorba de nuntă?

— Care nuntă?

— A ta, desigur, a răspuns el zâmbind cu blândețe. Marile evenimente ale vieții au menirea de a scoate la iveală trecutul. Și ție ți-e dor de mama. Ar fi trebuit să mă aștept ca ea să-ți lipsească acum mai mult ca oricând.

— Ba nu, tată, eu...

— De fapt, am ceva ce voiam să-ți dau. Așteaptă o clipă.

Pe când tatăl ei se făcea nevăzut pe scara de metal care ducea înapoi în casă, Elodie a oftat. Cu șorțul de bucătărie legat la mijloc și cu rața lui *à l'orange* mult prea dulce, el nu era omul pe care să stai supărat prea mult timp.

A băgat de seamă o mierlă care o urmărea atentă de pe unul din coșurile casei. Se uita țintă la ea, după care și-a luat brusc zborul, ca la o comandă pe care Elodie nu o putuse auzi. Cel mai mic dintre copiii de pe pajiște a început să plângă zgomotos, iar Elodie și-a amintit ce-i povestise tatăl său despre nemulțumirea cu care îi întâmpina eforturile de a-i spune povești la culcare, despre anii care au urmat după aceea, când au rămas doar ei doi.

Nu-i fusese ușor.

— Asta am păstrat-o pentru tine, a spus el făcându-și din nou apariția în capul scărilor.

Ea bănuise că plecase să-i aducă casetele cu înregistrări pe care îl rugase să i le pună deoparte, dar cutia pe care el o ținea în

mână era prea neîncăpătoare, nu cu mult mai mare decât o cutie de pantofi.

— Știam că într-o zi... o să fie momentul potrivit, a început el, întinzându-i cutia și scuturând din cap, cu lacrimi ce-i sclipeau în ochi. Poftim, o să vezi tu...

Elodie a ridicat capacul.

Înăuntru se afla o parură, cu un voal de mătase de culoare crem deschis, cu marginile dantelate bordate cu o panglică de catifea fină. Și-a dat seama pe loc ce era. De câte ori nu cercetase ea în amănunt fotografia cu rama aurită de la parter!

— Era atât de frumoasă în ziua aceea! Nu o să uit niciodată clipa când a apărut în pragul bisericii. Eram aproape convins că nu o să vină. Fratele meu m-a tachinat îngrozitor în zilele dinaintea nunții. I se părea că e o glumă bună, iar mie mi-e teamă că i-am dat apă la moară. Nu-mi venea încă să cred că spusese „da”. Eram sigur că era vorba de vreo încurcătură, era prea frumos ca să fie adevărat.

Elodie s-a întins să-i apuce mâna. Trecuseră douăzeci și șase de ani de la moartea mamei, însă pentru tatăl ei părea că s-a înrâmpat cu doar câteva zile în urmă. Elodie avea numai șase ani, dar își amintea cum o privea el pe mama ei, cum se țineau de mână când mergeau împreună. Își amintea și bătaia în ușă, vocile grave ale polițiștilor, strigătul cumplit al tatei.

— S-a făcut târziu, a spus el lovindu-i ușor încheietura mâinii. Ar trebui să te duci acasă, scumpo. Vino jos, ți-am găsit și casetele alea pe care le căutai.

Elodie a pus la loc capacul cutiei. Îl lăsa împovărat de amintiri, dar avea dreptate: drumul până acasă era destul de lung. Și pe deasupra, își dăduse seama cu mulți ani în urmă că nu era în stare să-i aline tristețea.

— Îți mulțumesc că mi-ai păstrat vălul, i-a spus, sărutându-l ușor pe obraz în timp ce se ridica în picioare.

— Ar fi mândră de tine.

Elodie a zâmbit, dar, urmându-l pe scări, se întreba dacă era adevărat.

Locuia într-un apartament curat și ordonat, la ultimul etaj al unei clădiri victoriene din cartierul Barnes. Scara comună mirosea a grăsime proastă, din pricina magazinului de la parter, care vindea pește prăjit, dar mirosul se risipea aproape de tot până la palierul ei. Apartamentul în sine nu era altceva decât o cameră de zi cu chicinătă incorporată și un dormitor cu o formă ciudată, cu o baie improvizată, dar priveștiștea de afară făcea să-i tresalte inima.

Una dintre ferestre dădea spre spatele unui alt șir de case victoriene: cărămidă veche, ferestre-ghilotină albe, acoperișuri retezate, cu coșuri de teracotă. Printre burlane putea să zărească Tamisa. Dar, chiar mai bine, dacă se așeza pe pervaz, putea să vadă toată valea până la cotitura peste care se arcuia podul de cale ferată.

Fereastră de pe peretele cel mai îndepărtat dădea spre stradă, aliniindu-se cu cea a casei de peste drum. Perechea care locuia acolo se mai afla încă la cină când Elodie a ajuns acasă. Erau suedezi, după cum aflate, ceea ce părea să explice nu numai de ce erau înalți și chipeși, ci și obiceiul lor nordic, ieșit din comun, de a cina după zece seara. Deasupra banchetei din bucătăria lor atârna o lampă ce părea a fi făcută din hârtie creponată și revărsa o lumină rozalie sub care pielea le strălucea.

Elodie a tras draperiile din dormitor, a aprins lumina și a scos vâlul din cutie. Spre deosebire de Pippa, ea nu se pricepea la modă, dar își dădea seama că era ceva special. O piesă de epocă, după vechime, posibil răvnită datorită faimei lui Lauren Adler, dar neprețuită pentru Elodie pentru că aparținuse mamei ei, de la care îi rămăsese surprinzător de puțin. Adică surprinzător de puține obiecte personale.

După o scurtă șovăire, a ridicat parura deasupra capului. Apoi și-a înfipt dinții pieptenului în păr și vâlul i-a căzut pe umeri. Și-a lăsat brațele.

Elodie se simțise flatată când Alastair o ceruse de soție. Asta se întâmplase la prima aniversare a zilei când se cunoscuseră (datorită unui fost coleg de școală al lui Elodie care lucra acum la firma lui Alastair). O invitasese la teatru și apoi la cină într-un restaurant la modă din Soho. În timp ce garderobierul le lua hainele,

îi șoptise la ureche că acolo rezervările se fac cu săptămâni bune înainte. În timp ce chelnerul le aducea desertul, el îi oferise inelul într-o cutie albăstrie ca oul de sturz. Parcă erau într-o scenă de film, iar Elodie se uita la ei doi ca și cum ar fi privit scena din afară: el cu chipul lui frumos, plin de speranță, cu dinții albi, perfecți, ea îmbrăcată în rochia cea nouă pe care i-o făcuse Pippa cu o lună în urmă, când susținuse discursul la aniversarea a o sută cincizeci de ani de la înființarea Grupului Stratton.

O doamnă mai în vârstă de la masa alăturată i-a spus însoțitorului ei:

— Ce frumos! Uită-te la ea! Roșește toată pentru că e atât de îndrăgostită!

Iar Elodie se gândea : „M-am înroșit toată pentru că sunt atât de îndrăgostită.“ Iar când Alastair și-a ridicat sprâncenele nerăbdător, ea s-a văzut din afară cum îi zâmbește și-i spune „Da“.

S-a auzit sirena unei bărci pe râul întunecat. Elodie și-a scos vâlul de pe cap.

Așa se întâmplă, bănuia ea. Așa se logodesc oamenii. Urma să aibă loc o nuntă – peste șase săptămâni, după cum scria în invitație, când mama lui Alastair spunea că grădinile din Gloucestershire „vor arăta cel mai bine la sfârșitul verii“ – iar Elodie va deveni una din acele persoane căsătorite care se întâlnesc la sfârșit de săptămână să discute despre case, împrumuturi la bănci și școli pentru copii. Căci se presupune că vor exista și copii, iar ea va fi mama lor. Și ea va fi asemenea mamei sale, talentată și strălucitoare, atrăgătoare și evazivă. Copiii săi vor căuta sfatul și alinarea ei și ea va ști ce să facă și ce să le spună, pentru că oamenii știu astfel de lucruri, nu-i așa?

Elodie a așezat cutia pe fotoliul de catifea maro din colțul camerei. După o scurtă ezitare, a vârât-o sub fotoliu.

Valiza pe care o adusese de la tatăl ei rămăsese la ușă. Își închipuise că se va apuca să asculte casetele în seara aceea, dar brusc s-a simțit obosită, sfârșită de-a dreptul.

Și-a făcut un duș, a stins veioza și s-a strecurat în pat, stăpânită de un sentiment de vinovăție. Avea să se apuce de casete a doua zi, nu mai era nici o scăpare. Penelope, mama lui Alastair, o sunase

deja de trei ori în ziua aceea. Elodie a lăsat robotul să preia ape-lurile, dar nu avea să treacă mult și Alastair urma s-o anunțe că „mami” pregătește prânzul de duminică și avea să se pomenească în Rover, pe scaunul de lângă șofer, pe alea mărginită de copaci ce ducea către casa imensă din Surrey, unde o aștepta inchiziția.

Alegerea muzicii era una dintre cele trei sarcini ce i se atribuiseră. Cea de-a doua era vizitarea locului unde urma să aibă loc nunta – o proprietate a celei mai bune prietene a lui Penelope, „doar să te prezinți, desigur, lasă restul în seama mea”. Cea de-a treia era să țină legătura cu Pippa, care se oferise să-i facă rochia. Până acum Elodie nu îndeplinise nici una.

Mâine, și-a promis ea în sinea ei, înlăturând toate gândurile despre nuntă. Mâine.

A închis ochii, auzind cum răzbăteau de jos zgomotele mușterilor întârziați care cumpărau pește prăjit în aluat cu cartofi pai și, fără să-și dea seama, gândurile i-au zburat către cealaltă cutie, cea de sub biroul ei de la serviciu. Fotografia înrămată a tinerei cu privirile ațintite, desenul cu casa.

Și din nou a tulburat-o senzația aceea ciudată, asemenea unei amintiri nedeslușite. În minte revedea desenul și auzea o voce care părea a fi a mamei, dar parcă nu era: „Și-au pornit-o pe poteca șerpuindă peste poiana întinsă, către râu s-au dus, purtându-și tainele și săbiile...”

Și când a adormit în cele din urmă, în clipa când starea de veghe i s-a risipit, desenul în peniță din mintea ei s-a prefăcut într-un loc necunoscut pe care, nu se știe cum, îl simțea familiar, cu copacii scăldați de soare, cu valurile argintate ale Tamisei și o adiere caldă mângâindu-i obraji.

II

Aici, la Birchwood, am dus o viață liniștită. Au trecut multe alte veri, după cea petrecută de noi, iar eu am început să am tabieturi, după trecerea molcomă a zilelor. Nici nu am prea multe opțiuni. Rareori am oaspeți, și chiar cei care mai vin totuși în vremurile astea nu stau mult. Nu sunt o gazdă bună. Nu e ușor să locuiești aici.

De obicei, lumea se teme de clădirile vechi, așa cum se ferește de oamenii în vârstă. Poteca de-a lungul Tamisei a devenit un traseu preferat de plimbare și, uneori, seara sau dis-de-dimineață, câte cineva se oprește pe alee și se uită peste zidul grădinii. Eu îi văd, dar nu mă las zărită.

Rareori mai ies din casă. Cândva alergam prin poiană, cu inima zbătându-mi-se în piept, cu obrazii încinși, mișcându-mi picioarele și mâinile cu curaj și putere, dar astfel de isprăvi nu mai sunt pe potriva mea acum.

Cei care se opresc pe alee au auzit vorbindu-se despre mine și arată cu mâna și-și apropie capetele așa cum se obișnuiește pre-tutindenii când lumea bârfește:

— Acolo s-a întâmplat, spun ei. Acolo a locuit el. Chiar crezi că ea a fost...?

Dar nu intră dacă poarta este închisă. Au auzit că este un loc bântuit.

Mărturisesc că nu prea am ascultat când Clare și Adele vorbeau de fantome. Eram preocupată, cu gândurile într-altă parte. Și de nenumărate ori de-atunci am regretat că nu am luat în seamă.

Astfel de cunoștințe mi-ar fi prins bine în timp, mai ales atunci când mi-au apărut „oaspeții”.

Acum am încă unul, abia sosit. Întâi l-am *simțit*, așa cum mi se întâmplă de obicei. O impresie, o schimbare abia percepută, dar sigură, a curenților de aer stătut care se cuibăresc pe treptele scării în timpul nopții. Eu m-am ținut deoparte, sperând că nu mă va tulbura, așteptând reinstaurarea nemișcării.

Doar că nemișcarea nu a revenit și nici liniștea. *El* – căci l-am privit pe furis – nu face zgomot, ca alții, dar am învățat cum să ascult, ce să aștept și, când mișcările au căpătat un ritm regulat, mi-am dat seama că plănuia să rămână aici.

A trecut mult timp de când nu am mai avut un oaspete. Mă sâcăiau mereu cu șoaptele și cu bufniturile lor, creându-mi senzația înspăimântătoare că lucrurile și locurile mele nu-mi mai aparțin neau. Eu mi-am văzut de treabă, dar i-am studiat, unul câte unul, așa cum ar fi făcut și Edward, și, cu timpul, am învățat cum să-i stârnesc. Ei sunt, la urma urmei, niște ființe simple și am căpătat darul de a-i ajuta să-și vadă de drum.

Dar nu pe toți, să fiți încredețiți, căci sunt unii de care m-am legat. Cei Deosebiți. Bietul soldat trist care striga noaptea. Văduva al cărei plâns set aprig se auzea prin dușumele. Și, desigur, copiii – școlărița singuratică care voia să plece acasă, puștiul cel serios care încerca să-i aline sufletul mamei sale. Îmi plac copiii. Ei sunt întotdeauna mai curioși, nu au învățat să treacă cu vederea.

Încă îl mai studiez pe cel nou-venit, să îmi dau seama dacă am putea trăi laolaltă în tihnă și cât ar putea dura. În ceea ce-l privește, nu și-a dat seama de existența mea. Este prea absorbit de activitatea lui. Aceeași în fiecare zi; se îndreaptă agale pe poteca ce duce la bucătăria clădirii unde fermenta malțul, cu sacul de pânză atârnat pe umăr.

La început, toți se poartă la fel. Neatenți, prinși în capcana propriei idei, preocupați de ceea ce cred că trebuie să facă neapărat. Dar eu am răbdare. Nu am altceva de făcut decât să observ și să aștept.

Acum îl văd pe fereastră îndreptându-se spre micul cimitir de la marginea satului. Se oprește și pare a desluși numele de pe pietrele de mormânt, de parcă ar căuta pe cineva.

Mă întreb după cine s-o fi uitând. Sunt atâția îngropați acolo.

Întotdeauna am fost curioasă. Tata spunea mereu că m-am născut punând întrebări. Doamna Mack îmi amintea deseori cât de repede mor curioșii.

Uite! A dispărut acum, trecând de vârful movilei, și nu-mi mai dau seama încotro se duce sau ce poartă în sac ori ce are de gând să facă acolo.

Cred că s-ar putea să fiu emoționată. După cum am spus, a trecut ceva timp și iscodirea unui oaspete nou este întotdeauna incitantă. Îmi abate mintea de la gândurile obișnuite pe care le răsucesc pe toate părțile. Cum ar fi:

Când și-au făcut bagajele cu toții și au fugit, în goana trăsurilor lor ce se îndepărtau ca niște demoni, și-a întors oare Edward capul să zărească în fereastră, în lumina amurgului, ceva care să-i șteargă coșmarul din minte?

Ajuns înapoi la Londra, așezat dinaintea șevaletului, o fi clipit el oare ca să-și alunge imaginea mea din minte? M-o fi visat oare în nopțile nesfârșite, așa cum gândurile mele se îndreptau doar spre el?

Și și-o fi amintit el atunci, așa cum îmi amintesc eu acum, de tremurul luminii lumânării de pe zidul din salonul cu tapet cu fructe de dud?

Mai sunt și altele. Gânduri pe care mi-am interzis să le mai răscolesc. Nu mai are nici un rost să mă frământ când nu a mai rămas nimeni pe care să-l pot întreba.

CAPITOLUL TREI

Vara, 2017

Senzația ciudată, de neliniște, nu o părăsise pe Elodie nici a doua zi și, mergând cu trenul spre serviciu, și-a notat tot ce-și amintea din povestea mamei sale. În timp ce imaginile Londrei se învâlmăseau de partea cealaltă a geamului, iar un grup de școlari așezați puțin mai departe în vagon chicoteau, uitându-se la ecranul unui telefon mobil, ea și-a sprijinit carnetul pe genunchi și s-a desprins de lumea reală. Creionul străbătea iute pagina, dar pe măsură ce trenul se apropia de gara Waterloo, entuziasmul începea să-i scadă, încetinindu-și ritmul de scris. A recitit ceea ce notase – povestea casei cu girueta celestă, fluviul nestatornic ce-și croia vad și întâmplările minunate sau îngrozitoare ce se săvârșeau noaptea în pădure – și s-a simțit ușor jenată. Era doar o poveste pentru copii, iar ea era o femeie în toată firea.

Trenul s-a oprit pe peron și Elodie și-a ridicat geanta lăsată pe jos, la picioare. A zărit carnetul de schițe – înfășurat acum într-un prosop de bucătărie curat, de bumbac – și s-a simțit năpădită de un val de stânjeneală când și-a amintit gestul nechibzuit din ziua precedentă, nevoia bruscă pe care o simțise să-l ia, convingerea tot mai fermă că schița aceea prefigura un oarecare mister. Chiar o încerca bănuiala – noroc că avusese destulă minte să nu i-o împărtășească și tatălui său – că desenul o așteptase *pe ea* în tot acest timp.

Când trecea pe lângă biserica St. Mary le Strand, i-a sunat telefonul și pe ecran i-a apărut numele lui Penelope. Simțind o strângere de inimă, s-a gândit că poate tatăl ei ar fi putut avea dreptate. Că poate totuși nunta, nu desenul cu casa aceea, îi stârnea toate aceste senzații ciudate. Nu a răspuns, îndesând telefonul în

buzunar. O să ia legătura cu viitoarea ei soacră după masă, după ce se va fi întâlnit cu Pippa, ca să aibă ceva concret de raportat.

Pentru a suta mia oară, Elodie ar fi vrut ca mama ei să mai fie încă în viață ca să mai echilibreze forțele. Știa din surse sigure – nu numai de la tatăl său – că Lauren Adler fusese o persoană extraordinară. Pe la șaptesprezece ani, Elodie s-a apucat să cerceteze cu patimă, mai întâi pe internet, apoi s-a înscris la British Library, unde a adunat toate articolele și interviurile despre cariera strălucită a lui Lauren Adler pe care le-a găsit. Iar noaptea, în dormitor, le parcursese pe toate, reconstruind imaginea unei tinere exuberante, cu un talent uimitor, care își stăpânea instrumentul cu măiestrie. Dar interviurile îi plăcuseră cel mai mult, căci acolo, între ghilimele, descoperise chiar cuvintele mamei sale. Gândurile, vocea și felul în care se exprima.

Elodie citise cândva o carte, găsită sub pat într-un hotel din Grecia, despre o femeie aflată pe patul morții care le scrisese copiilor ei scrisori despre viață și despre cum trebuie ea trăită, continuând astfel să-i îndrume de dincolo de mormânt. Dar mama lui Elodie nu primise nici un semn despre moartea ce se apropia cu pași repezi și, prin urmare, nu putuse să-i lase singurei sale fiice astfel de sfaturi înțelepte. Interviurile erau, totuși, tot ce avea mai bun, iar Elodie le-a studiat pe fiecare în parte, la cei șaptesprezece ani ai săi, învățându-le pe dinafară, pronunțând în șoaptă anumite fraze dinaintea oglinzii ovale de pe măsuta ei de toaletă, ca pe niște versuri adorabile, propriile sale principii de viață. Căci, spre deosebire de Elodie, care se lupta cu acnea și cu o acută lipsă de încredere în sine specifică adolescenței, Lauren Adler, la aceeași vârstă, strălucea în toate privințele: la fel de modestă pe cât era de talentată, cântase solo la Proms, devenind muziciană favorită a tuturor.

Chiar și Penelope, a cărei stăpânire de sine era la fel de veche și recunoscută ca șiragul de perle perfecte pe care-l purta la gât, vorbea despre mama lui Elodie cu o admirație plină de emoție. Nu-i spunea niciodată „mama ta”, ci „Lauren Adler”:

— Avea Lauren Adler vreun concert preferat? Era vreo sală de concert care să-i placă mai mult decât altele lui Lauren Adler?

La astfel de întrebări Eldoie răspundea cum se pricepea mai bine. Nu îi spusese că multe dintre cele știute fuseseră culese din interviurile care erau la dispoziția oricui știa unde să le caute. Se simțea măgulită de interesul lui Penelope și se crampona de el. Față în față cu moșia lui Alastair, cu părinții lui de viță veche, cu apăsarea tradiției unei familii care avea toți pereții tapetați cu portrete străvechi, Elodie trebuia să se folosească de orice mic avantaj.

La începutul prieteniei lor, Alastair îi povestise că mama lui era mare amatoare de muzică clasică. Cântase și ea când era mică, dar renunțase când își făcuse debutul în societate. Îl îndrăgise ascultându-l cum îi povestea despre concertele la care îl ducea mama lui când era mic, cât de emoționat fusese la premiera de la Barbican a orchestrei London Symphony, sau cum se urca dirijorul pe scena de la Royal Albert Hall. Erau momentele lor speciale, doar pentru ei doi. („Tata socotește asta cam exagerat. Singura activitate culturală care-l interesează pe el este rugby-ul.”) Și continua și acum să se întâlnească lunar cu mama lui ca să meargă la concert și apoi să ia cina împreună.

Pippa a ridicat dintr-o sprânceană când a auzit asta, mai ales că Elodie i-a mărturisit că nu fusese niciodată invitată să meargă cu ei, dar ea nu a dat prea mare importanță. Era sigură că citise undeva că bărbații care se poartă frumos cu mamele lor sunt parteneri dintre cei mai buni. Și, pe deasupra, îi părea bine că existau și oameni care nu presupuneau că ea ar fi pasionată de muzica clasică. Toată viața se confruntase de sute de ori cu același lucru: străini care o întrebau la ce instrument cântă, privind-o încurcați când le spunea că nu cântă. „Chiar deloc?”

Totuși Alastair a înțeles-o.

— Nu te învinuiesc, i-a spus el, nu avea rost să te iei la întrecere cu perfecțiunea.

Deși Pippa s-a simțit ofensată auzind replica („Tu ești perfectă așa cum ești tu!”), Elodie știa că nu asta a vrut el să spună, că nu fusese critic în nici un fel.

Penelope venise cu ideea de a include o secvență filmată cu Lauren Adler în ceremonialul nunții. Când Elodie i-a spus că

tatăl ei avea o serie completă de înregistrări video ale interpretărilor lui Lauren Adler și că l-ar putea ruga să le scoată dacă așa dorea Penelope, aceasta a privit-o cu ceea ce ar putea fi descris drept afecțiune adevărată. I-a apucat mâna – pentru prima dată – și i-a spus:

— Știi că am văzut-o cântând odată. Era uimitoare, atât de concentrată. Cu o tehnică din cele mai înalte, dar cu ceva în plus care făcea ca interpretarea ei să se ridice asupra altora. A fost cumplit ce s-a întâmplat, cumplit de-a dreptul. Am fost foarte îndurerată.

Elodie a fost surprinsă. Familia lui Alastair nu obișnuia să „se deschidă” și nici nu abordau subiecte precum tristețea sau durerea în conversații obișnuite. Dar momentul s-a risipit la fel de iute cum a apărut, Penelope trecând mai departe și făcând constatarea că sosirea timpurie a primăverii va avea influență asupra Expoziției Florale din Chelsea. Mai puțin pricepută la schimbările rapide ale temelor de conversație, Elodie a păstrat îndelung senzația atingerii de mână și amintirea morții mamei ei a urmărit-o tot restul aceluia weekend.

Lauren Adler călătorea într-o mașină condusă de un violonist american aflat în vizită în Anglia și se întorceau de la Bath, unde cântaseră amândoi într-un concert. Restul orchestrei se întorsese cu o zi în urmă, imediat după concert, dar mama lui Elodie a mai rămas ca să participe la o repetiție cu muzicieni locali. „Era atât de generoasă!” repeta tatăl ei mereu, o replică ce făcea parte din repertoriul de amintiri pioase ale celor îndoliați. „Nimeni nu se aștepta ca ea, atât de impunătoare, să facă asta, dar iubea muzica atât de mult încât se dădea peste cap să fie alături de alții care o prețuiau pe măsură. Și nu-i păsa dacă erau profesioniști sau amatori.”

Raportul anchetatorului, găsit de Elodie în arhivele locale în timpul cercetării din vara aceea, menționa că accidentul fusese cauzat de pietrișul de pe un drum de țară combinat cu lipsa de atenție. Elodie se întrebase de ce nu merseseră pe autostradă, dar anchetatorul nu precisase nimic referitor la traseu. Astfel: șoferul intrase în viteză într-o curbă foarte strânsă și mașina a alunecat, răsturnându-se. Lauren Adler fusese proiectată prin parbriz și suferise nenumărate fracturi. Chiar dacă ar fi supraviețuit, nu ar

mai fi putut cânta vreodată la violoncel, după cum aflate Elodie, ascunsă după canapea, la priveghi, din spusele unor prieteni de-ai mamei, muzicieni și ei. Ceea ce părea să însemne că moartea era răul cel mai mic.

Dar Elodie nu vedea lucrurile așa, și nici tatăl său care, imediat după nenorocire și în timpul înmormântării, rezistase cu un calm ce o alarmase pe Elodie mai mult decât disperarea neagră care l-a cuprins după aceea. El își închipuia că-și putea ascunde durerea dacă se fereca în dormitor, dar zidurile vechi de cărămidă nu erau suficient de groase. Doamna Smith, vecina de alături, și-a făcut apariția cu un zâmbet amar atotștiutor și i-a adus seară de seară câte un ou moale cu pâine prăjită, povestindu-i cum era în Londra în timpul războiului: nopți întregi de bombardamente și ziua când a sosit telegrama cu chenar negru înștiințând despre dispariția tatălui ei.

Așa că pentru Elodie moartea mamei era legată în mintea sa de explozia bombelor și de mirosul de pucioasă și, la un nivel mai profund, de nevoia disperată a copilului de a auzi o poveste.

— 'Neața!

Margot pusese ceainicul la fiert când Elodie ajuns la lucru. A scos cana preferată a lui Elodie și a așezat-o lângă a ei, aruncând în ea un pliculeț de ceai.

— E bine de știut: e dezlănțuit rău în dimineața asta. Tipu' cu eficiența i-a făcut o listă de „recomandări“!

— Vai de mine!

— Chiar așa!

Elodie a luat cana cu ceai și s-a îndreptat spre masa ei de lucru, având grijă să nu o vadă dl Pendleton când a trecut pe lângă biroul lui. Nutrea o afecțiune colegială față de bătrânul său șef atât de supărăcios, dar, când îl apuca, putea deveni aspru și ea avea destule de făcut ca să se mai pricopsească și cu sarcina de a face o revizuire fără rost a indexului.

Dar nu avea de ce să-și facă probleme: dl Pendleton părea în regulă, uitându-se încruntat la ceva de pe monitorul calculatorului său.

Elodie s-a așezat la birou și, fără să mai irosească timpul, a desfăcut carnetul din prosop și l-a pus la loc în cutia din garderoba părăsită. Fusese doar o nebunie de moment care trecuse. Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut acum era să catalogheze obiectele și să le stabilească un loc definitiv în arhivă.

Și-a pus mânușile și a scos perforatorul, călimara, mapa de birou și tocul de ochelari. Chiar și o privire superficială le-ar fi catalogat drept accesorii de birou de la mijlocul secolului XX, inițialele de pe tocul de ochelari indicând că fuseseră înregistrate ca aparținând lui Lesley Stratton-Wood, și Elodie anticipa bucură și relaxată plăcerea de a face o listă precisă. A scos o cutie nouă de arhivare și a împachetat toate obiectele, lipind lista pe o latură.

Cea mai interesantă dintre toate era geanta. Elodie a început să o cerceteze cu meticulozitate, observându-i marginile de piele tocită și cele câteva zgârieturi de pe spate, mai spre partea dreaptă, cusăturile de la încheieturi fiind cu adevărat artistice, iar pe una din catarama se aflau cinci ștanțe care indicau că erau din argint curat, manufacturat în Anglia. Elodie și-a potrivit la ochiul stâng lupa și a privit cu mare atenție: da, vedea leul care indica argintul, leopardul – simbolul Londrei, dar fără coroană, ceea ce însemna că obiectul era făcut după 1882, litera „g” mică în engleza veche indicând perioada (o privire rapidă în tabelul cu date i-a arătat anul 1862), o ștanță cu capul reginei Victoria și alta a producătorului, cu inițialele W.S.

Elodie a deschis repertoarul, plimbându-și degetul de-a lungul listei până când a ajuns la „William Simms”. A zâmbit mulțumită că o recunoscuse. Geanta fusese făcută de W. Simms & Son, un manufacturier de obiecte de piele și argint de mare clasă, cu patent regal și cu un magazin pe Bond Street, dacă Elodie își aducea bine aminte.

O poveste mulțumitoare, dar departe de a fi completă, căci și celelalte semne de pe geantă, zgârieturile și locurile tocite aveau o însemnătate similară în descifrarea provenienței sale. Oricât de onorabilă i-ar fi fost originea, aceste semne indicau că geanta nu avusese doar un scop decorativ. Fusese întrebuințată cu folos,

aruncată pe umărul posesorului ei – umărul drept, după cum a băgat de seamă Elodie, trecându-și ușor degetele înmănușate peste cureaua inegal tocită –, lovită de coapsa stângă. Elodie a mimat gestul de a o agăța peste umăr și și-a dat seama că ea ar fi agățat-o invers. Posesorul genții s-ar fi putut să fie stângaci.

Era eliminată astfel posibilitatea ca el să fi fost James Stratton, deși mapa lui se găsea în geantă, lucru întărit deja de inițialele aurite de pe clapa genții. „E.J.R.” Elodie a mângâiat cu vârful degetului litera E cu caracter cursiv. Aceleași inițiale se aflau și pe caietul de schițe, ceea ce justifica presupuziția că persoana care făcuse desenul era una și aceeași cu posesorul sau posesoarea inițialelor și că geanta îi aparținea. Să fi fost un artist? James Stratton avusese legături cu mulți artiști cunoscuți din vremea sa, dar inițialele nu-i spuneau nimic deocamdată. Evident că avea la îndemână Google, dar Elodie poseda o sursă de informare despre artă mult mai rapidă. A scos telefonul, domolindu-și o zvâcnire a inimii văzând cel de-al doilea mesaj al lui Penelope, și i-a trimis un mesaj Pippi:

„Neața! Știi vreun artist – probabil ½ epoca vict., cu inițialele EJ.R?”

Răspunsul a venit instantaneu:

„Edward Radcliffe. Rămâne valabil astăzi? S-ar putea la 11 în loc de 12? Îți trimit adresa.”

Edward Radcliffe. Numele îi suna vag cunoscut, deși nu era unul dintre artiștii cu care James Stratton să fi purtat o corespondență regulată. Așa că a introdus numele pe Google s-a dus pe Wikipedia. Articolul era scurt și a străbătut superficial prima parte, ce menționa că Edward Radcliffe se născuse la Londra în 1840, ceea ce îl făcea contemporan cu James Stratton, dar că își petrecuse o parte a copilăriei în Wiltshire. Primul născut din trei copii, singurul fiu al unui bărbat care părea să fi fost diletant într-ale artei și al unei femei cu pretenții artistice, fusese crescut de bunici – Lordul și Lady Radcliffe –, în timp ce părinții călătoreau în Orientul Îndepărtat ca să colecționeze ceramică japoneză.

Paragraful următor descria un tânăr neconformist, cu fire nestăvilită și talent precoce, descoperit din întâmplare când un artist

mai vârstnic (de care Elodie nu auzise, dar care părea să fi fost destul de cunoscut în epocă) îi văzuse lucrările și-l luase sub aripa sa. Au urmat câteva expoziții timpurii promițătoare, o relație dificilă cu Royal Academy, o altercație scurtă, dar aprinsă, cu Dickens după o cronică nefavorabilă, și apoi, în fine, reabilitarea când faimosul John Ruskin i-a comandat un tablou. După cât se vedea, Edward Radcliffe ar fi trebuit să aibă o carieră importantă și Elodie se mira că nu auzise de el, când a ajuns la paragraful final:

Edward Radcliffe a fost logodit cu domnișoara Frances Brown, fiica proprietarului fabricii din Sheffield. Când aceasta a fost tragic ucisă la frageda vârstă de douăzeci de ani, în timpul unui furt, el s-a retras din viața publică. Au existat zvonuri că Radcliffe lucra la o capodoperă la vremea aceea, dar nici tabloul și nici vreo schiță preliminară nu au ieșit la iveală. Radcliffe s-a înecat în 1881, pe coasta de sud a Portugaliei, iar trupul său a fost repatriat în Anglia pentru a fi înmormântat. Deși opera sa artistică nu a fost atât de bogată, Radcliffe rămâne o figură importantă în arta celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea pentru crearea Frăției Magenta¹.

Frăția Magenta. Numele îi suna cunoscut de la lucru, și Elodie și-a notat să verifice în baza de date referitoare la corespondența Stratton. A citit din nou paragraful, acordând de data aceasta mai multă atenție morții violente, survenite prea devreme, a lui Frances Brown, retragerii lui Radcliffe din viața publică, morții lui în Portugalia. În mintea ei, acestea s-au împletit într-o urzeală de cauze și efecte, scoțând la iveală un om a cărui carieră promițătoare fusese curmată de o inimă frântă și a cărui constituție fusese slăbită până la epuizare.

Elodie a scos caietul de schițe și a dat paginile până când a ajuns la foaia desprinsă – rânduri despre dragoste scrise de mână,

1. Magenta este una dintre primele vopsele sintetice de culoare roșu-violet, obținută la mijlocul secolului al XIX-lea. A fost denumită după locul bătăliei de la Magenta, din regiunea Lombardia, dintre austrieci și francezi din anul 1859.

destul de greu de citit, *O iubesc, o iubesc, o iubesc și dacă n-o să poată fi a mea am să-mi pierd, cu siguranță, mințile, căci atunci când nu sunt cu ea mă tem că...*

Să fi existat cu adevărat o iubire atât de puternică încât pierderea ei să ducă la nebunie? Oare oamenii chiar simt așa? Gândul a purtat-o la Alastair și s-a înroșit, căci pierderea lui ar răvăși-o de bună seamă, dar chiar să înnebunească? Și-ar putea oare închipui cum e să fii cuprinsă de o disperare fără margini?

Dar dacă ar fi ea cea care ar dispărea? Elodie și l-a imaginat pe logodnicul ei într-unul din costumele lui impecabile, făcute pe comandă la același croitor pe care-l folosea și tatăl lui, cu chipul neted, frumos, care atrăgea priviri admirative oriunde mergea, cu vocea sigură dată de autoritatea moștenită. Era atât de stăpân pe sine, atât de prezentabil și de calm, încât nu și-l putea imagina înnebunit de nimic. Și a fost rapid readusă la realitate de gândul că golul creat de dispariția ei ar putea fi umplut iute și fără zarvă. O tulburare nu mai mare decât a apelor unui lac după ce cade o pietricică.

Nimic asemănător cu tulburarea stârnită de moartea mamei ei, cu emoția profundă și suferința publică, ori cu articolele de ziar care publicau frumoase fotografii alb-negru ale lui Lauren Adler, vehiculând cuvinte precum „tragedie“, „strălucitoare“ și „stea apusă“.

Poate că Frances Brown să fi fost și ea strălucitoare.

I-a încolțit un gând. Mapa de documente care îi aparținuse cândva lui James Stratton se afla încă în geantă, așa că a scos fotografia înrămată din ea.

Aceasta să fi fost Frances Brown? Vârsta se potrivea, căci chipul acela nu putea aparține cuiva cu mult peste douăzeci de ani.

Elodie a cercetat-o mai îndeaproape, fascinată de privirea directă a tinerei din fotografie. Siguranță de sine – asta exprima. Ea știa, de bună seamă, ce dorea și cât valora. Era genul de femeie despre care un tânăr artist înflăcărat de pasiune ar fi putut scrie: *...dacă n-o să poată fi a mea am să-mi pierd, cu siguranță, mințile...*

A scris numele Frances Brown pe Google, apăsând pe căutare de imagini, și a dat peste o mulțime de exemplare ale aceleiași

portret: o tânără îmbrăcată în rochie verde, frumoasă, ce-i drept, dar nu ieșită în comun – nici o asemănare cu cea din fotografie.

Elodie s-a simțit năpădită de o senzație nelămurită de dezamăgire – un sentiment ce nu-i era cu totul străin. Asta era soarta arhiviștilor, căci ei erau, într-un fel, căutători de comori, scotocind prin rămășițele vieții subiectului lor de cercetare, sortându-le metodic, întocmind fișe, cu speranța că vor face o descoperire de valoare.

Era o concluzie prea trasă de păr: carnetul de schițe și biletul fuseseră găsite în aceeași geantă în care se afla și mapa cu fotografia, dar în afară de asta nu exista nici o altă legătură evidentă. Geanta și carnetul de schițe aparținuseră lui Edward Radcliffe, mapa era a lui James Stratton. În momentul acela, nu avea nici o dovadă că cei doi se cunoscuseră.

Elodie s-a uitat din nou la fotografie: rama era de o calitate foarte bună, din argint curat, bogat ornamentată. Mapa lui James Stratton avea înscris anul 1861 pe ea și părea logică deducția că fotografia pe care o conținea îi aparținuse lui și că fusese obținută mai târziu. Și că femeia avusese destulă însemnătate pentru el ca să-i păstreze fotografia. Dar cine să fi fost? Vreo iubire tainică? Elodie nu-și amintea să fi dat peste vreo mențiune în jurnalele sau în scrisorile lui.

A privit din nou chipul acela frumos, căutând un indiciu. Cu cât o cerceta mai îndeaproape, cu atât o atrăgea mai mult. Fotografia avea mai bine de o sută de ani, ba chiar o sută cincizeci, dar timpul nu-și lăsase în nici un fel amprenta, figura ei era ciudat de actuală, de parcă ar fi fost vreuna dintre fetele care umblau acum pe străzile însorite ale Londrei, amuzându-se cu prietenii și bucurându-se de soarele care le încingea pielea. Era atât de sigură pe sine și de amuzată și privea țință la fotograf cu o familiaritate aproape stânjenitoare. Ca și când Elodie ar fi fost martoră fără voie la un moment de intimitate.

— Cine ești tu? a întrebat încetitor. Și ce legătură ai cu el?

Și mai era ceva, greu de pus în cuvinte. Femeia din fotografie purta o lumină: nu doar chipul ei, desigur, cu trăsăturile frumoase și expresia vie, ci și modul cum fusese compusă fotografia. Părul

lung, nepretențios aranjat, rochia romantică, largă și practică, dar atrăgătoare, mulată pe talie, cu o mânecă suflecată, ce scotea la iveală pielea luminată de soare. Elodie parcă și simțea adierea caldă dinspre râu care-i mângâia fața femeii, învolburându-i părul, încingându-i pânda albă de bumbac a rochiei. Dar asta era doar în imaginația ei care-i juca feste, căci nu se vedea nici un râu în imagine. Era doar o reacție la libertatea fotografiei, la atmosfera ce se degaja din ea. Ei, aceasta era rochia pe care i-ar fi plăcut să o poarte la nunta ei...

Nunta ei!

Elodie și-a aruncat ochii la ceas și a văzut că se făcuse deja zece și un sfert. Iar ea nici nu răspunsese la mesajul Pippei, dar trebuia să o ia din loc dacă voia să ajungă la gara King's Cross înainte de unsprezece. Și-a strâns telefonul, agenda, jurnalul și ochelarii de soare și le-a îndesat în geantă. S-a uitat pe birou să vadă dacă nu uitase ceva și, într-o doară, a luat și fotografia femeii îmbrăcate în rochia aceea minunată. Uitându-se pe furiș la Margot, care stătea aplecată peste cartotecă, a înfășurat-o în prosopul de bucătărie și a vârat-o și pe ea în geantă.

Îndreptându-se spre ușa biroului și apucând-o în sus pe scări ca să iasă în aerul cald de afară, a început să răspundă la mesaj: „11 e bine, plec acum, trimite-mi adresa, pe curând.“

CAPITOLUL PATRU

În ziua aceea Pippa se afla la o editură din New Wharf Road, unde monta o instalație în foaier. La unsprezece și un sfert, când a ajuns Elodie acolo, prietena ei era cocoțată pe o scară, în mijlocul unei încăperi albe, moderne. Agăța de tavanul înalt niște rochii lungi și alte obiecte vechi de îmbrăcăminte – fuste, chiloți cu picior și dantele, corsete –, iar efectul era încântător, de parcă un întreg ring de dans cu fantome alburii ar fi fost luat pe sus de o pală de vânt. Și lui Elodie i-au răsunat în minte versurile unuia dintre poemele ei favorite de Wilde:

Am rătăcit cu dansatori
Și ne-am oprit întrebători
La casa pașilor incerți...

Nălucitor se depănau,
Corn și vioara le cântau,
Păreau că-s frunze-n vânt jucate...¹

Cum a zărit-o, Pippa a strigat-o strângând între dinți o riglă de lemn. Elodie i-a făcut semn cu mâna, abia ținându-și răsuflarea când prietena ei s-a aplecat să prindă breteaua unui jupon de un fir de ață de pescuit.

După ce a făcut-o să-i stea inima, Pippa a reușit să ajungă jos întreagă.

1. Oscar Wilde, „Casa cu fete“, trad. Mihai Rădulescu.

— Nu stăm mult, i-a spus ea omului de la recepție, în timp ce-și sălta rucsacul pe umăr. Mergem doar la o cafea.

În timp ce ieșeau împingând ușile mari de sticlă, Elodie și-a potrivit pasul cu prietena ei. Pippa purta o salopetă de culoare închisă, ca acelea din vremea războiului, și adidași masivi ca adolescenții care se adunau vineri seara în fața magazinului cu pește și cartofi prăjiți. Hainele nu aveau nimic deosebit în sine, dar purtate de Pippa efectul lor se amplifică în așa fel încât Elodie se simțea ca o amărâtă, în blugii și cu balerinii ei.

Pippa a tras adânc din țigară în timp ce deschidea o poartă înaltă, încuiată (căreia părea să-i știe codul de acces) și au ieșit, ocolind canalul.

— Mersi că ai venit mai devreme, a spus ea, suflând fumul. Va trebui să lucrez peste prânz ca să termin. Autoarea vine diseară să-și lanseze cartea. Ți-am arătat-o? E nemaipomenită! O americană. A descoperit că mătușa ei – pe care o cunoscuse doar la o vârstă înaintată într-o casă de bătrâni – fusese demult amanta regelui și avea o grămadă de haine incredibile, puse la naftalină într-un depozit din New Jersey. Poți să-ți închipui așa ceva? Singurul lucru pe care mi l-a lăsat mătușă-mea e nasul ăsta cu care pot să cârmesc o barcă.

Au traversat strada și au luat-o pe pod către restaurantul cu terasă închisă de lângă stația de metrou. Odată intrate, o chelneriță prietenoasă le-a așezat la o masă rotundă dintr-un colț mai îndepărtat.

— Macchiato? a întrebat ea.

— Perfect. Și tu...? s-a repezit Pippa.

— Simplă, cu lapte, vă rog, a răspuns Elodie.

Pippa a scos imediat din rucsac o mapă umflată, care s-a deschis de îndată ce a fost trântită pe masă, dând la iveală tot felul de hârtii și mostre.

— Uite la ce mă gândesc, a început ea, după care s-a lansat într-o descriere plină de entuziasm a mâncărilor, poalelor, avantajelor și dezavantajelor mantiiilor, a beneficiilor țesăturilor naturale, trecând de la o ilustrație la alta, aproape fără să respire, până când masa s-a umplut de tăieturi din reviste, mostre de materiale și schițe de rochii. Și a încheiat, în cele din urmă:

— Ei, ce părere ai?

— Îmi plac. Toate îmi plac...

— Știu că e cam încălțit, a răs Pippa. Am atâtea idei în cap. Dar tu? La ce te-ai gândit?

— Am un vâl.

— *Oh là là!*

— Mi l-a descoperit tata.

Elodie i-a întins telefonul unde avea o fotografie pe care o făcuse în dimineața aceea.

— Al mamei tale? Ce noroc pe tine! E grozav. De firmă, sunt convinsă.

— Așa cred și eu, dar nu știu al cui.

— N-are importanță, e frumos. Acum trebuie să ne asigurăm că și rochia e pe măsură.

— Am găsit o fotografie cu ceva ce mi-ar plăcea.

— Haide, arată-mi-o.

Elodie a luat prosopul de bucătărie din geantă și a scos rama de argint din el.

— Trebuie să recunosc, a spus Pippa ridicând amuzată dintr-o sprânceană, că mă așteptam să vii cu o pagină ruptă din *Vogue*.

Elodie i-a întins fotografia peste masă și a așteptat, simțindu-și stomacul răscolit de o emoție nedeslușită.

— Vai, ce frumoasă e!

— Am găsit-o la serviciu. În ultimii cincizeci de ani a stat într-o geantă de piele la fundul unei cutii, sub niște draperii, într-o cămară de sub scară.

— Nu e de mirare că arată atât de încântată să fie afară, a spus Pippa apropiind fotografia de ochi să o vadă mai bine. Rochia e divină. Totul e divin. E mai degrabă o operă de artă decât un portret, ceva ce doar Julia Margaret Cameron¹ ar fi putut face.

Apoi și-a ridicat ochii spre Elodie.

1. Julia Margaret Cameron (1815–1879), artist fotograf britanic, cunoscută pentru portretele unor celebrități ale timpului și pentru fotografii cu teme istorice, de preferință legate de ciclul arturian, ceea ce i-a atras admirația artiștilor prerafaeliți.

— Are vreo legătură cu mesajul pe care mi l-ai trimis azi-dimineață? Cu Edward Radcliffe?

— Asta încerc să descopăr.

— Nu m-ar mira deloc. Fotografia asta e un exemplu de estetism clasic. Expresia încântătoare, rochia largă și postura fluidă. Trebuie să fie începutul sau mijlocul anilor 1860, dacă mă întrebi.

— Mie mi-a amintit de prerafaeliți.

— Sigur, bineînțeles că artiștii vremii se inspirau unul pe altul. Erau pasionați de natură și adevăr, culoare, compoziție și sensurile frumuseții. Dar dacă prerafaeliții căutau detaliul, străduindu-se să fie realiști, pictorii și fotografii Frăției Magenta erau dedicați senzualității și mișcării.

— E ceva emoționant în calitatea luminii, nu ți se pare?

— Fotograful ar fi fericit să te audă: lumina era tot ce-i interesa, și-au luat denumirea de la teoriile lui Goethe despre roata culorilor, întrepătrunderea între lumină și întuneric, de la ideea că există o culoare ascunsă în spectru, între roșu și violet, care închide cercul. E de știut că asta se întâmpla chiar la mijlocul unei perioade când știința și arta progresau în toate direcțiile. Fotografii puteau să folosească tehnologia așa cum nu mai făcuseră până atunci, să manipuleze lumina și să experimenteze cu timpii de expunere ca să creeze noi efecte.

S-a oprit o clipă, cât chelnerița le-a servit cafeaua.

— Edward Radcliffe era foarte bine văzut, dar nu la fel de faimos cum au devenit alți membri ai Frăției Magenta.

— Cum ar fi?

— Thurston Holmes, Felix și Adele Bernard – care s-au cunoscut la Royal Academy și s-au legat prin ideile lor împotriva sistemului. Au fost ei uniți, dar atinși de patimile și de fidelitățile încălcate specifice lumii artistice sălbatice din secolul al XIX-lea. Radcliffe a fost extrem de talentat, dar a murit foarte tânăr. Ce te face să crezi că a avut de-a face cu femeia asta? a continuat ea, îndreptându-și din nou atenția spre fotografie.

Elodie i-a povestit despre cutia de arhivă și despre geanta cu inițialele lui Edward Radcliffe.

— Înăuntru am găsit o mapă care îi aparținea lui James Stratton și singurul lucru din ea a fost fotografia asta.

— Și Radcliffe a fost prieten cu Stratton?

— N-am găsit nici o mențiune nicăieri, a recunoscut Elodie. Asta e una dintre ciudătenii.

A sorbit din cafea, parcă șovăind dacă să continue. Își simțea inima împărțită între două porniri opuse: dorința de a-i povesti Pippei totul și de a-i folosi cunoștințele de istorie a artei și senzația ciudată care o cuprinsese când îi dăduse fotografia, o tentație parcă plină de gelozie de a păstra și fotografia și desenul doar pentru ea. Un impuls inexplicabil, nu neapărat laudabil, așa că s-a străduit să continue:

— Fotografia nu a fost singurul lucru din geanta aceea. Mai era și un carnet de schițe.

— Ce fel de carnet?

— Cu coperte de piele, cam atât de mare, i-a arătat ea cu mâinile, plin cu schițe în creion și peniță și cu notițe scrise de mână. Cred că i-a aparținut lui Edward Radcliffe.

Pippa, pe care de obicei nu o uimea nimic, a tras aer în piept, dar și-a revenit rapid.

— Și-ai găsit acolo ceva prin care să poți stabili data?

— Nu am apucat să cercetez totul cu atenție, dar mapa lui Stratton a fost făcută în 1860. Desigur că nu am de unde să știu dacă există vreo legătură între ele, i-a reamintit ea Pippei, în afară de faptul că au ajuns în aceeași geantă în decursul a o sută și cinci-zeci de ani.

— Și cum arată desenele? Ce reprezintă?

— Siluete, profile, peisaje, o casă. De ce?

— Se vorbea de un tablou început și abandonat. După moartea logodnicei lui, Radcliffe a continuat să picteze subiecte foarte diferite, dar nu cu același avânt ca până atunci, după care s-a înecat în străinătate. A fost foarte tragic. Ideea „capodoperei neterminate”, ceva la care lucrase înainte de moartea logodnicei lui, a devenit un fel de fetiș în cercurile istoricilor de artă: s-a tot sperat și s-au emis păreri și teorii. Din când în când, se mai trezește câte un universitar să o ia în serios și să scrie vreo lucrare, chiar dacă până acum nu

au existat suficiente dovezi care să susțină această idee. Este una dintre acele ipoteze prea incitante ca să dispară pe de-a întregul.

— Și tu crezi că acel carnet de schițe ar putea avea ceva de-a face cu el?

— Greu de spus fără să-l fi văzut. Și mai ai vreo surpriză în prosopul ăla din geantă?

Lui Elodie i s-au împurpurat obrazii.

— N-aș putea să scot carnetul din arhivă.

— Atunci, de ce n-aș trece eu pe acolo săptămâna viitoare să arunc o privire?

Elodie a simțit că i se strânge stomacul.

— Ar fi bine să-mi dai un telefon mai înainte. Domnul Pendleton e cu capsă pusă.

— Sigur că da! a răspuns Pippa nepăsătoare, fluturând din mână. Între timp o să mă apuc de rochia ta. O și am în minte: romantică, superbă. Cât se poate de contemporană, dar în stilul anilor 1860.

— Pe mine nu m-a interesat niciodată moda.

— Ei, acum se poartă foarte tare nostalgia, nu știi?

Tonul afectuos al Pipper o enerva pe Elodie de data aceasta. Elodie era nostalgică, dar nu putea suferi să fie categorisită ca atare. Cuvântul acela era groaznic de negativ. Era folosit de obicei ca sinonim pentru sentimentalism, ceea ce nu era, nici pe departe. Sentimentalismul era insipid și înțepenit, pe când nostalgia era vie, dureroasă. Reprezenta o atracție profundă, înțelegerea faptului că trecerea timpului nu poate fi oprită și că nu există nici o cale de a redobândi o clipă, o persoană sau de a face lucrurile altfel.

Pippa voise doar să facă o glumă inocentă și, în timp ce-și aduna lucrurile, nu-i trecea prin cap că Elodie avea astfel de gânduri. Oare de ce era atât de sensibilă în ziua aceea? De când se uitase în geanta aceea era dată peste cap. Se simțea în permanență tulburată, de parcă ar fi avut ceva de făcut care-i ieșise din minte. Noaptea trecută avusese din nou același vis: se afla la casa din desen care s-a prefăcut dintr-odată într-o biserică și ea își dădea seama că întârziase la o nuntă – la propria nuntă – și o luase la fugă, dar nu o țineau picioarele, i se înmuiau de parcă erau făcute din ceară și, când a ajuns în cele din urmă, a descoperit că nu avea

loc nici o nuntă, ajunsese prea târziu și acolo se desfășura un concert, iar mama ei – care avea tot treizeci de ani – cânta pe scenă la violoncel.

— Cum merg celelalte pregătiri de nuntă?

— Bine, merg bine, i-a tăiat-o ea scurt, ceea ce Pippa a băgat de seamă.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să se împotmolească într-o poveste amănunțită care să-i trădeze stânjeneala, așa că a adăugat, aparent degajată:

— Dacă dorești să afli detalii, atunci cel mai bine e să vorbești cu Penelope. Mi se spune că are să fie foarte frumos.

— Asigură-te că îți spune unde și când să-ți faci apariția!

Și-au zâmbit, redevenind prietene, după care Pippa a întrebat cu o politețe rece:

— Și logodnicul ce mai face?

Pippa și Alastair nu se înțeleseseră de la început, ceea ce nu era de loc surprinzător, căci Pippa avea păreri ferme și limba ascuțită și nu suferea prostii. Nu că Alastair ar fi fost prost – Elodie s-a crispat la propria greșală mentală –, doar că el și cu Pippa nu se asemănau deloc. Părându-i rău că fusese tăioasă mai devreme, Elodie s-a hotărât să fie un pic neloială și să-și lase prietena să câștige:

— Pare mulțumit că mama lui face totul.

Pippa a zâmbit larg.

— Și tatăl tău?

— Ei, îl știi și tu pe tata. El e mulțumit dacă eu sunt fericită.

— Și ești?

Elodie a privit-o cu asprime.

— Bine, bine, ești fericită!

— Mi-a dat înregistrările.

— Deci a fost de acord?

— Așa se pare. Nu a spus prea multe. Cred că e de acord cu Penelope că asta ar sugera că e și mama acolo.

— Și tu tot așa crezi?

Elodie nu voia să atingă subiectul acesta.

— Trebuie oricum să avem un fel de muzică, s-a apărât ea. E logic să fie din familie.

Pippa a dat să spună ceva, dar Elodie i-a luat-o înainte:

— Ți-am spus vreodată că părinții mei au făcut nunta pe fugă? S-au căsătorit în iulie și eu m-am născut în noiembrie.

— O mică pasageră clandestină!

— Știi și tu cum sunt eu cu petrecerile. Caut mereu un loc unde să mă ascund.

— Dar îți dai seama că, de data asta, va trebui să mergi la petrecere? a spus Pippa zâmbind. Și că invitații tăi se vor aștepta să te vadă?

— Dacă tot vorbim de invitați, crezi că ai putea fi atât de drăguță să confirmi participarea?

— Cum adică? Prin poștă? Cu timbru?

— Se pare că e important. Așa se face.

— Ei, dacă așa se face...

— Da, și știu din surse sigure că prietenii mei și familia mea boicotează sistemul. Tip e la rând pe listă.

— Tip! Ce mai face?

— Mă duc mâine să-l văd. Presupun că nu vrei să vii cu mine.

Pippa a strâmbat din nas dezamăgită.

— Am o manifestare la galerie. Și dacă veni vorba...

I-a făcut semn chelneriței să aducă nota de plată și a scos o bancnotă de zece lire din portofel. Și, în timp ce aștepta, a făcut un semn către fotografia înrămată care stătea lângă ceașca goală a lui Elodie.

— O să am nevoie de o copie ca să pot să mă gândesc la rochie.

Pe Elodie a cuprins-o aceeași pornire ciudată, posesivă.

— Nu ți-o pot împrumuta.

— Nici nu ți-o cer. O să-i fac o poză cu telefonul.

A ridicat rama, poziționând fotografia în așa fel încât să se asigure că nu iese cu umbre.

Elodie stătea ca pe ace, așteptând ca prietena ei să termine mai repede, apoi a înfășurat fotografia în învelitoarea de bumbac.

— Știi ce? a exclamat Pippa, cercetând imaginea de pe ecranul telefonului, o să i-o trimit lui Caroline. Ea și-a scris dizertația de masterat despre Julia Margaret Cameron și Adele Bernard. Sunt

sigură că ea o să ne poată spune ceva despre model, poate și despre cine a făcut fotografia.

Caroline era îndrumătoarea Pippei de la Facultatea de Artă, cineastă și fotografă, faimoasă pentru capacitatea ei de a descoperi frumusețe unde te așteptai mai puțin. Imaginile sale erau sălbatice și atrăgătoare, cu o mulțime de copaci subțiri, cu case și peisaje melancolice. Avea vreo șaiszeci și ceva de ani, era energică și sprintenă ca o femeie mult mai tânără, nu avea copii și părea s-o considere pe Pippa un fel de fică. Elodie o întâlnise de câteva ori. Avea un păr argintiu uimitor, des și tăiat scurt la nivelul umerilor. Era genul de femeie a cărei stăpânire de sine și naturalețe o făceau pe Elodie să nu se simtă bine în pielea ei.

— Nu! a spus repede. Să nu-i spui.

— Dar de ce?

— Păi, doar că...

Nu avea cum să-i explice că fotografia fusese doar a ei și că acum nu-i mai aparținea, fără să pară meschină și, pe drept cuvânt, puțin sărită de pe fix.

— Vreau să zic... că nu e nevoie să o deranjezi pe Caroline. E atât de ocupată...

— Glumești? I-ar plăcea să o vadă.

Elodie a reușit să schițeze un zâmbet șters, spunându-și în sinea sa că ar fi bine să afle părerea lui Caroline. Lăsându-și de o parte sentimentele neplăcute, era de datoria ei să afle cât mai multe despre fotografie și despre carnetul de schițe. Și dacă se ivea vreo legătură reală cu Radcliffe care să producă vreo informație nouă despre James Stratton, aceasta avea să fie lucru de laudă pentru echipa de la Stratton, Cadwell & Co. Căci nu se iveau prea des informații noi despre personalități cunoscute din epoca victoriană.

CAPITOLUL CINCI

Elodie a pornit înapoi, străbătând pe jos drumul lung, ocolind pe Lamb's Conduit Street pentru că era o stradă frumoasă, iar frontonul librăriei Persephone, gri ca pana de porumbel, reușea întotdeauna s-o înveselească, asemenea unei cutii de ciocolată. S-a strecurat înăuntru – ca de obicei – și, în timp ce răsfoia jurnalul de război al lui Vere Hodgson, lăsându-se în voia ritmului unei melodii de dans din anii 1930, telefonul a început să sune zgomotos.

Era iarăși Penelope și pe Elodie a cuprins-o panica din nou.

A ieșit din librărie, tăind-o iute pe Theobalds Road și apoi pe High Holborn, către Lincoln's Inn Fields. Când a trecut pe lângă Royal Court of Justice a grăbit pasul, repezindu-se să traverseze strada în spatele unui autobuz roșu și s-a îndreptat spre Strand aproape în fugă.

Decât să se ducă direct la birou, unde dl Pendleton abia aștepta să prindă pe cineva având convorbiri personale la telefon, s-a strecurat pe o alee pavată cu piatră care cotea spre Tamisa și a găsit o bancă pe Victoria Embankment, chiar lângă ponton.

A scotocit în geantă după agendă și a deschis-o acolo unde își notase numărul de telefon al locului din Gloucestershire unde urma să aibă loc nunta. A sunat și și-a făcut o programare pentru weekendul viitor. Apoi fără să aștepte să-i treacă entuziasmul, i-a telefonat lui Penelope, cerându-și scuze că nu a putut răspunde și i-a raportat tot ce a făcut cu vizita la locul nunții, cu voalul, cu rochia și cu înregistrările video.

După ce a închis telefonul, Elodie a rămas locului câteva minute. Penelope fusese foarte mulțumită, mai ales când îi spusese

că avea acasă valiza cu înregistrările mamei ei. Și îi sugerase ca, în loc să pună doar un fragment cu mama ei cântând la violoncel, ar mai fi putut include încă unul la sfârșitul ceremoniei. Elodie îi promisese că avea să aleagă trei bucăți pe care să le vadă și să decidă împreună.

— Mai bine cinci, îi spusese Penelope, să fie...

Așa că weekendul era aranjat.

Vaporașul care ducea turiști la Greenwich s-a desprins de mal și un bărbat cu o șapcă cu steagul american și-a îndreptat obiectivul aparatului de fotografiat către Acul Cleopatrei¹. Un stol de rațe s-au grăbit să ia locul ambarcațiunii, coborând agile pe suprafața agitată a apei.

Vaporașul a lăsat în urmă valuri care se loveau de malul cu apa scăzută, umplând aerul cu miros de noroi și pucioasă. Elodie și-a reamintit cum descria James Stratton în jurnalul său *Marea Duhoare*² din 1858. Lumea nu-și dădea seama cât de urât mirosea Londra pe atunci. Străzile erau pline de balebă de animale, excremente umane, legume putrezite și hoituri de animale. Toate acestea și altele, pe deasupra, erau aruncate în apă.

În vara anului 1858, se spunea că duhoarea emanată de Tamisa era atât de puternică, încât Palatul Westminster a trebuit să se închidă și cei care își permiteau au părăsit Londra. Tânărul James Stratton a avut buna inspirație să creeze Comitetul pentru Curățarea Londrei și în 1862 chiar a publicat un articol într-o revistă numită *Builder* în care îndemna să se ia măsuri. Arhiva conținea scrisorile dintre Stratton și Sir Joseph Bazalgette, al cărui sistem de canalizare a constituit una dintre marile reușite ale Angliei din epoca victoriană; astfel se îndepărtau excrementele din partea centrală, locuibilă, a orașului, în așa fel încât nu numai că s-a scăpat

1. Obelisc egiptean impropriu numit Acul Cleopatrei, datând dinaintea epocii prolemeice, înălțat inițial la Heliopolis în jurul anului 1450 î.e.n., strămutat în 1877 la Londra.

2. „The Great Stink” – în iulie și august 1858, vremea foarte caldă a intensificat mirosul urât al murdăriei deversate în Tamisa, în lipsa unui sistem de canalizare și a tratării deșeurilor umane și industriale, amenințând cu izbucnirea unei epidemii de holeră.

de miros, dar s-a redus semnificativ riscul de îmbolnăvire din cauza apelor contaminate.

Gândul la Stratton i-a reamintit că avea un loc de muncă unde se presupunea că ar fi trebuit să se afle și o treabă pe care ar fi trebuit să o facă. Așa că s-a ridicat rapid, gândindu-se de cât timp plecase să se întâlnească cu Pippa și, când a ajuns la birou, a fost bucuroasă să afle că dl Pendleton fusese chemat la o întâlnire și avea să lipsească toată ziua.

Dornică să-și folosească cât mai eficient timpul la locul de muncă, Elodie și-a petrecut toată după-amiaza catalogând obiectele rămase în cutia de arhivă rătăcită. Cu cât o termina mai repede, cu atât mai bine.

A început prin a căuta în baza de date numele Radcliffe și a fost surprinsă să găsească două documente. Una dintre primele sarcini pe care Elodie le primise când a început lucrul la această companie fusese să transfere sistemul de indexare cu fișe în computer. Se mândrea că avea o memorie aproape fotografică și recunoștea oamenii și locurile legate de James Stratton dar nu-și amintea să mai fi dat de numele Radcliffe până atunci.

Împinsă de curiozitate, a scos documentele respective din arhivă și le-a adus în birou. Primul era o scrisoare din 1861 de la James Stratton către negustorul de artă John Haverstock, cu care plănuia să ia masa în săptămâna ce urma. În ultimul paragraf al scrisorii, Stratton își exprima dorința de „a afla ce știți dumneavoastră despre un pictor al cărui nume l-am aflat recent – Edward Radcliffe. Mi se spune că are un talent ieșit din comun, deși, având ocazia să văd câteva dintre lucrările sale, îmi dau seama că „talentul“ său constă – cel puțin în parte – în abilitatea de a-și convinge tinerele modele să-și scoată la iveală mai mult decât ar fi dispuse altminteri, și aceasta – evident – în numele artei“.

Din câte își amintea Elodie, James Stratton nu poseda nici un tablou de Radcliffe (dar și-a notat să verifice); așa că, în ciuda interesului său față de acest pictor, trebuie să fi renunțat ulterior să mai achiziționeze vreo operă de-a lui.

Cea de a doua menționare apărea în jurnalul lui Stratton din 1876. La sfârșitul însemnărilor dintr-o anume zi, scrisese:

Pictorul Radcliffe a venit pe la mine în seara aceasta. Sosirea lui a fost neașteptată, la o oră târzie. Mărturisesc că adormisem cu cartea în mână când am fost trezit de bătaia din ușă. Biata Mabel se culcase și am fost nevoit să o sun să vină cu o tratație. N-ar fi trebuit să-mi bat capul și să o fi lăsat pe biata fată să doarmă, căci Radcliffe nu a catadicsit să se atingă de nici o firimitură din cina pe care i-a oferit-o. Când a intrat, a început să umble de colo-colo călcând apăsător pe covor, cuprins de o mare agitație și nu a putut să se calmeze. Se comporta ca un animal înnebunit, cu ochii bulbucăți și părul răvășit încontinuu de degetele lui fine și palide. Degaja o energie mocnită, de parcă ar fi fost apucat. În timp ce se foia, mormăia ceva de neînțeles despre blesteme și soartă — aflându-se într-adevăr într-o stare jalnică care m-a îngrijorat peste măsură. Aveam știință despre pierderea suferită, dar e greu să fii martor la durerea lui. Este un exemplu a ceea ce poate produce suferința sufletelor celor mai sensibile. Mărturisesc că auzisem povestindu-se despre starea lui jalnică, dar nu aș fi crezut dacă nu aș fi văzut cu ochii mei. M-am hotărât să fac tot ce pot, căci cu siguranță aș fi putut îndrepta lucrurile dacă l-aș fi ajutat să-și revină. L-am încurajat să rămână la mine, asigurându-l că nu era nici o problemă să i se aranjeze o cameră, dar m-a refuzat. Dar m-a rugat, în schimb, să-i păstrez câteva obiecte personale, ceea ce am acceptat, de bună seamă. Se simțea foarte stânjenit să-mi adreseze această rugămintă și mi-am dat seama că nu venise cu intenția aceasta, ci că, mai degrabă, ideea îi venise pe loc. Este vorba de o genată de piele goală, care are în ea doar un caiet de schițe. Eu nu mi-aș fi permis niciodată indiscreția de a mă uita în ea, dar el a insistat să-mi arate înainte de a pleca. Bietul de el, m-a pus să jur că nu o să dau nimănui geanta și caietul de schițe. Nu am vrut să-l forțez să-mi spună de cine voia să le păzesc și nici nu mi-a răspuns nimic atunci când l-am întrebat când se va întoarce. M-a privit doar cu tristețe, după care mi-a mulțumit pentru cina de care nu se atinsese și a plecat. Imaginea nenorocirii

lui m-a obsedat mult timp după aceea și nu m-a părăsit nici acum, când stau lângă focul ce dă să se stingă și scriu aceste rânduri.

Fragmentul de jurnal descria o imagine tristă, iar „nenorocirea” descrisă în rândurile sale a impresionat-o și pe Elodie. Această relatare a lămurit-o cum ajunsese James Stratton în posesia genții lui Edward Radcliffe, dar mai era încă o întrebare incitantă: cum se făcea că Radcliffe reușise să-l cunoască pe Stratton atât de bine în decursul a șase ani ca să-și facă apariția la ușa lui, în puterea nopții, chinuit de cele mai negre gânduri? Și de ce îl alesese tocmai pe Stratton, din câți oameni știa, să-i păstreze geanta și carnetul de schițe? Elodie și-a notat să verifice în arhivă numele prietenilor și cunoștințelor lui Stratton să vadă dacă Radcliffe figura printre ei.

O altă chestiune era mențiunea pe care o făcea Stratton că ar fi vrut să „îndrepte lucrurile”. Era o exprimare ciudată, de parcă el ar fi jucat vreun rol în nenorocirea celui om, ceea ce nu avea nici un sens. Stratton nu avea cum să-l fi cunoscut prea bine: nu exista nici o mențiune despre el în nici un document public sau privat dintre anii 1861 și 1867 aflat în arhive. Și după câte aflase de la Pippa și de pe Wikipedia, se știa că Radcliffe fusese cuprins de disperare după moartea logodnicei sale, Frances Brown. De numele ei nu dăduse în arhiva Stratton, dar și-a notat din nou să verifice și în arhiva celorlalți asociați.

A deschis un fișier nou de arhivare în computer și a notat descrierea genții și a caietului de schițe, după care a făcut un rezumat al scrisorii și al fragmentului de jurnal, adăugând numărul de referință al dosarului unde se aflau acestea.

Elodie s-a lăsat pe spatele scaunului și s-a întins.

Două lucruri rezolvate, mai rămânea unul.

Mai greu era să descopere cine era femeia din fotografie. Avea atât de puține indicii. Rama era de calitate excepțională, dar James Stratton nu avea decât astfel de obiecte. Elodie și-a fixat lupa la ochi și a cercetat din nou ștanțele de pe argint. Le-a notat pe o bucată de hârtie, deși știa prea bine că nu aveau cum să-i dezvăluie vreun indiciu referitor la persoana din fotografie și la legătura ei cu James Stratton.

Se întreba cum ajunsese fotografia aceea în genata lui Radcliffe. Să fi fost pusă din greșeală sau avea vreo însemnătate? Bănuia că răspunsul depindea de identitatea femeii. Era posibil, desigur, ca ea să nu fi avut nimic de-a face cu Stratton și ca fotografia înrămată să fi fost, de fapt, pusă în geantă de strănepoata căreia îi aparținuse scrinul – un gest făcut din întâmplare în zecile de ani trecute de la moartea lui Stratton. Dar era o posibilitate mică. Felul cum era îmbrăcată femeia, stilul și subiectul fotografiei sugerau că atât fotografia, cât și persoana fuseseră contemporane cu Stratton. Așa că era mai probabil că el pusese, sau chiar ascunsese, fotografia aceea în mapa lui de documente și o băgase singur în geantă.

Elodie a terminat de studiat rama, făcând notițe pe care să le folosească la fișa documentară: o știrbitură în partea de sus, de parcă ar fi căzut, câteva zgârieturi fine pe dos. Apoi și-a îndreptat atenția spre femeie. Și din nou i-a venit în minte cuvântul „iluminat”. Expresia femeii aceleia avea ceva anume, felul cum îi cădea părul, strălucirea din ochi...

Elodie și-a dat seama că se uita la fotografie de parcă s-ar fi așteptat ca femeia să-i explice singură cine este. Dar indiferent cât s-ar fi străduit, nu găsea nici un indiciu pe chip, pe haine sau chiar pe fundalul fotografiei care să-i arate încotro să se îndrepte. Deși era bine realizată, fotografia nu avea înscris nicăieri numele vreunui studio, iar Elodie nu știa atât de multe despre arta fotografică din epoca victoriană ca să descopere și alte indicii despre originea ei. Poate că îndrumătoarea Pippei, Caroline, ar putea la urmă să dea o mână de ajutor.

A pus fotografia pe birou și și-a frecat tâmplele. Poza aceasta venea să-i dea bătăi de cap, dar nu se lăsa păgubașă. Emoția căutării și descoperirii era partea cea mai frumoasă a muncii ei, compensând repetitivitatea, nu lipsită de satisfacție, a întocmirii de fișe ordonate.

— Lasă că te găsesc eu! a spus ea încetisor. Să fii sigură de asta!

— Iar vorbești de una singură?

Margot apăruse lângă biroul ei, scotocindu-se prin poșeta pe care și-o agățase pe umăr.

— Așa încep problemele, să știi!

A găsit o cutie de tablete mentolate, a scuturat-o și a lăsat să cadă câteva în palma întinsă a lui Elodie.

— Rămâi mai târziu azi?

Elodie și-a aruncat ochii la ceas și a fost uimită să vadă că era deja cinci și jumătate.

— Nu, nu astăzi.

— Vine să te ia Alastair?

— E la New York.

— Iar? Trebuie să-ți fie tare dor de el. Eu nu știu ce m-aș face dacă n-ar fi Garry acasă!

Elodie a recunoscut că-i era dor de logodnicul ei și Margot i-a zâmbit înțelegătoare, luându-și veselă rămas-bun. Pescuindu-și căștile fosforescente ca neonul din geantă, și-a deschis iPhone-ul cu o fluturare a mâinii și a pornit-o cu pași târăgânați să-și înceapă weekendul.

Biroul și-a recăpătat liniștea. Raza îngustă de soare cădea pe peretele cel mai depărtat și își începea drumul zilnic către masa ei de lucru. Elodie a strivit între măsele una dintre tabletele mentolate și a tipărit eticheta pe care o făcuse pentru noua cutie de arhivare. A început apoi să-și facă ordine pe masă, așa cum obișnuia fără greș în fiecare vineri după-amiază, ca să poată să o ia de la început săptămâna următoare.

Nu ar fi vrut să recunoască — oricum nu în fața lui Margot —, dar o părticică din sufletul ei era bucuroasă când Alastair se afla la New York timp de o săptămână întreagă. Îi era dor de el, bineînțeles, dar într-un anume fel îi și plăcea să se gândească cum cinci nopți de-a rândul putea să stea la ea acasă, în patul ei, cu cărțile ei și cu ceașca ei preferată de ceai, fără să fie nevoită să negocieze și să dea explicații.

Alastair avea dreptate: apartamentul ei era minuscul și avea și mirosul acela de grăsime de pe casa scării, în timp ce al lui era spațios, cu două băi și cu destulă apă caldă la orice oră, și nu erau niciodată nevoiți să audă televizorul vecinilor prin pereții subțiri. Dar lui Elodie îi era drag apartamentul ei micuț. Era greu, într-adevăr, să faci chiuveta din bucătărie să se scurgă ca lumea și apa de la duș abia curgea atunci când mergea mașina de spălat

rufe, dar era un loc unde simțai că se trăiește viața adevărată. Totul avea o poveste: dulapurile vechi și ingenios făcute, podelele scârțâitoare, toaleta la care ajungeai doar dacă urcai trei trepte acoperite cu mochetă.

Lui Alastair i se părea amuzant că ea aprecia astfel de condiții minimale.

— Ar trebui să stai la mine acasă când sunt plecat, spunea el, referindu-se la apartamentul lui elegant din Canary Wharf. Nu e nevoie să te duci înapoi în viziuna ta.

— Dar mie îmi place aici.

— Aici? Chiar așa?

Purtaseră această discuție de cel puțin cincisprezece ori, iar el arunca priviri sceptice spre colțul unde Elodie așezase fotoliul cel vechi de catifea al tatălui ei sub etajera cu becuțe, plină de comori: tabloul pe care i-l dăruise doamna Berry când împlinise treizeci de ani, cutia pe care i-o dăduse Tip după moartea mamei sale, șirul de fotografii înrămate de bălci cu ea și cu Pippa la treisprezece ani.

Alastair era adeptul designului interior danez și considera că dacă un obiect nu era cumpărat de la magazinul Conran¹, nu avea de ce să fie folosit în casă. El era dispus să admită că apartamentul lui Elodie era „primitiv“, dar se grăbea întotdeauna să adauge:

— Desigur că va trebui să renunți la el când o să ne căsătorim – doar nu o să punem leagănul în baie.

Ar fi fost bineînțeles impropriu să nu se simtă fericită la perspectiva de a locui într-un loc atât de impozant și atractiv, dar ea nu era genul căruia să-i placă așa ceva și se adapta foarte greu la schimbări.

— Nici nu e de mirare, îi spusese psihologa la care mersese o vreme după ce începuse facultatea la Oxford, și-ai pierdut mama. Aceasta este una dintre cele mai importante și mai înspăimântătoare schimbări pe care le poate suferi un copil.

Aflase de la dr. Judith Davies („Spune-mi Jude“, o îmbiase ea) după trei luni de ședințe săptămânale în camera primitoare din

1. Conran Shop – magazin londonez de mobilier și accesorii domestice moderne, înființat de cunoscutul designer britanic Terence Conran (n. 1931).

casa eduardiană, că o astfel de pierdere nu putea face altceva decât să se înrădăcineze cât mai adânc în psihicul cuiva.

— Vrei să spui că o să-mi influențeze orice decizie în viață? o întrebase Elodie.

— Da.

— Mereu?

— În cele mai multe cazuri.

Curând după asta a încetat să se mai ducă la dr. Davies (Jude, adică). Nu părea să-i fi folosit prea mult, deși simțea lipsa ceaiului de mentă care o aștepta pe masa tocită de lemn la începutul fiecărei ședințe.

Doctorița avusese dreptate: Elodie nu-și modificase atitudinea față de schimbări. Când își imagina alți oameni în casa ei, atârându-și fotografiile în cuiele pe care ea le bătuse în pereți, aranjându-și ceștile pe pervazul unde ea își creștea plantele aromatice, bucurându-se de priveliștea de la fereastra ei, trăia aceeași senzație îngrozitoare pe care o simțise uneori în vacanță când se trezea complet pierdută într-o cameră necunoscută pentru că nu își regăsea acolo propriile repere.

Nu o lăsase inima încă să o anunțe pe proprietăreasa ei că se va muta. Doamna Berry avea optzeci și patru de ani și crescuse în casa aceasta din cartierul Barnes pe când mai era căminul unei singure familii, și nu doar o clădire de trei etaje și jumătate deasupra unei prăvălii care vindea pește și cartofi prăjiți. Acum locuia în spatele magazinului, în căsuța din grădină.

— Aici era salonul mamei mele, îi plăcea să povestească după un pahar, două cu cherry-ul ei preferat. Ce doamnă era, ce rafinată! Dar nu că era aristocrată, nu asta am vrut să zic, ci doar că era așa din fire.

Ochii doamnei Berry căpătau o strălucire anume când recădea în trecut și devenea tot mai atentă cu cărțile de joc.

— Care e anul? întreba ea la începutul fiecărei partide. Și dama de pică? Sau era trefla?

Elodie se simțea nevoită să anuleze partida de cărți plănuită în seara aceea. Îi promisese lui Penelope că va face o listă cu fragmente și videoclipuri până luni. Acum că se pornise, nu mai putea

lăsa nimic care să o împiedice să bifeze toate punctele de pe lista ei cu treburi.

A închis computerul și a pus capacul pixului, aliniindu-l cu carnetul ei de notițe. Masa de lucru era goală, cu excepția genții, a carnetului de schițe și a fotografiei înrămate. Primele două puteau fi puse la loc în cutie și date deoparte, cea de a treia putea să mai stea încă un weekend în grămada de obiecte de birou din cutia uitată.

Înainte de a pune fotografia în cutie, Elodie a fotografiat-o cu telefonul așa cum făcuse și Pippa. Trebuia să o aibă la îndemână dacă avea să o folosească drept model pentru rochia ei de mireasă. Și nu era mare lucru dacă se mai uita la ea pe furiș.

După o clipă de șovăială, a făcut o fotografie și desenului cu casa din carnet. Nu pentru că mai credea că era, printr-o minune, aceeași casă cu cea din povestea mamei, ci pentru că îi plăcea desenul acela, pur și simplu. Era frumoasă și o făcea să simtă anumite lucruri: o legătură cu mama ei și cu o parte neîntinată a copilăriei sale.

Apoi a așezat geanta și carnetul de schițe într-o cutie nouă de arhivă, i-a lipit eticheta pe care o tipărise și le-a lăsat în depozit, în drum spre ieșirea spre strada londoneză aglomerată.

III

Doamna Mack spunea mereu că punga oamenilor nevoiași trebuie să aibă tot felul de petice. Spunea lucrurile astea ori de câte ori dorea ca cineva să încerce o nouă șmecherie – adică noi, copiii care trăiam în hrube ca șoarecii în cămărușele de deasupra prăvăliei de păsări din Little White Lion Street.

M-am tot gândit la doamna Mack în ultima vreme. Și la Martin, la Lily și la Căpitan. Și chiar la Joe cel Palid, care a fost primul om pe care l-am iubit cu-adevărat (al doilea, de fapt, dacă îl pun și pe tata la socoteală, ceea ce nu fac mereu).

Doamna Mack era destul de drăguță, în felul ei, ceea ce însemna însă destulă bătaie pentru cei care o înfruntau și o limbă ascuțită care te sfichiuia, dar era mult mai dreaptă decât alții. Cu mine a fost bună, m-a luat la ea când eram la ananghie, chiar cred că m-a iubit. Iar eu am trădat-o în cele din urmă, dar numai când nu am avut altă alegere.

Acum, aici, e cu totul altfel. Oamenii sunt ca niște muzeografi, fiecare își lustruiește amintirile preferate, aranjându-le în așa fel încât să recreeze o poveste care să-i fie pe plac. Unele întâmplări sunt reparate și dichisite spre a fi expuse, altele sunt socotite nepotrivite și sunt date de o parte, azvârlite în subsol, în cămărilor înțesate ale minții. Și acolo, dacă au un pic de noroc, sunt uitate pe dată. Iar acest lucru nu este de loc necinstit: este singurul mod prin care oamenii se pot împăca cu sine și cu povara trăirilor lor.

Dar aici e cu totul altfel.

Eu țin minte totul, amintirile se adună în imagini diferite, în funcție de ordinea în care se ivesc.

Timpu l curge altfel când sunt singură în casă, eu nu am cum să țin socoteala anilor. Îmi dau seama că soarele continuă să răsară și să apună și că luna îi ia locul, dar nu îi mai simt trecerea. Trecutul, prezentul și viitorul își pierd semnificația, sunt în afara timpului. Mă aflu simultan și aici, și acolo, acolo și aici.

Oaspetele meu a venit de cinci zile deja. Am fost uimită când a apărut, cu valiza lui ponosită și geanta maro agățată pe umăr, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la geanta lui Edward, mai ales atunci, în noaptea aceea când ușile erau încuiate și el a rămas aici. De mult nu a mai rămas cineva peste noapte în casa aceasta. De când Asociația Istoricilor de Artă a deschis-o pentru public, nu am văzut decât turiști de-o zi, cu pantofi comozi în picioare și cu ghiduri de călătorie în mână.

Cei de la Asociație l-au cazat în vechea clădire unde se fermenta malțul, în zona închisă, folosită cândva pentru scurt timp drept casă a îngrijitorului, unde acum „Accesul publicului este interzis“. Nu s-ar fi făcut să îl găzduiască în casă, căci ea este acum muzeu. Mobila veche, majoritatea pieselor fiind din colecția lui Edward, cumpărată odată cu casa, a fost „aranjată“ în așa fel încât să facă loc turiștilor de la sfârșit de săptămână. Pe scaune au fost așezate buchete de lavandă legate cu funde de catifea, ca nimeni să nu se așeze după plac.

În fiecare sâmbătă dimineața, înainte ca ceasul să bată ora zece, sosește un grup de voluntari care se împărtășie prin casă astfel încât să fie câte unul în fiecare cameră. Poartă ecusoane legate de gât pe care scrie „Ghid“ și își fac datoria să le amintească oamenilor să nu atingă obiectele. Ei sunt înarmați cu istorioare parțial adevărate, iar atunci când surprind privirea unui turist mai dornic să afle câte ceva îl ademenesc cu poveștile lor.

E una mai ales, Mildred Manning, căreia îi place să stea pe un scaun simplu, la capătul scărilor dinspre pod, dezgolindu-și dinții, chipurile zâmbind. Nimic nu o bucură mai tare decât să prindă vreun oaspete neatent care dă să-și pună pliantul pe măsufa de lângă ea. Acest delict îi oferă ocazia minunată de a decreta că „nu e voie să pui nimic pe mobila lui Edward Radcliffe“.

Edward ar fi urât-o de moarte. Nu putea suferi protejarea exagerată a „lucrurilor“. El considera că obiectele frumoase trebuie prețuite, dar nu adorate. Și așa, cu gândul la Edward, în unele zile de început de toamnă, îmi petrec după-amiezile încolăcită pe umerii lui Mildred. Nici o haină, oricât de groasă, nu poate să-i țină de cald când sunt eu prin preajmă.

La o primă vedere am observat că musafirul meu are părul blond închis și pielea arsă de soare. Măinile îi sunt bătătorite și îndemânaticе. Nu sunt fine ca de pictor. Aparțin unui om care știe să mânuiască uneltele pe care le ia cu el zilnic când pornește la treabă.

De când a venit aici e foarte ocupat. Se scoală devreme, înainte de răsăritul soarelui și, deși nu pare deloc mulțumit de asta, căci geme și se chiorăște la ecranul telefonului pe care îl ține lângă el, preferă să se dea jos din pat, deși ar mai sta. Își face iute și neglijent o ceașcă de ceai, apoi se spală și se îmbracă mereu cu aceleași haine: tricoul și blugii spălăciți, aruncați în fiecare seară pe scaunul de lemn din colțul camerei.

Treaba pe care o face îl determină să cerceteze încruntat o hartă a domeniului și să tot citească niște notițe. Eu mi-am făcut obiceiul să stau la o oarecare distanță, încercând să descopăr ce are de gând să facă. Dar fără nici un folos. Scrișul e prea mărunț și șters ca să-l pot citi și nu îndrăznesc să mă duc lângă el. Încă nu ne cunoaștem prea bine ca să-mi dau seama cât de mult să mă apropii. Pot deveni o prezență apăsătoare și nu doresc să-l sperii.

Și totuși.

Aștept.

Am aflat cel puțin ce ține în geanta aceea maro pe care a despachetat-o aseară. E un aparat de fotografiat, dintr-acela pe care Felix ar putea să-l recunoască dacă s-ar putea reîntrupa acum, aici. Ceea ce Felix nu ar fi capabil să recunoască e modul în care oaspetele meu își leagă aparatul de fotografiat de computer și – ca printr-o vrajă – face să apară imagini pe ecran. Nu mai e nevoie de cameră obscură sau soluții de dezvoltare cu miros înțepător.

L-am privit aseară cum perinda pe ecran o fotografie după alta: imagini din cimitir, pietre de mormânt, mai ales. Nici una a cuiva

pe care să-l cunosc, dar am fost totuși captivată. E prima dată după atâția ani când am putut să „ies“ din locul acesta.

Și ce să deduc din fotografiile astea despre scopul lui? Mă tot întreb.

Aproape nimic.

Acum e pe undeva pe-afară, e plecat de azi-dimineață. Dar am răbdare, mult mai multă răbdare decât altă dată.

Stau la pândă la fereastra de pe casa scării, uitându-mă peste castan, departe, către vechea mea prietenă Tamisa. Nu mă aștept ca tânărul meu să se întoarcă pe acolo, spre deosebire de ceilalți care au venit la Birchwood înaintea sa, lui nu-i place râul. Se uită într-acolo uneori, așa cum te-ai uita la un tablou, dar doar de la distanță și cred că nu cu prea multă plăcere. Nu cred că e prea amator de plimbări cu barca, după cum se vede.

Nu, eu privesc râul pentru propria mea plăcere. Tamisa mi-a traversat întreaga viață, așa cum sângele îți curge prin vine. Nu pot ajunge acum înspre nord, decât până la zidul hambarului, la vest doar până la pârau Hafosted, la est până la livadă și, înspre sud, doar până la arșarul japonez. De-a lungul anilor, am încercat să merg mai departe, dar fără nici un rezultat, din păcate. Dacă mă aventurez, simt că parcă mă trage înapoi o ancoră. Nu mă pricep la fizică, dar așa simt eu.

Oaspetele meu nu este atât de tânăr cum îl credeam. Este vânos și sprinten, cu instinctul viu al animalului forțat să stea în interior împotriva voinței sale, dar are ceva ce-l apasă. Greutățile își pun amprenta asupra omului: tatăl meu a îmbătrânit cu zece ani în lunile ce au trecut după moartea mamei, când proprietarul a început să ne bată la ușă și se stârneau discuții care deveneau tot mai aprinse cu timpul, până când, în cele din urmă, într-o zi mohorâtă de iarnă, proprietarul i-a strigat că el fusese răbdător ca un sfânt, că nu era organizație de caritate și că venise vremea ca tata să-și găsească alt loc.

Problema oaspetelui meu e de altă natură. În portofelul punosit păstrează o fotografie. L-am văzut cum o scoate noaptea târziu și se uită pierdut la ea. În fotografie sunt doi copii mici. Unul

zâmbește din tot sufletul spre obiectivul aparatului de fotografiat, celălalt este mai reținut.

După felul cum se uită la fotografie – cum își trece degetul cel mare peste ea, de parcă astfel ar putea să o mărească și să vadă mai bine – îmi dau seama că sunt copiii lui.

Apoi, aseară a dat un telefon de pe mobil cuiva căreia îi spunea Sarah. Avea o voce caldă și vorbea politicos, dar, după cum strângea creionul între degete și își trecea mâna prin păr, îmi dădeam seama că se lupta din greu.

— Dar asta a fost mai demult, spunea el. O să vezi că m-am schimbat. Desigur că merit încă o șansă.

Și în tot acel timp se uita la fotografie, frecându-i colțul de sus cu vârful degetelor.

Acea convorbire mi-a adus aminte de tatăl meu. Căci înaintea doamnei Mack și a Căpitanului a fost tatăl meu, veșnic în căutarea unei noi șanse. De meserie era ceasornicar, un foarte bun meseriaș, cu o mare îndemânare, căutat de posesorii celor mai complicate orologii pentru reparații.

— Orice ceas e unic, îmi spunea el adesea, și la fel ca la orice om, chipul – fie că e frumos sau nu – este doar o mască a mecanismului complicat pe care îl ascunde.

Uneori mergeam și eu cu el acolo unde avea ceva de lucru. El spunea că sunt ajutorul lui, dar de fapt nu-l ajutam cu nimic. Când era invitat în bibliotecă sau în birou, eu eram întotdeauna dusă de vreo servitoare jos, în vreuna din bucătăriile pline de aburi care hrăneau conacele englezești. Toate aveau câte o bucătăreasă rotofeie care trudea în sala „motoarelor” ei cu obrații îmbujorați, fruntea asudată, umplând cămarile cu gemuri dulci și pâini proaspete.

Tata îmi povestea mereu că mama crescuse într-o casă dintr-acelea. Ea se afla la una dintre ferestrele mari de la etaj când a sosit să repare ceasul tatălui ei. Privirile li s-au întâlnit, s-au îndrăgostit și nimic nu i-a mai putut despărți după aceea. Oricât au încercat părinții ei, oricât s-a rugat sora sa mai mică să rămână, mama era încăpățânată, tânără și răsfățată, așa că a fugit. Copiii au o imaginație concretă și, ori de câte ori auzeam povestea aceasta, mi-o

închipuiam pe mama rupând-o la fugă, cu rochia umflată de vânt, ca un nor de satin, cum se îndepărta de castelul mohorât, lăsând în urmă sora iubită, groaza și mânia părinților neîndurători.

Asta era ce-mi închipuiam eu.

Tata era nevoit să-mi spună tot felul de povești, căci eu nu avusesem norocul să-mi cunosc mama. Când a murit, mai avea două zile până să împlinească douăzeci și unu de ani, iar eu avem doar patru ani. O doborâse tuberculoza, dar tata îl rugase pe medicul legist să scrie „bronșită” pe certificatul ei de deces, căci credea că sună mai nobil. Dar nu avea de ce să-și facă griji: după ce se măritase cu tata și își părăsise familia nobilă, ea fusese trecută în marea masă a oamenilor de rând cărora istoria nu le ține socoteala.

Aveam o singură imagine a mamei, o mică schiță pe care el o păstra într-un medalion de aur și la care țineam foarte mult. Până când am fost nevoiți să ne mutăm în cele două odăițe prin ferestrele cărora străbătea vântul, pe o alee îngustă dintr-un colț al Londrei de est, unde duhoarea Tamisei ne tăia răsuflarea și țipătul pescărușilor se amesteca cu strigătele marinarilor într-un zumzet permanent. Medalionul a dispărut în mâinile negustorului de haine vechi. Ce s-a ales de imagine, nu mai știu. A alunecat printre crăpăturile timpului, acolo unde merg toate lucrurile pierdute.

Tata îmi spunea Birdie¹, zicând că sunt vrăbiuța lui. Numele meu era frumos, zicea el, dar era un nume pentru o doamnă în toată firea, cu rochii lungi de mătăsuri fine, dar fără aripi cu care să poată zbura.

— Dar mie-mi trebuie un nume cu aripi?

— Da, sigur că da. Așa cred eu.

— Atunci de ce mi-ai dat unul fără aripi?

Și în acele momente devenea serios, așa cum era ori de câte ori venea vorba de mama:

— Tu ți-ai primit numele după cel al tatălui mamei tale. Era important pentru ea ca tu să ai ceva din familia ei.

— Chiar dacă familia ei nu a vrut să știe de mine?

1. Birdie (engl.) – diminutiv de la pasăre.

— Chiar dacă... spunea el, zâmbind, ciufulindu-mi părul, făcându-mă întotdeauna să mă simt îmbărbătată la gândul că nimic nu conta în comparație cu dragostea lui.

Atelierul tatei era un locaș al minunilor. Polița cea mare de sub geam era plină de arcuri, nituri, cântare și fire, clopoței, penduluri și limbi subțiri de ceas cu săgeți la capăt. Mă furișam adesea prin ușa deschisă și mă așezam în genunchi pe un taburet de lemn, cercetând polița pe când el lucra, răsucind pe toate fețele mașinăriile ciudate și ingenioase, apăsându-le ușor cu degetele componentele minuscule și firave, ridicându-le în lumina soarelui ca să strălucească. Eu îl pisam cu întrebările și el îmi răspundea privindu-mă peste ochelari. Și mi-a cerut să-i promit că nu o să suflu nici o vorbă nimănui despre ceea ce vedeam acolo, căci tata nu repara doar ceasuri, ci lucra la o invenție.

Marele lui Proiect era crearea unui Ceas Enigmatic, a cărui construcție implica ore îndelungi de lucru, dar și frecvente vizite pe furiș la cancelaria unde se înregistrau patentele de invenții. Tata spunea că atunci când va reuși să-l termine, Ceasul Enigmatic ne va îmbogăți, căci orice om bogat avea să-și dorească un ceas al cărui pendul să se miște fără ajutorul vreunui mecanism.

Gravitatea cu care spunea aceste lucruri mă făcea să încuviințez serioasă din cap, dar de fapt mă lăsam la fel de impresionată de ceasurile obișnuite care îi umpleau pereții din tavan până în podele, cu inimile bătându-le și pendulele legănându-li-se într-o continuă și blândă disonanță. El m-a învățat cum să le întorc, după care mă depărtam de ele spre mijlocul camerei, privindu-le îndelung cadranele de toate dimensiunile în timp ce ticăiau în cor.

— Și care dintre ele arată timpul exact? Întrebam eu.

— A, vrăbiuță! Întrebarea este: care nu arată timpul exact?

Căci – îmi explica el – nu există timp exact. El este doar o noțiune, nu are nici sfârșit și nici început, nu poate fi văzut, auzit sau mirosit. Poate fi măsurat, desigur, dar nu există cuvinte care să-l explice cu precizie. Cât despre „timpul exact“, acesta era doar un fel de a cădea de acord asupra unei noțiuni.

— Îți mai aduci aminte de femeia de pe peronul gării? m-a întrebat.

I-am spus că-mi aminteam. Într-o dimineață, mă jucam în timp ce tata repara ceasul cel mare într-o gară din vestul Londrei. Am observat un altul la fel, dar mai mic, agățat pe peretele de lângă ghișeu de bilete. M-am oprit din joacă și am început să privesc cele două cadrane diferite, când s-a apropiat de mine o femeie.

— Acela de acolo arată timpul adevărat, mi-a explicat ea, arătând către cadranul cel mic, iar celălalt, a urmat ea, uitându-se încruntată la celălalt ceas pe care tata tocmai îl terminase de întors, arată ora Londrei.

Și așa am aflat că, dacă nu puteam fi în două locuri deodată, puteam cu siguranță să fiu într-un singur loc la ore diferite.

La puțin timp după aceea, tata a propus să facem o excursie la Greenwich, „locul meridianului”.

Meridianul Greenwich. Cuvintele sunau ca o incantație.

— E linia de unde începe timpul, a continuat el. De la Polul Nord la Polul Sud, el împarte pământul în două.

Mi s-a părut atât de impresionant ceea ce auzeam, căpătând formă vie în imaginația mea de copil, încât era inevitabil ca realitatea să nu mă dezamăgească.

Am ajuns pe peluza bine îngrijită a unui mare palat de piatră, iar eu căutam în zadar să dau de ruptura uriașă, colțuroasă pe care eu mi-o imaginasem împărțind fața pământului.

— Uite acolo, mi-a arătat el, întinzând brațul. Înaintea ochilor tăi, în linie dreaptă. Acolo sunt zero grade longitudine.

— Dar nu văd nimic. Doar iarbă...

A râs auzind asta și mi-a ciufulit părul, întrebându-mă dacă nu vreau să mă uit mai bine prin telescopul Observatorului Regal.

În lunile dinaintea morții mamei, am mers de mai multe ori la Greenwich și pe drumul cu vaporul tata m-a învățat să citesc: cuvintele din cărți, valurile de pe râu, expresiile de pe chipurile tovarășilor de călătorie.

Mi-a arătat cum să aflu cât era ceasul privind la soare. Oamenii au fost întotdeauna atrași de uriașa sferă incandescentă de pe cer, spunea el, „căci ea nu ne dă doar căldură, ci și lumină, după care tânjesc atât de mult sufletele noastre”.

Lumina. Și așa am început să o privesc printre copaci primăvara, observând cum face ca frunzele cele noi și delicate să devină transparente. Urmăream cum arunca umbre pe pereți, împrăștiind praf de stele pe suprafața apei, filigranând pământul când se strecura printre grilajele de fier forjat. Și voiam să ating unealta asta vrăjită. Să o apuc cu vârful degetelor, așa cum făceam cu lucrșoarele de pe masa de lucru a tatei.

Și mi-am pus în cap să prind lumina. Am găsit o cutie mică de tinichea, am golit-o și, cu un cui, am făcut câteva găurele în capac cu ciocanul tatei. Am luat-o afară, m-am așezat în bătaia soarelui și am așteptat până când capacul s-a încins de tot. Dar din păcate, când am deschis cutia minunilor, nu am găsit nici un prizonier strălucitor, așa cum mă așteptasem. Era doar o cutie veche, ruginită și goală.

Doamna Mack spunea mereu că atunci când dădea, Dumnezeu dădea pe îndesate – nu era o observație concretă, ceea ce mie mi-a luat mult timp să înțeleg, ci o constatare asupra faptului că o nenorocire atrăgea după sine altă nenorocire.

După ce a murit mama, eu și cu tata am primit pe îndesate.

Pentru început, drumurile noastre la Greenwich au încetat. Apoi am început să ne întâlnim mai mult cu Jeremiah. El era un fel de prieten al tatei, cu care copilărise, în același sat. Mai venise pe la noi când trăia mama, căci tata îl lua cu el ca ucenic atunci când avea de făcut reparații mai mari la ceasurile de la căile ferate, dar eu, cu instinctul nedeslușit al copiilor, îmi dădeam seama că el era un motiv de supărare între părinții mei.

Mi-l aduc aminte pe tata încercând să o liniștească pe mama:

— Se străduie și el cum poate, cu ce haruri are de la Dumnezeu.

Sau îi reamintea că, deși Jeremiah nu era binecuvântat cu prea multe daruri ale vieții, era „un om bun, zău așa, și foarte întreprinzător“.

Iar această din urmă calitate era de netăgăduit: Jeremiah se repezea la orice șansă îi apărea în cale. Se ocupase, pe rând, cu negustoria de haine vechi, cu vopsitoria, și chiar odată fusese convins că norocul lui stătea în vânzarea ambulantă a Pastilelor Aromatice

Steel, printre ale căror mult lăudate virtuți se număra și „nemaipomenită putere bărbătească”.

După moartea mamei, când tata a început să se prăbușească în hăurile întunecate ale durerii, Jeremiah și-a făcut obiceiul să-l ia pe tata de acasă după-amiezi întregi, revenind acasă după lăsarea întunericului, împleticindu-se, cu tata pe jumătate adormit, sprijinit de umărul lui. Atunci Jeremiah rămânea peste noapte să doarmă pe canapeaua din camera noastră de zi, ca să fie aproape „să ajute” a doua zi.

Și zilele au devenit tot mai lungi pentru tata. Măinile începuseră să-i tremure și își pierduse capacitatea de a se concentra. Primea tot mai puține oferte de lucru, ceea ce îl făcea tot mai morocănos. Dar îl aveam pe Jeremiah care îl îmbărbăta. L-a convins pe tata că oricum își pierduse timpul până atunci cu reparațiile, că norocul lui stătea în perfecționarea Ceasului Enigmatic și că, dacă îl lua pe el ca agent, aveau să se îmbogățească din asta.

Când proprietarul nostru a ajuns în cele din urmă la capătul răbdărilor, tot Jeremiah a fost cel care, prin legăturile lui, l-a ajutat pe tata să găsească o locuință înghesuită lângă clopotnița bisericii St. Anne. Jeremiah părea să cunoască multă lume și avea întotdeauna păreri ferme și o „mică afacere” de încheiat. Tot el a fost cel care s-a ocupat de vânzarea patentelor de invenție ale tatei, îndemnându-mă să nu-mi fac griji când au început portăreii să ne bată la ușă la orice oră, pretinzând că tata le datora bani. Știa și pe cineva care avea un club de jocuri de noroc la Far. Tot ce îi trebuia tatei ca să se pună pe picioare, zicea el, era un pic de noroc.

Și când tata a început să-și petreacă nopțile la cârciuma din Narrow Street, abia târându-se spre casă la revărsatul zorilor, duh-nind a tutun și a whisky, ca să se prăvălească la masa goală cu pipa în gură, când și-a vândut ultimele alămuri și unelte ca să-și plătească datoriile la jocurile de noroc, tot Jeremiah a fost cel ce a spus, clătinând trist din cap:

— Taică-tău a avut doar un mic ghinion. N-am mai văzut pe cineva atât de lipsit de noroc.

Portărelul a continuat să ne bată la ușă, dar tata nu îl lua în seamă. A început să vorbească tot mai des de America. În starea

lui jalnică, ideea asta părea foarte bună. Puteam să lăsăm în urmă toată tristețea și amintirile nefericite și să o luăm de la capăt într-un loc nou.

— E destul pământ pentru toți, vrăbiușo, spunea el, cu soare strălucitor. Și râuri cu apă curată și glie care poate fi arată fără teama că scoți la iveală te miri ce oseminte din trecut.

A vândut ultimele rochii ale mamei, pe care le păstrase pentru mine, și a cumpărat niște bilete ieftine pentru amândoi pentru primul vapor spre America. Și ne-am strâns puținele lucruri pe care le mai aveam în câte o valijoară pentru fiecare.

În săptămâna în care urma să plecăm se făcuse frig, dăduse prima zăpadă din anul acela, iar tata se îngrijea să economisim cât mai mult pentru călătorie. Ne petreceam zilele pe lângă râu, unde se scufundase o ambarcațiune de aprovizionare și cine voia să caute putea găsi multe lucruri ascunse în nămol. Așa că noi am trudit ceas de ceas, din zori și până în seară, prin ploaie, lapoviță sau zăpadă. Scotocitul prin nămol era o muncă grea, dar într-o seară m-am simțit mai istovită ca de obicei. M-am trântit pe saltea udă learcă și nu m-am mai putut ridica. M-a cuprins brusc o amețală și m-au săgetat niște dureri care mă făceau să-mi simt oasele reci și grele. Îmi clănțăneau dinții, deși îmi ardea fruntea și totul s-a întunecat în jur de parcă trăsesese cineva draperiile.

Mă simțeam ca pe altă lume și-mi juca totul dinaintea ochilor, ca și cum m-aș fi aflat într-o bărcuță de lemn pe o mare agitată. Uneori auzeam vocea tatei, alteori pe a lui Jeremiah, dar doar pentru scurte intervale de timp, urmate de lungi momente când mă lăsam în voia închipuirilor aprinse ale minții mele, niște vise ciudate și dense.

Febra mi s-a întepit, dând la iveală umbre și monștri colțuroși care se profilau pe pereți, căscându-și ochii tulburi, întinzându-și ghearele să-mi apuce așternuturile. Iar eu mă zbăteam și mă zvârcoleam să scap de ei, între cearșafurile ude de atâtea cazne, în timp ce buzele îmi frământau niște incantații ce mie mi se păreau de o mare însemnătate.

Auzeam cuvinte care îmi străpungeau iluziile ca niște ace înroșite în foc, cuvinte cunoscute precum „doctor“, „febră“, „America“,

vorbe care avuseseră cândva un înțeles și o semnificație pentru mine.

Și apoi l-am auzit pe Jeremiah spunând:

— Trebuie să pleci. Portărelul o să vină înapoi și a promis că, de data asta, o să te bage la închisoare, sau chiar mai rău.

— Dar copila? Birdie a mea? Nu este suficient de sănătoasă ca să poată merge și ea.

— Las-o aici. Și o să trimiți după ea după ce îți faci un rost acolo. Se găsesc aici oameni care să aibă grijă de copil, pentru câțiva bănuți.

Plămânii, gâtul, mintea întreagă mi-au luat foc în strădania mea de a striga: „Nu!”, dar nu-mi dau seama dacă am putut rosti această vorbă.

— Dar ea nu mă are decât pe mine.

— Și mai rău, atunci, dacă judecătorul hotărăște că trebuie să-ți plătești datoriile cu viața!

Îmi venea să strig, să îmi întind brațele și să-l apuc strâns pe tata ca să nu ne poată despărți nimic. Dar n-am putut. Monștrii m-au afundat din nou și n-am mai auzit nimic. Ziua s-a risipit în noapte și bărcuța mea s-a avântat din nou pe marea agitată de furtună.

Și altceva nu-mi mai amintesc.

Când mi-am revenit, era o dimineață luminoasă și primul sunet pe care l-am auzit a fost cântec de păsări la geam. Dar nu erau păsările ce anunță de obicei sosirea zorilor aici, la Birchwood Manor, nici cele care cuibăreau mereu pe lângă pervazul căsuței noastre din Fulham. Era o gălăgie fără seamăn, sute de croncănituri și țipete pe tonuri necunoscute urechilor mele.

A răsunat un clopot și l-am recunoscut pe dată ca fiind de la biserica St. Anne, dar dangătul său suna oarecum diferit de cel pe care îl cunoșteam atât de bine.

Mă simțeam ca un marinar naufragiat, azvârlit pe un țărnam necunoscut.

Și atunci am auzit o voce de femeie pe care nu o cunoșteam:

— Se trezește.

— Tată, am dat eu să strig, dar gâtul îmi era uscat și nu a ieșit nici un sunet.

— Şşşş... stai cuminte, a spus femeia. Stai cuminte. Doamna Mack e lângă tine. Totul o să fie bine.

Abia am ridicat o pleoapă şi am zărit o siluetă uriaşă aplecată deasupra mea. Apoi am văzut că valijoara mi-era aşezată pe o masă lângă fereastră. Fusesse deschisă şi hainele mele stăteau acum frumos împăturite lângă ea.

— Cine sunteţi? am reuşit să întreb.

— Ei, eu sunt doamna Mack, să ştii, şi flăcăul acesta de lângă mine e Martin şi acela de colo e Căpitanul.

Vocea ei avea un fel de veselie neastâmpărată.

M-am uitat în jur, înregistrând iute sunetele neobişnuite şi oamenii necunoscuţi spre care arăta.

— Tată! am început eu să strig.

— Şşşt... Doamne, copilă! Ce rost are să boceşti aşa? Ştii prea bine că taică-tău s-a dus în America şi o să trimită după tine când s-o aşeza şi el. Până atunci a rugat-o pe doamna Mack asta să aibă grijă de tine.

— Unde sunt?

— Hai, copilă! a râs ea. Eşti acasă. Şi-acum mai taci cu smiorcăitul ăsta că poate întorc foaia şi-ţi ard vreuna peste mutra aia a ta drăgălaşă!

Şi-aşa m-am născut a doua oară. Prima dată – într-o cămăruţă din casa mamei şi a tatei din Fulham, într-o noapte răcoroasă de vară cu lună plină şi stele strălucind pe cer, pe lângă râul ce se târa ca un şarpe lucios pe sub fereastră. Şi a doua oară, la doamna Mack, pe când aveam şapte ani, în casa ei cocoţată deasupra prăvăliei unde se vindeau păsărele şi colivii, în acea parte a cartierului Covent Garden cunoscută sub numele de Seven Dials.

CAPITOLUL ȘASE

Vara, 2017

Când Elodie s-a întors de la lucru, doamna Berry se afla afară, printre florile ei de nalbă și nemțisor. Ușa de la capătul coridorului, care dădea în grădină, era larg deschisă și Elodie a văzut-o pe proprietăreasa ei cercetându-și florile. Nu contenea să se mire cum cineva care avea nevoie de ochelari cu lentilele cât fundul sticlelor de Coca-Cola ca să deosebească cărțile de caro de cele de cupă putea să observe cu atâta acuitate omizile de pe flori.

În loc să se strecoare neobservată sus, Elodie a luat-o pe coridor, pe lângă pendula doamnei Berry – care tot mai torcea timpul încetșor – și s-a oprit în prag.

— Reușii să le dovediți?

— Nemernicele! a strigat doamna Berry, apucând o omidă verde și pântecoasă de pe o frunză și arătându-i-o lui Elodie de la distanță. Drăcoaice mici și nesătule! Groaznic de nesătule, a urmat ea, aruncând vinovata într-un vechi borcan de dulceață, alături de suratele ei.

— Vrei să bei ceva?

— Ar fi grozav!

Elodie și-a lăsat geanta pe treapta de ciment și a ieșit în grădina plină de soare. Doar o mică conversație, așa ca vineri seara, și o să se apuce de casetele cu înregistrări, așa cum îi promisese lui Penelope.

Doamna Berry a pus borcanul cu omizile mișcătoare pe mășta elegantă de fier forjat de sub măr și s-a făcut nevăzută în bucătărie. La optzeci și patru de ani era extraordinar de sprintenă, lucru pe care îl pune pe seama faptului că refuzase să-și ia permis de conducere.

— Cât de mult poluează mașinile astea! Și cât de repede merge lumea în ele! Groaznice! Mult mai bine să mergi pe jos!

Și-a făcut din nou apariția, aducând o tavă cu o carafă cu suc de portocale sifonat. Cu un an în urmă, doamna Berry mersese într-o excursie în Toscana cu grupul ei de pictori acuareliști și făcuse o pasiune pentru Aperol Spritz. A umplut câte un pahar cu vârf pentru amândouă și i-a întins unul peste masă.

— *Salute!*

— Noroc!

— Azi ți-am trimis confirmarea.

— Excelent! M-am asigurat, așadar, că o să fie măcar o persoană în biserică din partea mea.

— Și m-am mai gândit la ce-o să citesc. E o bucată minunată din Rossetti – mă duce cu gândul la o bucată de material decorat de Morris, plin de păuni și fructe și mări paradizice...

— Sună grozav.

— Dar prea oarecare, prea simplă pentru tine. Aș prefera Tennyson.

De-aș fi iubit, cum îmi doresc a fi,
Din toată sfera lumii cea atât de mare,
Din tot răul ce-l petrece omul până moare,
De ce m-aș teme – dacă m-ai iubi?¹

Zâmbea fericită, cu mâna ei mică pusă în dreptul inimii.

— Vai, Elodie, cât adevăr, ce libertate! Ce bucurie, să fii scăpat de spaima vieții prin simpla recunoaștere a dragostei.

— E tare frumos, s-a pomenit Elodie că încuviințează cu aceeași însuflețire.

— Nu-i așa?

— Dar ar fi o mică problemă cu mama lui Alastair... ce-o să creadă ea despre o poezie recitată la slujba de cununie, în care viața este descrisă ca o secvență între naștere și moarte...

— Ei, da! Ce treabă are ea cu asta?

1. Alfred, Lord Tennyson (1809–1892), „If I were loved, as I desire to be“ / „De-aș fi iubit, cum îmi doresc a fi“.

— Nici una, cred...

— Și oricum nu despre asta e vorba în poezie. Ce vrea să zică e că, oricâte rele ne înconjoară, dacă ești iubit, ești ocrotit.

— Și credeți că e adevărat?

— Ți-am povestit vreodată cum l-am cunoscut pe soțul meu? a întrebat doamna Berry zâmbind.

Elodie a clătinat din cap. Domnul Berry murise cu mult timp înainte ca ea să se mute în apartamentul de la mansardă. Dar îl văzuse în numeroase fotografii de pe pereți și de pe bufetul din apartamentul doamnei Berry: un bărbat zâmbitor, cu ochelari și cu o cunună de păr alb în jurul feței netede a capului.

— Eram copii. Pe vremea aia îl chema Bernstein. Venise în Anglia cu trenul din Germania, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Știi? Cu Kindertransport¹? Mama și tata se înscriaseră să ia în grijă un copil și, în iunie 1939, ne-am pomenit cu Tomas. Și-acum mi-aduc aminte noaptea când a sosit: am deschis ușa și am dat de el, singur, cu picioarele alea ale lui subțiri și cu o valiză ponosită în mână. Un caraghios mic, cu părul și ochii lui întunecați, fără să știe vreo vorbă englezește. Dar atât de politicos. A stat la masă și a suportat vitejește încercările mamei de a face varză călită, apoi l-au dus sus în camera special aranjată pentru el. Eu eram fascinată, desigur. De multe ori le cerusem să am și eu un frate. În peretele dintre camera mea și a lui era o crăpătură, o gaură de șoarece pe care tata nu apucase să o astupe. Eu am început să mă uit pe furiș și așa am aflat că în fiecare seară se așeza în patul făcut de mama, dar când se stingea lumina și se făcea liniște, el își lua pătura și perna și se ducea să se culce în dulap. Cred că asta m-a făcut să-l îndrăgesc. Când a venit la noi, avea o singură fotografie, înfășurată într-o scrisoare de la părinții lui. Mai târziu mi-a povestit că mama lui îi cususe pachetul în căptușeala hainei ca să nu-l piardă pe drum. Și a păstrat fotografia aceea toată viața. Erau părinții lui, elegant îmbrăcați, cu el – puști vesel – între ei, fără să aibă habar de ce avea să vină. Părinții i-au

1. Operațiune de salvare a copiilor evrei din Germania, Austria, Cehoslovacia și Polonia, organizată între 1938 și 1940, când 10 000 de copii au fost duși în Marea Britanie pentru a-i pune la adăpost de acțiunile naziste.

murit amândoi la Auschwitz. Asta am aflat mai târziu. Ne-am căsătorit imediat ce am împlinit eu șaisprezece ani și am plecat în Germania împreună. Era atâta învâlmășeală după război, încă atâtea lucruri groaznice de aranjat. A fost foarte tare. Eu tot așteptam să-l doboare, tot ce pierduse...

Când am aflat că nu o să putem avea copii, când l-a înșelat cel mai bun prieten al lui și tovarăș de afaceri și eram în pragul falimentului, când mi-am descoperit tumora la sân... mereu a fost tare. Atât de puternic, cred... se pare că acesta e cuvântul *du jour*. Și nu se poate spune că nu simțea nimic – de câte ori nu l-am văzut plângând! –, dar știa să-și stăpânească dezamăgirile, greutățile și durerea. De fiecare dată își aduna forțele și mergea înainte. Și nu refuzând nebunește să accepte vicisitudinile, ci înțelegând că viața e nedreaptă. Și că singurul lucru adevărat este că nedreptatea este întâmplătoare.

Doamna Berry a umplut din nou paharele.

— Și îți povestesc toate astea nu pentru că vreau să mă pierd eu în amintiri sau pentru că-mi place să depăn povești prietenelor mele mai tinere în după-amiezi însorite de vineri, vreau doar să înțelegi. Vreau să pricepi ce binecuvântare este dragostea. Ce înseamnă să-ți împarți viața cu cineva, să o împarți cu adevărat, în așa fel încât nimic să nu mai aibă importanță dincolo de căldura ei. Pentru că lumea e foarte zgomotoasă, Elodie, și, deși viața e plină de bucurie și miracol, există și răutate, și durere, și nedreptate.

Elodie nu știa ce să răspundă. Să se arate de acord cu o înțelepciune câștigată cu atâta caznă i se părea o glumă, căci ce experiență de viață avea ea ca să poată adăuga ceva la gândurile prietenei sale de optzeci și patru de ani? Dar doamna Berry nu părea să aștepte un răspuns. Își sorbea băutura, privind concentrată peste umărul lui Elodie, așa că s-a lăsat și ea pradă propriilor gânduri. Și-a dat seama că nu primise nici un semn de la Alastair toată ziua. Penelope pomenise la telefon că întâlnirea lui cu comisia de la New York decursese foarte bine. Poate că ieșise cu colegii să sărbătorească fuziunea companiilor.

Elodie nu era convinsă că știa exact cu ce anume se ocupa compania lui Alastair. Ceva cu achiziții. El îi explicase de mai

multe ori – ceva legat de consolidare, spunea, unirea a două unități, în așa fel încât să le crească valoarea împreună –, dar Elodie rămânea cu niște întrebări pe care le-ar fi pus orice copil. În domeniul ei de activitate, achiziția însemna intrare în posesia unui obiect. Ceva solid și real care putea fi ținut în mână și care spunea o poveste prin toate trăsăturile sale.

— Când Tomas era pe moarte, a reluat doamna Berry firul poveștii, chiar la sfârșitul sfârșitului, am început să mă frământ că ar putea să-l apuce spaima, nu voiam să plece singur. Îl visam noapte de noapte pe băiețelul venit singur la ușa noastră. Nu i-am spus nimic, dar noi ne-am citit întotdeauna gândurile și într-o bună zi și-a întors capul spre mine, fără să-l fi stârnit cu nimic, și mi-a spus că, din ziua când ne-am întâlnit, lui nu i-a mai fost frică de nimic.

Avea o lucire în ochi și vocea i s-a înmuiat.

— Ai mai pomenit așa ceva? Nimic nu l-a mai speriat în viață pentru că știa cât de mult îl iubesc.

Elodie a simțit un nod în gât.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— Și mie. Te-ar fi plăcut, a spus doamna Berry, sorbind din pahar.

Un graur s-a lăsat pe măsura dintre ele, privind lacom la borcanul cu omizi, după care a slobozit un cîrîp și și-a luat zborul spre o ramură de măr, să poată observa mai bine de acolo. Elodie a zâmbit și doamna Berry a râs de-a binelea.

— Ce-ar fi să rămâi la cină? a întrebat-o ea. O să-ți spun o poveste mai veselă, de pe vremea când eu și cu Tomas am cumpărat o fermă din greșală. Am de gând să te bat măr. O să am cărțile pregătite și o să fiu gata de atac.

— Vai, doamnă Berry, tare mi-ar plăcea, dar nu pot în seara asta.

— Nici măcar o partidă de cărți?

— Mi-e teamă că nu. Am ceva de terminat.

— Iar ai de lucru? Prea muncești mult, să știi!

— Nu de data aceasta. E ceva legat de nuntă.

— Legat de nuntă! Hai, zău așa! Cât de mult se complică lucrurile în ziua de azi. Ce altceva trebuie pentru o nuntă decât doi oameni care se iubesc și cineva care să-i audă cum spun asta.

Dacă mă-ntrebi pe mine, cred că partea a doua nici nu e necesară. De-ar fi să mai trăiesc o dată, aş fugi în Toscana şi i-aş face jurămintele lui Tomas al meu la marginea unuia dintre satele acelea medievale de pe deal, cu faţa înspre soare şi cu o cunună de caprifoi în păr. Şi-apoi m-aş bucura de o sticlă de Chianti din cel mai bun.

— Dar există şi un altfel de Chianti?

— Aşa îmi plăci!

Ajunsa sus, Elodie şi-a azvârlit pantofii din picioare şi a deschis ferestrele. Caprifoiul din grădina doamnei Berry crescuse peste măsură în vara aceea, căţărându-se pe zidul de cărămidă din spatele casei, în aşa fel încât parfumul lui purtat de briza caldă de amiază umplea apartamentul.

A îngenuncheat pe podea şi a deschis valiza cu înregistrările pe care i le dăduse tatăl ei. A recunoscut-o ca fiind cea cumpărată de el cu doisprezece ani în urmă, când îl convinsese să meargă într-o călătorie la Viena. Nimeni nu ar fi putut bănuî că în ea se afla tot sufletul lui, ceea ce Elodie bănuia că îl defineşte; mai bine să aibă grijă de ea. Înăuntru se aflau cel puţin treizeci de casete video, cu etichete meticolos întocmite, cu scrisul îngrijit al tatălui ei, cu data, concertul, sala şi piesa muzicală interpretată. Datorită doamnei Berry, Elodie poseda ceea ce cu siguranţă era unul dintre ultimele videorecordere din Londra, aşa că l-a conectat la televizor. A luat o casetă la întâmplare şi a introdus-o în aparat. O emoţie bruscă a răscolit-o.

Caseta nu fusese derulată complet şi încăperea s-a umplut pe dată de sunetul muzicii. Lauren Adler, faimoasa violoncelistă şi mamă a lui Elodie, a apărut, umplând ecranul. Nu începuse să cânte încă, dar luase violoncelul în braţe, lungindu-şi gâtul lângă al lui, în timp ce orchestra cânta în spatele ei. Era foarte tânără în înregistrarea aceea. Ținea bărbia ridicată, privirile îi erau așintite la dirijor, părul lung îi cădea în valuri pe umeri şi pe spate. Reflektoarele îi luminau doar o parte a feței, lăsând-o pe cealaltă într-o umbră plină de dramatism. Purta o rochie neagră de satin cu bretele subțiri ca niște șireturi și brațele – aparent puternice – îi erau goale. Nu avea nici o altă bijuterie în afară de verigheta ei simplă de aur. Degetele sprijinite calm pe coarde așteptau să înceapă.

Pe ecran a apărut apoi dirijorul, cu papion alb și frac negru. A făcut semn orchestrei și, după câteva clipe de liniște, a plecat capul către Lauren Adler. Ea a tras aer în piept și apoi și-a început dansul împreună cu violoncelul.

În numeroasele articole despre mama ei pe care Elodie le citise pe nerăsuflăte apărea neabătut un singur verdict: talentul lui Adler era sublim. Toți criticii îl dădeau, la unison. Era făcută să cânte la violoncel și fiecare bucată muzicală, indiferent cât de cunoscută ar fi fost, era remodelată în mâinile ei.

Tatăl lui Elodie păstrase toate necrologurile, dar cel publicat de ziarul *The Times* îi plăcuse cel mai mult, așa că l-a înrămat și l-a agățat pe perete lângă fotografiile ei de pe scenă. Elodie îl citise de nenumărate ori și-i rămăsese în minte un fragment: „Talentul lui Lauren Adler a deschis în măiestria obișnuită o breșă prin care se pot întrevădea puritatea, claritatea și adevărul. Acesta a fost darul său pentru publicul ei; prin muzica interpretată de Lauren Adler, acesta a putut să întâlnească ceea ce oamenii credincioși ar numi Dumnezeu.“

Pe eticheta de pe casetă scria că spectacolul avusese loc la Royal Albert Hall în 1987 și că se cântase *Concertul pentru violoncel în Si minor, opus 104* de Dvořák. Elodie și-a notat toate acestea.

Acum mama ei cânta fără acompaniament, iar orchestra – o mare nedefinită de femei cu fețe serioase și bărbați cu ochelari cu rame negre – stătea nemișcată în spatele său. Sunetele sfâșietoare ale violoncelului au făcut-o să se înfioare.

Lauren Adler credea că înregistrările erau lucruri lipsite de viață. Declarase asta într-un interviu pentru *The Times* și continuase prin a descrie o interpretare în fața publicului ca pe o prăpastie în care se adunau teama, așteptarea și bucuria, o experiență unică împărtășită de public și interpret deopotrivă, care însă își pierde orice putere atunci când este forțată să aibă caracter permanent. Dar înregistrarea era singurul lucru pe care îl avea Elodie. Nu-și amintea nimic despre mama ei ca muzician. Când era foarte mică, fusese dusă o dată sau de două ori să o vadă cântând și o auzise, desigur, repetând acasă, dar Elodie nu-și aducea de fapt aminte să o fi auzit pe mama ei cântând pe scenă, nu

putea să o separe de amintirile despre alte concerte, interpretate de alți muzicieni.

Elodie nu ar fi putut să-i mărturisească acest lucru tatălui ei, care era absolut convins că ea purta în suflet acele amintiri, că făceau parte din personalitatea sa.

— Mama ta îți cânta mereu când era gravidă cu tine, îi spusese el de nenumărate ori. Ea spunea că bătaile inimii sunt prima muzică pe care o aude cineva și că fiecare copil se naște cunoscând ritmul cântecului mamei sale.

Îi vorbea lui Elodie de multe ori de parcă ei doi ar fi avut aceleași amintiri.

— Ți-aduci aminte când a cântat pentru regină și publicul s-a ridicat în picioare și a ovaționat-o mai bine de trei minute? Ți-aduci aminte când interpretat toate cele șase suite de Bach la Proms?

Elodie nu-și amintea nimic. Nu o cunoștea deloc pe mama sa.

A închis ochii. Tatăl ei complica lucrurile și mai tare. Durerea lui era copleșitoare. În loc să lase să se închidă hăul rămas în urma morții lui Lauren Adler – sau să ajute măcar la închiderea lui –, propria durere, refuzul său de a o lăsa să treacă în uitare l-au ținut larg deschis.

Într-o zi, în săptămânile care au urmat accidentului, Elodie se afla în grădină când a auzit vorbind câteva femei binevoitoare care veniseră într-o vizită de condoleanțe și se întorceau la mașină.

— E bine că fata e atât de mică, a început una dintre ele, în timp ce ajunseseră în dreptul porții, o să crească mare și o să uite, așa că nu o să știe niciodată ce a pierdut.

Aveau dreptate, într-un fel. Elodie chiar *uitase*. Avea prea puține amintiri cu care să umple golul lăsat de moartea mamei sale. Dar, pe de altă parte, femeile acelea nu aveau dreptate pe de-a întregul, căci ea știa exact ce pierduse. Nu i se îngăduise să uite.

Acum și-a deschis ochii.

Afară era întuneric, noaptea alungase amurgul. Imaginile dispăruseră de pe ecranul televizorului. Elodie nu băgase de seamă când se terminase muzica.

S-a ridicat de pe pervazul ferestrei și a scos caseta din video-recorder, apoi a ales alta. Pe etichetă scria Mozart, *Cvintetul de*

coarde nr. 3 în *Do major*, K. 515, Carnegie Hall, 1985. Filmarea fusese făcută ca un documentar și începea cu o prezentare biografică a celor cinci tineri interpreți – trei femei și doi bărbați – care se reuniseră la New York ca să cânte împreună. În timp ce prezentatorul vorbea despre fiecare în parte, filmul o arăta pe mama ei în sala de repetiție, râzând cu ceilalți muzicieni, în timp ce un violonist cu părul negru, ondulat se juca cu arcușul.

Elodie l-a recunoscut ca fiind prietenul mamei, violonistul american care condusese mașina de la Bath spre Londra în ziua când muriseră amândoi în accident. Și-l aducea vag aminte: fusese invitat o dată sau de două ori cu familia la ei la masă când veniseră la Londra. Și îi mai văzuse, desigur, fotografia într-unele dintre articolele publicate după accident. Și mai erau câteva și în cutiile cu fotografii de acasă pe care tatăl ei nu ajunsese niciodată să le aranjeze.

L-a privit în timp ce obiectivul îi urmărea mișcările, încercând să se decidă ce simțea față de acel om care, fără voia lui, o luase pe mama ei de lângă ea, care avea să rămână veșnic legat de Lauren Adler prin împrejurările în care își pierduseră viața. Dar nu se putea gândi decât la cât de îngrozitor de tânăr arăta, cât de talentat era și câtă dreptate avea doamna Berry când spunea că singura dreptate a vieții consta în orbirea cu care administra lovituri nedrepte. Căci, până la urmă, și el lăsase în urmă o familie și copii.

Acum pe ecran se afla Lauren Adler. Era adevărat ceea ce spuneau toate ziarele: era nemaipomenită. Elodie se uita cu atenție la grupul de muzicieni care cântau împreună, luând notițe în timp ce se gândea dacă ar fi o alegere bună pentru ceremonia de la nunta ei și, în cazul în care se hotăra, ce părți ar fi putut folosi.

Când și caseta aceea s-a terminat, a început alta.

Se afla pe la mijlocul *Concertului pentru violoncel, opus 85* de Elgar, cântat de mama ei cu London Symphony Orchestra, când a sunat telefonul. Și-a aruncat ochii la ceas. Era târziu și prima sa reacție a fost să se îngrijoreze în legătură cu tatăl ei, dar era Pippa.

Elodie și-a amintit de lansarea cărții la editura din King's Cross; prietena ei era acum în drum spre casă și avea chef de vorbă.

A șovăit cu degetul asupra tastei de răspuns, dar telefonul s-a oprit. S-a gândit pentru o clipă să o sune înapoi, dar apoi a pus telefonul pe modul silențios și l-a aruncat pe canapea.

De jos, din stradă, a răzbătut un hohot de râs și Elodie a oftat.

Îi mai rămăsese în suflet o parte din tulburarea pe care i-o stâr-nise întâlnirea cu Pippa din ziua aceea. Elodie simțea un fel de gelozie posesivă față de fotografia femeii din epoca victoriană cu rochie albă, dar era mai mult decât atât. Acum, învăluită de sunetele melancolice ale violoncelului mamei sale, își dădea seama că era vorba despre felul în care Pippa întrebase despre casetele cu înregistrări.

Abordaseră deja subiectul acesta atunci când Penelope sugerase prima dată să folosească fragmente din filmările cu Lauren Adler în timpul ceremoniei. La vremea aceea, Pippa se întreba dacă nu cumva tatăl lui Elodie ar fi putut avea ceva rezerve, având în vedere faptul că nu reușea niciodată să aducă vorba despre mama lui Elodie fără să-l podidească lacrimile. La drept vorbind, și Elodie avea aceleași temeri, dar s-a dovedit că, în sinea lui, a fost bucurios, susținând ideea lui Penelope că era cel mai potrivit mod de a o avea și pe ea acolo. Astăzi însă, când Elodie i-a spus acest lucru, Pippa a insistat, întrebând-o dacă și ea gândea la fel.

Acum, privind-o pe Lauren Adler în timp ce interpreta acor-durile sfâșietoare ale sfârșitului concertului de Elgar, Elodie se gândea că poate Pippa avea propriile motive. Încă de la începutul prieteniei lor, Pippa ocupase întotdeauna o poziție activă, atrăgând atenția, în timp ce Elodie, timidă din fire, preferase să joace un rol secundar. Poate că tocmai în acest moment, când Elodie putea ieși în evidență cu un părinte ieșit din comun, Pippa îi dis plăcea apariția nedorită.

Dar Elodie s-a rușinat imediat de acest gând. Pippa era o prietenă bună care își sacrifică timpul chiar în acele momente conce-pând și lucrând rochia ei de mireasă. Și nu dăduse niciodată vreun semn că era invidioasă din pricina părinților lui Elodie.

De fapt, ea fusese una dintre puținele persoane care nu se arătaseră interesate de Lauren Adler. Elodie era obișnuită ca cei care aflau de legătura ei cu muziciana să se dea peste cap și să pună o mulțime de întrebări, ca și cum ar fi putut prelua de la ea o parte a talentului și tragediei care a i-au pecetluit soarta lui Lauren Adler. Dar Pippa nu se număra printre ei. Deși, peste ani, pusese o mulțime de întrebări despre mama lui Elodie – dacă îi era dor de ea, dacă își amintea ceva de dinainte de moartea sa –, interesul ei se limitase doar la rolul matern al lui Lauren Adler. De parcă muzica și faima, oricât de interesante ar fi fost, nu aveau nici o legătură cu lucrurile importante.

Concertul de Edgar s-a terminat și Elodie a oprit televizorul. În absența lui Alastair care să insiste pentru „o leneveală nesfârșită de weekend”, avea de gând să se trezească devreme și să facă o plimbare lungă pe malul râului. Voia să ajungă la unchiul Tip înainte ca acesta să deschidă magazinul.

A făcut un duș și s-a băgat în pat, închizând ochii și străduindu-se să adoarmă.

Era cald încă și nu-și găsea locul. O neliniște nedefinită îi dădea târcoale asemenea unui țăntar în căutarea punctului de atac.

Elodie s-a răsucit, s-a foit și s-a răsucit din nou.

Se gândea la doamna Berry și la soțul ei, Tomas, și se întreba dacă dragostea pentru cineva – mai ales pentru o persoană atât de mică și de tăioasă ca doamna Berry – putea să domolească temerile acelei persoane.

Fiindcă Elodie se temea de atâtea lucruri. Se întreba cât de mult ar dura ca certitudinea dragostei altcuiva să acumuleze atâtea forță. Oare va descoperi și ea cândva că certitudinea dragostei lui Alastair poate să-i risipească temerile?

Oare el o iubea într-atât? Cum ar fi putut să afle?

Tatăl său o iubise cu siguranță așa pe mama ei, dar în loc să-l facă mai dur, pierderea îl făcuse mai timid. Și Edward Radcliffe iubise cu o forță care îl făcuse vulnerabil. *O iubesc, o iubesc, o iubesc și dacă n-o să poată fi a mea am să-mi pierd, cu siguranță, mințile, căci atunci când nu sunt cu ea mă tem că...*

Ea. Femeia din fotografie i-a revenit în minte. Dar asta era obsesia ei. Nu exista nici o legătură între femeia în rochie albă și Radcliffe; e drept că apăruse în geanta lui, dar fotografia avea o ramă care aparținuse lui James Stratton. Nu, Radcliffe se referise la Frances Brown, logodnica a cărei moarte se știa că îi grăbise și lui sfârșitul.

Și dacă n-o să poată fi a mea... Elodie s-a întors pe spate. Era ciudat să scrie asta despre o femeie cu care era logodit. Cu siguranță logodna însăși însemna chiar contrariul. Ea era deja a lui.

Asta dacă nu cumva scrisese aceste cuvinte după moartea lui Frances, când era se lupta cu același abis al absenței care îl măcina și pe tatăl ei. Să fi fost tot atunci când Radcliffe desenase casa? Să fi fost o casă adevărată? Poate că o fi stat acolo după moartea logodnicei sale – ca să-și revină?

Pe Elodie au năpădit-o gândurile, ca niște păsări cu pene negre care zburau în cercuri tot mai strânse deasupra ei.

Tatăl, mama, nunta, femeia din fotografie, casa din desen, Edward Radcliffe și logodnica lui, doamna Berry și soțul ei, băiețelul neamț singur pe trepte, viața, teama, inevitabilitatea morții...

Elodie s-a pomenit prinsă în vârtejul îngrozitor al gândurilor ce se iveau de obicei noaptea și s-a oprit.

A dat cearșaful la o parte și s-a dat jos din pat. Se aflase în situația asta de suficiente ori ca să își dea seama că nu mai putea adormi. Dar putea face ceva folositor.

Ferestrele erau deschise și sunetele familiare ale orașului în noapte o linișteau. Peste drum, totul era cufundat în întuneric.

Elodie a aprins lumina și și-a făcut o ceașcă de ceai.

A pus o altă casetă în videorecorder, purtând eticheta *Suita nr. 1 în Sol major* de Bach, Queen Elizabeth Hall, 1984, și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe fotoliul de catifea.

Și, în timp ce bătea de miezul nopții și o nouă zi venea la rând, Elodie a pornit aparatul și a privit cum o tânără frumoasă care avea lumea la picioare intra pe scenă, ridica mâna să mulțumească pentru aplauzele publicului, ca apoi să-și ia violoncelul și să-și înceapă vraja.

CAPITOLUL ȘAPTE

Unchiul lui Elodie locuia într-un apartament cu o mică grădină la parter la capătul străzii numite Columbia Road. Era excentric și trăia cam retras, dar venea adesea la masă la sfârșit de săptămână, pe vremea când mama ei mai era în viață. În copilărie, Elodie îl socotea cam ciudat, i se părea de pe atunci că era bătrân și nu putea să nu-i observe sprâncenele stufoase, degetele ca păstăile lungi de fasole și felul în care începea să se foiască în timpul mesei, când lumea se apuca să vorbească despre subiecte care nu-l interesau. Dar dacă Elodie era certată că-și băga degetele în ceara caldă ce picura din lumânările de pe masă, ca apoi să jupoaie formele întărite, nimeni nu-i spunea nici o vorbă unchiului Tip care aduna pe tăcute o grămadă de astfel de forme de ceară și le aranja în construcții complicate pe fața de masă de in, după care nu-l mai interesau și le dădea la o parte.

Mama lui Elodie își iubea tare mult unchiul. Ea fusese singură la părinți și se legase de el când era mică, mai ales că locuise un an de zile în casa familiei ei.

— Spunea mereu că era cu totul altfel decât ceilalți adulți, își amintea Elodie că îi povestea tatăl său. Spunea că unchiul Tip era ca Peter Pan, un băiețel care nu crescuse niciodată.

Elodie și-a dat singură seama de asta după moartea mamei sale. Printre toți cei care veniseră să-i consoleze, se afla și Tip cu cutia lui de ceramică cu talismane, împodobită cu minunate modele formate din scoici și pietricele, cioburi de faianță și bucăți lucioase de sticlă – lucruri îndeobște luate în seamă de copii, pe lângă care adulții trec nepăsători.

— Ce e aia o cutie cu talismane? l-a întrebat Elodie.

— Ceva puțin fermecat, i-a răspuns el fără zâmbetul acela indulgent pe care-l arborează adulții când se referă la astfel de subiecte. Iar asta e doar pentru tine. Tu n-ai nici o comoară?

Elodie a încuviințat din cap, gândindu-se la inelușul de aur pe care i-l dăruise mama de Crăciun.

— Ei, bine, acum ai un loc în care s-o păstrezi.

Era frumos din partea lui Tip să facă acest gest, să încerce să-i abată atenția când toți ceilalți erau cufundați în propria durere. De atunci nu mai avuseseră de-a face prea mult unul cu celălalt, dar ea nu îi uitase bunătatea niciodată și spera că va putea veni la nunta ei.

Era o dimineață frumoasă și, în timp ce înainta pe alea de pe malul Tamisei, Elodie se bucura că ieșise în aer liber. Adormise în cele din urmă pe fotoliul de catifea maro și tot restul nopții fusese tulburată de frânturi de vise și zvâcneli, până când s-a trezit odată cu păsările. Acum, pe când se apropia de Hammersmith Bridge, își dădea seama că nu scăpase de ele: își simțea ceafa înțepenită și o obseda o melodie cântată la violoncel.

Un stol de pescăruși se rotea deasupra apei și vâslașii își făceau de lucru pe lângă cabinele din depărtare, profitând de vremea bună ca să o pornească devreme. Elodie s-a oprit în dreptul unui stâlp coclit al podului și s-a aplecat peste balustradă să privească Tamisa rostogolindu-se dedesubt. Chiar din locul acela, locotenentul Charles Wood sărise în 1919 în apă ca să salveze o femeie de la înec. De câte ori traversa podul se gândea la el. Femeia a supraviețuit, dar Wood a murit de tetanos din pricina rănilor pe care și le-a făcut salvând-o. Ce soartă crudă să iasă teafăr din serviciul Forțelor Aeriene Regale în timpul Primului Război Mondial ca să moară în timp de pace, dintr-un gest de vitejie.

Până când a ajuns pe Chelsea Embankment, Londra începuse să se trezească. S-a dus până la podul de cale ferată de la Charring Cross, după care a luat autobuzul 26 din fața Curții Regale de Justiție. A reușit să prindă locul cel mai din față de la etaj: asta era bucuria ei din copilărie și încă îi mai făcea plăcere când prindea acel loc. Autobuzul a purtat-o pe Fleet Street, până în City, pe lângă

Old Bailey și catedrala St. Paul's, de-a lungul străzii Threadneedle, după care a luat-o înspre nord către Bishopsgate. Așa cum făcea întotdeauna, Elodie își imagina cum ar fi arătat acele străzi în secolul al XIX-lea, când Londra îi aparținea lui James Stratton.

Elodie s-a dat jos la Shoreditch High Street. Un grup de copii făcea o lecție de hip-hop sub podul de cale ferată, sub privirile părinților care stăteau împrejur cu pahare de cafea în mână. A traversat și a tăiat-o pe niște străzi laterale, cotind pe Columbia Road, unde magazinele abia începeau să se deschidă.

Columbia Road era una dintre acele străzi animate, ascunse, atât de specifice Londrei: un șir de case scunde de cărămidă lipite între ele, cu magazine cu fațade colorate în turcoaz, galben, roșu, verde și negru, care vindeau haine de epocă, bijuterii artisanale, tot felul de minunății făcute de mână și orice alte nimicuri învechite, dar de bun-gust. Duminicile, când se transforma în piață de flori și aerul se umplea de miresme, era greu să te miști prin aglomerația de plante și oameni, dar astăzi, la o oră așa de matinală, strada era aproape goală.

Într-o latură a locuinței lui Tip se afla o poartă de fier, în spatele căreia poteca năpădită de violete ducea spre grădina din spate. O inscripție cu litere negre și un deget desenate pe stâlpul alb de la intrare arătau că intrarea „apartamentului din grădină” se făcea pe acolo. Poarta nu era încuiată și Elodie a intrat. La capătul aleii, într-un colț întunecat al grădinii se afla o magazie cu o inscripție pe ușă: Studio.

Ușa era întredeschisă. Elodie a împins-o și a dat cu ochii, ca de obicei, de o adunătură incredibilă de obiecte dintre cele mai neobișnuite.

O tiparniță din epoca victoriană stătea sprijinită de o bicicletă albastră de curse, iar de-a lungul pereților se aflau niște teșghele de lucru pline de tot felul de vechituri: lămpi și ceasornice, radiouri și mașini de scris, înghesuite printre tăvi de metal pline cu litere vechi de tiparniță. Dulapurile de dedesubt erau înșesate cu felurite piese de schimb cu forme din cele mai ciudate și cu unelte necunoscute, iar pe pereți atârnavă o serie de tablouri în ulei și desene care ar fi stârnit invidia oricărui magazin de artă.

— Bună! a strigat ea, intrând.

L-a zărit pe unchiul ei la masa înaltă de lucru în fundul atelierului.

— Bună, Tip.

El și-a ridicat privirea peste ramele ochelarilor, fără să lase să se întrevadă că ar fi fost surprins de sosirea strănepoatei sale.

— Ai venit la fix. Poți să-mi dai daltă aceea, cea mai mică?

Elodie a luat-o de pe perete, de unde îi indicase el, și i-a întins-o peste masa de lucru.

— Așa mai merge, a spus el, făcând o creștătură fină. Și... ce noutăți mai ai?

De parcă Elodie tocmai ieșise cu o oră în urmă să cumpere câte ceva.

— Mă mărit.

— Cum să te măriți? Păi tu n-ai zece ani?

— Am mai crescut și eu de-acum. Speram că ai să vii și tu. Ți-am trimis o invitație.

— Zău? Oi fi primit-o? s-a mirat el, arătând către teancul de hârtii de la capătul mesei de lângă ușă.

Printre numeroasele facturi pentru electricitate și pliante ale agențiilor imobiliare, Elodie a zărit și plicul crem din hârtie pânzată, ales și scris de Penelope. Nici nu fusese deschis.

— Să-l deschid eu? a întrebat ea, ridicându-l.

— Acum, dacă tot ești aici, poți să-mi spui despre ce e vorba.

Elodie s-a așezat la masă, dinaintea lui Tip.

— E luna viitoare, sâmbătă, douăzeci și șase. N-ai nimic de făcut decât să vii. Tata s-a oferit să te ia cu mașina și să te aducă înapoi.

— Cu mașina?

— Da, e într-un sat numit Southrop, în Cotswolds.

— Southrop? s-a mirat Tip, concentrându-se să facă o altă tăietură. Cum de-ai ajuns acolo?

— Mama logodnicului meu cunoaște pe cineva care are un loc bun acolo. Eu n-am ajuns încă să-l văd, dar o să mă duc weekendul viitor. Tu știi unde e?

— E un loc destul de frumos. N-am mai fost acolo de ani de zile. Sper că nu l-au distrus modernizându-l prea tare.

Și-a ascuțit tăișul pe piatra japoneză, ridicându-l apoi în dreptul becului care atârna din tavan să-l vadă mai bine.

— Tot cu tipul acela, nu? David, Daniel...

— Danny. Nu.

— Păcat, mie mi-a plăcut. Avea tot felul de idei bune despre sistemul de sănătate, dacă-mi aduc bine aminte. Mai lucrează la teză?

— Da, după câte știu.

— Ceva despre adoptarea aceluiași sistem ca în Peru...

— Brazilia, de fapt...

— Așa e. Și pe-asta cum îl cheamă?

— Alastair.

— Alastair. E și el tot doctor?

— Nu, lucrează în City.

— La vreo bancă?

— Nu, se ocupă de achiziții.

— Aha, a exclamat el, ștergând lama cu o cârpă moale. Mă gândesc eu că e un tip de treabă, nu?

— Da.

— E bun?

— Da.

— Nostim?

— Îi place să facă glume.

— Bine. E important să alegi pe cineva care să te facă să râzi. Asta am învățat-o de la mama, iar ea știa multe.

Tip și-a trecut lama peste o linie unduită a desenului. Lucra la imaginea unui râu. Elodie și-a dat seama că linia aceea făcea parte din apa care curgea.

— Știi că și maică-ta a venit la mine înainte de a se mărita? Tot acolo a stat, unde ești și tu acum.

— Umbla și ea ca și mine după confirmarea ta?

Era o glumă, dar Tip nu a râs.

— A venit să vorbească despre tine, ca să zicem așa. Tocmai descoperise că era însărcinată.

El a netezit linoleumul pe care lucra, îndepărtând cu degetul cel mare o așchie de pe marginea de sus.

— Era un moment greu, nu se simțea bine. Mi-am făcut o mulțime de griji pentru ea.

Elodie își amintea vag că aflate că mama sa avusese grețuri dimineața în primele luni de sarcină. După câte îi spusese tatăl ei, din pricina sarcinii fusese nevoită, o singură dată, să anuleze un concert.

— Nu prea cred că apariția mea a fost plănuită.

— Cam așa a fost, a încuviințat Tip. Dar ai fost tare iubită, ceea ce este mult mai important.

Era ciudat să și-o închipuie pe mama ei, cu treizeci de ani în urmă, așezată pe același taburet pe care stătea ea acum, vorbind despre copilul care urma să fie Elodie. Asta i-a stârnit un fel de simpatie, nu era obișnuită să o considere pe mama sa ca pe o egală.

— Dar ce, își făcea griji că dacă o să aibă un copil o să renunțe la carieră?

— Era de înțeles. Erau alte vremuri atunci. Și era complicat. Noroc că a intervenit Winston, tatăl tău.

Felul în care el s-a referit la tatăl său, de parcă ar fi fost mobilizat de sosirea ei pe lume, a făcut-o să-i ia apărarea:

— Nu cred că tata a considerat că face un sacrificiu. Era atât de mândru de ea. Și gândea în perspectivă. Nu i-a trecut nici odată prin cap că, dacă era femeie, ar fi trebuit să renunțe la meseria ei.

Tip a privit-o îndelung peste ramele ochelarilor. A dat să spună ceva, dar s-a oprit și între ei s-a instalat o tăcere stânjenitoare. Elodie simțea că trebuie să-i ia apărarea tatălui său. Să se apere pe sine și pe mama ei. Situația lor fusese ieșită din comun. Lauren Adler fusese ieșită din comun. Dar tatăl ei nu era martir, nu avea de ce să fie compătimit. Lui îi plăcea să fie profesor, îi mărturisise lui Elodie de atâtea ori că asta era menirea lui.

— Tata a gândit întotdeauna limpede, a spus ea. Era și el un muzician foarte bun, dar era conștient că talentul ei nu era ceva comun, că locul mamei era pe scenă. Tata e cel mai mare admirator al ei.

Asta a sunat foarte banal, dar Tip a râs și Elodie a simțit cum se risipește tensiunea ciudată dintre ei.

— Asta așa e, a răspuns el. N-am de ce să te contrazic.
— Nu oricine poate deveni geniu.
— Mie-mi spui? a zis el zâmbind blând.
— M-am uitat la niște înregistrări ale concertelor ei.
— Nu mai spune!
— Vrem să punem ceva în timpul slujbei, în locul muzicii de orgă. Iar eu trebuie să aleg, dar nu îmi este ușor deloc.

Tip a pus lama deoparte.

— Prima dată când am auzit-o avea patru ani. Cânta Bach. La vârsta ei, eu abia dacă reușeam să-mi pun pantofii corect în picioare.

— Trebuie să recunoaștem că pusul pantofilor e complicat, a zâmbit ea, jucându-se cu colțul invitației de pe masă. Am avut o senzație ciudată văzând înregistrările acelea. Credeam că o să simt ceva, o legătură... o recunoaștere de vreun fel...

— Erai prea mică atunci când a murit.

— Da, dar mai mare decât ea când ai auzit-o cântând Bach! Nu, a urmat Elodie, scuturând din cap. A fost mama mea, ar trebui să-mi amintesc mai multe.

— Unele amintiri nu sunt din cele mai pregnante. Tata a murit când aveam cinci ani și nu-mi aduc aminte prea multe despre el. Dar și acum, după șaptezeci și șapte de ani, nu pot trece pe lângă cineva care fumează pipă fără să-mi vină în minte țăcănitul mașinii de scris.

— Fuma în timp ce bătea la mașină?

— El fuma și mama scria la mașină.

— Așa e.

Străbunica lui Elodie fusese ziaristă.

— Înainte de război, în nopțile când tata nu lucra, ședeau amândoi la masa rotundă de lemn din bucătărie, el cu un pahar de bere în față, iar ea cu un whisky, stăteau de vorbă și râdeau, în timp ce ea lucra la vreun articol, a continuat ridicând din umeri. Și asta nu-mi amintesc cu imagini, ca într-un film. S-au întâmplat atâtea de atunci, dar, ori de câte ori simt miros de pipă, sunt năpădit de senzația că sunt mic și fericit și că adorm, în timp ce mama și tata sunt împreună acasă.

A privit cu atenție lama cu care tăia.

— Amintirile tale sunt undeva în sufletul tău. Doar să știi cum să le scoți la iveală.

Elodie s-a gândit la asta.

— Îmi aduc aminte că îmi spunea povești seara, înainte de culcare.

— Vezi?

— Era o poveste anume — mi-o amintesc atât de bine. Credeam că e din vreo carte, dar tata spune că i se povestise și ei când era mică. De fapt, zice că era o poveste moștenită din familie. Ceva cu o pădure și o casă la cotul unui râu?

Tip și-a șters mâinile pe pantaloni.

— Haide să facem un ceai! a spus el, făcându-și de lucru deasupra frigiderului Kelvinator și apucând ceainicul pătat de vopsele.

— Tu ai auzit-o vreodată? Știi la ce mă refer?

El i-a întins o cană goală și Elodie a încuviințat din cap.

— Știi povestea, a urmat Tip, scoțând un pliculeț de ceai și apoi încă unul. Eu i-am spus-o mamei tale.

În atelier era cald, dar Elodie a simțit o adiere rece care-i atinge brațele.

— Când mama ta era mică, am stat o vreme la ei, la familia surorii mele, Beatrice. Mama ta îmi era foarte dragă. Era un copil isteț, chiar și fără muzică. La vremea aia nu era nimic de capul meu — nu mai aveam nici slujbă, nici iubită, nici casă —, dar copiilor nu le pasă de chestii de-astea. Eu aș fi preferat să fiu lăsat în pace, să zac în descurajarea mea, însă ea nici nu voia să audă. Se ținea scai de mine peste tot. M-am rugat de soră-mea să mă scape de ea. Dar Bea avea mai multă minte. Eu i-am spus mamei tale povestea despre râu și pădure, ca să scap de gura ei, de cîrîpîitul ei vesel și de puzderia de întrebări, a urmat el zîmbind. Mă bucur că ți-a spus-o și ție. Poveștile trebuie spuse mai departe, altminteri dispar.

— Era povestea mea preferată, i-a spus Elodie. Mi se părea atât de adevărată. Mă gândeam mereu la ea când mama era plecată și chiar o visam noaptea.

Ceainicul a început să şuie.

— Tot așa mi s-a întâmplat și mie când eram mai măricel.

— Și ție ți-a spus mama ta povestea asta?

— Nu.

Tip a scos o sticlă din frigider și a turnat puțin lapte în fiecare cană.

— Când eram mic, am fost evacuați din Londra cu toții: mama, fratele și sora mea. Nu a fost ceva făcut de autorități. Mama a aranjat asta. Casa noastră a fost bombardată și ea a reușit să ne găsească un adăpost la țară. O casă veche, minunată, plină cu o mobilă nemaipomenită – de parcă cei care locuiseră acolo până atunci ieșiseră doar la o mică plimbare și nu se mai întorseseră.

Elodie s-a gândit la desenul pe care îl găsisese în arhivă – la ideea ei că povestea provenea din vreo carte cu poze și că desenul acela ar fi putut fi o variantă inițială. O casă veche, mobilată, la țară, părea a fi locul cel mai potrivit în care o carte din epoca victoriană să fie aruncată pe un raft și uitată acolo până când s-o descopere un băiețel, în secolul următor. Aproape că și-l închipuia pe puști, pe Tip, dând peste carte.

— Și acolo ai citit tu povestea asta?

— Nu am citit-o. Nu era din vreo carte.

— Ți-a spus-o cineva atunci? Cine?

Lui Elodie nu i-a scăpat șovăiala cu care a răspuns.

— O prietenă.

— Pe care-ai cunoscut-o acolo, la țară?

— Zahăr vrei?

— Nu, mulțumesc.

Elodie și-a amintit de fotografia pe care o făcuse cu telefonul. În timp ce Tip continua să se ocupe de ceai, ea l-a scos din geantă, a ignorat încă un apel nepreluat de la Pippa și a căutat fotografia cu desenul. Apoi i l-a întins în timp ce el îi dădea cana cu ceai.

Sprâncenele lui stufoase s-au ridicat și a apucat telefonul.

— Unde ai găsit asta?

Elodie i-a povestit despre arhivă, despre cutia descoperită după niște draperii într-un șifonier vechi, despre geantă.

— De cum am văzut desenul, am simțit că e ceva cunoscut, de parcă ar fi fost un loc pe care îl știam. Și apoi mi-am dat seama

că era casa, cea din poveste. Asta e, nu-i așa? a întrebat ea, scrutându-i chipul.

— Sigur că da. E casa în care am locuit în timpul războiului cu familia.

Elodie a simțit o ușurare în adâncul sufletului. Avusese dreptate. Era chiar casa din poveste. Era o casă de-adevăratelea, în care locuise unchiul ei Tip când era mic, în timpul războiului, unde cineva din partea locului născocise o poveste care îl fascinasese și pe care, la rândul lui, o povestise nepoatei sale, mulți ani mai târziu.

— Știi ceva? a zis Tip, uitându-se mai atent la desen. Și mama ta a venit să mă întrebe despre casa asta.

— Când?

— Cu o săptămână, două înainte de a muri. Am luat masa împreună și am ieșit apoi la o plimbare. Când ne-am întors, m-a întrebat despre casa de la țară în care am locuit în timpul bombardamentului.

— Ce anume voia să știe despre ea?

— La început voia doar să-i mai povestesc despre ea. Apoi mi-a spus că-și amintea de ea, devenise fantastică în amintirea ei. Și voia să știe unde se afla, la ce adresă, care era satul cel mai apropiat.

— Voia să se ducă acolo? De ce?

— Eu știu doar ce ți-am povestit. A venit să mă vadă, voia să afle mai multe despre casa din poveste. După aceea n-am mai văzut-o niciodată.

Copleșit de emoție, a făcut o mișcare să închidă telefonul, dar din greșeală a dat înapoi imaginile. Elodie l-a văzut cum pălește de-a binelea.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat ea.

— De unde ai asta? a întrebat el, întinzându-i telefonul ca să-i arate fotografia pe care o făcuse femeii în rochie albă din epoca victoriană.

— Am găsit fotografia originală la serviciu. Era pusă împreună cu caietul de schițe. Dar de ce? Știi cine e?

Tip nu a răspuns. Se uita pierdut la fotografie și nu părea să o fi auzit.

— Unchiule Tip! Știi cum o cheamă pe femeia asta?

El și-a ridicat privirile. S-a uitat în ochii ei, dar sinceritatea îi dispăruse. O privea ca un copil prins cu minciuna.

— Nu fi caraghioasă! De unde să știu! N-am văzut-o în viața mea.

IV

Se luminează de ziua și eu stau la picioarele patului oaspetelui meu. Să te uiți la cineva care doarme presupune multă intimitate. Cândva aș fi spus că acesta este momentul de cea mai mare vulnerabilitate a unei ființe omenеști, dar acum știu din proprie experiență că nu este așa.

Îmi aduc aminte când am rămas prima dată peste noapte în atelierul lui Edward. El pictase până după miezul nopții, iar lumânările înfipте în sticle verzi se topiseră una câte una în băltoace vălurite de ceară până când, în cele din urmă, s-a făcut prea întuneric ca să mai poată continua. Am adormit unul lângă altul pe pernele împrăstiate pe podea, în colțul cel mai apropiat de sobă. Eu m-am trezit înaintea lui și, în timp ce zorile se strecurau tiptil prin acoperișul ascuțit de sticlă, m-am întors pe o parte cu capul sprijinit într-o mână și am privit cum visele îi alunecă pe sub pleoape.

Mă întreb oare ce vise are acest tânăr. S-a întors aseară înainte de căderea amurgului și am simțit cum se schimbă pe loc energia casei. S-a dus drept la anexa unde se fermenta malțul, unde a tras de la început și eu l-am urmat într-o clipită. Și-a scos cămașa cu o singură mișcare lină, iar eu n-am fost în stare să-mi feresc privirile.

Este un bărbat frumos, fără să fie conștient de asta. Are pieptul lat și brațe întărite de atâta muncă și ridicare de greutate. Bărbații de pe cheiurile Tamisei au astfel de trupuri.

Cândva aș fi părăsit încăperea sau mi-aș fi ferit ochii când s-ar fi dezbrăcat un bărbat necunoscut; e uimitor cât de înrădăcinate pot fi obișnuințele dobândite. Dar dacă mă uit la el nu-l prejudiciez cu nimic, așa că l-am privit îndelung.

Cred că are ceafa înțepenită căci și-a frecat-o cu palma și apoi și-a înclinat-o în stânga și în dreapta în timp ce se îndrepta spre mica baie de alături. Noaptea era caldă și umedă, iar ochii mei au adăstat pe ceafa lui, acolo unde se atinsese cu mâna și unde i se răsuceau vârfurile părului.

Îmi este dor de o atingere.

Îmi este dor să fiu mângâiată.

Trupul lui Edward nu era ca al salahorilor de pe cheiuri, dar era mai vânjos decât te-ai fi așteptat de la un om care-și petrece timpul ridicând doar pensula până la pânză și ochii la model. Mi-l amintesc în lumina lumânării, în atelierul lui din Londra și aici, în casa aceasta, în noaptea furtunii.

Oaspetele meu cântă sub duș. Nu se prea pricepe, dar nici nu știe că-l ascultă cineva. Când eram mică, stăteam de multe ori în Covent Garden să-i ascult repetând pe cântăreții de la operă. Până când veneau paznicii, fluturându-și mâinile și amenințând, iar eu fugeam înapoi în tenebre.

Deși a lăsat ușa dormitorului deschisă, baia este atât de mică, încât s-a umplut de abur, iar când a terminat de spălat a rămas dinaintea oglinzii și a șters-o cu mâna. Eu am stat ceva mai încolo în spatele lui și mi-aș fi ținut respirația, dacă aș fi avut așa ceva. Uneori, când lumina a fost potrivită, m-am putut zări și eu în oglindă. Cea rotundă din sufragerie e cea mai bună – datorită marginilor ei curbe. Rar am reușit să-i fac și pe alții să mă vadă. Nu, nu aș putea spune că i-am făcut, căci nu mi-am dat seama că făceam ceva neobișnuit.

Dar oaspetele meu nu m-a văzut. Și-a trecut mâna peste fața nebarbierită și s-a dus să-și caute hainele.

Mi-e dor să am un chip. Și o voce. O voce adevărată pe care să o audă toată lumea.

Poți să fii foarte singur în spațiul acesta dintre lumi.

Doamna Mack locuia împreună cu un bărbat numit Căpitanul, despre care am crezut, la început, că este soțul ei, dar care s-a dovedit a fi fratele ei. Pe cât era ea de grasă, pe atât era el de slab și mergea șchiopătând din pricina piciorului de lemn cu care se pricopsise după ciocnirea cu o trăsură pe Fleet Street.

— L-a prins o roată, zău că da... mi-au spus copiii de pe stradă. Și l-a târât o bucată de drum până i s-a desprins piciorul de tot.

Piciorul de lemn erau o drăcovenie făcută de mână care se lega sub genunchi cu niște curele de piele și catarama de argint. Fusesse încropit de unul dintre prietenii lui de la docuri și se mândrea tare mult cu el, acordându-i multă atenție, lustruindu-i catarama și ungându-i curelele, netezindu-i orice așchie. Și lemnul devenise atât de neted, iar curelele erau atât de unse, încât de mai multe ori piciorul îi sărea de la locul lui, sperindu-i peste măsură pe cei care nu-i cunoșteau necazul. Și se mai știa că obișnuia să-și desfacă piciorul de lemn din genunchi și să-l agite amenințător la adresa celor care nu-i făceau pe plac.

Eu nu eram singurul copil de care se îngrijea doamna Mack. Pe lângă anumite treburi despre care se discuta doar în șoaptă și pe ocolite, avea și-o îndeletnicire suplimentară, aceea de a lua copii în gazdă. În fiecare săptămână dădea un anunț în ziar cu următorul conținut:

*Văduvă respectabilă,
Fără copii,
CAUȚĂ
Să îngrijească sau să adopte
Copii de orice sex.*

*

*Oferă un cămin primitiv și grijă părintească
Contra unei mici sume. Vârsta sub zece ani.*

*

*CONDIȚII:
5 șilingi pe săptămână sau adoptarea copiilor
mai mici de trei luni
pentru 13 lire.*

La început nu am înțeles de ce se făcea referire specială la copilașii sub trei luni, dar o fetiță ceva mai mare ca mine – care știa

de toate – mi-a povestit că mai demult avuseseră și niște bebeluși pe care îi adoptase doamna Mack. Pe fată o chema Lily Millington și ea mi-a povestit de un băiețel numit David, de o fetiță Bessie și de doi gemeni de al căror nume nu-și mai aducea nimeni aminte. Din păcate, toți s-au îmbolnăvit și au murit. Asta mi s-a părut a fi un mare ghinion, dar, când mi-am exprimat această părere, Lily Millington a ridicat doar din sprâncene și a spus că nu era nici noroc, nici ghinion.

Doamna Mack mi-a explicat că mă luase la ea făcându-le o mare favoare tatei și lui Jeremiah, pe care s-a dovedit că-l cunoștea destul de bine. Avea planuri mari cu mine și era sigură că nu o s-o dezamăgesc. De fapt, spunea ea mai departe, privindu-mă cu asprime, tata a asigurat-o că eram cuminte și că o să fac tot ce mi se cere ca să nu-l fac de rușine.

— Și ești cuminte? mă întreba ea. Avea taică-tău dreptate sau nu?

I-am răspuns că eram.

Lucrurile stăteau în felul următor, explica ea mai departe, fiecare își aducea contribuția ca să-și asigure întreținerea. Și orice se mai aduna pe deasupra avea să-i trimită tatei ca să-l ajute să-și înceapă o viață nouă.

— Și-apoi o să poată să trimită după mine?

— Da, mă asigura ea, fluturând din mână. Da, sigur că da. Atunci o să poată să te ia la el.

Lily Millington a râs când i-am spus că doamna Mack avea planuri mari cu mine.

— Da, sigur că o să-ți găsească ceva de făcut, să nu te îndoiești de asta. Are destule idei năstrușnice și știe să-și ia și partea ei.

— Și-apoi o să mă duc la tata în America.

Ori de câte ori spuneam asta, Lily îmi ciufulea părul, așa cum făcea tata mereu, ceea ce mă determina să o îndrăgesc și mai tare.

— Chiar așa, păpușă? se mira ea. Ce chestie grozavă ar fi! Și nu crezi că ai să găsești un locșor și pentru mine în valiza aia a ta? mă întreba ea când era mai bine dispusă.

Tatăl său nu fusese „de nici o ispravă“, după cum se exprima ea, și îi mergea mai bine fără el. Totuși, mama ei fusese actriță

(„Acesta e un fel de a spune“, pufnea doamna Mack ori de câte ori auzea asta) și, când era mică, Lily jucase ea însăși în scenete de Crăciun.

— Zâne cu lămpașe, așa ni se spunea, pentru că străluceam în lumina galbenă de la marginea scenei.

Și chiar mi-o închipuiam pe Lily în chip de zână sau de actriță, cum dorea ea să devină.

— Actriță și patroană de teatru ca Eliza Vestris sau Sara Lane, se îmbătoșea ea umblând prin bucătărie cu bărbia ridicată și brațele larg deschise.

Și dacă auzea cumva astfel de năzbâtii, doamna Mack îi azvârlea vreun șervet ud și-i striga nervoasă:

— Mai bine ți-ai vedea de vasele-alea murdare din bucătărie, dacă ți-ai cunoaște interesul!

Lily Millington avea o limbă ascuțită și-i plăcea s-o provoace pe doamna Mack, dar era nostimă și deșteaptă și, în primele săptămâni după ce m-am pomenit în cămăruțele de deasupra prăvăliei de păsări și colivii din Seven Dials, ea a fost singurul meu sprijin. Lily Millington făcea ca totul să pară mai strălucitor. Mi-a dat curaj. Fără ea nu știu dacă aș fi putut să supraviețuiesc în absența tatei, căci eram atât de deprinsă să fiu fiica ceasornicarului, încât nu știam ce să mă fac fără el.

Ce lucru ciudat este totuși instinctul omenesc de supraviețuire! Cât timp am trăit în casa aceea, am avut multe ocazii să observ direct capacitatea oamenilor de a răbda imposibilul. Așa s-a întâmplat și cu mine. Lily Millington m-a luat sub aripa ei și timpul a trecut.

Era adevărat ceea ce spusese doamna Mack, toată lumea din casă muncea ca să se întrețină, dar, datorită „planurilor mari“ pe care le avea pentru mine, eu am căpătat o mică amânare la început.

— Îți trebuie un pic de timp până te acomodezi, a spus ea, făcându-i un semn plin de înțeles Căpitanului. Până aranjez eu lucrurile.

Între timp m-am străduit să mă țin departe de ea. Pentru cineva care primea copii în gazdă, doamna Mack nu părea să țină prea

mult la ei, așa că striga cât o ținea gura că, dacă cumva îi iese vreunul în cale, o să rupă cureaua pe el. Zilele erau lungi și nu erau prea multe colțuri în casă unde să te poți ascunde, așa că mi-am făcut obiceiul să mă duc după Lily Millington dimineața, când pleca la lucru. La început nu a prea vrut, temându-se că o să se dea de gol din pricina mea, dar apoi a oftat și a spus că eram atât de necunoscutoare, că trebuia să-mi arate cineva cum stau lucrurile înainte de a da de bucluc.

Pe vremea aceea străzile erau înțesate cu omnibuze trase de cai și cu trăsurile colorate; erau de toate: rațe și porci cărați la piața Leadenhall, vânzători de tot felul de lucruri comestibile care nici nu-ți treceau prin cap – copite de oaie, melci murați, plăcintă de țipar – își laudau marfa. Mai spre sud, dacă ne strecuram pe străduțele pietruite din Covent Garden, se afla piața, unde zarzavagii se adunau cu zecile să cumpere cele mai bune căpșune de la cărușarii care le aduceau în piață, hamalii cărau pe cap coșuri cu fructe și legume, iar negustorii ambulanți se perindau prin îmbulzeală ca să-și vândă păsările și șerpii, măturile și periile, Bibliile și alte cărți, bucățile de ananas de un penny, bibelourile de porțelan, funiile de ceapă, bastoanele și găștele vii.

Ajunsesem să recunosc oamenii obișnuiți ai locului, iar Lily Millington a avut grijă ca și ei să mă cunoască. Preferatul meu era magicianul francez care se înființa la două zile în colțul cel mai sudic al pieței, aproape de Strand. Lângă el se afla taraba unui țăran care vindea ouă dintre cele mai bune, așa că era mare vânzoleală pe acolo și se făcea întotdeauna gloată. La început mi-a atras atenția prin înfățișare: era înalt și slab, iar jobenul negru și pantalonii strâmți ca burlanele îl făceau să pară și mai înalt; purta redingotă lungă cu vestă, iar mustăcioara subțire i se răsucea deasupra barbișonului întunecat. Vorbea puțin, făcându-se înțeles mai mult cu ochii lui mari, conturați cu khol, în timp ce făcea să dispară monedele de pe măsuta de dinaintea sa, ca să reapară apoi în bonetele și basmalele femeilor din public. Era în stare și să facă să apară ca prin minune portofele și giuvaiere ale unora din mulțime care descopereau cu uimire și mânie că auția lor încăpuse pe mâinile acestui străin ciudat.

— Ai văzut, Lily? am exclamat eu prima dată când l-am văzut cum scoate o monedă de după urechea unui copil. Ce vrajă!

Lily Millington a mușcat doar dintr-un morcov de care făcuse rost de pe undeva și mi-a spus ca altă dată să mă uit mai cu atenție.

— Doar iluzie! a exclamat ea, aruncându-și peste umăr coada lungă, împletită. Vraja e doar pentru ăia de-și permit, nu pentru ăștia d-alde noi.

Eu mai aveam până să înțeleg cine erau „ăștia d-alde noi“ și ce anume „lucrau“ Lily Millington și ceilalți. Dar presupuneam că se pricepeau la ceea ce făceau, și asta era important. Eu vedeam doar că munca lor însemna ore întregi de hoinărit, anumite momente când mi se spunea să aștept, în timp ce Lily se pierdea o vreme prin mulțime și apoi, uneori, câte o goană nebună – fără să știu exact de cine fugeam – prin păienjenișul de străduțe aglomerate.

Lucrurile stătea altfel, totuși, în anumite zile. Din clipa când ieșeam pe ușa casei doamnei Mack, Lily Millington era mai țăfnoasă ca de obicei, ca o pisică costelivă care se zburlește dacă o mângâi. În astfel de momente, mă ducea într-un anume loc în piață și mă puneă să-i promit că o aștept acolo.

— Să nu te clinești d-aici, m-auzi? Și să nu vorbești cu nimeni. Lily vine repede să te ia.

Și unde se ducea, eu nu aveam habar, știam doar că stătea mai mult ca de obicei și se întorcea adesea rânjind, cu un aer foarte secretos.

Într-o astfel de zi s-a apropiat de mine omul cu haină neagră. O așteptam pe Lily de atâta timp, că mi se părea că trecuse o veșnicie, și, obosită cum eram, m-am îndepărtat de locul unde mă lăsase și mă ghemuisem sprijinită de un zid de cărămidă. Mă uitam într-o doară la o fată care vindea trandafiri și nu l-am băgat de seamă pe omul cu haină neagră care apăruse lângă mine. Am tresărit auzindu-i vocea:

— Ei, ia te uită ce avem noi aici! a spus el, întinzând mâna ca să mă apuce de bărbie și să-mi răsucescă fața spre el. Cum te cheamă, fato? Cine e taică-tău?

Tocmai dădeam să-i răspund, când a apărut Lily ca fulgerul și s-a băgat între noi.

— Aci erai! a zis ea, apucându-mă de mână cu degetele ei puternice și osoase. Te-am căutat peste tot! Maica ne-așteaptă cu ouăle-alea. Trebuie să le ducem acasă!

N-am apucat să zic nici păs, că Lily m-a tras după ea și am luat-o la fugă pieziș pe străduțe. Și nu s-a oprit decât când am ajuns în Seven Dials. Acolo m-a întors către ea și i-am văzut obraji roșii și înfierbântați.

— I-ai spus ceva? Bărbatului ăluia?

Am dat din cap.

— Ești sigură?

— Voia să știe cum mă cheamă.

— Și i-ai spus?

Am scuturat din nou din cap.

Lily Millington mi-a pus amândouă mâinile pe umerii care-mi tremurau încă de atâta alergare.

— Să nu spui niciodată la nimeni cum te cheamă cu-adevărat, Birdie. Niciodată. Și oricum, nu ăluia!

— De ce?

— Pentru că nu e bine. Nu aici. Nu poți să te păzești decât dacă ești altcineva când umbli pe-aici.

— Așa, ca o vrajă?

— Chiar așa.

Apoi mi-a povestit despre azilul de săraci, căci de acolo venea omul cu haină neagră.

— Dacă află adevărul, o să te bage la zdup, Birdie, și n-o să-ți mai dea drumul. O să te pună să muncești până o să-ți sângereze mâinile și-o să te biciuiască pentru cel mai mic fleac. Le-o avea doamna Mack pe-ale ei, dar acolo e mult mai rău pentru fete ca noi. Am auzit de o fată pe care au pus-o să măture. Și i-a rămas un locșor murdar, iar ei i-au scos hainele de pe ea și au învinețit-o în bătaie cu coada măturii. Un băiat a fost băgat într-un sac și agățat de căpriorii ușii pentru că făcuse pipi în pat.

Începuseră să-mi dea lacrimile și chipul lui Lily s-a îmbunătățit.

— Ei, haide! N-ai de ce să dai apă la șoareci, că, dacă nu, te iau eu la bumbăceală! Dar să-mi juri că n-o să spui nimănui cum te cheamă de-adevăratelea.

I-am jurat că n-o să spun și până la urmă s-a arătat mulțumită.

— Bine, a încuviințat ea din cap. Atunci hai să mergem acasă.

Am cotit-o pe Little White Lion Street și, când s-a zărit prăvălia de păsări și colivii, Lily mi-a spus:

— Încă ceva, dacă tot e vorba de promisiuni. Să nu cumva să mă părăști la doamna Mack că te-am lăsat singură, ai priceput?

I-am făgăduit că n-o să o spun.

— Are „planuri mari” pentru tine și mi-ar lua gâtul dacă ar ști ce-am făcut.

— Dar ce-ai făcut, Lily?

M-a privit aspru în ochi câteva clipe și apoi s-a aplecat atât de tare la urechea mea, că i-am simțit izul sudorii:

— Mai pun și eu câte ceva deoparte, a șoptit ea. O fi bine să lucrezi pentru doamna Mack, dar n-o să fii liberă niciodată dacă nu mai faci câte-un ban și pentru tine.

— Ai ceva de vânzare, Lily? am întrebat-o eu nesigură, căci n-o văzusem să ducă fructe sau pește ca alți negustori.

— Într-un fel, da!

Nu mi-a spus niciodată mai mult de-atât și nu mi-a dat prin cap să o întreb. Doamna Mack spunea mereu că Lily Millington avea „o gură mare”, dar știa și să tacă atunci când îi convenea.

Oricum nu am apucat să o întreb mai multe. O cunoșteam numai de șase săptămâni când a fost ucisă de un marinăr care trăsesese prea mult la măsă și n-au căzut la învoială asupra prețului pe care i-l ceruse pentru serviciile sale. Și e păcat că știu atât de puțin despre fata de care m-am legat pe vecie. Cu toate acestea țin foarte mult la Lily Millington, căci ea mi-a dat numele ei, singurul lucru de valoare pe care l-a avut.

Deși nu avea nici un sfânt, doamna Mack se purta ca și cum ar fi fost cineva. În casă se tot povestea că familia ei – cândva menită pentru o Soartă Mai Bună – fusese văduvită de locul ce i se cuvenea de o Întâmplare Nefericită, cu câteva generații mai înainte.

Astfel, după cum se cuvenea unei femei cu o origine atât de ilustră, avea în partea din față a casei o încăpăre pe care o numea „salon” și în care băga puținii bani pe care îi avea. Pernuțe colorate și mobile de mahon, fluturi înfipți în suporturi de catifea, clopote

de sticlă cu verigițe împăiate, fotografii cu autograf de la membrii familiei regale și o adunătură de cristale ciobite.

Camera aceea era un loc sacru și copiilor le era interzis cu desăvârșire să intre acolo fără o invitație expresă, ceea ce nu se întâmpla niciodată. Și într-adevăr, în afară de doamna Mack, singurii cărora li se permitea să pășească în sanctuar erau Căpitanul și Martin. Și, desigur, câinele doamnei Mack, un dulău mare de vânatoare care venise de pe un vapor și pe care îl botezase Grendel – un nume auzit cândva într-o poezie, care-i plăcuse. Doamna Mack murea de dragul câinelui și-l alinta și-i vorbea cu atâta dragoste cum nu o auzisem vreodată să se adreseze unei ființe omenești.

După Grendel, dragostea doamnei Mack se revărsa asupra fiului ei, Martin, care avea zece ani – față de mine care aveam șapte – la vremea când am ajuns să locuiesc la ei în Little White Lion Street. Martin era trupeș pentru vârsta lui – nu numai înalt, dar și masiv, părând că ocupă mai mult spațiu decât i se cuvenea. Avea puțină minte și chiar mai puțină bunătate, dar fusese înzestrat cu destulă viclenie, o trăsătură ce se dovedea binecuvântată în vremea și în locul acela, și – m-aș încumeta să zic – chiar și în zilele astea.

De-a lungul timpului, m-am întrebat de nenumărate ori dacă Martin ar fi ieșit alt om dacă ar fi trăit în alte condiții. Dacă s-ar fi născut într-o familie ca cea a lui Joe cel Palid, de exemplu, ar fi putut deveni un gentleman cu gusturi rafinate și purtări alese? Sunt mai mult ca sigură că răspunsul este da, căci și-ar fi însușit comportamentul și masca necesară pentru a supraviețui și, bineînțeles, pentru a-i fi bine în oricare poziție socială s-ar fi aflat. Căci aceasta era trăsătura cea mai puternică a lui Martin: o abilitate înăscută de a vedea dincotro bate vântul ca să-și întindă pânzele într-acolo.

Zămisirea lui se pare că fusese imaculată, căci nimeni nu pomenea niciodată de existența vreunui tată. Doamna Mack îi spunea mândră „băiatul meu, Martin“. Că era mama lui stătea dovadă nasul de pe chipurile lor asemănătoare, dar, în timp ce doamna Mack era o femeie foarte optimistă, Martin avea întotdeauna o aplecare spre partea negativă a vieții. Nu vedea decât pagube

peste tot și nu putea primi un dar fără să se întrebe ce s-ar face dacă ar fi nevoit să rămână fără el. O altă trăsătură care – trebuie să recunoaștem – i-a prins bine în partea aceea de oraș în care trăiam noi.

Mă aflu în casa lor de deasupra prăvăliei de păsări de două luni, iar Lily Millington murise de două săptămâni, când am fost invitată în salon într-o seară, după cină.

M-am apropiat foarte speriată, căci văzusem de-acum ce păteau copiii care nu-i făceau pe plac doamnei Mack. Ușa era întredeschisă și mi-am aruncat un ochi prin crăpătură, așa cum îl văzusem făcând pe Martin atunci când doamna Mack primea vizita vreunuia dintre „tovarășii ei de afaceri“.

Căpitanul stătea lângă fereastra care dădea în stradă, perorând despre unul dintre subiectele lui preferate: cețurile legendare din iarna anului 1840:

— Alb ca laptele peste tot, vapoarele umblau ca nălucile, ciocnindu-se la mijlocul Tamisei.

Grendel stătea tolănit pe canapea; Martin își rodea unghiile, gârbovit pe un taburet cu trei picioare, iar doamna Mack, pe care am zărit-o ultima, era cufundată în fotoliul ei cu brațe late. De o vreme își ocupa serile cu ceva ce cosea în taină, poftind pe oricine o întreba să-și vadă de treaba lui că „altminteri o încasezi de la mine“. Cusătura se afla în poală, după cum vedeam eu.

Probabil că mă sprijinisem prea tare de ușă fiindcă s-a deschis larg și cu zgomot.

— Aha, ai venit? a exclamat ea, uitându-se cu înțeles la Martin și la Căpitan. Iepurii mici au urechile cam mari!

Cu un gest teatral a tras acul din cusătură și a rupt ața cu dinții, după care a făcut nod.

— Haide, vino-ncoace să te văd mai bine !

M-am dus lângă ea. A scuturat ceea ce ținea în poală, dând la iveală o rochie mult mai frumoasă decât orice purtasem eu de când nu mă mai încăpuseră rochiile pe care mama le cârpilea cu atâta grijă pe când mai era în viață.

— Hai, răsuțește-te, feto, ridică mâinile. Să vedem cum îți vine!

Doamna Mack mi-a desfăcut nasturele de sus al rochiei și mi-a tras-o de pe mine. Nu era frig, dar m-a străbătut un fior când mi-a potrivit rochia.

Nu pricepeam deloc ce se petrecea – de ce mi se făcea un dar atât de neobișnuit și frumos –, dar știam că nu se cuvenea să întreb. Rochia se închidea cu nasturași de sidex pe spate până sus la ceafă și se lega pe talie cu un cordon de satin albastru deschis.

Simțeam în spate răsuflarea caldă și grea a doamnei Mack care se străduia să aranjeze rochia pe mine. Când a terminat m-a răsucit cu fața spre ea și i-a întrebat pe ceilalți:

— Ei? Ce ziceți?

— Zău că e drăguță, a tușit Căpitanul cu pipa în gură. Și cu glăsciorul ei dulce... n-am avut așa ceva niciodată până acum. Juri că e o domnișoară de-adevăratelea.

— Încă nu e, a răspuns mulțumită doamna Mack. Dar cu un pic de lustruială, cu ceva lecții de bună purtare, cu o buclă-două în păr, ai putea să zici că e. N-arată grozav, Martin?

I-am surprins privirea lui Martin și nu mi-a plăcut cum se holba la mine.

— Dar de buzunare ce zici? Nu le-ai găsit?

Mi-am lăsat brațele în jos de-a lungul fustei până am dat cu degetele de deschizăturile buzunarelor. Erau adânci – de fapt nu le-am dat de fund până nu mi-am îndesat bine brațele în ele. Păreau niște săcoteie cusute de juponul rochiei.

Eu am rămas uimită, dar se pare că așa trebuiau să fie, căci doamna Mack a râs răgușit și s-a uitat cu înțeles spre ceilalți.

— Ei, hai! a exclamat ea, cu o mulțumire de-a dreptul felină. Vedeți? Vedeți, nu?

— Daaa, așa e! a răspuns Căpitanul. Bravo, doamnă Mack, ți-a ieșit foarte bine. Arată grozav și nimeni n-o să bănuiască nimic. Prevăd o pradă zdravănă. Cine n-ar vrea să ajute o fetiță care s-a rătăcit?

Musafirlor mei se clinteste în cele din urmă. Nu cred că am mai avut vreun oaspete ca acesta, care să nu vrea să se ridice ca să se apuce de treabă. Nici măcar Juliet, care se agăța mereu de ultimele

câteva minute în timp ce copiii ei erau treji de mult și alergau de colo-colo, până când veneau în cele din urmă peste ea ca să o târască jos din pat.

O să mă duc mai aproape de capul patului ca să văd dacă mă simte. Oricum tot nu are nici o importanță pentru mine. Unii sunt atât de nesimțitori, că mă pot freca de ei fără să-i treacă vreun fior. Alții mă observă fără să le fac nici un semn, cât de mic, ca micuțul meu prieten din timpul avioanelor și bombardamentelor, care semăna atât de tare cu Joe Cel Palid.

Și-acum o să fac o încercare. O să mă mișc pe pat, încetul cu încetul, să văd ce se întâmplă.

Și uite ce se petrece:

El se cutremură și coboară cu greu din pat, uitându-se urât spre fereastra deschisă de parcă ar vrea să dojenească adierea răcoroasă.

Sensibil. E bine de știut, o să trebuiască să mă obișnuiesc.

Asta îmi îngreunează sarcina. Dar îmi face plăcere într-un anume sens. Vanitatea mea care încă nu s-a stins. E plăcut să fii băgat în seamă.

Își scoate dopurile pe care le ține în urechi când doarme și se îndreaptă spre baie. Fotografia celor două fetețe și-a găsit alt loc, pe polița de deasupra micii chiuvete și, după ce termină de bărbierit, se oprește și o ridică de la locul ei. În clipa aceea poți să-i ierți orice greșală dacă-i vezi lumina de pe chip când se uită la fotografie.

L-am auzit din nou când a vorbit cu Sarah seara trecută. Nu a mai fost la fel de răbdător ca mai-nainte și a spus:

— Asta a fost demult, a trecut mult de-atunci, și a continuat cu o voce calmă și răspicată ce suna mai dur decât dacă ar fi strigat: Dar, Sar, fetele nici măcar nu știu cine sunt.

E clar că a convins-o să facă ceva anume, căci au decis să se întâlnească joi la prânz.

După convorbirea aceea, părea foarte tulburat, de parcă nu plănuise să câștige partida. Și-a luat o sticlă de bere și s-a dus afară la una dintre mesele de lemn pentru picnic așezate de Asociația Istoricilor de Artă în luminișul de lângă arșarul japonez, care dă spre pâraul Hafosted. Sâmbăta, locul acesta este plin de vizitatori

care se străduiesc să nu răstoarne tăvile cu ceainice, briose și sendvișuri cumpărate de la bufetul care funcționează acum în vechiul hambar unde elevele își țineau concertele. În timpul săptămânii însă, este liniște. El pare atât de singur, cu umerii strânși și gârboviți, în timp ce-și bea berea și privește râul de culoare gri metalic ce se scurge în depărtare.

Mi-a adus aminte de Leonard, într-o altă vară, demult de tot, pe vremea când Lucy era pe punctul de a preda casa conducerii Asociației. Leonard stătea și el tot în locul acela, cu pălăria trasă pe un ochi și cu o țigară atârnată veșnic în colțul gurii. Ducea cu el un sac, nu o valiză, în care avea împachetat cu grijă tot ce credea că avea nevoie. Fusesse militar și asta explica multe.

Tânărul meu se îndreaptă acum către bucătărie ca să pună apa la fiert pentru ceaiul de dimineață. Se va mișca prea grăbit și va vărsa niște apă pe masă, va arunca o sudalmă, dar fără răutate, și apoi va sorbi de câteva ori cu zgomot din ceai, lăsându-l pe urmă să se răcească în cana uitată pe pervaz cât timp va face duș.

Aș vrea să știu de ce a venit aici, ce face cu lopata și dacă fotografiile acelea au legătură cu treaba lui. Când pleacă din nou, cu lopata și cu aparatul cafeniu de fotografiat, eu rămân să-l aștept. Dar devin tot mai nerăbdătoare, tot mai puțin dispusă numai să observ. Ceva, undeva, s-a schimbat. De asta îmi dau seama, așa cum puteam înainte să prezic când se strica vremea. Simt ceva ca o schimbare de presiune atmosferică.

Mă simt *conectată*.

De parcă s-a răsucit un comutator și, deși nu știu la ce să mă aștept, urmează să se întâmple ceva.

CAPITOLUL OPT

Vara, 2017

Elodie stătea la fereastra apartamentului ei, cu voalul mamei sale pe cap, privind cum râul își croia liniștit drum spre mare. Era una dintre acele după-amiezi rare, perfecte, când aerul este pătruns de mireasmă de bumbac și fân cosit și mii de amintiri din copilărie sclipeau în lumina care se prelungea încă. Dar ea nu se gândea la copilărie.

Pippa nu se zărea nicăieri pe High Street. Trecuse o oră de când o sunase și de atunci nu mai fusese în stare să facă nimic. Prietena ei refuzase să-i spună mai multe la telefon, insistând doar că era important, că avea ceva să-i dea. Vorbea precipitat, aproape fără răsuflare, ceea ce era la fel de neobișnuit ca și pornirea de a veni la ea acasă, în Barnes, sâmbătă seara.

Dar, după cât se vedea, nimic nu era normal în weekendul acela. Nimic nu fusese normal de când dăduse peste cutia de arhivă la serviciu și dezgropase carnetul de schițe și fotografia.

Femeia în rochie albă. Tip continuase toată dimineața să nege că ar fi știut ceva despre ea, devenind taciturn când Elodie a insistat. A scos-o din atelier cât a putut de repede, pretinzând că era târziu și trebuia să-și deschidă magazinul și că, da, da, desigur va veni la nunta ei. Dar reacția lui a fost foarte grăitoare. O recunoscuse pe femeia din fotografie. Și, mai important, deși Elodie nu era sigură cum se legau, reacția lui dovedea că exista o legătură între cele două, căci Tip recunoscuse și casa din desen. Locuise acolo cu familia când era mic.

După ce fusese dată afară, Elodie se întorsese direct în Strand, la birou. A introdus codul folosit în weekenduri și a intrat. Era

întuneric și mai rece ca de obicei în subsol, dar nu a rămas mult timp. A scos fotografia din cutia de sub birou și carnetul de schițe din arhivă și a plecat iar. De data asta nu a mai simțit nici urmă de vinovăție. Într-un fel inexplicabil încă, simțea că fotografia și carnetul îi aparțineau. Îi fusese scris să le găsească.

Acum luase fotografia, cuprinzând-o în palme, și femeia i s-a uitat drept în ochi, cu acea privire sfidătoare, aproape provocatoare. „Descoperă-mă“, părea că-i spune. „Descoperă cine sunt.“ Elodie a răsucit rama în mâini, trecându-și vârful degetelor peste zgârieturile fine ca pânza de păianjen. Erau aproape identice, pe ambele părți ale ramei de argint, de parcă fuseseră făcute intenționat cu un ac sau ceva la fel de ascuțit.

A proptit rama de pervazul ferestrei dinaintea ei, așa cum își imagina că făcuse cândva James Stratton.

Stratton, Radcliffe, femeia în alb... erau legați între ei, dar cum?

Mama lui Elodie, evacuarea lui Tim în copilărie, prietenul care-i spusese povestea casei de pe Tamisa...

Privirea lui Elodie s-a îndreptat din nou pe fereastră către cotul râului. Își dădea numai vag seama de câte ori mai făcuse asta până atunci. Apa era un purtător minunat, tăcut, de dorințe și speranțe, de pantofi vechi și bucăți de argint, de amintiri. O astfel de amintire i s-a înfiripat brusc: o zi calduroasă pe când era încă mică, cu mama și tata la un picnic pe malul râului...

A mângâiat festonul moale, crem al voalului. Își închipuia că și mama ei făcuse la fel cu treizeci de ani în urmă, poate atunci când se afla în fața bisericii, gata să intre și să se îndrepte spre tatăl lui Elodie. Oare ce cântec s-a intonat în timp ce Lauren Adler străbătea biserica? Elodie nu știa și nici nu se gândise să întrebe.

Se uitase la casetele video toată ziua, oprindu-se doar când o sunase Pippa, iar gândurile îi erau înțesate cu sunete de violoncel.

— O să fie ca și cum ar fi și ea prezentă, spusese Penelope. Singura posibilitate de a o avea pe mama ta lângă tine.

Dar nu era așa deloc. Abia acum își dădea seama.

Dacă ar mai fi fost în viață, mama ei ar fi avut aproape șaiszeci de ani. Nu ar mai fi fost tânără și inocentă, cu un zâmbet tineresc. Părul i-ar fi încărunțit, pielea i s-ar fi lăsat. Mama și-ar fi pus amprenta

pe trupul și pe sufletul ei, iar entuziasmul și emoția ce străbăteau înregistrările video s-ar fi domolit. Lumea ar mai fi rostit încă în șoaptă cuvinte ca „geniu“ și „extraordinar“ când ar fi văzut-o, dar nu ar mai fi adăugat acel cuvânt cumplit: „tragedie“.

La asta se gândise Pippa când o întrebase dacă era de acord să se pună înregistrări video cu Lauren Adler la nuntă. Nu fusese geloasă sau dură. Se gândise la prietena sa, dându-și seama înaintea lui Elodie că asta nu însemna atât că mama ei s-ar fi aflat alături de ea în biserică, ci că imaginea ei pe scenă, cu violoncelul în mână, lăsa un gol mare în urmă, un gol pe care Elodie ar fi trebuit să-l umple.

Interfonul a sunat și Elodie s-a repezit să răspundă.

— Bună!

— Hei, eu sunt!

A apăsat butonul ca să deschidă ușa de jos, de la intrare, și a descuiat și ușa apartamentului său. Sunetele obișnuite ale străzii dintr-o sâmbătă după-masă și mirosul de pește prăjit și cartofi au pătruns înăuntru în timp ce ea o aștepta pe Pippa care urca scările în fugă.

Când a ajuns sus, Pippa rămăsese fără suflare.

— Doamne, scara asta-mi face o foame grozavă! Ce voal frumos!

— Mulțumesc. Încă nu m-am hotărât. Vrei o ceașcă de ceva?

— Ba nu, pahare, te rog! a spus Pippa punând o sticlă de vin în mâinile lui Elodie.

Elodie și-a scos voalul de pe cap și l-a așezat pe brațul canapelei. A turnat vinul roșu în două pahare și s-a îndreptat spre Pippa care se cocoșase pe pervazul ferestrei. Ridicase fotografia și o studia atentă. Elodie i-a întins băutura.

— Ei?

Nerăbdarea ei nu mai lasă loc de introducere.

— Așa deci! a început Pippa punând fotografia la loc și îndreptându-și atenția spre Elodie. M-am întâlnit cu Caroline aseară la petrecere. I-am arătat fotografia și a spus că femeia i se pare cunoscută. Nu a putut-o identifica pe loc, dar mi-a confirmat că maniera de fotografiere sugera cu siguranță că era făcută în anii 1860 și, chiar mai mult, așa cum am bănuît și noi, fotografii aveau o legătură cu prerafaeliții și cu Frăția Magenta. Spunea că trebuie să

vadă originalul ca să o dateze cu precizie și că hârtia fotografică ar putea să-i indice câte ceva despre identitatea fotografului. Apoi i-am pomenit de Radcliffe – în momentul acela credeam că acel carnet de schițe despre care spuneai că l-ai găsit împreună cu fotografia ar putea să ne dea un indiciu despre tabloul pierdut –, iar Caroline mi-a spus că are niște cărți despre Frăția Magenta și că eram bine-venită să le împrumut.

— Și?

Pippa a scotocit în geantă și a scos o carte veche cu o copertă jerpelită. Elodie s-a străduit să nu clipească îngrozită când prietena ei a deschis-o cu forță, făcând să-i pocnească cotorul, și a dat vije-lios paginile îngălbenite și prăfuite.

— Uite, Elodie, a spus ea împungând cu degetul o ilustrație pe la mijlocul cărții. Ea e! Femeia din fotografie!

Ilustrația era decolorată pe margini, dar imaginea din centru era intactă. Legenda de dedesubt spunea că titlul lucrării era „Frumoasa adormită“, iar numele artistului – Edward Radcliffe. Femeia din tablou era întinsă într-un pat fantastic de frunze și boboci care stăteau să înflorească. Printre ramurile împletite se aflau păsări și insecte. Părul lung și roșu îi cădea în valuri pe chipul adormit, superb în relaxarea care-l cuprinsese. Ochii îi erau închiși, dar trăsăturile feței – pomeți distinși și buze arcuite – erau fără îndoială aceleași.

— A fost modelul lui, a șoptit Elodie.

— Modelul, muza lui și, după cum scrie aici în cartea asta, a urmat Pippa, dând repede paginile ca să ajungă într-un anume loc, iubita lui.

— Iubita lui Radcliffe? Cum o chema?

— Din câte am dedus eu azi-dimineață, se pare că numele ei e învăluit în mister. A folosit un nume fals ca model. Scrie aici că era cunoscută drept Lily Millington.

— De ce să fi folosit un nume fals? a întrebat Pippa ridicând din umeri.

— Poate că provenea dintr-o familie respectabilă care nu era de acord să fie model sau poate că era numele de scenă al vreunei artiste. Multe actrițe au pozat pentru pictori.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? Scrie acolo?

— Nu am avut timp să citesc până la capăt, doar am frunzărit-o. Autorul zice că e greu de stabilit ceva, dacă până și numele ei adevărat rămâne un mister. Dar avansează și o nouă ipoteză, cum că ea i-a frânt inima lui Radcliffe, furându-i o bijuterie – o moștenire de familie – și fugind în America cu alt bărbat.

Elodie și-a amintit articolul pe care îl citise pe Wikipedia, despre jaful în care fusese ucisă logodnica lui Edward Radcliffe. I-a povestit Pippei ce știa și a întrebat-o:

— Crezi că e vorba de același lucru? Că femeia asta – modelul lui – ar fi fost implicată în vreun fel?

— Habar n-am. E posibil, deși n-aș lua teoriile astea prea în serios. Am făcut o căutare rapidă pe JSTOR¹ azi-dimineață și am găsit niște articole în care se spune că, pentru o mulțime de informații noi, autorul s-a bazat pe o singură martoră neidentificată. Ceea ce ne interesează pe noi e femeia în alb, acum știm cu siguranță că ea și Radcliffe se cunoșteau.

Elodie a încuviințat din cap, dar se gândea la pagina răzleață din carnetul de schițe, la rândurile scrise în grabă despre dragoste, teamă și nebulie. Să fi fost scrise cuvintele acelea disperate de către Radcliffe după ce femeia în alb, modelul său „Lily Millington” dispăruse din viața lui? Să fi fost ea cea care îi frânsese inima fugind în America cu prețioasa bijuterie, moștenire de familie, și nu logodnica lui cea cu înfățișare plăcută? Și Stratton? Ce legătură să fi avut cu femeia aceea? Căci el fusese cel care păstrase fotografia înrămată, ascunzând-o în geanta care îi aparținuse lui Edward Radcliffe.

Pippa se dusese în bucătărie să caute sticla de pinot noir și umplea acum paharele.

— Elodie, mai am și altceva să-ți arăt.

— Altă carte?

— Nu, nu o carte.

S-a așezat, cuprinsă de o ezitare nefirească pentru ea, dându-i de bănuț lui Elodie.

1. Platformă digitală care oferă acces la cărți și periodice academice.

— I-am spus lui Caroline că mă interesam de toate astea pentru tine, din pricina celor găsite de tine în arhivă. Știi că ea te-a plăcut întotdeauna.

Pippa era amabilă. Caroline abia dacă o cunoștea pe Elodie.

— I-am spus că-ți fac rochia de mireasă și apoi am ajuns să vorbim despre nuntă, despre înregistrările video, despre muzică și despre ce trebuie să fie în sufletul tău să vezi toate concertele alea ale mamei tale, și-atunci Caroline a devenit foarte tăcută. La început mi-a fost teamă că am spus ceva ce-a supărat-o, dar apoi și-a cerut scuze și s-a dus să ia ceva din atelier.

— Ce anume?

Pippa a scotocit din nou în geantă și a scos un dosar subțire de plastic cu un carton în el.

— O fotografie de-a ei. De-a mamei tale, Elodie!

— Cum? Caroline a cunoscut-o pe mama?

Pippa a scuturat din cap.

— A făcut-o din întâmplare. Spunea că habar n-a avut cine erau ei decât mult mai târziu.

— Ei?

Pippa a deschis gura ca și când ar fi vrut să-i explice, dar, gândindu-se mai bine, i-a întins pur și simplu dosarul lui Elodie.

Fotografia dinăuntru era mare, iar marginile inegale și urmele de tăieturi arătau că fusese copiată după un negativ. Imaginea era alb-negru și reprezenta doi oameni, un bărbat și o femeie adânciți într-o conversație. Stăteau unul lângă altul într-un loc frumos, afară, având pe fundal o iederă bogată, cățărată pe o clădire de piatră. În fața lor se aflau o pătură și un coș de picnic și rămășițe de mâncare. Femeia purta o fustă lungă și sandale cu barete și era așezată cu picioarele încrucișate, aplecată înainte în așa fel încât cotul i se sprijinea pe un genunchi și chipul îi era puțin întors către bărbatul de lângă ea. Avea bărbia ridicată și un zâmbet începea să i se înfiri pe la colțul gurii. O rază de lumină străbătea prin frunziș și scălda toată această scenă. Imaginea era frumoasă.

— A făcut-o în iulie 1992, a spus Pippa.

Elodie nu a rostit nici un cuvânt. Amândouă știau ce însemna data aceea. Mama lui Elodie murise atunci. Fusese ucisă într-un

accident de mașină, împreună cu un violonist american pe drumul de întoarcere de la un concert la Bath, și iat-o acolo, așezată lângă el, într-un crâng des pe undeva, cu câteva săptămâni, sau zile, înainte?

— Ea spune că e una dintre fotografiile ei preferate. Lumina, expresia de pe chipul lor, decorul...

— Dar cum de... unde era...?

— La țară. Undeva pe lângă Oxford. Ieșise la o plimbare într-o zi, a dat un colț și i-a văzut. Și nu a mai stat pe gânduri, și-a ridicat aparatul și a prins clipa.

Majoritatea întrebărilor pe care ar fi voit să i le pună nu i s-au ivit în minte decât mai târziu. Pentru moment însă, Elodie era prea tulburată de această nouă imagine a mamei ei, care nu arăta deloc ca o vedetă, ci doar ca o tânără adâncită într-o discuție personală. Elodie voia să înregistreze fiecare detaliu. Să cerceteze tivul fustei împins de vânt pe glezna goală, felul în care brățara subțire, prea largă, a ceasului îi cădea pe încheietură, fluiditatea elegantă a mâinii care gesticula spre violonist.

Asta i-a amintit de o altă fotografie, un instantaneu pe care îl descoperise acasă pe la vreo optsprezece ani. Mai avea puțin și absolvea liceul, iar redactorul revistei școlii voia să publice fotografii din copilărie ale tuturor elevilor alături de fotografiile lor din prezent. Tatăl ei nu era prea ordonat și în fundul dulapului lor de așternuturi se adunaseră câteva cutii cu fotografii de câteva zeci de ani nedesfăcute încă din plicurile lor Kodak. Într-una din zilele alea ploioase o să le scoată și o să le aranjeze în albume, promitea el mereu.

De pe fundul unei cutii, Elodie a scos câteva fotografii pătrate, îngălbenite, în care se vedea un grup de tineri care râdeau în jurul unei mese cu lumânări arse pe jumătate și sticle de vin cu gâturi lungi. Deasupra lor era agățată o pancartă cu o urare de Anul Nou. Le-a răsfoit, emoționându-se să-l vadă pe tatăl ei în bluză pe gât și pantaloni evazați, să vadă talia subțire și zâmbetul enigmatic al mamei. Până a dat de una din care tatăl său lipsea – să fi fost el oare cel care poza? Era aceeași scenă, dar mama ei stătea lângă un bărbat puternic, cu ochii negri – violonistul –, cufundați amândoi într-o discuție. Și în fotografia aceea, mâna stângă a mamei sale era estom-

pată, în mișcare. Întotdeauna vorbise cu mâinile. Când era mică, Elodie și le închipuse ca pe niște păsări mici și delicate, care pluteau și se zbăteau în ritmul gândurilor mamei sale.

De îndată ce a văzut fotografia, și-a dat seama. O senzație adâncă, omenească, izvorâtă din intuiție. Legătura dintre mama ei și bărbatul acela nu ar fi putut fi mai explicită nici dacă ar fi fost legați unul de altul cu un cablu electric. Elodie nu i-a spus nimic tatălui său, care fusese și așa atât de zdruncinat, dar lucrul acela îi persista în minte, și câteva luni mai târziu, când se uitau împreună la un film francezesc al cărui subiect principal era infidelitatea, Elodie a făcut un comentariu acid despre femeia care înșela. Îi ieșise mai dur și mai aprins decât îl formulase în minte, era o sfidare – se simțea jignită în locul lui, supărată pe el, supărată și pe mama ei –, dar tatăl său nu a răspuns provocării.

— Viața e lungă, a fost tot ce a spus el cu o voce calmă, fără să-și ia ochii de la ecran. Nu e ușor să fii om.

Acum s-a gândit că, dată fiind faima mamei sale – și a lui Caroline, de asemenea –, era neobișnuit ca o fotografie uimitoare ca aceasta să nu fi fost dată niciodată publicității, mai ales dacă, după spusele Pippei, Caroline ținea atât de tare la ea. Și i-a spus Pippiei ce gândea.

— Și eu am întrebat-o pe Caroline despre asta. Mi-a spus că a dezvoltat filmul la câteva zile după ce făcuse fotografia și că-i plăcuse la nebunia imaginea mamei tale. Chiar din clipa când se afla în tava cu soluția de dezvoltare, și-a dat seama că fotografia aceea era una dintre puținele care surprindeau într-o armonie perfectă totul, personajele, compoziția, lumina. Mai târziu, în seara aceea, a dat drumul la televizor și a văzut imagini de la înmormântarea mamei tale. La început nu a făcut legătura, dar pe ecran a apărut o fotografie de-a ei și Caroline spune că a înghețat recunoscând-o, mai ales când și-a dat seama că și el fusese în mașină. Că îi văzuse pe amândoi chiar înaintea accidentului.

I-a zâmbit ușor, cu tristețe.

— Și nu a publicat-o din cauza accidentului?

— Spune că a simțit că nu se cuvenea în acele împrejurări. Și, de asemenea, din pricina ta.

— A mea?

— La știri s-au dat și imagini cu tine. Caroline spunea că te-a văzut, de mână cu tatăl tău, cum intrai în biserică și și-a dat seama că nu poate să publice fotografia.

Elodie i-a privit din nou pe cei doi tineri, cu iedera pe fundal. Felul în care genunchiul mamei ei se atingea de-al lui. Scena era atât de intimă, trupurile lor atât de relaxate. Elodie se întreba dacă și Caroline sesizase natura relației lor. Dacă lucrul acesta putea să explice, parțial, hotărârea ei de a păstra fotografia doar pentru sine.

— S-a mai gândit la tine din când în când, a urmat Pippa, și deseori s-a întrebat ce s-a ales de tine. Simțea că aveți cumva o legătură din cauza a ceea ce se întâmplase – de parcă prin faptul că făcuse fotografia în ziua aceea, capturând acel moment special dintre ei, devenise și ea părtașă la povestea lor. Când și-a dat seama că noi două suntem prietene, atunci când ai venit la expoziția mea de absolvire, mi-a spus că dorea tare mult să te întâlnească.

— De aceea a venit cu noi la cină în seara aia?

— Nu mi-am dat seama la vremea aceea.

Rămăsese foarte surprinsă atunci, când Pippa i-a spus că o să vină și Caroline cu ele. La început Elodie s-a simțit intimidată în prezența ei – o artistă de succes de care Pippa vorbea mereu în termeni elogioși. Dar purtarea lui Caroline a liniștit-o, mai mult chiar, s-a simțit atrasă de căldura ei. O întrebasese despre James Stratton și despre arhivare, punându-i acel gen de întrebări care dovedeau că asculta într-adevăr. Și râdea – cu un râs viu, muzical ce o făcuse pe Elodie să se simtă mai deșteaptă și mai amuzantă.

— A vrut să mă cunoască din pricina mamei?

— Ei, da, dar nu e chiar așa. Lui Caroline îi plac tinerii, o interesează și o inspiră, de aia și predă. Dar în cazul tău era ceva în plus. Se simțea legată de tine din pricina a ceea ce văzuse în ziua aceea și a ceea ce a urmat apoi. Și a vrut să-ți povestească despre fotografie din prima clipă când te-a văzut.

— Și de ce nu mi-a spus?

— S-a gândit că ar fi prea mult. Că ai putea să te emoționezi prea tare. Dar când i-am vorbit despre tine azi-dimineață – despre

nuntă, despre înregistrările concertelor, despre mama ta – m-a întrebat ce cred.

Elodie s-a uitat din nou cu mare atenție la fotografie. Pippa spunea că fusese dezvoltată de Caroline la doar câteva zile după ce fusese făcută și că până atunci înmormântarea mamei ei apăruse la știri. Și totuși, uite-o în fotografie luând masa cu violonistul american. Ei cântaseră la Bath pe 15 iulie și muriseră în ziua următoare. Deci fotografia fusese făcută în timp ce se întorceau la Londra, când se opriseră să ia prânzul undeva pe drum. Asta explica de ce se aflau pe un drum de țară, și nu pe autostradă.

— Și i-am spus lui Caroline că te-ai bucura să ți-o dea.

Și Elodie chiar se bucura. Mamei sale i se făcuseră multe fotografii, dar aceasta era ultima. Îi plăcea că nu era o fotografie formală, de studio. Mama ei arăta foarte tânără, mai tânără decât era Elodie acum. Obiectivul lui Caroline o surprinsese într-un moment de intimitate, când nu era Lauren Adler, fără violoncel.

— Chiar mă bucur. Mulțumește-i lui Caroline din partea mea.

— Sigur că da.

— Și îți mulțumesc și ție.

Pippa a zâmbit.

— Și pentru carte, ca să nu mai pomenim că ai venit până aici să mi le aduci. Știu că e ceva drum...

— Da, ei bine, se pare că o să-mi fie dor de locul acesta. Chiar dacă e la jumătatea drumului spre Cornwall. Ce-a zis proprietărea ta când a aflat vestea?

— Mai vrei? a întrebat Elodie ridicând sticla de pinot.

— Vai de mine, nu i-ai spus încă?

— N-am putut, n-am vrut să o necăjesc acum, înainte de nuntă. Se omoară toată să aleagă pasajul de citit la slujbă.

— Nu te gândești că o să-și dea seama când o să se termine luna de miere și o să vadă că nu mai vii înapoi?

— Ba da, și mă simt foarte prost.

— Cât mai e din contractul de închiriere?

— Două luni.

— Așa, și ce te gândești...?

— Mă fac că nu există problema și sper că o să-mi vină ceva în minte până atunci.

— Bun plan.

— Sau prelungesc pur și simplu contractul și trec pe aici de două ori pe săptămână să-mi iau corespondența. Și-aș putea să urc uneori să mai stau în casă. Aș putea chiar să-mi las mobila aici, fotoliul meu hârbuit, câștile mele de adunătură.

— Dar poate Alastair o să se răzgândească, a spus Pippa zâmbind înțelegător.

— Poate.

Elodie i-a umplut din nou paharul prietenei ei. Nu avea chef de o altă discuție despre Alastair, căci s-ar fi transformat într-o investigație ce ar fi făcut-o să se simtă ușor de manevrat. Pippa nu știa ce e acela un compromis.

— Știi ceva? Mie mi-e foame. Nu vrei să stai să mâncăm ceva?

— Ba da, a răspuns Pippa, renunțând să continue discuția. Acum, dacă tot veni vorba, mi s-a făcut o poftă de pește prăjit cu cartofi pai!

CAPITOLUL NOUĂ

Elodie planificase să-și petreacă duminica parcurgând alte înregistrări în așa fel încât să-i poată da lui Penelope lista promisă, dar în seara precedentă, cândva între prima și a doua sticlă de vin roșu, luase o decizie. Nu avea să intre în biserică și să se îndrepte spre altar pe fundalul unei înregistrări video cu Lauren Adler cântând la violoncel. Oricât de mult i-ar fi plăcut ideea asta lui Penelope (și poate și lui Alastair?), Elodie se simțea stânjenită să se închipuie în rochie de mireasă mergând spre un ecran mare pe care să cânte mama ei. Era un pic cam ciudat, nu-i așa?

— Sigur că da, a spus Pippa în timp ce stăteau tolănite pe malul râului, terminându-și porția de pește prăjit cu cartofi, urmărind cum se tolesc la orizont ultimele rămășițe ale zilei. Nici nu mi-am închipuit că-ți place muzica clasică, oricum.

Ceea ce era adevărat: lui Elodie îi plăcea jazzul.

Așa că, în timp ce pe fereastra deschisă răzbătea sunetul primelor clopote de duminică dimineața, Elodie a pus casetele la loc în geamantanul tatălui ei și s-a așezat pe fotoliul de catifea. Fotografia cea nouă a mamei sale stătea sprijinită pe raftul cu comori, între acuarela cu peisajul de la Montepulciano de la doamna Berry și cutia cu talismane de la Tip, iar gândurile ei începuseră să se limpezească, adunând în cap o serie de întrebări pe care voia să i le pună unchiului – despre mama ei, despre casa din desen și despre violonist. Până atunci avea să se cufunde în lectura cărții lui Caroline ca să afle cât mai multe despre femeia din fotografie. Și, de cum a deschis cartea din poală, s-a simțit cuprinsă de o senzație extrem de plăcută, ca și cum ar fi ajuns în fine acasă și asta era exact ceea ce trebuia să facă.

Edward Radcliffe. Viața și amorurile sale. Titlul era cam siropos, dar fusese publicată în 1931, și nu se cuvenea să o judece după standardele contemporane. Pe o clapă a supracopertei se afla o fotografie a autorului, dr. Leonard Gilbert, o imagine alb-negru reprezentând un tânăr foarte serios, într-un costum deschis la culoare. Era greu de spus câți ani să fi avut.

Cartea era împărțită în opt capitole: primele două prezentau copilăria, familia, interesul său pentru poveștile populare, talentul artistic timpuriu, subliniind dragostea lui pentru case și avansând ideea că repetarea temei „căminului” și a spațiilor închise în opera lui ar fi putut fi consecința copilăriei sale tulburate. Următoarele două descriau formarea Frăției Magenta, făcând portretele celorlalți membri și scoțând în evidență primele realizări ale lui Radcliffe la Royal Academy. Capitolul al cincilea se concentra asupra vieții sale personale, descriind relația cu Frances Brown și logodna lor ulterioară, iar cel de-al șaselea ajungea în fine la modelul cunoscut sub numele de Lily Millington și la acea perioadă din viața lui Radcliffe în care și-a creat capodoperele.

Împotriva obiceiului ei, Elodie nu a putut să nu înceapă direct cu capitolul al șaselea, cufundându-se în relatarea lui Gilbert despre întâlnirea întâmplătoare a lui Edward Radcliffe cu femeia al cărei chip și înfățișare îl va inspira să dea naștere unora dintre cele mai uimitoare opere de artă ale acelui curent estetic – femeia de care Gilbert susținea că artistul s-a îndrăgostit nebunește. El o asemuia pe Lily Millington cu Doamna Brună din sonetele lui Shakespeare, având în vedere identitatea sa misterioasă.

Așa cum o prevenise Pippa, o mare parte din informații, mai ales cele privind biografia sa, proveneau de la o singură „martoră anonimă”, o femeie din preajma locului care „se bucurase de o legătură foarte strânsă cu familia Radcliffe”. După câte spunea Gilbert, persoana aceea fusese foarte apropiată de Lucy, sora mai mică a lui Radcliffe, și oferea detalii importante despre copilăria lui Radcliffe și despre întâmplările din vara anului 1862, în care logodnica lui a fost împușcată și Lily Millington a dispărut. Gilbert se întâlnise cu femeia aceea când mersese în satul Birchwood ca să se documenteze pentru teza lui de doctorat și făcuse o serie de interviuri cu ea între 1928 și 1930.

Chiar dacă descrierea foarte intimă a lui Radcliffe și a modelului său trebuie că era imaginată în cea mai mare parte – dedusă din diverse întâmplări, admitea Elodie cu generozitate –, era totuși bogată și nuanțată. Gilbert scria cu grijă și atenție, țesând o poveste care readucea personajele la viață și culmina cu ultima lor vară petrecută împreună la Birchwood Manor. Tonul narațiunii era neobișnuit de cald, iar Elodie se întreba care ar fi putut fi explicația, până când și-a dat seama că răspunsul era simplu: Leonard Gilbert, autorul, se îndrăgostise și el de Lily Millington. Descrierea ei era atât de fermecătoare, încât Elodie s-a pomenit că nu putea nici ea rezista atracției acestei femei frumoase și strălucitoare. Cum reieșea de sub pana lui Gilbert, era de-a dreptul încântătoare. Fiecare cuvânt era unul de laudă, de la prima descriere a tinerei a cărei „flacăra ardea cu vioiciune“ până la întorsătura dramatică de la sfârșitul capitoului.

Căci în capitolul al șaptelea povestea ajungea la decăderea lui Radcliffe, iar Gilbert contrazicea teoriile convenționale susținându-și propria idee: aceea că declinul artistului nu s-ar fi datorat morții logodnicei sale, ci pierderii lui Lily Millington, marea lui dragoste și muză. Bazându-se pe un raport al poliției „necercetat de nimeni“ până atunci, Gilbert avansa ipoteza că modelul fusese complice la furtul în urma căruia fusese împușcată Frances Brown, după care fugise în America cu hoțul, luând cu ei bijuteria familiei Radcliffe.

El susținea că povestea oficială fusese măsluită treptat chiar de familia Radcliffe, care avea o mare influență în sat, dar și asupra poliției locale și a familiei Brown, al cărei interes era să dispară orice mențiune despre „femeia care îi furase inima lui Edward Radcliffe“. Mult mai acceptabilă pentru ambele familii – care se îngrijeau de imaginea lor peste timp, preferând tragedia în locul scandalului – a fost relatarea oficială că un hoț necunoscut a intrat în casă și a furat bijuteria, ucigând-o pe Frances Brown și lăsându-l distrus pe logodnicul ei credincios. S-a organizat o căutare a bijuteriei – un pandantiv, dar, în afară de unele alarme false, n-a apărut nimic.

În comparație cu restul cărții lui Gilbert, teoria referitoare la înșelăciunea lui Lily Millington era enunțată pe un ton aproape

mecanic, textul bazându-se aproape exclusiv pe citarea însemnărilor pe care Gilbert le găsisese în dosarele poliției. Fiind și ea cercetătoare, Elodie putea înțelege reticența lui Gilbert de a crede că femeia pe care o adusese la viață în capitolul precedent fusese capabilă de o astfel de trădare. Capitolul părea o confruntare între două tendințe ale aceleiași persoane: omul de știință ambițios care a emis o nouă ipoteză uimitoare și scriitorul ajuns să simtă o mare afecțiune pentru un personaj pe care l-a creat cu atâta migală. Elodie simțea că o îndrăgise și ea pe femeia din fotografia cu ramă de argint. Chiar dacă era conștientă de puterea și de pericolele provocate de frumusețe, Elodie își dădea seama că nici ei nu-i venea să creadă că femeia în alb ar fi fost capabilă de o astfel de duplicitate.

Deși nu accepta cu sufletul deschis ideea că Lily Millington avusese un rol principal în dispariția lui, Gilbert s-a străduit să adune date despre acel pandantiv, căci s-a dovedit că diamantul lui nu era o piatră oarecare. Nestemata de douăzeci și trei de carate era un diamant albastru atât de rar și de valoros, încât fusese botezat Radcliffe Blue. Iar istoria lui putea fi legată în timp de Maria Antoaneta, pentru care se montase într-un pandantiv această piatră minunată, și mai înainte de mercenarul John Hawkwood, care pusese mâna pe el în timpul unui atac asupra Florenței în secolul al XIV-lea și nu mai putuse să se despartă de el, ducându-se în mormânt, după cum se povestea, „copleșit de onoruri și bogății”. Și chiar mai departe, până în India secolului al X-lea, când se spunea – fără vreo bază reală, după părerea lui Gilbert – că piatra fusese smulsă de un negustor ambulant din zidul unui templu hindus. Indiferent de unde provenea, când a intrat în patrimoniul familiei Radcliffe, în 1816, a fost pus într-o montură de aur filigranat și atârnat pe un lanț fin de aur ca să stea la baza gâtului. Spectaculos, dar prohibitiv, căci, mai bine de jumătate de secol de când se afla în posesia familiei Radcliffe, diamantul fusese păstrat doar în seiful familiei de la Lloyd Bank din Londra.

Pe Elodie nu o interesa în mod special istoria diamantului albastru, dar ceea ce a citit imediat după asta a făcut-o să tresară. După câte spunea Gilbert, Edward Radcliffe „împrumutase” pandantivul din seiful de la bancă în iunie 1862 ca să fie purtat de modelul său pentru un tablou pe care avea de gând să-l termine

în vara aceea. Acesta ar fi trebuit atunci să fie tabloul neterminat de care vorbeau cu fantastică admirație atât iubitorii de artă, cât și cercetătorii.

Cea de a doua parte a capitolului al șaptelea avansa posibilitatea ca acest tablou, terminat sau nu, să existe undeva. Gilbert formula mai multe teorii plauzibile, bazate pe cercetările proprii asupra operei artistice a lui Radcliffe, dar ajungea la concluzia că totul era speculație, în lipsa unor dovezi. Căci, deși în corespondența dintre ceilalți membri ai Frăției Magenta se făceau vagi referiri la o lucrare abandonată, nu se descoperise încă nimic care să-i fi aparținut lui Radcliffe.

Elodie și-a îndreptat privirile spre carnetul de schițe pe care îl găsisese în arhivă. Să fie acesta dovada pe care Leonard Gilbert o căutase cu atâta îndârjire? Oare proba căutată de întreaga lume artistică să se fi aflat în tot acest răstimp într-o geantă de piele în casa lui James Stratton, marele reformator din epoca victoriană? Gândul acesta a dus-o iar la Stratton, căci știa acum că Lily Millington era veriga care lipsea între cei doi bărbați. Stratton o cunoscuse suficient cât să-i păstreze fotografia; Radcliffe fusese îndrăgostit de ea. Cei doi bărbați nu păreau să se cunoască prea bine, și totuși lui Stratton i se adresase Radcliffe în puterea nopții când disperarea amenința să-l copleșească. Se pare că tot lui Stratton îi încredințase Radcliffe planurile sale referitoare la marea lui capodoperă. Dar de ce oare? Cheia era identitatea lui Lily Millington. Numele nu-i suna cunoscut, dar Elodie și-a notat să verifice dacă era menționat pe undeva în baza de date cu corespondența lui Stratton.

În ultimul capitol al cărții, Gilbert își îndrepta atenția asupra interesului lui Edward Radcliffe față de case, mai ales asupra dragostei sale pentru locuința de la țară la care se referea într-o scrisoare drept „casa mea fermecătoare... cu propriul cot al râului“, de data aceasta povestea sa intersectându-se cu cea a personajului său. Căci reieșea că și Gilbert petrecuse o vară în „fermecătoarea casă“ a lui Radcliffe, călcând pe urmele lui în timp ce aduna material pentru teza de doctorat.

Soldat revenit de pe front, Leonard Gilbert suferise și el destule pierderi pe câmpurile de bătălie din Franța în timpul Marelui

Război și descria cu tristețe efectele deșărădăcinării, dar își încheia cartea într-o notă optimistă, meditănd asupra dorului de „casă” și a ceea ce însemna să se găsească și el, în cele din urmă, într-un loc primitiv după atâta timp petrecut în sălbăticie. Și, asemenea unuia dintre contemporanii lui Radcliffe, cel mai vestit scriitor victorian – Charles Dickens – descria puterea simplă, enormă a „căminului”: „cămin este doar un cuvânt, un nume, dar unul puternic, mult mai puternic decât oricare altul rostit de un vrăjitor sau la care să fi răspuns vreun spirit...”. Gilbert susținea că, pentru Edward Radcliffe, Birchwood Manor reprezenta acest lucru.

Elodie a citit aceste cuvinte încă o dată. Casa avea deci un nume. L-a scris pe dată în motorul de căutare al telefonului, și-a ținut respirația și i-a apărut: fotografia, descrierea și adresa. Casa se afla între comitatul Oxfordshire și Berkshire, în valea White Horse. A apăsă pe un link și a aflat că fusese cedată Asociației Istoricilor de Artă în 1928 de către Lucy Radcliffe ca să fie folosită pentru rezidențe artistice. Când costurile întreținerii au devenit prea mari, s-a discutat despre înființarea unui muzeu care să cuprindă operele lui Edward Radcliffe și să stea mărturie a extraordinarei efervescente creatoare a Frăției Magenta, dar nu s-au găsit banii trebuincioși. Au fost necesari ani întregi de strângere de fonduri și, în 1980, în cele din urmă, Asociația a putut să-și pună planul în aplicare datorită unei generoase donații a unui binefăcător anonim. Muzeul mai exista și în prezent, era deschis publicului doar sâmbăta.

Cu mâna tremurândă, Elodie și-a salvat în telefon indicațiile de drum spre Birchwood Manor. Mai era încă o fotografie a casei, luată din alt unghi de data aceasta, și Elodie a mărit-o ca s-o vadă pe tot ecranul. Privirea i-a alunecat peste grădină, peste fațada de cărămidă, peste lucarnele de sub acoperișul ascuțit, când a simțit că i se taie respirația...

În clipa aceea, imaginea a dispărut, fiindcă a sunat telefonul. Era o convorbire internațională – Alastair –, dar, înainte să-și dea seama ce face, Elodie a respins apelul, revenind la imaginea de dinainte a casei. A mărit-o și mai mult și a văzut ceea ce știa că va găsi: girueta astrologică.

Desenul lui Radcliffe reprezenta propria casă, propriul cot de apă, care era în același timp și casa din povestea pe care mama ei i-o spunea, casa în care se refugiase Tip în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Propria familie era legată într-un fel de Radcliffe și de misterul pe care-l descoperise la serviciu. Nu avea nici o noimă, și totuși era ceva mai mult de atât, căci, deși nu voise să admită, Tip o recunoscuse din fotografie pe femeia în alb – Lily Millington.

Elodie a luat fotografia în mână. Cine era? Care să fi fost numele ei adevărat și ce s-o fi ales de ea? Din motive greu de explicat, s-a simțit cuprinsă de o nevoie arzătoare, aproape *dureroasă* de a afla toate acestea.

A atins ușor cu degetul zgârieturile fine de pe marginea ramei. Și în timp ce făcea asta, a observat că spatele fotografiei – locul de unde ieșea suportul – nu era complet neted. A ridicat-o la nivelul ochilor în așa fel încât să o vadă mai bine în plan orizontal: da, acolo se afla o mică curbură. A apăsător ușor cu vârful degetelor. Își închipuia oare sau spatele fotografiei părea ușor umflat?

Cu inima bătându-i tot mai tare, stârnită de instinctul rafinat al căutătorului de comori, deși știa prea bine că încălca orice reguli dacă umbla la un obiect de arhivă, Elodie s-a gândit cum să facă să o deschidă fără să o strice. A tras de banda veche folosită pentru a lipi spatele și, nemaifiind presat de nimic, el s-a ridicat. Și a dat de o bucată de hârtie împăturită și îndesată pe sub ramă. Elodie a deschis-o pe dată și și-a dat seama că era foarte veche.

Era o scrisoare, cu un scris frumos și jucăuș, care începea așa: *Scumpul meu, drag și unic J, ceea ce trebuie să-ți mărturisesc acum este secretul meu cel mai tainic...* Lui Elodie i s-a tăiat respirația, căci găsea, în cele din urmă, vocea femeii în alb. Ochii i-au căzut în josul hârtiei la semnătura din două inițiale înflorite: *Cu recunoștință și dragoste eternă, B.B.*

PARTEA A DOUA
CEI MAI DRAGI

V

O bună bucată de timp, înainte de sosirea acestui nou oaspete și înainte ca Asociația Istoricilor de Artă să deschidă muzeul, nu a locuit nimeni în casă. M-am mulțumit doar cu câte un copil care se întâmpla, în vreo după-amiază din timpul săptămânii, să sară înăuntru pe vreo fereastră de la parter ca să se dea mare în fața prietenilor. Uneori, când aveam chef, îi recompensam trântind o ușă sau zgâlțâind o fereastră, făcându-i să țipe și să se împiedice în timp ce dădeau să scape.

Dar mi-a lipsit tovărășia unui oaspete adevărat. În secolul care a trecut, au fost câțiva – foarte puțini – pe care i-am îndrăgit. Și în locul lor, sunt obligată acum să suport năvala infamă a unor neaveniți și a unor funcționari care îmi disecă trecutul. În ceea ce-i privește, turiștii vorbesc mult despre Edward, deși îl numesc „Radcliffe” sau „Edward Julius Radcliffe”, ceea ce-l face să sune învechit și înțepenit. Lumea uită cât de tânăr era când a locuit în casa aceasta. Tocmai împlinise douăzeci și doi de ani când ne-am hotărât să plecăm din Londra. Ei discută pe un ton serios despre Artă și se uită pe fereastră, arătând către râu și spunând ceva de genul: „Aceasta este priveliștea care i-a inspirat tablourile având ca temă cursul superior al Tamisei.”

Există un mare interes și față de Fanny. A devenit o eroină tragică, gând incomod pentru cineva care a cunoscut-o în timpul vieții. Lumea își dă cu părerea despre locul unde „s-a întâmplat”. Articolele din ziare nu au fost niciodată concludente, contrazicându-se între ele și, deși fuseseră mai multe persoane în casă în ziua aceea, mărturiile lor erau neclare, iar istoria a reușit să îngroape

detaliile. Eu n-am văzut ce s-a întâmplat cu ochii mei – căci nu mă aflam în încăpere –, dar printr-o ciudățenie a istoriei am putut citi rapoartele poliției. Leonard, unul dintre primii mei oaspeți, a făcut rost de niște copii deslușite, minunate, și am petrecut numeroase seri tihnite studiindu-le împreună. Erau desigur pure invenții, dar așa se făceau lucrurile pe vremea aceea. Poate că și acum e la fel.

Portretul făcut de Edward lui Fanny, cel în care ea e îmbrăcată într-o rochie verde de catifea și cu un smarald în formă de inimă pe decolteul ei palid, a fost adus de Asociație la deschiderea muzeului. Este agățat pe peretele dormitorului de la etajul întâi, în fața ferestrei care dă spre livadă și spre aleea ce duce spre cimitirul satului. Mă întreb uneori ce părere ar avea Fanny despre asta. Era foarte impresionabilă și nu-i plăcea ideea să aibă un dormitor de unde să vadă monumente funerare.

— E doar un altfel de somn, parcă-l aud pe Edward spunându-i, în încercarea de a o liniști, nimic mai mult. Doar somnul nesfârșit al morților.

Lumea se oprește uneori în fața portretului lui Fanny, comparându-l cu imaginea micșorată din pliantul turistic, comentând despre chipul ei drăgălaș, despre viața ei îndestulată, despre sfârșitul ei tragic, dându-și cu părerea asupra posibilelor întâmplări din ziua aceea. Și, în cele mai multe cazuri, clatină din cap și oftează cu o tristețe plină de satisfacție, căci, la urma urmei, a reflecta asupra tragediei altcuiva este una dintre cele mai plăcute îndeletniciri. Oamenii se întreabă ce s-a ales de tatăl lui Fanny și de averea lui, de logodnicul ei cu inima frântă, de scrisoarea primită de la Thurston Holmes cu o săptămână înainte de moartea sa. De asta sunt convinsă acum: a fi ucis înseamnă să rămâi un veșnic subiect de interes. (Doar dacă nu ești, desigur, un copil orfan de zece ani care trăiește pe strada Little White Lion, în care caz a fi ucis înseamnă pur și simplu a fi mort.)

Turiștii vorbesc și despre diamantul Radcliffe Blue. Cu ochii măriți de uimire și cu emoție în glas, își dau cu părerea unde ar fi putut dispărea pandantivul.

— Lucrurile nu dispar așa, fără urmă, comentează ei.

Uneori mă pomenesc și mine. Și iarăși, pentru asta trebuie să-i mulțumesc tânărului meu soldat, Leonard, căci el a scris cartea în care am fost prezentată pentru prima dată drept iubita lui Edward. Până atunci fusesem doar unul dintre modelele sale. În magazinul muzeului sunt de vânzare exemplare ale cărții sale și adesea zăresc chipul lui Leonard pe copertă și-mi aduc aminte de vremea cât a locuit în casă și cum striga „Tommyyyy!” în puterea nopții.

Turiștii care umblă prin casă în zilele de sâmbătă, cu mâinile la spate și niște expresii de atotștiutori îndelung studiate, vorbesc despre mine numindu-mă Lily Millington, ceea ce este lesne de înțeles după cum s-au petrecut lucrurile. Unii chiar se întrebă de unde veneam, încotro am dispărut și cine eram de fapt. În ciuda supozițiilor lor, eronate, eu tind să-i plac pe aceștia din urmă, căci e plăcut să fii băgat în seamă.

Ori de câte ori aud numele Lily Millington pronunțat cu voce tare de străini rămân surprinsă. Am încercat să le șoptesc numele meu adevărat la ureche, dar numai foarte puțini m-au putut auzi, așa cum a fost micul meu prieten, cu părul ciufulit în ochi. Și asta nu e de mirare, căci copiii sunt mult mai receptivi decât oamenii mari în toate privințele.

Doamna Mack spunea mereu că cei care țin cu tot dinadinsul să afle ce se bârfește pe seama lor află doar rele despre ei. Ea spunea vrute și nevrute, dar asta era adevărat. Despre mine se spune că eram hoasă. Impostoare. O fată care s-a vrut deasupra condiției sale, lipsită de puritate.

Și așa am fost în diferite momente, și chiar mai mult. Dar un lucru de care mă acuză nu este adevărat. Nu am ucis. Nu eu am apăsat pe trăgaciul armei care a omorât-o pe biata Fanny Brown în ziua aceea.

Oaspetele pe care-l am acum se află aici de o săptămână și jumătate. A trecut o sâmbătă, în care l-am văzut ștergând-o de acasă foarte devreme – ce n-aș da să pot face și eu asta – și încă alte câteva zile în care a continuat cu același program ca săptămâna trecută. Am început să-mi pierd speranța că am să descopăr vreodată ce

pune la cale, căci nu e la fel de comunicativ ca ceilalți: nu lasă niciodată hârtii în urmă, din care să pot deduce ceva, și nici nu mă răsplătește purtând convorbiri lungi, pline de informații.

Și totuși aseară a sunat telefonul. Drept care am aflat de ce se află aici. Și i-am aflat și numele. Jack – Jack Rolands.

A fost plecat toată ziua de acasă, după cum îi e obiceiul. O pornise de dimineață cu lopata și cu aparatul de fotografiat. Când s-a întors, mi-am dat seama pe loc că era schimbat. În primul rând, s-a dus cu lopata la robinetul de lângă magazie și a spălat-o bine. Ceea ce înseamnă de bună seamă că nu o să mai sape deloc.

Avea ceva diferit și în comportament. Se mișca mai vioi și avea un aer mai hotărât. A intrat în casă și și-a prăjit o bucată de pește, ceea ce nu-i stătea în fire, arătând până atunci că prefera doar supele din conservă.

Acest mic semn de sărbătoare mi-a atras atenția și mai mult. Însemna că terminase treaba pentru care venise aici. Iar apoi, ca o dovadă că am avut dreptate, a sunat telefonul.

Jack părea că aștepta să sune. În timp ce mânca, se uitase de câteva ori la el, de parcă ar fi verificat cât era ceasul, și când a răspuns, în cele din urmă, știa deja cine era.

La început mi-a fost teamă că era Sarah care telefona ca să anuleze întâlnirea lor de mâine, dar nu era ea, ci o femeie numită Rosalind Wheeler, care-l suna de la Sydney, iar convorbirea lor nu a avut nimic de-a face cu cele două fete din fotografia lui Jack.

Am tras cu urechea de pe bancheta din bucătărie unde mă aflam și așa l-am auzit pronunțând un nume care-mi e foarte cunoscut.

Până atunci discuția fusese sumară și se redusese la un schimb de amabilități, dar apoi Jack, care mi se pare că nu e dintr-aceia care vorbesc pe ocolite, i-a spus:

— Uitați ce e, îmi pare rău să vă dezamănesc. Mi-am pierdut zece zile verificând toate locurile de pe lista dumneavoastră. Piatra nu se găsește aici.

Este evident despre ce piatră e vorba când cineva se referă la Edward și la familia lui, așa că mi-am dat seama pe loc ce a tot căutat. Mărturisesc că am fost cam dezamăgită. Atât de predictibil!

Dar ce să mai zici, așa sunt oamenii, în cele mai multe cazuri. Nu au ce face. Iar eu nu sunt îndreptățită să judec vreun căutător de comori.

M-a mirat totuși să aud că Jack se gândise să caute diamantul Radcliffe Blue, la Birchwood. Din câte auzisem de la vizitatorii muzeului, diamantul stârnea încă interes – s-a creat o adevărată legendă despre locul unde s-ar afla –, dar Jack a fost singurul care a venit să-l caute chiar aici. Încă de la apariția primului articol de ziar, s-a format părerea că pandantivul ajunsese în America în 1862, unde s-a făcut imediat nevăzut. Leonard a întărit și mai mult această idee sugerând că eu am fost cea care a luat bijuteria din casă. Dar nu avea dreptate, desigur, și sunt convinsă că în sinea sa știa asta. S-a lăsat însă influențat de rapoartele poliției – niște anchete ciudate, greșit îndrumate, făcute imediat după moartea lui Fanny. Și totuși! Credeam că noi doi avuseserăm o înțelegere!

Evident că venirea lui Jack la Birchwood trimis de femeia asta, doamna Wheeler, îmi stârnea curiozitatea și tocmai reflectam la asta, când l-am auzit spunând:

— Înseamnă că îmi cereți să intru cu forța în casă!

Drept care am lăsat deoparte celelalte gânduri.

— Știu ce înseamnă asta pentru dumneavoastră, a continuat el, dar eu nu intru acolo. Cei care se ocupă de casă mi-au spus de la bun început condițiile în care mă găzduiesc.

Dornică să-l aud mai bine, m-am tras mai aproape de el fără să-mi dau seama. Pe Jack l-a trecut un frison, a pus telefonul pe masă și s-a dus să închidă fereastra, apoi probabil că a apăsă pe vreun buton pentru că, dintr-odată, am putut s-o aud pe interlocutoare. Era vocea unei femei care nu părea a fi tânără, cu accent american.

— Domnule Rolands, te-am plătit să faci o treabă!

— Iar eu am verificat toate locurile de pe lista dumneavoastră: pădurea, cotul râului, dealul din poiană – toate locurile pomenite în scrisorile Adei Lovegrove către părinții ei.

Ada Lovegrove.

De când nu-i mai auzisem numele! Mărturisesc că m-a cuprins o mare emoție. Cine era femeia asta de la telefon? Americanca

asta care suna de la Sydney? Și ce treabă avea ea cu scrisorile de demult ale Adei Lovegrove?

— Piatra nu e acolo, a continuat Jack. Îmi pare rău.

— Când ne-am întâlnit, ți-am spus, domnule Rolands, că, dacă nu obținem nici un rezultat din locurile alea, atunci am să-ți dau planul B.

— Dar nu mi-ai spus că trebuie să intru ilegal într-un muzeu.

— E o problemă stringentă pentru mine. Și precum știi, m-aș fi dus eu însămi acolo dacă starea mea nu m-ar fi împiedicat să zbor cu avionul.

— Uitați, îmi pare rău, dar...

— Nu cred că trebuie să-ți amintesc că ți plătesc restul de bani doar dacă faci treaba până la capăt.

— Oricum ar fi...

— O să-ți trimit alte indicații pe e-mail.

— Iar eu o să intru sâmbătă, când e deschis muzeul, și o să arunc o privire pe-acolo. Dar nu mai devreme.

Femeia nu părea prea mulțumită când a încheiat convorbirea, dar lui Jack nu-i păsa. Are o fire tare, ceea ce este o mare calitate. Asta îmi stârnește dorința inexplicabilă de a-l speria. Doar un pic. Mi-e teamă că am căpătat un obicei cam pervers, fără îndoială o consecință a plictiselii și a nenorocitei ei surori, frustrarea. Și a faptului că l-am cunoscut pe Edward, pentru care exuberanța era totuna cu frumusețea, drept care o apăra cu atâta pasiune, că era imposibil să nu fii impresionat.

După această convorbire, m-a cuprins o mare agitație. În timp ce Jack și-a scos aparatul de fotografiat și a început să-și transfere pozele în computer, eu m-am retras de una singură în colțul cel cald unde cotește scara, ca să mă gândesc la ce înseamnă toate acestea.

Cauza tulburării mele era limpede din unele privințe. Pomenirea Adei Lovegrove după atâta amar de vreme era surprinzătoare. Îmi stârnea o mulțime de amintiri, dar și de întrebări. Era logic ca Ada să fie asociată cu diamantul, dar de ce acum? – acesta era un mister. De ce tocmai acum, la mai bine de o sută de ani de când ea locuise pentru scurt timp în casa aceasta?

Dar iritarea mea mai are și o altă cauză. Mai puțin evidentă. Și mai degrabă personală. Fără nici o legătură cu Ada. Pornește, după cum mi-am dat seama, de la refuzul lui Jack de a face ceea ce i-a cerut Rosalind Wheeler. Dar nu de dragul doamnei Wheeler sunt eu tulburată, ci din cauză că îmi dau seama că Jack și-a terminat treaba pentru care a fost trimis aici. Nu are legătură cu fetițele din fotografie, de care el continuă să fie interesat, dar are de gând să plece.

Iar eu nu vreau să plece.

Dimpotrivă, mi-ar plăcea tare mult să mai rămână, să intre în casa mea. Nu sâmbăta, laolaltă cu ceilalți vizitatori, ci singur.

Căci chiar este casa *mea*, nu a lor. Mai mult decât atât, este căminul meu. Îi las totuși să o folosească, oarecum împotriva voinței mele, pentru că ei îi aduc un omagiu lui Edward, care merită mult mai mult decât se face pentru el. Dar este a mea și o să-mi primesc propriii oaspeți dacă vreau.

Așa că m-am întors jos, în casa veche a îngrijitorului unde mă aflu acum împreună cu Jack – el studiindu-și tăcut fotografiile, iar eu studiindu-l neliniștită pe el.

El se uită rând pe rând la poze și eu observ cum trăsăturile i se schimbă imperceptibil. Totul este cuprins de tăcere și nemișcare. Dinăuntru casei răzbate ticăitul ceasului pe care mi l-a dăruit Edward chiar înainte de a veni aici, în vara aceea.

— O să te iubesc veșnic, mi-a promis în seara când am ales locul unde să-l agățăm.

Pe peretele din spatele lui Jack se află o ușă care duce la bucătărie. Acolo este o intrare mai strâmtă spre niște scări mici care duc la primul etaj. Pe la mijlocul drumului e un pervaz suficient de lat ca să poți sta pe el. Îmi amintesc o zi din iulie, de aerul înmiresmat care pătrundea prin ferestre și-mi mângâia gâtul gol, mâne-cile lui Edward sufocate până la mijlocul brațelor, mângâierea palmei sale pe obraz...

Jack s-a oprit din scris. A rămas nemișcat, de parcă s-ar fi străduit să audă o melodie îndepărtată. Apoi și-a întors atenția la ecranul computerului.

Îmi amintesc cum ochii lui Edward îi scrutau pe ai mei, cât de tare îmi bătea inima în piept, respirația lui caldă pe piele...

Jack se oprește din nou și-și aruncă o privire spre ușa din spațele lui.

Iar eu înțeleg dintr-odată. Mă apropii mai tare.

— *Vino înăuntru, îi șoptesc.*

Se încruntă ușor, cu cotul sprijinit pe masă, cu bărbia în palmă. Se uită îndelung la ușă.

— *Haide înăuntru! casei mele!*

Se duce până la ușă, așezându-și o palmă pe suprafața ei. Pe chip i se citește uimirea, de parcă ar încerca să înțeleagă o problemă de matematică cu o rezolvare neașteptată.

Mă duc imediat lângă el.

— *Deschide ușa!*

Dar nu o face. Se îndepărtează. Iese din cameră.

Pornesc după el, dorindu-mi să se întoarcă, dar el se îndreaptă spre geamantanul vechi cu haine în care scotocește până găsește o trusă mică, neagră de scule. Rămâne în picioare, privind-o, clătinând-o în palmă, de parcă i-ar verifica greutatea. Dar el cântărește mai mult de-atât, după câte îmi dau seama, și, în cele din urmă, cu o încheștare hotărâtă a maxilarului, se întoarce în cealaltă cameră.

Uite-l că vine!

De o parte a ușii se află o alarmă instalată de Asociație după ce s-a dovedit imposibil să mai angajeze un îngrijitor. Ea este potrivită ca un ceas sâmbăta după-amiaza, când muzeul se închide pentru restul săptămânii. Eu îl urmăresc cu sufletul la gură cum reușește să o demonteze cu o sculă din trusa aceea. Apoi începe să meșterească la broasca ușii cu atâta îndemânare, că mă face să mă gândesc pe dată cât de impresionat ar fi fost Căpitanul să-l vadă. Ușa se deschide și, până să mă dezmeticesc, Jack a trecut pragul.

În casa mea e întuneric, iar el nu și-a luat vreo lanternă. Doar luna aruncă o lumină argintie prin ferestre. Traversează bucătăria și intră în hol, unde se oprește. Se întoarce ușor, gândindu-se parcă. Și apoi o ia pe scări până sus de tot, în mansardă, unde se oprește din nou.

Apoi face drumul îndărăt la casa unde se fermenta malțul.

Mi-ar fi plăcut să rămână și să vadă mai mult. Dar regretul îmi este domolit de expresia gânditoare de pe chipul lui. Am senzația – bazată pe o lungă experiență – că se va întoarce. Odată ce-mi pun ceva în minte, oamenii tind să mă asculte.

Așa că îl las să plece și rămân singură în întunericul din casa mea, în timp ce el încuie ușa pe partea cealaltă.

*

Am avut întotdeauna o mare admirație pentru bărbații care știu să spargă un lacăt. Și, de fapt, și pentru femeile care fac asta. De vină e felul în care am fost crescută: doamna Mack, care știa multe despre viață și chiar mai multe despre afaceri, spunea mereu că, oriunde dai de un lacăt, e înțelept să presupui că pe partea cealaltă se află ceva demn de văzut. Eu nu am fost niciodată o spărgătoare de lacăte, nu în sensul propriu al cuvântului. Doamna Mack desfășura o activitate mult mai complexă și considera că diversificarea era cheia succesului, sau, după cum obișnuia să se exprime – cu cuvinte ce ar fi meritat gravate pe piatra ei de mormânt –, existau mai multe feluri de a jupui o pisică.

Eu am devenit o hoată pricepută. După cum prevăzuse doamna Mack, era o lovitură dibace: lumea se aștepta ca doar copiii murdari, hoinarii fără adăpost să fure și era atentă doar când dădea cu ochii de ei. Dar fetițele curate, în rochii frumoase, cu părul revărsat în bucle roșcate pe umeri nu stârneau nici o bănuială. Sosirea mea în casa ei i-a permis doamnei Mack să-și întindă activitatea dincolo de Leicester Square, spre vest, în cartierul Mayfair, și spre nord, în Lincoln's Inn Fields și Bloomsbury.

Această idee l-a făcut pe Căpitan să-și frece mâinile bucuros:

— Acolo sunt toți oamenii avuți, spunea el, cu buzunarele dol-dora care abia așteaptă să fie golite!

Fetița Rătăcită era un aranjament destul de simplu, în care nu trebuia decât să stai în drum la vedere și să mă arăt disperată. Niște lacrimi de spaimă ar fi fost de folos, dar nu erau esențiale, și, pentru că era nevoie de ceva mai multă energie și nu puteau fi oprite cu ușurință dacă îmi dădeam seama că am prins un pește

nefolositor, recurgeam la ele doar din când în când. Și nu mi-a trebuit prea mult timp ca să-mi dezvolt un al șaselea simț și să-mi dau seama pentru cine merita să mă străduiesc.

Când se oprea în dreptul meu câte un bărbat cumsecade – așa cum se întâmpla întotdeauna – care să mă întrebe unde locuiesc și de ce mă aflu de una singură, eu îi serveam întotdeauna o poveste tristă și o adresă respectabilă – dar nu una prea nobilă, ca să nu risc să fie demascată – și apoi îi îngăduiam să mă pună într-o trăsură cu banii dinainte plătiți. Și nu-mi era greu să-mi strecor mâna în buzunarul lui în timp ce el se străduia să-mi fie de ajutor. Căci orice binefăcător este copleșit de un justificat sentiment de importanță care îi întunecă judecata și-l face să nu mai simtă nimic altceva.

Dar Fetița Rătăcită trebuia să stea prea mult în picioare într-un singur loc, ceea ce mi se părea foarte plicticos și, pe timp de iarnă, era prea frig, umed și neplăcut. Și în curând mi-am dat seama că erau și alte metode de a obține același câștig dintr-o poziție mult mai confortabilă. Asta era și o soluție pentru cazurile în care Domnul Binevoitor insista să mă conducă până acasă. Doamna Mack prețuia ingeniozitatea: era ea însăși o escroacă înnăscută și i se aprindeau ochii ori de câte ori i se oferea o nouă șmecherie; și se dovedise la fel de îndemânată în folosirea acului și a aței. Așa că, atunci când i-am prezentat ideea mea, a făcut numaidecât rost de o pereche de mănuși de piele fină de vițel și le-a ajustat ca să-mi fie de folos.

Și așa s-a născut Micuța Pasageră, care era o fetiță tare tăcută, căci treaba pe care o făcea era exact invers decât cea a Fetiței Pierdute. În timp ce aceasta din urmă trebuia să atragă atenția, dorința Micuței Pasagere era să o evite cât mai mult. Ea călătorea deseori cu omnibuzul, așezându-se liniștită lângă fereastră, cu mănușile ei delicate de piele în poală. Fiind o fată micuță, curată și candidă, era firesc ca orice doamnă ce călătorea singură să prefere să stea lângă ea. Dar, de îndată ce doamna respectivă se așeza liniștită și își abătea atenția cu vreo conversație sau vreo priveliște sau cu buchetul de flori din poală, mâinile Fetiței – până atunci ferite privirilor – se întindeau pe sub faldurile bogate ale fustelor de

mătase până când dădeau de buzunar sau de poșetă. Parcă-mi aduc și acum aminte senzația: atingerea mâinii de fusta doamnei, senzația răcoroasă a mătăsii, mișcarea lină și rapidă a degetelor mele, în timp ce mânușile mele false de piele stăteau așezate ireproșabil în poală.

Pentru o mică sumă de bani, unii conducători de omnibuze puteau să te lase să stai pe un loc și o zi întreagă. Iar în zilele în care conducătorul nu putea fi înduplecat, Fetița Rătăcită își relua activitatea, părăsită și speriată, pe o stradă circulată.

Atunci am învățat o mulțime de lucruri despre oameni, cum ar fi:

1. Bunăstarea face pe oricine, dar mai ales pe femei, să fie mai credul. Nimic din experiența anterioară nu le face să întrevedă posibilitatea că cineva ar vrea să le facă rău.
2. Este de netăgăduit că domnilor le place să fie văzuți oferind ajutor.
3. Arta creării iluziei constă în a ști cu precizie ce se așteaptă oamenii să vadă și a-i face să vadă exact acele lucruri.

Cu această ultimă chestiune m-a ajutat magicianul francez din Covent Garden, căci am făcut exact ce mi-a spus Lily Millington și l-am urmărit îndeaproape până când am învățat exact cum făcea să apară monedele.

Am mai învățat și că, dacă s-ar întâmpla să se audă în urma mea strigându-se „Săriți, hoțul!”, atunci orașul era aliatul meu cel mai de nădejde. Pentru un copil iute de picior care cunoștea drumurile ca-n palmă, zarva și aglomerația străzilor Londrei constituiau cea mai bună ascunzătoare, era ușor să te faci nevăzut prin pădurea mișcătoare de picioare, mai ales dacă aveai și prieteni. Și pentru asta aveam încă un motiv să-i fiu recunoscătoare lui Lily Millington. Îl aveam pe negustorul cu teigheaua de sendvișuri pe care mă bizuiam s-o răsucescă înainte și înapoi, lovind orice polițai băgăcios, flașnetarul al cărui instrument avea obiceiul ciudat de a se rostogoli pe roți drept în calea celui care fugea după mine și, desigur, magicianul francez, care, pe lângă monedele sale, mai

avea și darul de a scoate la iveală exact portofelul care trebuia, lăsându-l îmbufnat și mofluz pe următorul meu, în timp ce eu mă puneam la adăpost.

Și așa am devenit hoasă. Și chiar o hoasă pricepută. Care-și câștiga existența.

Atâta timp cât mă întorceam acasă cu câte ceva șterpelit, doamna Mack și Căpitanul erau mulțumiți. Ea îmi tot repeta că mama mea fusese o doamnă adevărată și că femeile de la care furam nu erau cu nimic mai bune decât mine, că aveam dreptul să simt și eu atingerea lucrurilor de calitate. Bănuiesc că prin asta intenționa să-mi stârpească vreo enervantă mustrare de conștiință.

Dar nu avea de ce să-și bată capul. Toți facem în viață lucruri pe care le regretăm, iar furatul de nimicuri de la cei bogați nu se află în capul listei cu astfel de lucruri.

Am rămas destul de neliniștită după ce Jack a plecat din casa mea azi-noapte. A fost zbuciumat și el, trezindu-se în lumina liliachie a zorilor. E chiar ziua când trebuie să se întâlnească cu Sarah și a petrecut mult timp îmbrăcându-se. S-a străduit să-și aleagă hainele, dar toate stau strâmb pe el.

S-a pregătit cu mare băgare de seamă. L-am surprins oprindu-se ca să înlăture o pată închipuită de pe manșetă și a rămas mai mult ca de obicei în fața oglinzii. S-a bărbierit și chiar și-a pieptănat părul cu o perie udă, ceea ce nu l-am mai văzut făcând până acum.

Când a terminat, a rămas pe loc o clipă de parcă și-ar fi cântărit propria imagine. I-am văzut mișcarea ochilor în oglindă și pentru o clipă am crezut că se uită la mine. Mi-a stat inima în loc, dar mi-am dat seama că se uita de fapt la fotografia copiilor. A întins mâna și le-a atins chipul.

La început am presupus că neliniștea lui era legată de întâlnirea de azi și, fără îndoială, așa și era în parte. Dar acum mă întreb dacă nu cumva ar fi putut fi mai mult de-atât.

Și-a făcut o cană de ceai, vărsând-o pe jumătate, după cum îi e obiceiul, și apoi, cu o felie de pâine prăjită în mână, s-a așezat la computerul de pe măsura rotundă din mijlocul camerei. Peste noapte apăruseră câteva mesaje noi pe e-mail, dintre care unul

de la Rosalind Wheeler, după cum îi promisese (sau îl amenințase), care părea să conțină o listă destul de cuprinzătoare și un fel de schiță. Reacția lui Jack a fost să vâre o chestie mică și neagră într-o parte a laptopului și să apese pe câteva butoane, după care a scos micul obiect și l-a băgat în buzunar.

Nu am de unde să știu cu precizie dacă ceea ce scria în mesajul lui Rosalind Wheeler l-a determinat să intre din nou în casa mea în dimineața asta. După ce s-a ridicat, m-am apropiat de masă și am văzut că titlul mesajului era „Alte indicații: Notițele Adei Lovegrove“, dar nu am putut afla nimic mai mult, căci mesajul dinainte era deschis – o reclamă pentru abonament la *New Yorker*.

Indiferent ce-a fost, imediat după ce și-a verificat computerul, și-a luat mica trusă de ustensile și a deschis din nou ușa casei mele.

Iar acum se afla aici, înăuntru, cu mine.

Nu a făcut mare lucru de când a intrat; iar mișcările lui nu mai au nimic din hotărârea lor obișnuită. Se află în Salonul Mulberry, sprijinit de biroul masiv de mahon de lângă fereastra care dă spre castanul cel mare din grădina din spate și mai departe spre hambar. Dar privirea lui Jack se concentrează pe ceva și mai îndepărtat, spre râu, și pe chip îi apare din nou acea tulburare. Clipește când mă apropii de el și își mută privirea spre poiană și spre hambar.

Îmi vine în minte cum stăteam cu Edward în vara aceea, în partea de sus a hambarului, și priveam cum străbătea soarele printre șipicile acoperișului, în timp ce-mi vorbea în șoaptă despre locurile pe unde ar fi vrut să călătorească.

Chiar aici, în încăperea asta, pe șezlongul de lângă șemineu, Edward mi-a povestit despre planul lui de a face un tablou cu Zâna Zânelor; atunci a zâmbit și a băgat mâna în buzunar de unde a scos o cutie mică, neagră din care a ieșit la iveală comoara. Simt și acum atingerea ușoară a degetelor lui în timp ce-mi pune la gât piatra albastră și rece.

Poate că Jack nu caută decât un mod de a face să treacă timpul până să plece; cu siguranță că mintea îi stă doar la întâlnirea cu Sarah, căci la intervale regulate își ridică privirea ca să vadă cât este ceasul. Când acesta îi dă în fine răspunsul așteptat, el se retrage iute, ieșind din casă, încuind ușa bucătăriei și repornind alarma, încât abia îl prind din urmă.

Îl urmez până la poartă, de unde privesc cum urcă în mașină și pleacă.

Sper să nu stea prea mult.

Acum am să mă duc înapoi la casa de fermentat malțul. Poate că o să aflu ceva mai multe despre Rosalind Wheeler din e-mail. Mor de curiozitate să aflu cum a dat ea peste scrisorile Adei Lovegrove.

Biata Ada! Copilăria este cea mai dură perioadă a vieții. O împletire a extremelor, când poți într-o zi să plutești liniștit printre stelele argintii, ca să te cufunzi a doua zi în hăurile cele mai negre ale disperării.

După ce Fanny a murit și poliția și-a terminat cercetările, toți ceilalți au plecat de la Birchwood Manor și o bună bucată de vreme locul a rămas liniștit și netulburat. Casa s-a odihnit. S-au scurs douăzeci de ani până când s-a întors Lucy. Așa am aflat că Edward murise și că-i lăsase surorii lui celei mai mici casa, posesiunea lui cea mai dragă.

Tipic pentru Edward, căci își adora surorile, iar ele îl iubeau nespus. Dar eu știu de ce a ales-o pe Lucy. Clare ar fi putut să-și poarte singură de grijă, măritându-se bine sau convingând pe cineva să aibă grijă de ea, dar s-a gândit că Lucy era altfel. Nu am să uit niciodată când i-am văzut pentru prima oară chipul palid și temător în cadrul ferestrei de la etaj a casei de cărămidă întunecată din Hampstead, atunci când Edward m-a dus în atelierul din grădina mamei sale.

Pentru mine ea va rămâne mereu același copil: fetița care nu putea suferi rigorile Londrei, dar înflorea de îndată ce era lăsată de capul ei la țară, să scotocească, să adune și să sape după pofta inimii. Mi-o aduc atât de bine aminte când am ajuns în vara aceea la casa asta, iar tot drumul de la gară Lucy rămânea în urmă, căci geamantanul ei era încărcat cu cărți prețioase și nu voise să-l lase în trăsură, cu celelalte bagaje.

Ce surpriză am avut să o văd venind să ia casa în primire! Micuța Lucy devenise o femeie sobră și serioasă. Avea treizeci și trei de ani și, după normele vremii respective, nu mai era tânără deloc. Dar rămăsese tot ea, îmbrăcată cu o fustă lungă, practică, de un

oliv spălăcit, și cu o pălărie îngrozitoare care mi-a umplut sufletul de o afecțiune copleșitoare. Părul îi ieșea în neorânduială de sub ea –, nu putuse niciodată să țină vreo agrafă la locul ei –, iar cizmele îi erau pline de noroi.

Nu s-a uitat prin toate camerele, dar nici nu era nevoie – cunoștea casa și tainele ei tot atât de bine ca și mine. A mers doar până în bucătărie, după care i-a strâns mâna avocatului și i-a spus că putea să plece.

— Dar, domnișoară Radcliffe, a protestat el, cu o urmă de uimire în glas, nu ați dori să vă arăt întreaga proprietate?

— Nu e nevoie, domnule Matthews.

Apoi a rămas pe loc, privind cum dispărea avocatul pe drumul de trăsuri, după care s-a întors în bucătărie și a rămas tăcută, în picioare. Eu m-am apropiat de ea, deslușindu-i ridurile fine ce i se vedeau acum pe chip. Dar, dincolo de ele, o vedeam pe micuța Lucy pe care o știam eu, căci oamenii nu se schimbă. Pe măsură ce îmbătrânesc, ei rămân tot cum au fost când erau tineri, doar că sunt mai slăbiți și mai triști. Îmi venea să o îmbrățișez. Lucy, cea care fusese întotdeauna de partea mea!

Dintr-odată și-a ridicat privirea de parcă s-ar fi uitat drept la mine. Sau, mai bine spus, prin mine. Ceva o trezise din gânduri și m-a împins deoparte, traversând holul și luând-o în sus pe scări.

Mă întrebam dacă avea de gând să locuiască aici, la Birchwood Manor. Tare mi-aș fi dorit să rămână. Apoi au început să sosească tot felul de lucruri: mai întâi cutia de lemn, urmată de pupitre și scaune și paturi mici de fier. Table negre și tăvi cu cretă de scris și, în cele din urmă, o femeie cu înfățișare severă numită Thornfield, pe ușa căreia se afla o plăcuță cu inscripția „Director adjunct“.

O școală! Mi-a făcut plăcere să descopăr asta. Micuța Lucy a năzuit întotdeauna spre cunoaștere. Edward ar fi fost tare bucuros, căci mereu se oprea din drum, târându-mă în vreo librărie ca să cumpere o carte nouă pentru Lucy. Avea o curiozitate de nestăpânit.

Uneori le mai aud încă pe școlărițele acelea. Voci șterse, pierdute, cântând, ciorovăindu-se, râzând, plângând înăbușit în pernă,

rugându-se de tata sau de mama să se răzgândească, să vină să le ia înapoi acasă. Vocile astea au rămas imprimate în fibra casei.

În tot timpul cât am locuit cu doamna Mack, Martin și Căpitanul mi-am dorit ca tata să vină să mă ia cu el, dar nu am plâns. Scrisoarea pe care i-o lăsase doamnei Mack era foarte clară: trebuia să fiu foarte curajoasă, după cum spunea tata, să-mi dau toată silința să mă fac folositoare, să fac tot ce spunea doamna Mack, căci el avea deplină încredere în ea și mă puteam bizui că îmi apără cel mai bine interesele.

— Dar când se întoarce? am întrebat eu.

— O să trimită după tine când o să-și facă un rost acolo.

În inima oricărui copil părăsit este o rană care nu se vindecă niciodată. E ceva ce am descoperit și la Edward și mă întreb dacă nu cumva asta ne-a atras unul către celălalt. Căci și el fusese părăsit când era mic, de bună seamă. Și el, și surorile lui fuseseră lăsați în seama bunicilor lor nemulțumiți, în timp ce părinții făceau ocolul lumii.

E ceva ce am recunoscut și la Ada Lovegrove.

M-am gândit mult la ea de-a lungul anilor. Cruzimea copiilor. Felul în care tânjea. Ziua aceea în apa râului.

Atât de demult, și totuși parcă a fost ieri. Nu-mi este greu să mi-o amintesc cum stătea în patul din mansardă, cu picioarele încrucișate, cu obrații brăzdați de lacrimi fierbinți scriind cât de iute putea, implorându-și părinții să vină neapărat să o ia.

CAPITOLUL ZECE

Vara, 1899

Ada Lovegrove avea un tată înalt și bogat și o mamă elegantă și deșteaptă și îi ura la fel pe amândoi. Ura i se trezise de curând, căci până la 25 aprilie anul acela îi adorase, dar, fiind nouă, nu era mai puțin profundă. Doar o vacanță, promisese ei, o mică excursie în Anglia. Vai, Ada-ursulețule, ce-o să-ți mai placă Londra – cu teatrele ei, cu Parlamentul! Și să vezi ce delicat și verde e peisajul la țară vara! Cât de suav și înmiresmat, cu caprifoi și ciuboțica-cucului, alei înguste și garduri vii...

Cu obiectivitatea arheologului care reconstituie o imagine a unei civilizații îndepărtate, Ada a răsucit pe toate părțile vorbele acestea străine, rostite cu o ardoare romantică pe care nu o înțelegea și în care nu avea încredere. Se născuse la Bombay, și India era o parte integrantă din ea, precum nasul, sau pistruii care-i acopereau fața. Nu recunoștea cuvinte precum „delicat“, „suav“ și „îngust“: lumea ei era întinsă, agitată și arzătoare. Era un loc nespus de frumos, cu flori strălucitoare agățate pe terase și miresme dulci și pătrunzătoare în puterea nopții, dar și cu o cruzime imprevizibilă. Era căminul ei.

Mama i-a dat vestea despre această vacanță iminentă într-o după-amiază din luna martie când Ada tocmai își lua masa de seară. Ea mânca în bibliotecă pentru ca Mama și Papa aveau mușafiri în seara aceea și masa cea mare de mahon (adusă cu vaporul de la Londra) era ocupată. Biblioteca era înțesată cu cărți (aduse și ele cu vaporul de la Londra) pe cotorul cărora erau tipărite nume ca Dickens, Brontë și Keats, iar pe marginea biroului se afla un volum de teatru din care Mama îi preda *Furtuna*. Părul i se lipise

de frunte de atâta căldură și o muscă leneșă se rotea prin încăpere, bâzâitul ei fiind lipsit de orice amenințare.

Ada se gândea la Caliban și Prospero, întrebându-se de ce oare fruntea mamei se încruntase dezaprobat când ea spusese că îi era milă de Caliban, când atenția i-a fost atrasă de cuvintele „mică excursie înapoi în Anglia“.

Și, în vreme ce perdelele de dantelă abia se mișcau în adierea caldă și umedă, a întrebat:

— Și cât o să ne ia să ajungem acolo?

— Mult mai puțin decât ne trebuia înainte de deschiderea Canalului. Știi, pe-atunci eram nevoiți să mergem cu trenul.

Ada ar fi preferat trenul, căci nu știa să înoate.

— Și ce-o să facem acolo?

— De toate. Ne vom duce să ne vizităm familia și prietenii, să vedem tot felul de locuri. De-abia aștept să-ți arăt pe unde mergem eu când eram mică, muzeele, parcurile, palatele și grădinile.

— Dar grădini avem și noi aici.

— Da, avem.

— Și-avem și un palat.

— Da, dar nu cu un rege și o regină.

— Și cât timp o să fim plecați?

— Suficient cât să facem ce avem de făcut, nici o clipă mai mult sau mai puțin.

Răspunsul — care nu o lămură cu nimic — nu îi stătea în nici un fel în fire mamei care se pricepea de obicei să răspundă la numeroasele întrebări ale Adei, dar nu a stat atunci să deslușească motivul reținerii mamei sale.

— Hai, la treabă acum! a exclamat Mama, fluturându-și degetele fine. Tata trebuie să apară de la club în orice clipă și eu mai am încă de aranjat florile. Știi că vine Lordul Curzon¹ și totul trebuie să arate perfect.

După aceea, Ada a început să facă roata încet pe terasă, privind cum culorile se învârt ca într-un caleidoscop de la violet la portocaliu, pe măsură ce liliacul indian lăsa locul florilor de hibiscus.

1. Om politic britanic, vicerege al Indiei (1899–1905).

Grădinarul mătura pajiștea, iar ajutorul lui curăța scaunele de răchită de pe veranda spațioasă.

De obicei roata era ocupația preferată a Adei, dar în seara aceea nu-i ardea de așa ceva. În loc să se bucure de felul cum se învâрте lumea în jurul ei, se simțea amețită și parcă îi era greață. După o vreme, s-a așezat lângă crinii de la capătul verandei.

Tatăl Adei era un om important și vila lor se afla în vârful unui deal din centrul Bombayului. De pe această înălțime, Ada putea vedea până departe, peste Grădinile Suspendate, până acolo unde Marea Arabiei își agita valurile. Tocmai se concentra să rupă moaștele albe și lungi ale unui crin, adulmecându-i parfumul dulce, când a apărut *aaya*¹ Shashi.

— Aici erai, *pilla*²? a întrebat Shashi într-o engleză corectă. Haide, vino! Mama ta dorește să luăm fructe pentru desert.

Ada s-a ridicat în picioare și a prins mâna întinsă a doicii.

De obicei îi plăcea să meargă la piață – era acolo un om cu o tarabă de bunătați care îi dădea mereu câte un *chakkali*³ pe care îl ronțăia în timp ce o urma pe Shashi cu coșul ei uriaș pe la toate celelalte tarabe cu fructe și legume, dar astăzi, după anunțul îngrijorător al mamei, abia își târa picioarele în timp ce cobora dealul.

La răsărit se adunau nori de furtună și Ada spera că se va porni ploaia. O răpăială puternică, să-i ude pe toți până la piele, tocmai când soseau trăsurile cu oaspeții părinților ei. A oftat adânc în timp ce răsucea în minte pe toate fețele fiecare vorbă din propunerea neașteptată a mamei, căutând înțelesuri ascunse. Anglia. Tărâmul îndepărtat al copilăriei părinților ei, ținutul misterios al legendarei „bunici”, patria celor pe care tatăl lui Shashi îi numea „funduri de maimuță”...

— Ești foarte tăcută, *pilla*, a spus Shashi de data asta în limba punjabi. Să nu te îndoiești, urechilor mele le place liniștea, dar mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva care să-ți rănească boticul.

1. Doică (hindi).

2. Apelativ de alint (hindi).

3. Biscuit spiralat, cu diverse mirodenii (hindi).

Ada nu apucase să reflecteze prea mult, dar s-a pomenit povestind pe nerăsuflăte întreaga discuție.

— Iar eu nu vreau să merg acolo, a încheiat ea recăpătându-și suflul.

— Catâr mititel și căpos! Ce faci atâta zarvă pentru o excursie acasă?

— E casa *lor*, nu a mea. Și n-am de gând să merg vreodată în Anglia. Am să-i spun asta mamei imediat ce ajungem acasă de la piață.

Soarele care apunea se clătina pe linia orizontului, revărsând valuri de aur în marea care le împingea înapoi spre țărm.

— Dar, *pilla*, o să mergi să vezi o insulă!

Shashi era deșteaptă și, în timp ce pe Ada nu o interesa „Anglia”, ea era tot mai fascinată de insule și, în uimirea ce o cuprinsese, uitase că Anglia se întâmpla să facă parte dintr-una aflată în mijlocul Mării Nordului, o insulă în formă de clepsidră, colorată în roz, undeva în partea de sus a hărții. În biroul tatei se afla un glob pământesc, o sferă de culoare crem pe un suport de mahon pe care Adei îi plăcea să o învârtă uneori, când i se permitea să pătrundă în acel tărâm inundat de fum de țigări de foi, pentru că scotea un sunet sacadat asemenea unui roi uriaș de greieri. Observase insula numită Marea Britanie și chiar îi spusese tatălui ei că nu i se părea „mare” de loc. El a râs la auzul acestor vorbe și i-a spus că de multe ori înfățișarea poate fi înșelătoare.

— Ei, acolo, pe insula aia, a spus cu o urmă de mândrie personală care a făcut-o pe Ada să roșească fără să-și dea seama, se află motorul care face lumea să funcționeze!

— Ei, bine, a încuviințat ea, insulă e în regulă, presupun. Dar Marea Britanie e o insulă de funduri de maimuță!

— *Pilla!* a exclamat Shashi, abia stăpânindu-și râsul, nu trebuie să spui așa ceva, mai ales să te audă Mama și Papa.

— Dar și Mama și Papa sunt funduri de maimuță! a răbufnit Ada.

Atracția pericolului și a obrăzniciei de a vorbi astfel despre părinții ei atât de respectabili a fost scânteia care a aprins flacăra, și Ada a simțit cum i se topește hotărârea de a se arăta supărată. O

pândeau un hohot de râs. Așa că a apucat-o pe *aaya* de mâna liberă și i-a strâns-o cu putere.

— Dar trebuie să vii neapărat cu mine, Shashi.

— O să fiu aici când ai să te întorci.

— Ba nu, o să-mi fie prea dor de tine. Trebuie să vii cu noi. Mama și Papa vor fi de acord.

Shashi a clătinat ușor din cap.

— Nu pot merge în Anglia, *pilla*. M-aș ofili ca o floare ruptă din grădină. Eu aparțin acestui loc, nu pot trăi în altă parte.

— Atunci nici eu nu pot trăi decât aici!

Ajunseseră la poalele dealului, în dreptul șirului de palmieri care se înălțau de-a lungul coastei. Bărcuțele înguste se clătinau ușor pe suprafața netedă a mării, cu pânzele lăsate, în timp ce parși în veșminte lungi, albe, se adunau pe țărm să-și înceapă rugăciunile de seară. Ada s-a oprit și s-a întors către oceanul auriu, privind soarele ce-i mai încălzea încă fața. S-a simțit năpădită de o senzație pe care nu ar fi putut să o descrie în cuvinte, dar care era minunată și dureroasă deopotrivă. Și a repetat, mai încet de astă dată:

— Nici eu nu pot trăi decât aici.

Shashi i-a zâmbit cu blândețe, dar nu a mai spus nimic, ceea ce era neobișnuit, iar Ada s-a simțit tulburată de tăcerea doicii sale. Într-o singură după-amiază, lumea părea că s-a clătinat și că totul s-a dat peste cap. Toți adulții din viața ei se stricaseră, asemenea unor ceasuri care mergeau perfect cândva și începuseră apoi să nu mai arate timpul exact.

Senzația aceasta o încercase de mai multe ori în ultima vreme. Se întreba dacă nu cumva avea de-a face cu faptul că împlinise de curând opt ani. Așa s-or fi simțind adulții?

Adierea vântului le-a adus o mireasmă de sare și fructe coapte peste măsură. Un cerșetor orb și-a zornăit cana când au trecut pe lângă el. Shashi i-a azvârlit un bănuț, iar Ada a reluat discuția pe alt ton.

— Dar nu o să mă obligi să merg.

— Ba da.

— Dar nu ar fi drept.

— De ce n-ar fi?

- N-ar fi drept deloc.
- Ți-aduci aminte povestea cu nunta șobolanului?
- Sigur că da.
- Dar a fost drept că șobolanul care nu făcuse nimic rău a sfârșit cu fundul ars?
- N-a fost bine.
- Și „Chilipirul ursului”? Ce, a fost drept că bietul urs a făcut tot ce i s-a cerut și a rămas până la urmă și fără *khichri*¹, și fără pere?
- Sigur că nu.
- Ei, atunci...

Ada s-a încruntat. Nu îi trecuse prin cap niciodată că cele mai multe dintre poveștile pe care i le spunea Shashi dovedeau că viața nu era dreaptă.

— Păi ursul ăla a fost *bevkuph*! Un prost! În locul lui, eu aș fi pedepsit-o pe nevasta pădurarului.

- Da, mare prost! a încuviințat Shashi. Știu că tu ai fi pedepsit-o!
- Era mincinoasă.
- Și pofticioasă.
- Mmm, dacă tot vorbim de pofticioși...

Se apropiaseră de piața aglomerată și Shashi a luat-o pe Ada de mână și a dus-o spre taraba ei preferată cu bunătați.

— Mi se pare că trebuie să hrănim boticul acela al tău. Ca să nu aud vreun miorlăit cât timp aleg fructele.

Era greu să mai ții supărarea când aveai un *chakkali* fierbinte și sărat în mână, în sunetul cântecelor parșilor care răzbătea dinspre apă, cu lampioanele și florile de hibiscus plutind pe valuri și împrăștiate printre tarabele din piață, într-o lume pe care amurgul o colorase în mov și portocaliu. De fapt Ada se simțea atât de fericită, că nici nu-și mai amintea acum de ce fusese supărată. Părinții ei voiau să o ia într-o mică excursie ca să vadă o insulă. Atâta tot.

Mama avea nevoie de fructe repede, așa că nu au avut timp suficient ca Shashi să meargă de la o tarabă la alta să aleagă cel

1. Fel de mâncare indian din orez și linte.

mai desăvârșit fruct de papaya și cel mai bun pepene galben, și Ada încă mai lingea ultimul *chakkali* când au pornit-o înapoi spre casă.

— Te rog să-mi spui povestea cu prințesa Pătlăgica.

— Iarăși?

— Da, e preferata mea.

De fapt Adei îi plăceau toate poveștile lui Shashi. Și i-ar fi plăcut s-o asculte chiar dacă doica ar fi citit ceva din documentele diplomatice ale tatei, căci ceea ce-i plăcea cu adevărat era să stea întinsă lângă Shashi, al cărei nume însemna „Lună“, în timp ce ultimele pălpări ale amurgului se risipeau și apăreau stelele pe cerul întunecat, și să asculte sunetul fermecat al vocii sale, clinchetul ușor al cuvintelor în limba punjabi cu care își presăra poveștile.

— Hai, te rog, Shashi.

— Să vedem.

— Te rog!

— Ei bine, dacă mă ajuți să car coșul ăsta cu fructe până în vârful dealului, o să-ți povestesc diseară despre prințesa Pătlăgică cea deșteaptă care a păcălit-o pe regina cea rea.

— Ba nu, acum cât mergem!

— *Bāndara*¹! a exclamat Shashi, prefăcându-se că o plesnește pe Ada peste urechi. Maimuțico! Drept cine mă iei să-mi ceri așa ceva?

Ada a zâmbit satisfăcută. A meritat să încerce, deși era convinsă că Shashi o s-o refuze. Ada cunoștea prea bine obiceiul. Povestitorii cei mai iscusiți nu vorbeau decât pe întuneric. De multe ori, noaptea când era prea cald ca să doarmă și stăteau întinse una lângă alta cu fereastra larg deschisă, sub acoperișul casei, Shashi îi povestea despre copilăria ei în Punjab.

— La vârsta ta, nu-mi spunea nimeni povești de la răsăritul la apusul soarelui, căci era mult de lucru. Nu huzuream ca tine! Trudeam toată ziua să fac turte de balegă pentru foc, să avem ce arde noaptea când mama torcea și tata și frații mei duceau taurii la câmp. În sat la noi era multă muncă de făcut.

1. Grup de zeițăi budiste protectoare (hindi).

Ada auzise asta de nenumărate ori și, deși știa că doica voia doar să-i arate ce viață de lenevie și răsfăț ducea ea, nu se supăra deloc: Shashi vorbea cu atâta farmec despre familia ei, încât poveștile acelea erau la fel de minunate precum cele cu „a fost odată...“.

— Bine-atunci, a spus ea, punându-și pe braț coșul mai mic. Diseară, dar, dacă ajung acasă înaintea ta, o să-mi spui povestea cu prințesa Pătlăgica de două ori!

— Maimuțol!

Ada a rupt-o la fugă, iar Shashi a slobozit un chiot în urma ei și a pornit-o după ea, râzând. Când Ada s-a uitat în urmă la chipul doicii sale, văzându-i ochii blânzi și zâmbetul blajin, și-a dat seama că nu a iubit niciodată pe nimeni atât de mult. Dacă ar fi fost întrebată, așa cum o întreba regina cea rea pe prințesa Pătlăgica, ca să-i afle slăbiciunile: „Unde se află sufletul tău?“, ea ar fi mărturisit că sălășluiește în Shashi.

Așa că, în seara aceea caldă, în Bombay, supărarea Adei Lovegrove s-a topit odată cu dispariția soarelui. Și când a ajuns acasă împreună cu Shashi, terasa era măturată, lumânările pâlpăiau în vase de sticlă de-a lungul verandei, mirosul de fân cosit era purtat de adierea caldă a vântului și prin ferestrele deschise răzbătea muzică de pian. Cuprinsă de o senzație copleșitoare de fericire, Ada a azvârlit coșul de fructe și a fugit în casă să-i spună mamei că era de acord, avea să meargă cu ei în excursie în Anglia.

Dar părinții Adei nu spusese ră tot adevărul.

După o călătorie chinuitoare prin Canalul Suez, în care Ada și-a petrecut tot timpul aplecată peste bord sau zăcând în pat cu o cârpă udă pe frunte, au stat o săptămână la Londra, iar în a doua au cutreierat comitatul Gloucestershire — Mama comentând până la saturație cât de minunată era primăvara și cum nu aveau parte de un „sezon monden“ în India —, apoi au ajuns la o casă cu aco-perișul ascuțit și mansardat, așezată la un cot al Tamisei.

Norii începuseră să devină tot mai întunecați, în timp ce trăsură lor o lua spre sud, străbătând satul Burford și, când a trecut de cotitura drumului, înainte de a ajunge în Lechlade, au început să cadă primii stropi de ploaie. Sprijinită cu capul de marginea

ferestrei trăsurii, Ada privea cum lăsau în urmă câmpurile umede și se întreba ce anume făcea ca toate culorile țării aceleia să pară diluate în lapte. Între timp, părinții ei rămăseseră neobișnuit de tăcuți de când plecaseră de la Lady Turner, gazda lor, dar lucrul acesta l-a priceput doar mai târziu, când s-a gândit la momentele cu pricina.

Au trecut pe lângă o pajiște triunghiulară din mijlocul unui sătuc și pe lângă o cârciumă numită *The Swan* și, când au ajuns la o biserică de piatră cu cimitir, trăsura a apucat-o hurducându-se pe o alee șerpuitoare cu marginile neregulate. În cele din urmă, când au ajuns la capătul aleii, trăsura a trecut pe niște porți deschise, de-o parte și de alta a unui zid de piatră. Într-o parte se afla ceva ca un hambar, care dădea spre pajiștea cu iarbă foarte verde ce se întindea până la șirul de sălcii din depărtare.

Caii s-au oprit și vizitiul a sărit jos de pe capra înaltă ca să-i deschidă mamei portiera. Ținea în mână o umbrelă mare și neagră și a ajutat-o să se dea jos.

— Birchwood Manor, doamnă! a anunțat-o el cu o voce gravă.

De când se aflau în Anglia, părinții Adei îi vorbiseră pe îndelete despre oamenii și locurile pe care urmau să le vadă, dar ea nu-și amintea ca ei să fi pomenit despre prieteni care să locuiască într-o casă numită Birchwood Manor.

Au pornit-o pe o alee pavată cu dale, mărginită de trandafiri pe ambele părți, și odată ajunși la intrare au fost întâmpinați de o femeie cu umerii aduși în față, de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață grăbindu-se să ajungă undeva. Se numea domnișoara Thornfield, după cum s-a prezentat chiar ea.

Ada s-a mirat oarecum, zicându-și că arăta diferit față de doamnele pe care le vizitaseră în timpul săptămânii, cu fața ei netedă și pieptănătura severă, dar și-a dat seama apoi că, deși nu purta uniformă, femeia aceea trebuia să fie menajera.

Părinții Adei erau extrem de politicoși – Mama îi reamintea întotdeauna Adei că o doamnă adevărată se poartă respectuos cu servitorii – și Ada le-a urmat exemplul. A zâmbit delicat și abia și-a stăpânit căscatul, strângând din buze. Cu puțin noroc, aveau să o întâlnească pe stăpâna casei, li se va oferi niște ceai și o felie

de prăjitură (ceva ce englezii chiar știau să facă, trebuia să recunoască), după care își vor vedea de drum peste vreo oră și ceva.

Domnișoara Thornfield i-a condus pe un coridor întunecat, prin două holuri, apoi au trecut pe lângă o scară și au ajuns într-o încăpere pe care o numea „biblioteca”. În mijloc se aflau o canapea și două fotolii jerpelite, iar pereții erau plini de rafturi încărcate cu cărți și *objets d'art*. Prin fereastra din spate se vedea grădina cu un castan în mijloc, iar dincolo de el o pajiște cu un hambar de piatră. Ploaia se oprise deja și printre norii subțirați se întrevede lumina palidă a soarelui. Nici măcar ploaia nu era cum trebuie în Anglia!

Din momentul acela totul a decurs altfel decât s-ar fi așteptat: Adei i s-a spus să aștepte în timp ce părinților ei li s-a servit ceaiul în altă parte.

Ea s-a încruntat la Mama pe când ieșea din cameră – era bine să-și arate întotdeauna dezaprobarea –, dar, de fapt, nu-i păsa că era lăsată singură. În timpul călătoriei cu familia în Anglia, Ada și-a dat seama că oamenii mari pot fi destul de plicticoși. A văzut pe dată că biblioteca era plină de curiozități și era mult mai plăcut să le cerceteze fără să aibă în preajmă pe nimeni care să-i spună să nu pună mâna pe nimic.

De îndată ce adulții au ieșit din cameră, a început să inspecteze, scoțând cărți de pe rafturi, ridicând capacele de pe vase cu înfățișări ciudate și de pe *bonbonnières* delicate, studiind planșele înrămate de pe pereți cu colecții de pene, flori și ferigi presate, cu notații scrise de mână cu cerneală neagră. A ajuns, în cele din urmă, la o vitrină de sticlă în care se aflau roci de diferite mărimi. Vitrina avea o încuietoare, dar Ada a descoperit cu surprindere că partea de sus se putea ridica cu ușurință și a putut să bage mâna înăuntru, să răsucescă pietrele pe toate părțile, observându-le urmele ciudate, ca să-și dea seama apoi că nu erau roci, ci fosile. Ada citise despre fosile în revista *New Illustrated Natural History* a lui Wood pe care tatăl ei i-o comandase de la Londra ca dar când împlinise șapte ani. Erau niște rămășițe ale unor forme străvechi de viață care nu mai existau în prezent. Și la lecțiile ei de acasă, de la Bombay, Mama îi citise dintr-o carte de domnul Charles Darwin, așa că Ada aflase totul despre transformarea speciilor.

Pe o policioară de sticlă sub fosile se afla o altă piatră, de data asta mai mică și de o formă oarecum triunghiulară. Era netedă, de un verde intens, fără nici una din urmele spiralate caracteristice fosilelor. Într-un colț avea o gaură rotundă și niște scrijelituri slabe, drepte, aproape paralele, pe o latură. Ada a scos-o și a răsucit-o cu grijă în mână. O simțea rece și avea o senzație ciudată ținând-o în palmă.

— Știi ce e asta?

Adei i s-a oprit respirația de emoție, străduindu-se să nu scape piatra. S-a întors să vadă cine a vorbit.

Pe canapea și pe fotolii nu era nimeni. O mișcare pe care a sesizat-o cu coada ochiului a făcut-o să-și întoarcă repede capul. O femeie își făcuse apariția dintr-un ungher din stânga șemineului, pe care Ada nu-l băgase de seamă când intrase în încăpere.

— N-am vrut să pun mâna, s-a scuzat ea, strângând și mai tare piatra netedă.

— Dar de ce să nu pui? Cred și eu că astfel de comori sunt irezistibile. Și nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat: știi ce e asta?

Ada a clătinat din cap, deși Mama îi repetase de atâtea ori că era un gest grosolan.

Femeia s-a apropiat destul ca să-i poată lua piatra. Privind-o, Ada și-a dat seama că era mai tânără decât i se păruse la început – de vârsta mamei, dar nu semăna nici pe departe cu ea. În primul rând, tivul fustei acelei femei era murdar, așa cum i se întâmpla și Adei atunci când se juca pe lângă curtea cu pui din Bombay. Părul îi era și el prins neglijent cu agrafe – desigur nu de către o cameristă ca lumea – care îi ieșeau în afară în multe locuri și nu avea nici urmă de ruj sau de pudră pe fața plină de pistrui.

— E o amuletă, i-a spus femeia, strângând piatra în palmă. Cu mii de ani în urmă, ar fi fost purtată la gât ca să apere. La asta servește gaura, a spus răsucindu-și degetul mic în ea. Avea vreun fel de ață, dar a putrezit de mult.

— De ce să apere?

— De rău. De toate formele de rău.

Ada își dădea seama când oamenii mari spuneau adevărul, era una dintre calitățile ei. Oricine ar fi fost, femeia aceasta credea ceea ce spunea.

— Și unde se poate găsi așa ceva?

— Am găsit-o demult, în pădurea din spatele casei.

Femeia a pus la loc piatra pe policioara din vitrina de sticlă, a scos o cheie din buzunar și a răsucit-o în broască.

— Deși se spune că amuleta își găsește stăpânul singură. Că pământul știe cel mai bine când și cui să-i împărtășească tainele, a urmat ea, privind-o în ochi pe Ada. Bănuiesc că tu ești fata din India.

Ada a încuviințat și i-a spus că venise de la Bombay în vizită în Anglia.

— Bombay! a exclamat femeia, savurând cuvântul de parcă l-ar fi gustat. Spune-mi, cum miroase marea la Bombay? Nisipul Mării Arabiei e fin sau pietros? Și e adevărat că lumina e mult mai strălucitoare decât la noi?

I-a făcut semn să se așeze și Ada s-a conformat, răspunzându-i la aceste întrebări și la altele care au urmat, cu respectul prudent al copilului care nu este obișnuit ca oamenii mari să-i acorde atenție de-adevăratele. Așezată lângă ea pe canapea, femeia o asculta atentă și exclama zgomotos ca să-și arate surprinderea sau satisfacția, sau uneori o combinație a celor două. În cele din urmă i-a spus:

— Da, bine. Mulțumesc. O să-mi aduc aminte tot ce mi-ai spus, domnișoară...?

— Lovegrove. Ada Lovegrove.

Femeia a întins mâna și Ada i-a strâns-o de parcă ar fi fost două femei adulte care se întâlneau pe stradă.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Lovegrove. Pe mine mă cheamă Lucy Radcliffe și aceasta este...

În clipa aceea s-a deschis ușa și a apărut mama Adei, cu toată agitația pe care o stârnea oriunde se afla. Tatăl Adei și domnișoara Thornfield veneau imediat în urma ei. Ada a sărit în picioare, gata de plecare.

— Nu, scumpo, a spus mama ei, zâmbind. Tu ai să rămâi aici în după-amiaza asta.

— Singură? s-a încruntat Ada.

— Vai, scumpo! Cum să fii singură? a râs Mama. Le ai pe domnișoara Thornfield și pe domnișoara Radcliffe și uite, acolo, pe toate fetele acelea drăguțe.

Ada s-a uitat peste umăr pe fereastră și, ca la un semn, în grădină și-au făcut apariția o grămadă de fete — englezoaice cu părul lung, blond, cârlionțat, legat la spate cu funde. Se îndreptau spre casă în grupuri mici, râzând și sporovăind, unele dintre ele ducând în mână șevalete și cutii de culori.

Toată întâmplarea asta era atât de neașteptată și inexplicabilă, că Ada nu a putut nici în clipa aceea să priceapă în ce fel de loc se afla. Mai târziu, după ce se muștrulise singură pentru prostia ei, un gând firav de autoapărare i s-a ivit amintindu-i că nu avea decât opt ani și că până atunci nu aflase nimic despre școli, și, într-adevăr, nimic pe lumea asta n-ar fi putut să o pregătească pentru ceea ce aranjaseră părinții ei.

Așa că, pe moment, a lăsat-o pe mama să o îmbrățișeze — un alt gest ciudat într-o zi complet anapoda — și pe tata s-o bată puternic pe umăr, primind o avertizare să-și dea toată silința, ca apoi să-i vadă cum se iau de braț amândoi, se răsucesc pe călcăie și ies pe ușă, străbătând coridoarele înapoi către trăsura care-i aștepta.

Domnișoara Thornfield a fost cea care i-a spus totul, în cele din urmă. Ada o pornise după părinții ei, cu gândul să-i întrebe ce anume trebuia să facă acolo în după-amiaza aceea, când domnișoara Thornfield a apucat-o de mână.

— Bun venit la Școala de Domnișoare Radcliffe, domnișoară Lovegrove!

Școală. Domnișoare. Bun venit. Adei îi plăceau cuvintele — chiar le colecționa —, dar acestea au lovit-o ca niște cărămizi.

Așa că a cuprins-o spaima și, dând uitării bunele maniere pe care Mama i le reamintea mereu, i-a spus domnișoarei Thornfield că e mincinoasă, babuin, babă rea, și poate că i-ar fi putut striga cât o ținea gura și *bevku ph*.

Apoi și-a smucit brațul din strânsoare și a rupt-o la fugă ca un ghepard, trecând pe lângă celelalte fete care se vânzoleau pe coridoare, lovindu-se de o fată înaltă cu părul auriu care a țipat uimită. Ada a șuiert printre dinți și a împins-o, continuându-și fuga pe coridor, ieșind pe ușa din față pe aleea unde o adusese trăsura cu părinții ei cu nici o oră în urmă.

Trăsura dispăruse și Ada a slobozit un strigăt plin de mânie și neputință.

Ce însemna asta? Mama spusese că urma să rămână acolo în după-amiaza aceea, dar domnișoara Thornfield lăsase de înțeles că venise ca să rămână acolo, la școala aceasta... cât timp?

Mai mult decât o după-amiază.

Ada și-a petrecut următoarele câteva ore umblând de-a lungul apei, smulgând trestiiile din tecile lor și sfichiind cu ele ierburile înalte de pe mal. De la distanță s-a uitat cu atenție la casa aceea oribilă, simțind că o urăște din tot sufletul. A vărsat lacrimi fierbinți de supărare cu gândul la Shashi.

Doar când soarele a început să scapete și și-a dat seama că se afla de una singură în mijlocul unui crâng ce devenea tot mai întunecat, a pornit înapoi prin poiană, ocolind zidul de piatră ce înconjura casa, până a ajuns la poartă. S-a așezat cu picioarele încrucișate sub ea într-un loc de unde putea să pândească alea care venea din sat. Așa ar fi putut să vadă trăsura de îndată ce s-ar fi îndreptat spre Birchwood Manor. A privit cum lumina galbenă devenea mai puțin palidă și a simțit cum o doare sufletul, gândindu-se la umbrele zimțate ale palmierilor pe cerul violet și portocaliu de acasă, la mirosurile pătrunzătoare, la zgomotele și la rugăciunile parșilor.

Era aproape întuneric când a simțit că se apropie cineva din spatele ei.

— Haide, domnișoară Lovegrove, a spus domnișoara Thornfield apărând din umbră. Cina este servită. Nu se cuvine să rămâi nemâncată în prima seară.

— O să mănânc cu mama și cu tata când o să vină înapoi, a răspuns Ada. O să se întoarcă să mă ia.

— Nu. Nu se vor întoarce. Oricum, nu în seara aceasta. Așa cum am încercat să îți explic, te-au lăsat aici, la școală.

— Dar eu nu vreau să stau aici.

— Asta nu are importanță.

— Și n-o să stau!

— Domnișoară Lovegrove!

— Vreau să plec acasă!

— Dar aici ești acasă. Și cu cât accepți asta mai repede, cu atât mai bine.

Domnișoara Thornfield s-a îmbățosat, părând să devină tot mai înaltă, ca o scară ce se desfășura în sus către umerii ei gârboviți, făcând-o pe Ada să se gândească la un aligator care-și arată solzii.

— Și-acum, haide să mai încercăm o dată! a spus ea răspicat. Cina e servită și, indiferent ce obiceiuri aveți acolo, în subcontinent, te asigur că *aici* noi nu servim masa decât o singură dată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Așa că iat-o din nou, șaiszeci și trei de zile mai târziu, ghemuită într-un ungher secret cu miros de umezeală dintre zidurile holului de la etajul întâi al Școlii pentru Domnișoare conduse de domnișoara Radcliffe. Din câte înțelegea, părinții săi se aflau acum la Bombay, deși nu aflase vestea direct de la ei. Așa cum îi explicase domnișoara Thornfield, doreau să-i lase timp Adei să „se acomodeze“, înainte de a-i trimite vreo scrisoare.

— Foarte atent din partea lor, a comentat cu îndârjire domnișoara Thornfield. Au dorit să nu-ți dea nici un motiv de supărare.

Ada și-a apăsât urechea de tăblia de lemn și și-a închis ochii. Era deja întuneric, dar dacă își închidea ochii se putea concentra asupra celorlalte simțuri. Uneori își închipuia că putea chiar să audă fibra lemnului vibrând ca o adevărată lume. Era un mod plăcut de a-și abate gândurile. Chiar îi venea să creadă că lumile acelea din lemn i se adresau cu o voce frumoasă care o făcea să se simtă mai bine.

Acum, pe culoarul din afară răzbăteau două voci înfundate și ochii Adei s-au deschis iute.

— Dar am văzut-o când a luat-o pe aici.

— Și ce dacă?

— Dar am văzut-o!

— Și-atunci unde e? Doar nu s-a topit!

A urmat o pauză și apoi s-a auzit un răspuns tăfnos.

— Dar am văzut-o *cu ochii mei* venind încoace! Sigur am văzut-o. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Trebuie să așteptăm!

Ghemuită în ascunzătoarea ei, Ada a răsuflat ușurată. Îi amorțise piciorul, stătea înțepenită în aceeași poziție de cel puțin douăzeci

și cinci de minute, dar dacă se pricepea la ceva – spre deosebire de brodat, pian și pictură, și orice altceva ce încercau să o învețe în școala aceea *bevkuoph* – era să fie încâpățânată. Shashi îi spunea mereu micul meu *khacara* – catărul meu. Puteau fetele acelea să aștepte cât poșteau pe coridor, Ada avea să aștepte și mai mult.

Charlotte Rogers și May Hawkins – așa se numeau cele care o chinuiau. Erau mai mari decât ea, aveau doisprezece ani și una din ele, Charlotte, era neobișnuit de înaltă pentru vârsta ei. Era fica unui deputat, iar May a unui industriaș de vază. Ada nu avea prea multe ocazii să se împrietenească cu alți copii, dar prindea totul din zbor și avea un simț de observație dezvoltat, așa că nu i-a luat mult timp să-și dea seama că la Școala de Domnișoare a domnișoarei Radcliffe exista un mic grup de fete mai mari care dirijau totul și pretindeau ascultare totală din partea celor mai mici.

Dar Ada nu era obișnuită ca alți copii să-i dicteze ce să facă și puternicul ei spirit justițiar o împiedica să se conformeze fără să crâcnească. Așa că a refuzat-o pe Charlotte Rogers când i-a cerut să-i dea panglicile noi pe care i le cumpărase mama de la Londra. Îi plăceau panglicile – mersi frumos – și ar fi preferat să le păstreze pentru sine. Când cele două au încolțit-o pe scară și i-au poruncit să nu scoată nici un sunet, în timp ce May Hawkins încerca să vadă cât de mult putea să-i răsucescă un deget, Ada a izbit-o tare peste degetele de la picioare strigând:

— Dă-mi drumul la deget imediat!

Când au părât-o la pedagogă că ea fusese cea care se furișase în cămară și deschisese borcanele de dulceață, Ada a protestat repede spunând că nu ea era vinovată, adăugând că, de fapt, Charlotte se strecurase pe coridor după lăsarea serii, o văzuse cu ochii ei.

E drept că această întâmplare nu le-a făcut pe Charlotte Rogers și pe May Hawkins să o îndrăgească, dar dușmănia lor se trăgea mai demult, din prima zi, când Ada fugise din bibliotecă, sperând să-i prindă din urmă pe părinții ei, și se izbise pe coridor de Charlotte Rogers. Charlotte fusese luată prin surprindere și a scos un țipăt strident care le-a făcut pe celelalte fete, chiar și pe cele mai mici, să rădă și să o arate cu degetul. Și faptul că Ada i-a șuiurat în față a înrăutățit și mai mult situația.

— Uite-o, pisica sălbatică din India! spusese Charlotte când dăduse cu ochii de ea data următoare.

Se întâlniseră în grădina din față, când Ada se afla singură sub un arțar japonez de lângă zid, iar Charlotte trecea într-un grup de fete care chicoteau, cu părul cârlionțat legat cu panglici.

Și a arătat spre Ada, cu un zâmbet triumfător, plin de răutate, spunându-le:

— Asta e aia despre care v-am povestit, domnișoarelor. Au adus-o părinții ei aici tocmai din India sperând să o civilizeze cumva.

Una dintre fete a râs zeflemitor și, încurajată, Charlotte a continuat, căscându-și și mai tare ochii reci, albaștri:

— Trebuie să știi că noi toate vrem să te ajutăm, Ada. Așa că, dacă ai nevoie de ceva, orice ar fi, nu ai decât să ne spui. Și dacă stau să mă gândesc, cred că e o toaletă înăuntru, dar poți să-ți sapi o groapă chiar aici dacă ți-e mai la îndemână.

Toate fetele au râs și pe Ada au început să o usture ochii de supărare. Și, fără să vrea, i-a venit în minte chipul înșorit al lui Shashi când stăteau ele două întinse pe acoperișul casei din Bombay, zâmbetul ei larg și strălucitor, în timp ce-i povestea întâmplări din copilăria ei din Punjab și o tachina blând pe Ada pentru viața ei de huzur în casa lor bogată. Și atunci când Charlotte vorbea batjocoritor despre India, se simțea în mod inexplicabil ca și cum și-ar fi bătut joc chiar de Shashi însăși, făcând-o și pe ea complice la asta.

În semn de sfidare, Ada se hotărâse să nu le dea celorlalte fete satisfacția de a reacționa în vreun fel; și-a alungat orice gând despre Shashi și și-a înăbușit dorul cumplit de casă, privind drept înainte, prefăcându-se că nu le vede. După o vreme, pe când ele continuau să râdă de ea, a început să-și spună în sinea ei o poveste în punjabi, de parcă nu i-ar fi păsat de nimic pe lumea asta. Lui Charlotte nu i-a plăcut; zâmbetul amuzat i-a dispărut de pe chip și-n timp ce le-a poruncit celorlalte fete să meargă cu ea mai departe, a săgetat-o pe Ada cu o privire încruntată și perplexă, de parcă ea ar fi reprezentat o problemă de matematică ce trebuia rezolvată. Sau o nucă ce trebuia spartă.

Charlotte avusese dreptate însă într-o singură privință: părinții ei o lăsaseră la Școala pentru Domnișoare a domnișoarei Radcliffe

cu speranța, lipsită de judecată, că ea se va transforma ca prin minune într-o adevărată școlăriță englezoaică. Dar, dacă știa prea bine ce este aceea o toaletă, ea nu era o „domnișoară” și nici nu avea de gând să-i lase să o transforme în așa ceva. Nu fusese niciodată bună la cusut, puneă prea multe întrebări cărora nu li se găseau răspunsuri imediate, iar talentul ei de pianistă era inexistent. În India, mama ei cânta minunat, iar muzica răzbătea din bibliotecă odată cu briza caldă, însă Ada nu reușea decât să câz-nească clapele în așa fel încât până și tatăl său – întotdeauna dispus să-i laude orice bălbăială – își ridica gulerul hainei ca să-și protejeze urechile când cânta ea.

Astfel, majoritatea cursurilor la Școala pentru Domnișoare a domnișoarei Radcliffe erau un chin. Singurele materii care îi făceau cât de cât plăcere erau cele două predate de domnișoara Radcliffe: știința și geografia. Și s-a înscris și în Societatea de Istorie Naturală a domnișoarei Radcliffe, care avea un singur membru, în afară de ea, o fată numită Meg, care nu părea să aibă prea multă minte și se mulțumea să hălăduiască fredonând melodii romantice de dans și adunând flori de trifoi pe care le împletea în coronițe bogate.

Societatea de Istorie Naturală constituia, prin urmare, singura alinare pentru faptul că fusese lăsată de izbeliște la Birchwood Manor. În fiecare sâmbătă dimineață și joia după-masă, domnișoara Radcliffe le purta într-o drumeție în ritm alert, uneori timp de mai multe ore, pe câmpuri pline de noroi și peste pâraie repezi, pe dealuri și prin pădure. Alteori mergeau cu bicicleta până la Uffington ca să vadă Calul Alb¹ sau până la Barbury, să se urce pe dealul cu fortăreața din epoca fierului. Alteori ajungeau chiar până la cercurile de pietre de la Avebury². Începuseră să ochească cu repeziciune gropile rotunde pe care domnișoara Radcliffe le numea „lacuri de rouă”, spunându-le că erau făcute de oamenii preistorici pentru a se asigura că aveau mereu provizii de apă. După

1. The White Horse – reprezentare a unui cal tăiată pe culmea unui deal din calcar, în comitatul Oxfordshire.

2. Monument neolitic, asemănător celui de la Stonehenge, alcătuit dintr-un mare număr de pietre așezate circular.

părerea domnișoarei Radcliffe, peste tot se găseau semne ale existenței civilizațiilor antice, dacă știai unde să le cauți.

Chiar și pădurile din spatele școlii erau pline de taine din trecut: domnișoara Radcliffe le arătase dincolo de pajiște o mică ridicătură pe care o numea „movila dragonului“.

— E foarte probabil ca acolo să fie un mormânt anglo-saxon, le-a explicat ea, spunându-le că se numea așa pentru că anglo-saxonii credeau în dragonii care păzeau comorile. Sigur că celții nu ar fi fost de acord și i-ar fi spus „movila spiridușilor“ susținând că acolo era intrarea în tărâmul zânelor.

Ada și-a amintit de amuleta din bibliotecă și a întrebat-o pe domnișoara Radcliffe dacă acolo o găsisese.

— Nu prea departe de aici. Nu prea departe.

Ca membru al Societății de Istorie Naturală, Ada se simțea ca un detectiv care caută dovezi și elucidează mistere. Fiecare rămășiță pe care o dezgropau avea povestea ei, viața ei tainică desfășurată cu mult înainte ca obiectele respective să încapă pe mâinile lor. Devenise un fel de joc să găsească cea mai palpitantă istorie (plauzibilă totuși, pentru că erau oameni de știință, nu romancieri).

Domnișoara Radcliffe le permitea să păstreze comorile descoperite. Era categorică în privința asta: pământul își dezvăluie secretele la timpul potrivit, spunea ea, și numai cui vrea el.

— Dar apa? întrebă Ada într-o sâmbătă dimineața când ajunseseră la malul râului în căutare de comori.

Se gândea la o poveste pe care i-o spusese Shashi, despre o revărsare de ape care se petrecuse în satul ei și-i luase toate comorile adunate în copilărie. Era prea târziu ca să-și dea seama ce gafă făcuse, căci auzise niște zvonuri că fratele domnișoarei Radcliffe murise înecat.

— Cu apele e altceva! a răspuns în cele din urmă directoarea, cu vocea la fel de hotărâtă, dar cu chipul pistruiat mai palid ca de obicei. Ele își poartă tainele și misterele și le varsă în mare.

Dar domnișoara Radcliffe era ea însăși un mister. Pentru o femeie care înființase o școală ce-și propunea să transforme fetele în domnișoare civilizate, ea nu arăta nicidecum ca o doamnă. Avea, desigur, bunele „maniere“ la care Mama ținea atât de mult — nu mesteca

cu gura deschisă și nici nu râgâia la masă —, dar altminteri aducea mai degrabă cu Papa: mergea hotărâtă înainte atunci când făceau expediții în aer liber, era dornică să discute despre politică și religie, insista că era de datoria omului să se străduiască să dobândească cunoștințe și să pretindă cât mai multe informații pentru a reuși acest lucru. Își petrecea mai tot timpul în aer liber și nu-i păsa de modă, îmbrăcându-se întotdeauna la fel: cu cizme negre de piele închise până sus și un costum verde de drumeție, a cărui fustă lungă era veșnic murdară de noroi pe poale. Avea un coș mare de nuiele care-i amintea Adei de Shashi, și-l lua cu ea peste tot, dar, dacă Shashi îl umplea pe-al ei cu fructe și legume, domnișoara Radcliffe îl folosea ca să adune bețe, pietre, ouă de păsări, pene și alte obiecte din natură care-i stârneau interesul.

Ada nu era singura care observa curiozitățile domnișoarei Radcliffe. Deși școala era a ei, lăsa toate problemele de administrație și disciplină în seama domnișoarei Thornfield, directoarea adjunctă — cu excepția unor discursuri înflăcărâte despre datoria „voastră, a fetelor“ de a învăța cât mai mult cu putință și a unor muștrări cu caracter general, de genul: „Timpul este lucrul cel mai de preț pe care îl aveți, fetelor, și doar cei mai netrebnici îl irosc.“ Printre fete umbla vorba că era vrăjitoare. Mai întâi de toate, adunătura aia de plante și alte ciudățenii, ca să nu mai pomenim de încăperea în care le ținea — o cămăruță de lângă dormitorul ei, unde elevele nu aveau voie să intre nici în ruptul capului.

— Acolo își face ea farmecele, spunea Angelica Barry plină de convingere. Am auzit-o eu prin perete cum cânta și bolborosea!

Iar Meredith Sykes jura că se uitase acolo pe furiș într-o zi și, printre fosile și pietre, văzuse un craniu uman pe birou.

Un singur lucru era cert: domnișoara Radcliffe își iubea casa tare mult. Singurele dăți când ridica vocea să certe pe cineva erau atunci când o față se dădea pe balustradă sau când lovea plintele cu piciorul. Odată, pe când făceau o drumeție în Whiltshire, a venit vorba despre singurătate și locuri speciale, iar domnișoara Radcliffe i-a povestit Adei că Birchwood Manor aparținuse cândva fratelui ei, care murise cu mulți ani în urmă, și că, deși îi este încă foarte dor de el, îl simte cel mai aproape când se află în casa lui.

— Era artist, îi spusese odată, așa într-o doară, Meg, tovarășa ei de preumblări, ridicându-și privirea de la colierul de fire de trifoi pe care-l împletea. Fratele domnișoarei Radcliffe. Un artist de seamă, dar logodnica lui a fost împușcată și el a înnebunit de durere.

Acum, visarea fiindu-i întreruptă de prezența celor care o chinuiau, Ada s-a mișcat cu băgare de seamă în ascunzătoarea din perete, să nu facă nici un zgomot. Nu știa ea prea multe despre iubiți și logodnici, dar știa cât de cumplit e să fii despărțit de cineva pe care-l iubești și o durea sufletul pentru domnișoara Radcliffe. Se gândea că pierderea fratelui ei ar fi putut fi pricina nefericirii adânci ce i se putea citi uneori pe chip, când credea că nu o vede nimeni.

Și, de parcă i-ar fi citit gândurile Adei, din partea cealaltă a panoului de lemn s-a auzit o voce cunoscută:

— Fetelor, ce faceți voi acolo pe hol? Știți ce crede domnișoara Thornfield despre cine se furișează pe la colțuri!

— Da, domnișoară Radcliffe, au răspuns ele în cor.

— Și nu-mi închipui ce ați găsit atât de interesant acolo!

— Nimic, domnișoară Radcliffe.

— Sper că nu-mi scrijeliți pereții cu crosele de hochei!

— Nu, domnișoară Radcliffe.

— Ei, plecați de-acolo, atunci. Și-am să mă mai gândesc dacă am să-i pomenesc sau nu domnișoarei Thornfield despre această abatere, ca să vă treacă pe lista ei de pedepse.

Ada le-a auzit pașii îndepărtându-se în goană și a răsuflat ușurată și mulțumită.

— Hai, ieși de-acolo, copilă! a spus domnișoara Radcliffe, ciocănind ușor în perete. Sigur că ai întârziat la vreun curs!

Ada și-a vârât degetul în zăvorul ascuns și a dat tăblia la o parte. Domnișoara Radcliffe dispăruse fără urmă, iar Ada a ieșit iute din ascunzătoare, mirându-se a nu știu câta oară cât de bine se închidea ușița la loc. Dacă nu știai că e acolo, nici nu ai fi ghicit că există.

Ungherul acesta secret îi fusese arătat chiar de domnișoara Radcliffe. O prinsese pe Ada ascunzându-se după draperiile groase de brocart din bibliotecă, într-o după-amiază când ar fi trebuit să se aplece la lecția de broderie, și i-a cerut să o urmeze în birou să

„stea puțin de vorbă“. Ada se aștepta la o muștruluială zdravănă, dar domnișoara Radcliffe a pofțit-o să se așeze unde dorea și i-a spus:

— Când am venit pentru prima dată în casa asta nu eram cu mult mai mare ca tine. Fratele meu și prietenii lui erau oameni în toată firea, ocupați cu alte lucruri, și nu mă băgau în seamă. Așa că am fost lăsată de capul meu și, având o fire — aici a făcut o pauză, căutându-și cuvintele — mai *iscoditoare*, m-am apucat să cercetez mai mult decât s-ar fi cuvenit. Casa e foarte veche, a continuat ea, are câteva sute de ani și a fost construită într-o vreme când unii oameni aveau motive serioase să-și caute o ascunzătoare.

Și i-a spus să meargă cu ea. Iar în timp ce celelalte fete cântau la parter *Oda bucuriei* a lui Beethoven, domnișoara Radcliffe i-a dezvăluit Adei ascunzătoarea tainică.

— Nu știu cum ești dumneata, domnișoară Lovegrove, a spus ea, dar eu am avut momente în viață când am simțit nevoia să mă fac nevăzută.

Ada a pornit-o repede pe coridor către scara principală. Dar, în loc să se ducă jos la ora de muzică, a luat-o în sus pe scări către dormitorul pe ușa căruia scria „mansardă — est“ pe care-l împărțea cu o altă elevă, Margaret Worthington.

Nu avea prea mult timp la dispoziție, ora de muzică avea să se termine curând și fetelor urma să li se dea drumul. Ada a îngenuncheat pe podea, ridicând volanul cearceafului de în care acoperea patul. Geamantanul ei se afla tot acolo, exact unde-l lăsase, și l-a tras afară cu grijă.

Ada a ridicat capacul și ghemotocul de blană a deschis ochii și gura, scoțând un mieunat aproape imperceptibil.

A luat piscoiașul în mâini și l-a strâns la piept.

— Hai, micuțule, i-a șoptit ea, atingându-i cu buzele locul moale dintre urechi, nu-ți fie teamă, sunt aici cu tine.

Pisoiiul a apucat-o de uniformă cu gheruțele lui și a pornit o tiradă mândă, semn că era flămând și supărat. Ada a zâmbit și a scotocit în buzunarul adânc al șorțului pe care Mama i-l cum-părase de la Harrods, de unde a scos un borcânel de sardele pe care-l șterpelise mai devreme din bucătărie.

Și în timp ce pisoii își întindea picioarele, mergând țațoș prin cameră de parcă ar fi traversat o câmpie întinsă, Ada a desfăcut capacul borcânelului și a scos un peștișor unsuros.

— Hai, Bili, uite-aici, pisi! l-a îmbiat ea, arătându-i sardina.

Bili a dat fuga spre ea și a hăpăit peștișorul, apoi pe toți ceilalți până a golit borcânelul, după care a început să miorlăie rugător, până când Ada l-a pus jos, într-o parte, ca să poată linge zeama din el.

— Ce lacom ești, a exclamat ea, admirativ. Și ți-ai murdărit boticul de tot!

Ada îi salvase viața lui Bili cu o săptămână în urmă. Ea se furișă de Charlotte și May și s-a trezit la capătul celălalt al pajiștei, în spatele casei, acolo unde râul cotea spre crâng și se făcea nevăzut.

Auzise niște zgomote de dincolo de copaci care-i aminteau de sărbătorile din Bombay și o pornise de-a lungul apei spre apus. După o cotitură a dat cu ochii de o șatră de țigani așezată într-o poiană mai depărtată. Erau căruțe și focuri, cai și câini, copii care înălțau zmeie cu cozi lungi de panglici colorate.

A zărit apoi un băiat șleampăt îndreptându-se singur către apă. Ducea un sac pe umăr și fredona o melodie care i s-a părut cunoscută. Ada l-a urmărit, curioasă. S-a ghemuit lângă un copac și l-a privit cum scoate tot felul de lucruri din sac și le zvârle unul câte unul în apă. La început a crezut că-și spală rufele, așa cum văzuse ea oamenii făcând acasă, la Dhobi Ghat. Dar când a auzit primul miorlăit și-a dat seama că nu haine scotea băiatul din sac și că nu spăla nimic.

— Hei, tu, ăla de colo! Ce faci? a strigat ea, fugind către el.

Băiatul și-a ridicat ochii spre ea, groaza văzându-i-se pe față la fel de clar ca și murdăria.

— Te-am întrebat ce faci acolo! a continuat ea cu vocea surgrumată.

— Îi scap de chin, așa cum mi s-a spus.

— Criminalule! Lașule! Brută sălbatică!

Băiatul a înălțat din sprâncene, iar Ada și-a dat seama înfuriată că părea amuzat de furia ei. Fără să scoată vreo vorbă, a băgat mâna în sac și a scos ultimul pisoie, apucându-l zdravăn de ceafă.

— Ucigașule! a strigat ea printre dinți.

— Ba tata o să mă ucidă el pe mine, dacă nu fac ce mi-a spus.

— Dă-mi imediat pisica aia!

Băiatul a ridicat din umeri și i-a azvârlit în brațe pisoiul lipsit vlagă, după care și-a aruncat sacul gol pe umăr și a pornit-o spre tabără.

Din ziua aceea, Ada s-a gândit mult la frații și surorile lui Bili. Se trezea uneori în puterea nopții, neputând să-și alunge din minte imaginea chipurilor lor scufundate și a trupurilor lor fără viață, azvârlite și răsucite de colo-colo de apele râului care îi purta spre mare.

Acum, Bili a scâncit supărat că Ada îl strângea cam prea tare la piept.

De pe scări s-a auzit zgomot de pași și Ada a vârat iute pisoiul la loc în geamantan, lăsând capacul în jos cu grijă, ca să se asigure că rămânea o crăpătură pe margine pe unde să intre aerul. Nu era soluția ideală, dar mergea deocamdată. Cu siguranță că domnișoara Thornfield nu admitea animale în casă.

Charlotte Rogers a apărut în pragul ușii. I-a zâmbit Adei, dar ea a privit-o cu precauție, fără să-i zâmbească.

— Aici erai! a început ea mieroasă. Te-ai ascuns ca un peștișor lunecos, azi, nu?

Pentru o clipă, știind că are borcânelul golit de sardine în buzunar, Ada s-a gândit că Charlotte Rogers i-a ghicit cumva secretul. Dar eleva mai mare a continuat:

— Am venit aici să-ți spun ceva – mi-e temă că e o veste proastă. Domnișoara Thornfield știe că ai chiulit la ora de muzică și m-a trimis să-ți spun să te duci la ea ca să-ți primești pedeapsa. Să știi că ți-ar merge mult mai bine aici, a urmat ea, zâmbind cu prefăcută milă, dacă ai învăța să respecti regulile, Ada. Regula numărul unu e că eu câștig întotdeauna.

Apoi s-a răsucit să plece, a șovăit și a spus, privind-o peste umăr:

— Și ai face bine să-ți netezești patul! Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să-i spun domnișoarei Thornfield că ești neglijentă.

Ada își încheștase pumnii atât de tare în timp ce cobora spre biroul domnișoarei Thornfield, că după aceea a fost nevoie de

ore întregi ca să-i dispară urmele unghiilor din palme. Înțelesese că nu era cu putință să câștige lupta cu Charlotte Rogers și May Hawkins decât ignorându-le și ferindu-se de ele. Nu avea de gând să se lase bătută, ceea ce însemna că era nevoită să reacționeze, dar în așa fel încât să le determine să o lase în pace pentru totdeauna.

Aproape că nici nu a auzit-o pe domnișoara Thornfield muștrulind-o pentru întârziere și când i s-a comunicat pedeapsa – două săptămâni de ore suplimentare de cusut, ca să ajute la confecționarea costumelor pentru spectacolul de la sfârșitul trimestrului, în loc să participe la Societatea de Istorie Naturală – Ada era prea absorbită ca să protesteze în vreun fel.

După-amiaza întreagă a întors gândurile pe toate părțile ca pe niște piese de puzzle, încercând să le facă să capete un sens, dar ideea i-a venit doar mai târziu, în puterea nopții, când colega ei de cameră sforăia încetisor în colțul celălalt al dormitorului și Bilî îi torcea în brațe.

Și când s-a întâmplat, a fost atât de limpede, ca și cum intrase cineva în dormitor, îndreptându-se în vârful picioarelor până la patul ei, aplecându-se și șoptindu-i ideea la ureche.

Ada a zâmbit larg pe întuneric, planul era perfect și foarte simplu. Și încă mai bine, chiar datorită lui Charlotte Rogers i se oferea mijlocul cel mai bun cu care să o pună în aplicare.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Spectacolul de la sfârșitul trimestrului era o tradiție la Școala pentru Domnișoare a domnișoarei Radcliffe și, prin urmare, repetițiile începuseră din prima săptămână a trimestrului. Domnișoara Byatt, firava și emotiva profesoară de teatru și dicție, făcuse o mulțime de audiții, reducându-l la cincisprezece momente alese pe sprânceană, cuprinzând interpretări muzicale, recitări de poezie și monologuri dramatice.

Ada juca în rolul static, fără cuvinte, al celui de-al doilea șoarece dintr-o pantomimă cu Cenușăreasa. Fiind rudă apropiată cu Ellen Terry¹, Charlotte Rogers era considerată (nu numai de ea însăși) ca o neîntrecută interpretă shakespeariană și apărea de trei ori în spectacol: recitând unul dintre sonetele de Shakespeare, interpretând monologul lui Lady Macbeth – „Piei odată, pată blestemată!” – și un cântec de salon, acompaniată la pian de prietena ei, May Hawkins.

Din pricină că cele două săli din școală erau prea mici, se obișnuia să se organizeze spectacolul în hambarul cel lung ce se afla la capătul drumului de trăsură. În zilele dinainte, fiecare elevă trebuia să care scaune din casă și să le aranjeze în rânduri, iar celor ce nu avuseseră norocul să fie alese să interpreteze ceva le revenea automat sarcina să se ocupe de organizare, inclusiv de asamblarea scenei și de atârnarea cortinei în avanscenă.

Având în vedere pedeapsa pe care i-o dăduse domnișoara Thornfield, Ada era extrem de ocupată, fiind nevoită să participe

1. Dame Ellen Terry (1847–1928), actriță faimoasă pentru interpretări shakespeariene.

la cercul de croitorie unde se făceau ultimele retușuri la costumele fetelor. Această îndeletnicire nu-i era deloc la îndemână, Ada nepricepându-se defel la cusut; nu era în stare să facă nici măcar un tighel ca să prindă două bucăți de material. Totuși, dovedise că era capabilă să taie fire răzlețe, motiv pentru care i se dăduse o pereche de foarfeci mici de argint ca să „îndrepte marginile“.

— Ajunge prima la lecție, după care nici nu i se aude glasul, atât de preocupată e de treaba ei, i-a raportat profesoara de croitorie domnișoarei Thornfield, iar directoarea adjunctă a zâmbit acru și a spus:

— Mă bucur să aud asta!

La revărsatul zorilor, în ziua spectacolului, întreaga școală era în plină agitație. Lecțiile de după-amiază fuseseră anulate ca să se poată face o repetiție generală, iar reprezentația a fost programată să înceapă la ora patru fix.

Cu două minute înainte de ora stabilită, Valerie Miller, care candidase (fără succes) ca să interpreteze la talangă melodia *Trandafir sălbatic irlandez*, a primit un semn de la domnișoara Thornfield și a început să sune unul din clopotele sale, anunțând publicul că spectacolul avea să înceapă. Majoritatea elevelor și câțiva părinți și frați mai mari sau mai mici, împreună cu niște Persoane Foarte Importante se așezaseră deja, dar sunetul i-a redus la tăcere, după care luminile din sală s-au micșorat și au fost lăsate transperantele negre la ferestre, publicul rămânând pe întuneric, după care s-au aprins reflectoarele de la marginea scenei.

Interpretele au apărut una câte una în cercul de lumină din mijlocul scenei, cântând sau recitând cu toată priceperea, stârnind caldă apreciere a publicului. Programul nu era scurt, iar cam după vreo oră publicul a început să-și arate plictiseala. Până când Charlotte Rogers a apărut pe scenă pentru a treia oară, cei mai mici începuseră să se foiască pe scaune și să caște, iar stomacul le cam făcea neazuri.

Ca o adevărată artistă, Charlotte nu s-a lăsat descurajată. S-a înfipt în scenă și a clipit frumos spre public. Părul auriu și inelut îi cădea pe umeri și, de la pian, May Hawkins aștepta semnul să înceapă, topită toată de admirație.

Ada își concentra atenția asupra costumului lui Charlotte: un compleu cu bluză și fustă potrivit mai degrabă pentru o femeie matură, făcut, bineînțeles, după modelul unui costum de scenă purtat recent de Ellen Terry, care o făcea să pară mai mare decât era.

Așezată la locul ei în sala întunecată, Ada o urmărea concentrată, de parcă doar prin forța privirii sale ar fi putut face obiectele să se miște. Era emoționată – mult mai emoționată decât atunci când jucase rolul șoarecelui. Își încleștase mâinile umede în poală.

Și inevitabilul s-a întâmplat pe când Charlotte atingea nota cea mai de sus, lucru pentru care se antrenase toată luna trecută. Poate din pricina mării cantități de aer de care avea nevoie ca să producă un do major sau a felului în care și-a întins brațele ca să antreneze publicul – indiferent care a fost cauza, tocmai când a reușit să scoată nota aceea, i-a căzut fusta.

Și nu i-a alunecat încetîșor, ci dintr-odată, pe de-a-ntregul, dintr-o mișcare, adunându-i-se în jurul gleznelor subțiri, asemenea unei bălți de dantelă și șifon.

Era de o mie de ori mai grozav decât orice ar fi îndrăznit Ada să-și închipuie.

În timp ce tăia așele câtorva dintre cusăturile cordonului fustei lui Charlotte, sperase că îi va aluneca doar un pic, numai cât să stârnească agitație și să distragă atenția, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi imaginat așa ceva. Cum i-a căzut fusta! Chiar la momentul potrivit, dar chiar să cadă de tot, de parcă o forță invizibilă, controlată de mintea Adei, ar fi năvălit în sală și, la un semn, i-ar fi smuls fusta...

Era de departe cel mai nostim lucru pe care îl văzuse Ada în ultimele multe luni. Și, judecând după hohotele nestăpânite de rîs care au umplut hambarul, care se ridicau până la tavan amplificându-se, și celelalte eleve erau de aceeași părere. Și-n timp ce Charlotte, roșie ca focul, își încheia cântecul, iar asistența bătea înnebunită din palme și chiuia, pentru prima dată de când venise la Birchwood Manor, Ada s-a simțit aproape fericită.

Conform tradiției, cina de după concert era ceva mai destinsă decât celelalte din timpul anului școlar, și până și domnișoara

Thornfield – care considera absolut nepotrivit să amesteci școala cu distracția – a fost convinsă să acorde premiile anuale pentru „Pozne”. Acestea erau o răsplată amuzantă, cu candidatele nominalizate și alese de eleve, cu scopul de a întări atmosfera de sărbătoare și veselie care puneă stăpânire peste școlărițe și peste corpul profesoral deopotrivă, pe măsură ce se apropia sfârșitul anului școlar.

Pentru multe eleve, aceasta era ultima cină la școală. Doar câteva, care locuiau prea departe să se poată ajunge cu trenul sau cu trăsura, sau ai căror părinți călătoreau în Europa și nu putuseră să facă alte aranjamente pentru fiicele lor, aveau să mai rămână la școală în timpul vacanței. Ada se număra printre ele.

Acest lucru o întrista, în ciuda succesului fantastic din timpul spectacolului, și stătea cuminte la masă, terminându-și cea de-a doua porție de budincă, răsucind pe toate părțile diploma pe care scria „Micuța cusătoreasă” și pe care o primise pentru „Servicii pentru lucru manual” (cu siguranță tipărită înaintea de marele dezastru), în timp ce colegile ei sporovăiau vesele despre vacanța care se apropia, când a sosit poșta.

Ada era atât de obișnuită să nu primească nimic atunci când se împărțea corespondența, încât fata de lângă ea a trebuit să o înghiontească de două ori când i s-a strigat numele. Pe podiumul de lângă masa profesorilor, eleva de serviciu ținea în mână o cutie mare.

Ada a sărit în picioare și a dat fuga, împiedicându-se în graba ei, nerăbdătoare. De îndată ce a ajuns înapoi la masă, s-a apucat să desfacă sfoara, folosindu-și forfecuța de argint ca să taie ultimele noduri.

Înăuntru se afla o cutie frumoasă decorată cu colaje (și Ada s-a gândit pe loc că era un adăpost perfect pentru Bili), un plic gros care anunța o scrisoare de la mama, o pălărie nouă de soare, două rochii și un pachet mai mic care i-a făcut inima să tresalte. A recunoscut pe dată scrisul lui Shashi pe cartolină, „Pilla”, scria ea în punjabi, „o nimica toată care să-ți amintească de casă cât timp trăiești printre fundurile de maimuță”.

Ada a rupt hârtia de împachetat și a dat peste o cărțuie cu co-perțe de piele. Dar nu conținea cuvinte, ci flori presate: hibiscus

portocalii, mirt mov, floarea pasiunii violet, crini albi, puflșori roșii. Toate proveneau din grădina ei, după cum știa prea bine Ada, și într-o clipită s-a simțit acasă, la Bombay. Simțea aerul cald pe față, adulmeca mireasma puternică a verii, auzea rugăciunile în timp ce soarele apunea peste ocean.

Era atât de absorbită, încât nu a observat-o apropiindu-se pe Charlotte Rogers, până când nu i-a văzut umbra profilându-i-se pe masă.

Ada și-a ridicat capul și a dat de chipul ei serios. Ca de obicei, May Hawkins o urma pe post de *aide-de-camp*¹. Prezența celor două fete la masa ei a făcut să se lase o tăcere bruscă. Ada a închis din reflex albumul cu flori de la Shashi și l-a băgat sub hârtia de împachetat.

— Presupun că ai văzut ce s-a întâmplat în timpul concertului, a spus Charlotte.

— Groaznic! Așa a fost norocul!

Charlotte a zâmbit acru.

— Eu cred că norocul și-l face fiecare.

Ada nu prea avea ce să spună, căci ar fi fost lipsit de tact să-și exprime acordul.

— Sper să am un noroc mai bun altă dată, a urmat ea întinzându-i mâna. Facem un armistițiu?

Ada s-a uitat o vreme la mâna ei, după care a întins-o și ea.

— Facem.

Și-au strâns solemn mâinile și, când Charlotte a schițat un mic zâmbet, Ada i-a răspuns la fel, după o mică șovăire.

Și așa, deși Ada nu sperase să se bucure de picnicul de sfârșit de an, având în vedere recenta ei împăcare cu Charlotte Rogers, s-a pomenit că îl aștepta cu nerăbdare. Aveau să joace badminton, să arunce cu inele, să sară coarda, iar niște eleve mai mari reușiseră să o convingă pe domnișoara Radcliffe să le lase să scoată barca de lemn ținută de obicei în hambarul de pe câmpul din spatele casei. Îngrijitorul se uitase la ea cu o săptămână în urmă și, după ce reparase câte ceva pe ici pe colo, o declarase aptă de a fi folosită.

1. Aghiotant (fr.).

Încă de la revărsatul zorilor, ziua s-a arătat a fi caldă și senină. Aburul ușor al dimineții s-a risipit iute și până la prânz cerul era de un albastru intens și grădina strălucea. Pe iarba de pe malul râului, sub două sălcii, se întinseseră fețe de masă lângă care se și așezaseră profesoarele, bucurându-se de ziua frumoasă. Unele își aduseseră umbrele mari albe, altele purtau pălării de soare. O mulțime de coșuri de răchită cu mâncarea pentru prânz erau așezate la umbră, mai la o parte. La indicațiile domnișoarei Radcliffe, îngrijitorul adusese o singură masă de lemn din casă. O acoperiseră cu o față de masă de dantelă, cu o vază cu trandafiri delicați, roșii și galbeni, și carafe de limonadă, un ceainic de porțelan și pahare, cești și farfurioare de toate felurile.

Shashi o tachina mereu pe Ada că avea un botic lacom, ceea ce era adevărat, îi plăcea să mănânce și aștepta mereu cu nerăbdare să vină vremea mesei. Din fericire, picnicul nu a fost dezamăgitor. Se așezase pe o bucată de pânză pătrată lângă domnișoara Radcliffe, care mânca cu poftă o grămadă de sendvișuri cu brânză și-i arăta cu mâna spre crâng, povestindu-i despre prima dată când văzuse Birchwood Manor – când fratele ei, Edward, îi pusese pe toți să meargă pe jos de la gara din Swindon – și străbătuseră agale drumul prin pădure până când, în cele din urmă, le-a apărut dinainte casa ca într-un vis.

Ada asculta vrăjită. Tare îi mai plăceau poveștile și domnișoara Radcliffe nu era de obicei atât de vorbăreață. Doar o singură dată îi mai povestise la fel. Se întorceau dintr-o drumeție cu Societatea de Istorie Naturală când Birchwood Manor li se ivise dinainte dintr-odată asemenea unui vapor uriaș profilat pe un cer întunecat la amurg. Una dintre ferestrele de la mansardă reflecta ultima rază de soare, căpătând străluciri portocalii și, așa, pe neașteptate, s-a pornit să-i spună povestea cu copiii fermecați și Zâna Zânelor. Încântată, Ada s-a rugat de ea să-i mai spună și altă poveste, dar domnișoara Radcliffe a refuzat-o. Spunea că nu mai știa alta.

Au început să se joace de-a baba-oarba pe iarba încinsă de soare de lângă locul picnicului. Indigo Harding era legată la ochi cu o eșarfă albă, iar șase-șapte eleve o învăteau, numărând. Când au ajuns la zece, s-au dat înapoi și s-au împrăștiat în jurul ei. Amețită,

bâjbâind cu brațele întinse, clătinându-se și râzând, Indigo încerca să le prindă. Ada nu intenționase să intre și ea în joc, dar cum se îndrepta într-acolo nici nu și-a dat seama când s-a amestecat printre fete, ferindu-se de mâinile lui Indigo, amuzându-se și tachinându-o.

Rând pe rând, toate au fost baba-oarba și, în cele din urmă, eșarfa i-a fost întinsă și Adei. Toată bucuria i s-a risipit dintr-odată, fiind înlocuită de teamă. Jocul se baza pe încredere, iar ea aproape că nu le cunoștea pe fetele acelea, și în apropiere se afla și râul, iar ei îi era frică de apă. Aceste frânturi de gânduri și altele i-au trecut prin minte într-o clipită, după care i-a surprins privirea lui May Hawkins, care a înclinat capul în semn că înțelegea. În seara trecută își promiseseră un „armistițiu“, iar acum Ada pricepea că era momentul să pună la încercare acea promisiune.

A așteptat nemișcată să i se lege eșarfa la ochi și le-a lăsat pe celelalte fete să o învârtă, numărând tăgănat de la unu la zece. Capul i se învârtea și nu se putea stăpâni să nu se amuze în sinea ei în timp ce se străduia să-și țină echilibrul și să se îndrepte către fete în același timp. Și-a fluturat mâinile, atentă la voci, simțea aerul cald și dens printre degete și auzea greierii cântând provocator din iarbă. Undeva în spatele ei un pește a sărit din apă, căzând la loc cu un clipocit plăcut. În cele din urmă a atins cu vârful degetelor fața cuiva și toate au izbucnit în râs. Ada și-a tras legătura de la ochi. Pe buza de sus i se adunase transpirația. Gâtul îi înțepenise de încordare. Clipind din pricina strălucirii bruște a luminii, s-a simțit năpădită de o senzație ciudată de izbândă amestecată cu ușurare.

— Haide, a spus May care apăruse brusc lângă ea. M-am gândit să facem ceva nostim.

Când May și Ada au ajuns la râu, Charlotte se afla deja în barcă. Chipul i s-a luminat și a zâmbit când le-a văzut, făcându-le semn să vină și ele.

— De când vă tot aștept!

— Îmi pare rău, a strigat May, ne-am jucat de-a baba-oarba.

— N-are a face, haideți să mergem!

Ada s-a oprit pe dată și a scuturat din cap.

— Nu știu să înot.

— Nici eu nu știu, a răspuns May, strângându-și ochii din pricina soarelui. Dar cine a spus că o să înotăm?

— Aici apa nu e adâncă oricum, a adăugat și Charlotte. O să ne ducem doar un pic în susul apei și-apoi o să venim înapoi. E o vreme așa de frumoasă!

Ada își dădea seama că Charlotte avea dreptate: trestii se legănau la mică adâncime, apa chiar nu era adâncă.

— Am și bomboane la mine, a strigat Charlotte, arătându-le o punguță de hârtie.

May a zâmbit larg și a luat-o la fugă spre locul unde era legată barca de un ponton simplu de lemn și a pășit înăuntru ca să se așeze pe bancheta din mijloc.

Ada s-a uitat pofticioasă la punga cu bomboane, la cele două fete vesele, la petele strălucitoare de soare reflectate pe suprafața apei, și parcă a auzit-o pe Shashi îndemnând-o să nu-i fie teamă, căci multă lume își trăiește viața pe jumătate de frică...

— Haide, a strigat-o May. Ne pierdem rândul.

Așa că Ada s-a hotărât să meargă cu ele. A pornit-o grăbită către capătul pontonului și a lăsat-o pe May să o ajute să ajungă la bancheta din spate.

— Și ce trebuie să fac?

— Nu trebuie să faci nimic, doar să stai acolo, a spus Charlotte desfăcând frânghia. Facem noi tot ce trebuie.

Ada era bucuroasă în sinea ei. La drept vorbind, era și așa prea ocupată să se țină strâns, ca să mai poată face și altceva. Simțea mișcarea bărcii în vreme ce una din fetele mai mari a apucat vâsla și a împins barca de lângă ponton. Ea a apucat marginile bărcii cu atâta putere că i s-au albit degetele.

Și apoi au început să plutească și era aproape frumos. Și nu îi era greață deloc.

— Păi sigur că nu, a râs Charlotte, când a auzit asta, doar pe mare ți-e greață!

Fata mai mare a vâslit mai departe și au înaintat încet în susul apei. O rață venea din direcția opusă, cu nouă boboci după ea. Din sălcii se auzeau cântând păsărele, un cal necheza pe câmp.

Celelalte fete de pe mal deveneau puncte tot mai mici în depărtare. În cele din urmă barca a cotit și au rămas singure.

Ceva mai sus se vedea șatra de țigani. Ada se întreba dacă aveau să ajungă atât de departe în susul râului, sau poate să meargă chiar până la St. John Lock.

Dar, pe când au ajuns în dreptul crângului, Charlotte s-a oprit din vâslit.

— Ajunge. Mă dor mâinile. Vreți o bomboană? a întrebat ea, arătându-le punga.

May a luat un drops de culoare portocalie și i-a dat apoi punga. Adei care și-a ales o bomboană de mentă vărgată cu alb și negru.

Cursul apei nu era prea puternic, așa că, în loc să o ia înapoi, barca a rămas pe loc. Deși nu se mai vedea locul picnicului, peste câmp Ada zărea acoperișurile ascuțite ale celor două frontoane ale școlii. Se gândea că domnișoara Radcliffe descrisese casa ca pe o „arătare” și își dădea seama cu plăcere că începea să împărtășească și ea o parte din dragostea profesoarei pentru Birchwood Manor.

— E păcat că am început cu stângul, a rupt Charlotte tăcerea. Eu nu am vrut decât să te ajut, Ada. Știu ce greu e să fii nouă în școală.

Ada a încuviințat din cap, sugându-și bomboana.

— Dar tu nici nu asculți, nici nu vrei să înveți.

Deși Charlotte zâmbea în continuare, Ada a avut o presimțire bruscă, neplăcută. În celălalt capăt al bărcii, cea de a doua fată s-a aplecat să scoată ceva de sub banchetă. Era cutia decorată cu decupaje primitivă din India.

Ada încremenise. Charlotte a ridicat capacul și a băgat mâna înăuntru, scoțând afară un ghemotoc mic de blană.

— Trebuie să recunosc că e destul de drăguț. Dar la școala domnișoarei Radcliffe nu sunt admise animale, Ada.

Ada s-a ridicat în picioare, iar barca a început să se clatine.

— Dă-mi-l!

— Ai să dai numai de necazuri dacă nu mă lași să te ajut.

— Dă-mi-l!

— Dar ce crezi că o să zică domnișoara Thornfield când o să-i spun?

— Dă-mi-l încoace!

— Nu cred că înțelege! a spus May Hawkins cu o voce pițigăiată.

— Nu, a încuviințat Charlotte. Păcat! O să trebuiască să-i dau eu o lecție.

S-a aplecat pe marginea bărcii și și-a întins brațul atât de mult, încât Bili aproape a atins apa. Era ca o cârpă în mâna ei, zbătându-și îngrozitor lăbuțele din spate în încercarea de a se prinde de ceva ca să se pună la adăpost.

— Ți-am mai spus, Ada, regula numărul unu: eu câștig întotdeauna.

Ada a mai făcut un pas înainte și barca s-a clătinat și mai tare. Trebuia să-l scape. Aproape că și-a pierdut echilibrul, dar nu s-a așezat la loc. Trebuia să fie tare.

May o apucase de picioare între timp, încercând să o împiedice să treacă mai departe.

— A venit vremea să-ți iei rămas-bun, a spus Charlotte.

— Nu!

Ada a îmbrâncit-o pe May, eliberându-și picioarele și s-a aruncat spre cealaltă față.

Barca se clătina foarte tare acum și Ada s-a prăbușit pe podeaua de lemn.

Charlotte îl ținea încă pe Bili deasupra apei și Ada s-a ridicat cu greu în picioare. S-a repezit spre Charlotte, dar a căzut din nou. De data aceasta nu în barcă.

Apa era mult mai rece și mai cumplită decât și-a închipuit. Se străduia cu greu să respire, bătând din mâini și căscând gura, cu privirea tot mai încețoșată.

Nu se putea ține la suprafață. Nu putea striga după ajutor. A început să intre în panică.

Și s-a scufundat tot mai mult, tot mai adânc, agitându-și mâinile, cu gura plină de apă și cu plămânii arzându-i.

Acolo, sub apă, totul era altfel. Lumea suna diferit. Și se făcea tot mai întuneric. Soarele se vedea ca un disc mic de argint la suprafață, dar Ada se scufunda și mai tare, ca și cum ar fi fost în cosmos, înconjurată de stele care îi alunecau printre degete când încerca să le apuce.

Prin apa plină de nămol, printre trestiiile păroase, a zărit-o pe Shashi pe terasă, cu zâmbetul ei larg și simplu, pe Mama la masa din bibliotecă, pe Papa în birou cu globul pământesc care se învârtea. Tic, tic, tic, făcea în timp ce se răsucea, tic, tic, tic...

Avea să mănânce un *chakkali* când o să ajungă la piață.

Dar unde era Shashi? Dispăruse. Lumânările pâlpâiau...

Ada era pierdută.

Dar nu era singură. Mai era cineva cu ea în apă, era sigură. Nu vedea cine era, dar știa că era cineva acolo. O umbră... un sens...

Ultimul lucru pe care l-a simțit a fost când s-a lovit de fundul apei, brațele și trupul au atins pietrele rotunde și plantele lunoase în timp ce plămânii i se umflau mai mult decât trunchiul, împingându-se dincolo de gât și umplându-i capul.

Și apoi s-a întâmplat ceva ieșit din comun: în timp ce-i ardea creierul, a văzut ceva dinaintea ei, o lumină albastră, strălucitoare, o bijuterie, o stea, și a fost sigură într-un fel că, dacă ar întinde mâna și ar apuca-o, lumina cea albastră și puternică ar putea să-i arate drumul înapoi spre suprafață.

VI

S-a petrecut ceva foarte neobișnuit. Azi după-masă am mai avut un oaspete.

Jack a stat toată dimineața în casa de fermentat malțul studiind un teanc de hârtii pe care le-a adus cu el aseară, când s-a întors acasă. Când a ieșit să pună o plăcintă în cuptor, mi-am aruncat și eu ochii pe ele și mi-am dat seama că erau copii ale mesajelor pe e-mail trimise ieri de Rosalind Wheeler. Cea mai mare parte e un text scris, dar se pare că este și o hartă. Mai bine spus, o schiță făcută de mână, corespunzând în mare cu planul casei, pe care i-a trimis-o probabil misterioasa doamnă Wheeler. Bănuiesc că, împreună cu indicațiile scrise, rostul ei este să-l ducă la diamantul Radcliffe Blue.

S-a întors în casă chiar înainte de prânz și am petrecut împreună o oră, liniștiți, în timp ce el se străduia să deslușească planul, uitându-se atent la el și apoi măsurând cu pasul de-a lungul fiecărei camere, oprindu-se din când în când ca să facă mici modificări cu creionul.

Era cam pe la ora unu, când s-a auzit o bătaie în ușă. S-a arătat surprins, dar eu nu am fost, căci o observasem mai devreme pe femeia aceea subțire, elegantă stând pe marginea aleii care merge de-a lungul zidului. Se tot uita la casă, cu brațele încrucișate la piept, și înfățișarea ei avea ceva care m-a făcut să mă întreb dacă nu o mai văzusem și altă dată. Dar nu era așa, mi-am dat seama când s-a apropiat: eu nu uit niciodată o figură pe care am mai văzut-o. (Eu nu uit nimic, de fapt, așa se întâmplă de-acum).

Deseori mai apare pe alee câte cineva care se uită la casă: oameni cu câte un câine și cizme murdare de noroi, cu ghiduri în mână, ară-

tând cu degetul spre intrare — așa că nu mi s-a părut nimic neobișnuit. Dar să se aventureze în grădină și să bată la ușă nu e ceva obișnuit.

Deși surprins la început, Jack a rămas calm, a privit pe fereastra bucătăriei și apoi a pornit tropăind prin hol spre ușă, cu mersul lui hotărât, și a deschis-o cu putere, așa cum făcea întotdeauna. De ieri, de când s-a întâlnit cu Sarah, a fost destul de mohorât. Nu supărat, ci mai degrabă trist și frământat. Sigur că mor de curiozitate să aflu ce s-a întâmplat între ei, dar până acum nu am prins nimic. Aseară a dat un singur telefon, și acela tatălui său; se pare că aniversau ceva, căci Jack a spus: „Astăzi se împlinesc douăzeci și cinci de ani. Nu-ți vine să crezi nu-i așa?”

— Vai, a exclamat femeia, luată prin surprindere de ușa deschisă brusc. Bună ziua, de fapt eu nu... Credeam că muzeul e închis în timpul săptămânii.

— Și totuși ați bătut la ușă.

— Da.

— Din obișnuință?

— Cred că da.

Și-a revenit din uimire și a scos din poșetă o cartolină de culoarea fildeşului și i-a întins-o cu mâna ei mică și fină.

— Mă numesc Elodie Winslow și sunt arhivistă la Stratton, Cadwell & Co., din Londra. Mă ocup de arhivele lui James William Stratton.

A venit rândul meu să fiu surprinsă, și, vă rog să mă credeți, nu mi se întâmplă asta foarte des. Chiar dacă auzind numele Adei Lovegrove pomenit aseară de Jack am fost oarecum avertizată că trecutul ar putea să reînvie, am rămas totuși ca trăsniță. Nu-i mai auzisem numele de atâția ani și nu aveam nici un motiv să cred că îl voi mai auzi vreodată.

— N-am auzit niciodată de el, a spus Jack, răsucind cartolina. Ar fi trebuit?

— Nu, deloc. A fost un reformator din epoca victoriană, care a îmbunătățit soarta celor săraci, ceva de genul acesta. Cu dumneavoastră ar trebui să vorbesc despre muzeu?

Părea că se îndoiește și avea dreptate. Jack nu are nimic din înfățișarea ghizilor care lucrează în muzee, turuindu-și lecția învățată pe de rost indiferent de câte ori au mai spus-o până atunci.

— Eu sunt singurul care se află aici, dacă vreți.

— Știu că de obicei nu aveți deschis vinerea, a spus ea nesigură. Dar vin de la Londra. Nu mă așteptam să găsesc pe cineva. Voiam doar să arunc o privire peste gard, dar...

— Vreți să vedeți casa?

— Dacă nu vă deranjează...

Poftește-o înăuntru.

După ce s-a gândit o clipă, Jack s-a dat în lături și, cu gestul acela puternic și mărinimos al lui, i-a făcut semn să intre. Și a închis imediat ușa în urma lui.

Ea a pășit în holul întunecos și s-a uitat împrejur, așa cum fac mai toți vizitatorii, apropiindu-se să vadă mai bine fotografiile agățate pe pereți de Asociația Istoricilor de Artă.

Uneori, când vreau să mă mai distrez, bântui prin holul de la intrare, bucurându-mă să aud comentariile pline de respect făcute de vizitatori de Un Anume Fel, în timp ce-și dau cu părerea despre întâmplările legate de câte-o fotografie.

— Cam la vremea aceea, începea cu o voce monotonă domnul înaintat în vârstă, îmbrăcat cum se cuvine, cei din Frăția Magenta porniseră o dezbatere aprinsă despre valoarea artistică a fotografiei, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să o considere mai degrabă o știință, decât o artă.

La care persoana de lângă el răspundea invariabil, plină de îngăduință:

— Aha, înțeleg.

— Simțiți-vă în largul dumneavoastră, a spus Jack, adică... cu băgare de seamă.

— Nu vă faceți griji, a zâmbit ea, sunt arhivistă, îmi petrec viața având grijă de lucruri de valoare.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, am ceva în cuptor și începe să miroasă a ars.

O pornise spre bucătăria casei de malț, iar eu l-am lăsat să înjure pe înfundate și am urmat-o pe musafira noastră.

Ea s-a dus din cameră în cameră, peste tot la parter, cu o expresie enigmatică pe chip. S-a oprit doar o singură dată să-și înăbușe un mic fior, uitându-se peste umăr, de parcă ar fi simțit că s-ar putea să nu fie singură.

La primul etaj, a zăbovit în dreptul ferestrei care da spre pădure ca să privească râul, după care a urcat scara până sus, în pod. Și-a pus poșeta pe masa lui Mildred Manning, ceea ce m-a făcut să o îndrăgesc pe loc, și a scos din ea ceva ce m-a făcut să tresar. Unul dintre carnetele de schițe ale lui Edward. A fost ca o adevărată lovitură. Îmi venea să o apuc de mâini și să o implor să-mi povestească totul: cine era și cum de ajunsese în posesia caietului lui Edward. E drept că pomenise de James William Stratton, o companie numită Stratton, Caldwell and Co. și niște arhive. Acolo să se fi aflat carnetul de schițe în tot acest timp? Dar cum de s-ar fi putut așa ceva? Ei doi nu se cunoșteau, din câte știu eu, nici nu s-au întâlnit vreodată.

După ce a dat iute paginile carnetului, de parcă ar fi făcut-o de multe ori până atunci și știa exact ceea ce căuta, s-a oprit la o ilustrație pe care a privit-o îndelung, apoi s-a dus mai aproape de fereastra care da spre pajiștea din spate și s-a ridicat pe vârful picioarelor, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

Carnetul rămăsese deschis pe masă, iar eu m-am repezit la el. Stătusem în spatele lui când desenase liniile acelea pe hârtia pânzată: erau studii pentru tabloul pe care-l plănuia, ceva la care se gândea de mulți ani. Pe paginile următoare știam că se aflau schițele luminișului din pădure și a movilei spiridușilor și a pietrișului de lângă apă, iar la colțul de jos a altei pagini, liniile răsfricate, mângălite cu care desenase o inimă și vaporul pe o mare întinsă, în timp ce discutam aprins despre planurile noastre.

Atât de tare mi-aș fi dorit să întorc acele pagini, să văd și celelalte desene, să ating amintirea acelor zile. Dar, din păcate, după multe strădanii, în timp, a trebuit să recunosc că puterile îmi sunt limitate. Pot face o ușă să se trântască, un geam să zornăie, pot trage de fustă o școlăriță năzdrăvană, dar când vine vorba de gesturi mai complicate – cum ar fi trasul unui fir sau întorsul unei pagini – nu am abilitatea necesară.

Trebuie neapărat să aflui ce a adus-o aici. E doar o iubitoare de artă sau e și altceva la mijloc? E remarcabil ca, după atâția ani, să apară dintr-odată un oaspete care să pomenească numele Adei Lovegrove și acum un altul care să vorbească despre James Stratton;

dar ca tânăra aceasta din urmă să scoată și caietul de schițe al lui Edward din vara anului 1862 este cu totul ieșit din comun. Nu pot să nu mă gândesc că e vreo năzbâtie la mijloc.

Și tânărul meu Jack era curios, în felul lui, căci, atunci când ea a coborât înapoi și a băgat capul pe ușa bucătăriei casei de maltă ca să-i mulțumească, el și-a ridicat ochii de la vasul înnegrit pe care îl răzuia în chiuvetă și a întrebat-o:

— Ați găsit ce căutați?

Și a primit răspunsul cel mai enervant cu putință:

— Ați fost foarte amabil. Vă mulțumesc că m-ați primit într-o vineri.

Și n-a lăsat să se întrevadă nimic din scopul cu care venise.

— Locuiți prin apropiere? a întrebat el, pe când o pornise pe hol spre ușa de la intrare. Sau vă întoarceți la Londra acum?

— Am închiriat o cameră la *The Swan*, hanul din șosea. Doar pentru sfârșitul săptămânii.

Eu m-am tras mai aproape și mi-am adunat toate forțele să-i trimit gândurile mele. *Invit-o să mai rămână. Invit-o să mai vină.*

— Puteți trece pe-aici oricând, a spus el, pe chip citindu-i-se o oarecare nelămurire. Mă găsiți aici în fiecare zi.

— S-ar putea.

Era, după cum se spune (atunci când nu ți s-a îndeplinit o dorință aprinsă), mai bine decât nimic.

Vizita fusese scurtă, dar tulburarea a persistat în casă toată după-amiaza. Pe mine mă uimise și mă emoționase peste măsură, așa că, în timp ce Jack își continua cercetarea casei – acum se află pe holul de la primul etaj, pipăind ușor pereții cu mâna –, eu m-am retras în ungherul meu, acolo unde cotește scara, și îmi trec timpul meditănd la vremurile de demult.

Cel mai mult mă gândesc la Joe cel Palid și la dimineața în care ne-am cunoscut.

Căci, deși eram o hoată iscusită, mai făceam și greșeli din când în când. De obicei erau neînsemnate și puteau fi ușor îndreptate: alegeam pe cine nu trebuia, eram nevoită să fug de sub nasul polițaiului ori șterpeleam vreun portofel ca să descopăr apoi că era

gol. Odată însă, pe când aveam vreo doisprezece ani, am făcut o greșeală ce ar fi putut avea urmări mult mai serioase.

Era într-una dintre acele dimineți din Londra când soarele nu apare prea mult și ceața își schimbă culoarea din negru în cenușiu și apoi într-un gri metalic amestecat cu galbiu. Aerul era încărcat de fumul fabricilor și de duhori unsuroase ce veneau dinspre Tamisa; așa fusese de zile întregi și nu avusesem prea mare succes. Prea puține doamne distinse se încumetau să iasă singure pe așa o ceață.

În dimineața aceea, plecasem în chip de Micuță Călătoare cu omnibuzul care mergea dinspre Regent's Park spre Holborn, sperând să dau peste vreo soție sau fiică de avocat care să se întoarcă de la plimbarea de dimineață din parc. Planul era bun, dar nu și metoda, căci eram tulburată de o discuție pe care o avusesem cu doamna Mack cu o seară înainte.

Deși era optimistă din fire, doamna Mack trebuia să mențină aparențele, și nimic nu o făcea mai fericită decât să se plângă. Una dintre nemulțumirile ei obișnuite, legată de costul rochiilor mele scumpe, era că eu creșteam mai ceva ca o buruiană:

— Nici nu apuc bine să-i dau drumul rochiei pe la cusături sau să-i lungesc tivul, că trebuie s-o iau din nou de la capăt!

De data asta însă, a mers mai departe:

— Căpitanul și cu mine ne gândeam că ar fi timpul să-ți mai schimbăm activitatea. Începi să fii prea mare pentru Fetița Pierdută. Nu o să treacă mult și Domnii ăia Cumsecade o să se gândească cum să „ajute“ altfel o fată drăguță ca tine. Sau mai degrabă cum să-i ajuti tu pe ei.

Nu voiam să schimb nimic din ceea ce făceam și nu-mi plăceau deloc insinuările doamnei Mack despre genul acela de „ajutor“ pe care aș fi putut să-l dau domnilor. Începusem să bag de seamă o schimbare în felul cum mă priveau cheflii de la cârciumile *The Anchor* și *Whistle* când eram trimisă acolo să-l aduc cu forța pe Căpitan acasă la cină și știam și eu destule ca să înțeleg că era ceva legat de „perechea de mugurași drăgălași“ pe care îi observase doamna Mack când mă măsurase nu demult, ca să-mi mai lărgască rochiile.

Și Martin începuse să se uite mai atent la mine. Adăsta mai mult pe culoarul din fața camerei mele și, când mă îmbrăcam dimineața, locul pe unde intra lumina pe gaura cheii era mereu întunecat. Îmi era aproape cu neputință să scap de privirile sale. Rolul lui în „afacerile” maică-sii fusese întotdeauna de a fi cu ochii în patru – să se asigure că nici unul dintre noi, copiii, nu venea cu vreo belea seara acasă, dar ce făcea el acum era altceva.

Așa că în dimineața aceea mă aflam în omnibuz; mi-am vârât mâna în buzunarul unei doamne de lângă mine, i-am atins punga cu vârful degetelor, dar nu mă puteam concentra ca lumea; tot răsuceam în minte cuvintele îngrijorătoare ale doamnei Mack, încercând să-mi dau seama de urmări și întrebându-mă pentru a nu știu câta oară de ce tata nu trimite după mine. Cam la o lună de zile, Jeremiah venea să ia banii de la doamna Mack ca să-i trimită în America și ea îmi citea ultima scrisoare primită de la tata. Dar, ori de câte ori întrebam dacă nu i-a spus și să-mi cumpăr bilet spre America, ea îmi răspundea mereu că nu era încă momentul.

Așa că eram cu gândurile aiurea și nu mi-am dat seama că femeia avea de gând să se dea jos din omnibuz decât când am simțit cum mi-a smucit mâna când s-a ridicat în picioare și și-a ridicat și rochia, cu buzunar cu tot, și cu mâna mea în el. Iar apoi am auzit-o strigând:

— Hei, hoață mică!

În toți anii de când mă îndeletniceam cu treaba asta, mă pregătisem pentru o astfel de întâmplare. Și-mi repetasem scenariul în minte de mai multe ori. M-aș fi prefăcut că sunt nevinovată, deschizându-mi larg ochii, susținând că este o greșeală și poate chiar aș fi vărsat și câteva lacrimi care să smulgă mila. Dar am fost luată pe neașteptate. Am șovăit o clipă mai mult. Nu-mi răsună în urechi decât glasul doamnei Mack care-mi reamintea că acuzarea dovedește locul pe care îl are puterea în cazul unei judecăți. Așa că, prin comparație cu doamna aceea cu pălăria ei elegantă, manierele rafinate și fragilitatea ei ofensată, eu nu însemnam nimic.

Conducătorul omnibuzului se îndrepta spre mine printre scaune, un domn așezat cu două rânduri mai în față s-a ridicat și

el în picioare. M-am uitat peste umăr și am văzut că aveam cale liberă spre ușa din spate, așa că am rupt-o la fugă.

Eu eram iute de picior, dar ghinionul a făcut ca un polițist recent pus în funcție, care-și făcea rondul prin preajmă, să audă toată agitația și să mă vadă fugind. Plin de zel, s-a luat după mine.

— Opriți hoțul! răcnea el, fluturându-și bastonul deasupra capului.

Nu se întâmpla pentru prima dată să fiu fugărită de un polițist, dar în dimineața aceea mersesem prea departe spre nord și nu mai aveam nici un prieten pe-acolo, pe ajutorul căruia să mă pot bizui. Așa cum mă avertizase și Lily Millington, să fiu prinsă la vârsta mea însemna o condamnare sigură, fără scăpare, la închisoarea datornicilor, așa că nu am avut încotro decât să fug cât puteam de repede ca să mă pun la adăpost în Covent Garden.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce fugeam tropotind prin Red Lion Square. Polițistul era destul de rotofei, dar era oricum ditamai omul și alerga mai repede decât mine. Pe High Holborn era aglomerație mare și mi-a mai venit inima la loc, aș fi putut să mă pitulez și să mă strecor printre vehicule și să scap astfel de el. Dar, din păcate, când am ajuns pe partea cealaltă, era tot în spatele meu, încă și mai aproape.

M-am furișat pe o alee îngustă, dar mi-am dat pe loc seama ce prostie făcusem: la capătul ei se afla Lincoln's Inn Fields, cu pajiștea verde și întinsă, unde nu puteam să mă ascund nicăieri. Nu aveam nici o soluție, el se apropia tot mai mult de mine, când am observat pe o potecă îngustă din spatele unui șir de case ten-cuite, impozante, o scară de metal care șerpuia de-a lungul clădirii celei mai apropiate.

Cuprinsă brusc de elan, m-am gândit că aș putea să fiu mai iute decât polițaiul dacă nu am mai alerga pe pământ.

Am început să mă urc, pas cu pas, cât puteam de repede. Scara mi se zgâlțâia în mâini pe când următorul meu se cățara după mine, cizmele lui grele făcând să zornăie treptele de metal. Am urcat tot mai mult, trecând pe lângă unul, două, trei rânduri de geamuri. Și când am ajuns la capătul scării, m-am cățarat pe dalele de ardezie ale acoperișului.

Mi-am croit drum pe lângă jgheaburi, cu brațele larg deschise ca să-mi țin echilibrul, iar când acoperișul casei s-a terminat, am sărit peste gol pe următorul acoperiș și-am tulit-o printre hornuri. Mă gândisem bine că mi-ar fi fost mai ușor la înălțime, căci, deși polițistul fugea după mine, câștigasem totuși un pic de distanță între noi.

Ușurarea mi-a fost de scurtă durată. Întăisem considerabil de-a lungul șirului de case, însă, când am ajuns pe partea cealaltă, nu am mai avut unde să mă duc.

Și când tocmai mă năpădea teama că nu mai am scăpare, am văzut-o! Una dintre ferestrele-ghilotină de la o lucarnă de pe acoperiș era pe jumătate deschisă. Și nici nu am mai stat pe gânduri, am forțat-o în sus și m-am strecurat înăuntru.

Am căzut grămadă pe podea, dar nu aveam vreme să-mi pese de lovitură. M-am grăbit să mă ghemuiesc sub pervaz, lipindu-mă de perete, cu genunchii la gură. Inima îmi bătea atât de tare, că eram sigură că o putea auzi și polițistul. Trebuia să mă liniștesc ca să îl pot auzi când trece pe lângă geam, căci doar atunci aș fi fost convinsă că puteam ieși fără grijă ca să mă pot îndrepta spre casă.

Avusesem așa un noroc să găsesc o fereastră deschisă, încât nu m-am gândit nici o clipă unde intrasem. Acum, totuși, pe când îmi trăgeam sufletul, am întors capul ca să mă orientez și mi-am dat seama că mă aflu în dormitorul unui copil. Ceea ce nu ar fi fost nici o nenorocire, însă copilul cu pricina se afla chiar în patul lui, cu ochii holbați la mine.

Era cea mai gălbejită ființă pe care o văzusem vreodată. Era cam de vârsta mea, cu o față pierită, cu părul de culoarea paielor decolorate, și stătea proptit pe niște perne uriașe, albe, de puf, cu brațele ca de ceară așezate fără vlagă peste cearceafurile netede de șifon. M-am străduit să-i zâmbesc încurajator și chiar deschisesem gura să-i vorbesc, când mi-am dat seama că nu aveam ce să-i spun care să pară cât de cât normal. Și, în plus, polițistul avea să apară dintr-o clipă într-alta și cel mai bine era să nu vorbim deloc, nici unul din noi.

Mi-am ridicat degetul la buze ca să-l implor pe băiat să tacă, căci eram conștientă că soarta mea depindea întru totul de el.

— Dacă faci vreun pas spre mine, a spus el în cele din urmă, rostind vorbele cu atâta claritate de parcă ar fi tăiat aerul greu și apăsător din încăpere, am să-l strig pe tata și, înainte să apuci să rostești vreo scuză, o să te expedieze pe un vapor în Australia!

Expedierea în Australia era ceva și mai rău decât închisoarea datornicilor, și pe când încercam să-mi găesc cuvintele cu care să-i explic cum de s-a făcut că am dat buzna în camera lui pe fereastra de pe acoperiș, am auzit de deasupra mea o altă voce, glasul răgușit, stânjenit al unui bărbat care spunea:

— Iertăciune, domnule, conașule, vedeți... eu fugăream o fată, una care fugea de mine.

— O fată? Pe acoperiș! Ai înnebunit!?!

— Nu, conașule, s-a cățărât ca o maimuță și-a luat-o în sus pe scară.

— Adică vrei să cred că o fetișcană a fugit mai iute ca dumneata?

— Ei, ăă... da, domnule!

— Păi, ești bărbat în toată firea?

— Da, domnule, a încuviințat el după o pauză.

— Pleacă chiar în clipa asta din dreptul ferestrei mele că altminteri strig cât mă ține gura. Știi cine este tatăl meu?

— Da, domnule, dar... știți, fata aia...

— Dispari, în clipa asta!

— Da, domnule. Plec imediat, domnule!

S-a auzit o bufnitură pe acoperiș, urmată de sunetul a ceva greu care alunecă pe dale și apoi un chiot care se stinge în depărtare.

Băiatul și-a îndreptat atenția spre mine.

Din experiență știam că, atunci când nu știi ce să spui, cel mai bine e să nu spui nimic, așa că am așteptat să văd dincotro bătea vântul. El m-a privit întrebător și a spus, în cele din urmă:

— Bună ziua!

— Bună!

De vreme ce polițistul dispăruse, nu mai avea rost să stau ghemuită acolo, așa că m-am ridicat în picioare. Era pentru prima dată când puteam să mă uit în jur ca lumea și nu mi-e rușine să recunosc că nu m-am putut stăpâni să nu casc ochii mari.

Nu mai văzusem așa ceva niciodată. Era o cameră de copil, cu tavanul înclinat și cu rafturi de sus până jos pe care se aflau toate jucăriile din lume. Soldați de lemn, popice, o locomotivă mecanică grozavă cu vagoane în care se aflau păpușele, o arcă cu perechi de animale de toate felurile existente sub soare, o mulțime de titirezii de toate mărimile, o tobă roșu cu alb, omuleți care săreau pe arcuri, un căluț de lemn într-un colț care le supraveghea pe toate. Un teatru de păpuși. O casuță de păpuși complicată care era la fel de înaltă ca mine. Un cerc de acrobație și un baston strălucitor care nu părea să fi fost folosit vreodată.

Și, în timp ce cercetam încăperea din priviri, mi-au căzut ochii pe o tavă de la picioarele patului, plină cu tot felul de bunătăți pe care le mai văzusem până atunci în vitrinele din Mayfair, dar nu visasem vreodată să pun gura pe ele. Stomacul mi-a ghiorăit și poate că băiatul m-a și văzut căscând ochii la ele, căci mi-a spus:

— Mi-ai face un mare serviciu dacă ai vrea să mănânci ceva de-acolo. Mă tot chinuie să mănânc, deși le-am spus mereu că nu mi-e niciodată foame.

Și nu a trebuit să-mi spună de două ori.

Mâncarea era caldă încă și am mâncat-o plină de recunoștință, cocoțată la capătul patului său acoperit de o plapumă. Eu eram prea ocupată să mănânc ca să mai vorbesc, și cum nici el nu părea să aibă chef de vorbă, ne-am privit plictisiți unul pe celălalt pe deasupra tăvii.

Când am terminat, m-am șters la gură cu șervețelul, cum făcea întotdeauna doamna Mack, și am zâmbit cu precauție.

— De ce stai în pat?

— Nu mi-e bine.

— Dar ce ai pățit?

— Se pare că nu se prea știe.

— O să mori?

— S-ar putea, a spus el după ce s-a gândit o clipă. Deși n-am murit până acum, ceea ce pare a fi un semn bun.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare, dar și de încurajare. Nu-l cunoșteam pe băiatul acela ciudat, gălbejit, dar îmi părea bine că nu era pe patul morții.

— Vai, ce nepoliticos sunt! Iartă-mă. Nu am prea mulți musafiri, a urmat el, întinzând o mână. Port numele tatălui meu, desigur, dar poți să-mi spui pur și simplu Joe. Și pe tine cum te cheamă?

I-am luat mâna, cu gândul la Lily Millington. Cel mai înțelept lucru era să născocesc un nume, dar, nici în clipa asta nu-mi dau seama de ce, i-am spus adevărul. Am simțit o pornire nestăvilită ridicându-mi-se din stomac și devenind tot mai puternică până când nu am mai putut rezista.

— Eu am fost numită după tatăl mamei mele, am spus, dar prietenii îmi spun Birdie.

— Tot așa am să-ți spun și eu, căci ai apărut pe pervazul ferestrei mele chiar ca o vrăbiuță.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat.

— Nu ai de ce. Cum stau eu aici fără nimic de făcut, m-am întrebat adesea de ce constructorii au irosit atâta material să facă un pervaz atât de lat. Acum îmi dau seama că au fost mai înțelepți decât i-am crezut.

A zâmbit, și la fel și eu.

Pe masa de lângă el se afla ceva ce nu mai văzusem până atunci. Încurajată de bunătatea lui, am luat obiectul în mână: era un disc cu bucăți de sfoară atârinate la capete, pe o parte era desenat un canar, iar pe cealaltă o colivie metalică.

— Ce e acesta?

— Se numește taumatrop¹. A apucat una din sfori și apoi a rotit discul până s-a răsucit strâns. După care a tras simultan de ambele sfori în așa fel încât discul s-a învârtit foarte tare. Am bătut uimită din palme, văzând cum pasărea a zburat dintr-odată în colivie.

— E o vrajă, a spus el.

— Ba nu, o iluzie, l-am corectat eu.

— Da, ai dreptate, e o șmecherie. Dar una nostimă.

Aruncând o ultimă privire la taumatrop, i-am mulțumit pentru mâncare și i-am spus că trebuia să plece.

— Ba nu, s-a repezit el, scuturând din cap. Îți interzic să pleci!

1. Instrument mecanic premergător kinetoscopului, ce reda iluzia mișcării.

Reacția lui a fost atât de neașteptată, că nu am știut ce să zic. Tot ce-am putut face a fost să nu izbucnesc în râs la gândul că băiatul ăsta gălbejit și ținut la pat credea că ar fi fost în stare să-mi interzică ceva. Dar mă și întrista în același timp că prin aceste vorbe el se lăsa descoperit pe de-a-ntregul, atât în privința dorințelor sale, cât și a neputințelor.

Poate că și el și-a dat seama de absurditatea ordinului, căci tonul său și-a pierdut cutezanța și a început să mă roage cu disperare:

— Te rog, trebuie să mai stai!

— O să dau de necaz dacă rămân pe-afară după ce se întunecă.

— Dar mai e destul până la apus, pe puțin două ore.

— Dar nu mi-am făcut treaba. N-o să am ce să arăt acasă pe ziua de azi.

Joe cel Palid s-a arătat nedumerit și m-a întrebat ce fel de treabă făceam. Voiam să spun că nu mi-am făcut lecțiile? Și dacă era așa, unde îmi erau cărțile și tăblița și unde aveam să mă întâlnesc cu guvernanta mea? I-am spus că nu era vorba de lecții, că eu nu fusesem niciodată la școală și i-am povestit despre plimbarea mea cu omnibuzul, despre mănăși și despre rochia cu buzunare adânci.

M-a ascultat cu ochii măriți de uimire și apoi mi-a cerut să-i arăt mănășile. M-am așezat mai aproape de el, pe marginea patului, le-am scos din buzunar și mi le-am așezat în poală, arătându-i cum făceam eu pe micuța domnișoară.

— Vezi că îmi țin mâinile aici? i-am spus, făcându-i semn spre mănăși, la care el a încuviințat din cap. Și totuși, ce zici de asta?

El a tras aer în piept, uimit, căci fără să par că mi-am schimbat poziția, îmi strecurasem o mână sub plapumă și-l gădilam la un genunchi.

— E, așa se face... am spus eu, sărind din pat și netezindu-mi fusta.

— Dar... asta e minunat, a exclamat el, cu fața luminată de un zâmbet larg, care i-a adus pentru o clipă vioiciunea pe chip. Și faci asta în fiecare zi?

Eu ajunsesem la fereastră de-acum, socotind cum să cobor pe-acolo.

— De cele mai multe ori. Alteori doar mă prefac că m-am rătăcit și apoi șterpelesc portofelul domnilor care mă ajută.

— Și lucrurile alea pe care le iei – portofele, bijuterii – le duci acasă și i le dai mamei tale?

— Mama a murit.

— A, ești orfană! a exclamat el plin de compasiune. Am citit cărți despre copii orfani.

— Nu, nu sunt orfană. Tata e plecat de ceva timp, dar are de gând să trimită după mine când și-o face un rost.

M-am ridicat peste pervaz.

— Nu pleca. Mai stai.

— N-am încotro.

— Atunci să mai vii. Te rog. Promite-mi că o să mai vii.

Eu am șovăit. Știam prea bine că ar fi fost o nesăbuiță să promit: acesta nu era un loc pe unde o fată să umble neînsoțită fără să atragă atenția, iar polițistul din capătul străzii mă cunoștea de-acum. Poate că nu o fi apucat el să-mi vadă fața, dar mă pusese pe fugă și data următoare poate norocul avea să mă părăsească. Dar mâncarea aceea... nu mai pusesem niciodată în gură ceva așa de bun! Și rafturile înțesate de jucării și de alte minunății...

— Ia asta cu tine, a spus Joe cel Palid, întinzându-mi taumatropul. E al tău. Și data viitoare când ai să vii, îți promit că am să-ți arăt ceva și mai grozav.

Și așa am ajuns să-l cunosc pe Joe cel Palid și el a devenit secretul meu, așa cum și eu am fost marea lui taină.

S-a schimbat ceva în atmosfera casei. S-a întâmplat ceva important cât timp eu mă gândeam la vechiul meu prieten Joe cel Palid. După câte văd, Jack se află pe hol și are o mutră de parcă ar fi câștigat la loterie. Nu-mi trebuie mult ca să-mi dau seama care e motivul. Se află în fața ascunzătorii și a deschis larg ușița secretă.

Acum a plecat în goană înapoi în camera lui ca să-și aducă lanterna, după cum bănuiesc. Deși i-a spus lui Rosalind Wheeler că nu va intra în casă până sâmbătă, îi înțeleg curiozitatea și impulsurile și n-am nici o îndoială că plănuiește să cerceteze fiecare milimetru, fiecare șanțuleț dintre scânduri, în speranța că ar putea găsi

diamantul ascuns pe undeva. Dar nu-l va găsi. Căci nu e acolo. Dar adevărurile nu trebuie spuse toate dintr-odată. N-o să-i strice să caute. Îmi place de el când deznădejdea îl face să-și piardă optimismul.

O să-l las să-și vadă de treabă și o să-l aștept în casa de fermentat malțul. Acum am alte lucruri la care să mă gândesc, cum ar fi vizita lui Elodie Winslow. Mi s-a părut că avea ceva cunoscut în purtare când a venit astăzi aici. La început nu am știut ce e, dar mai apoi mi-am dat seama. Când a intrat în casă și a început să umble prin camere, a scos un oftat pe care nimeni în afară de mine nu ar fi putut să-l observe și pe chipul ei am văzut o undă de satisfacție care ar fi putut fi luată drept împlinire. Mi-a amintit de Edward. Tot așa a privit și el în jur când am venit pentru prima dată în această casă.

Dar Edward avea un motiv să se simtă atât de legat de casa asta. Era obsedat de ea încă din copilărie când petrecuse o noapte de groază pe câmpul din apropiere. De ce a venit Elodie Winslow aici? Ce legătură are ea cu Birchwood Manor?

Sper că se va întoarce. Îmi doresc asta cu o intensitate pe care nu am mai simțit-o de ani de zile. Încep să înțeleg în fine cum s-a simțit Joe cel Palid atunci, în ziua aceea când mi-a făgăduit că o să-mi arate ceva minunat doar dacă aveam să-i promit că mă întorc. Devii foarte dornic să ai oaspeți atunci când ți-ai pierdut puterea de a mai face tu însuși vizite.

După Edward, Joe cel Palid e omul de care îmi este cel mai tare dor aici între lumi, unde mă găsesc. M-am gândit mult la Joe, întrebându-mă ce s-o fi ales de el, căci era un om deosebit; când l-am cunoscut nu era într-o formă prea bună, iar viața lui izolată în încăperea aceea cu atâtea comori neatinse îl făcea să fie mai interesat decât alții de lumea de dincolo de fereastra lui. Tot ce știa învățase doar din cărți și astfel nu putea pricepe multe din viața reală. Nu putea înțelege când i-am povestit despre cămărușele umede și înghesuite în care locuiam cu tata, lângă biserica St. Anne, despre toaleta comună și bătrâna știrbă care o curăța în schimbul unor resturi de cenușă, și mai ales ceea ce i se întâmplase lui Lily Millington. Voia să știe de ce aleg oamenii să trăiască

așa și mă tot pune să-i spun povești din Londra pe care o știam eu, despre aleile din Covent Garden, despre locurile întunecate de sub podurile de pe Tamisa, unde se făcea negoț, despre copiii fără părinți. Voia mai ales să audă despre copilașii care fuseseră dați doamnei Mack și i se umpleau ochii de lacrimi când îi povesteam despre nenorociții aceia mici care nu fuseseră suficient de puternici să trăiască pe lumea asta.

Mă întreb ce o fi crezut când am dispărut cu totul din viața lui. Oare m-o fi căutat? Nu de la început, dar poate după ce a mai trecut ceva timp fără nici o explicație logică. Să fi avut îndoieli și să-și fi pus întrebări sau să fi crezut că s-a întâmplat ce putea fi mai rău? Joe cel Palid era de o seamă cu mine, fiind născut în 1844, dacă a apucat să trăiască până la bătrânețe, ar fi avut optzeci și șapte de ani când s-a publicat cartea lui Leonard. Fiind un cititor atât de împătimit – citeam deseori amândoi, acolo în camera lui de la mansardă, stând unul lângă altul în cuibul lui alb de șifon –, știa întotdeauna ce s-a publicat și când anume. Era și un mare iubitor de artă, o pasiune moștenită de la tatăl său, a cărui casă din Lincoln Inn Fields era plină cu tablouri ale lui Turner. Da, sunt sigură că Joe cel Palid ar fi citit cartea lui Leonard. Și mă întreb cum ar fi interpretat el ipotezele din ea? Ar fi crezut oare că am fost o hoată de bijuterii, necredincioasă, care a fugit spre o viață mai bună în America?

Joe cel Palid știa cu siguranță că eram în stare să fur. Într-unele privințe mă cunoștea mai bine decât Edward însuși. Căci noi ne întâlniserăm, de fapt, pe când eu fugeam de un polițist și, de la bun început, mă bombarda cu întrebări despre doamna Mack și „afacerile” ei, fiind încântat de poveștile mele cu Fetița Rătăcită, Micuța Călătoare și, mai târziu, cu Doamna de la Teatru, și mă îmbia să-i spun mereu alte povești de-ale mele, de parcă aș fi descris niște mari isprăvi de vitejie.

Joe cel Palid mai știa și că eram hotărâtă ca, dacă tata nu trimitea după mine, să mă duc singură în America să-l caut. Căci, deși Jeremiah ne aducea vești regulat, așezat plin de importanță în salonul doamnei Mack, în timp ce ea citea cu voce tare scrisorile în care tata își descria eforturile de a se pune pe picioare și mă

îndemna să o ascult pe doamna Mack și să fac ce spune ea, eu mă temeam că era ceva ce nu mi se spunea, căci, dacă viața tatălui meu decurgea așa cum spunea el în scrisori, atunci de ce continua să scrie că nu era cazul să mă duc la el?

Iar mai apoi Joe cel Palid a fost primul care și-a dat seama că-l iubeam pe Edward. Îmi aduc și acum aminte seara vernisajului expoziției de la Royal Academy din 1861, când Edward m-a invitat să văd tabloul „La Belle“, după care m-am dus la fereastra lui Joe cel Palid. Am avut de-atunci destul timp ca să reflectez la cuvintele lui din seara aceea, după ce i-am povestit totul.

— Ești îndrăgostită, a spus el, căci așa simți când iubești. E ca și cum ai da jos o mască și ți-ai dezvălui altcuiva sufletul tău adevărat, acceptând cu sau fără voie realitatea crudă, anume că cealaltă persoană s-ar putea să nu simtă vreodată la fel ca tine.

Pentru un băiat care rareori ieșise din cuibul lui, Joe cel Palid știa multe despre dragoste. Mama lui îl încuraja mereu să meargă la baluri ca să poată întâlni tinerele debutante bune de măritat și, de multe ori, pe când îmi luam rămas-bun de la el, îl lăsam îmbrăcat în costumul lui de gală, gata să meargă la vreun dineu sau altundeva. Și, pe când o porneam grăbită pe alei către Covent Garden, mă gândeam la prietenul meu palid și elegant, cu ușorul lui șchiopătat și cu inima lui bună, care crescuse înalt și chipeș în cei peste cinci ani de când ne cunoșteam. Și îmi închipuiam cum arătam noi doi, priviți de sus, ducându-ne viețile paralele în același oraș mareț.

Presupun că Joe cel Palid trebuie să fi întâlnit vreo fată la vreunul din balurile acelea, vreo doamnă desăvârșită de care să se îndrăgostească la fel de tare cum mă îndrăgostisem eu de Edward și care poate că nu simțea la fel pentru el, căci prea erau cu înțelese cuvintele lui din noaptea aceea.

Dar nu a mai avut ocazia să-mi povestească despre ea. Ultima data când l-am văzut aveam amândoi optsprezece ani. Mă dusesem la fereastra lui ca să-i spun că acceptasem să merg cu Edward peste vară la Birchwood Manor. Nu i-am dezvăluit nimic despre planurile mele ulterioare, nici măcar nu mi-am luat rămas-bun cum

se cuvenea. Nu credeam că ar fi fost cazul, cel puțin atunci. Am crezut că avea să fie timp destul. Presupun că așa crede toată lumea.

Jack s-a întors la casa de fermentat malțul și acum în casa mea s-a instalat din nou liniștea, căci își trage suflul după o zi neobișnuit de agitată. Nimeni nu s-a aventurat să mai intre în ascunzătoare de atâta timp.

El este descurajat, dar nu pentru că nu a găsit piatra. Înseamnă că va trebui să-i dea încă un telefon lui Rosalind Wheeler, ceea ce nu va fi deloc plăcut, căci ea nu va fi mulțumită. Dar căutarea diamantului Radcliffe Blue nu reprezintă pentru Jack decât o treabă oarecare, nu îl leagă de el nimic personal, în afară de curiozitatea specific omenească ce-l împinge să o facă. Sunt sigură că starea lui de spirit este legată de întâlnirea de ieri cu Sarah, de cele două fete.

Tare aș mai vrea să știu ce s-a întâmplat între ei. Asta mi-ar da ceva la care să mă gândesc, pe lângă amintirile mele și trecerea nesfârșită și fără nici un rost a timpului.

A dat deoparte notițele doamnei Wheeler și schița casei și a luat aparatul de fotografiat. Am văzut că are un obicei. Ori de câte ori îl supără ceva, își ia aparatul de fotografiat și se uită prin obiectiv, focalizând pe anumite obiecte – oricare ar fi, se pare –, jucându-se cu deschiderea și cu focalizarea, apropiindu-le și depărtându-le, după care revine la loc. Uneori face câte o fotografie, dar de cele mai multe ori se răzgândește. În cele din urmă se liniștește și aparatul de fotografiat dispare.

Astăzi totuși, nu își revine la fel de ușor. Își pune aparatul de fotografiat la loc în geantă și o atârnă apoi pe umăr. Are de gând să iasă să mai facă și alte fotografii.

Eu o să-l aștept în colțul meu preferat de la scări. Îmi place să privesc Tamisa printre copaci, dincolo de pajiște, apa e liniștită acolo. Doar șlepurile se deplasează încetisor, trăgând după ele câte un nor subțire de fum de cărbune. Se aude câte un fâșăit de undiță aruncată în apă, câte un pleoscăit al vreunei rațe care se lasă pe unde din zbor, uneori râsul cuiva care înoată vara, dacă e suficient de cald.

Ceea ce am spus mai devreme – că nu am reușit să merg nici-odată până la malul apei – nu a fost adevărat pe de-a-ntregul. S-a întâmplat o dată, numai o singură dată. Nu am pomenit nimic, pentru că încă nu-mi pot explica cum s-a întâmplat. Dar în după-amiaza când Ada Lovegrove a căzut din barcă eram acolo, în apă, uitându-mă la ea cum se scufundă.

Edward spunea mereu că râul are o memorie primitivă în care adună tot ce se întâmplă. Și mi se pare că și casa aceasta e la fel. Își aduce și ea aminte, la fel ca mine. Își aduce aminte totul.

Gândurile acestea mă poartă înapoi la Leonard.

Fusese militar, dar la vremea când a venit la Birchwood Manor era cercetător și lucra la o disertație despre Edward și își împrăștiase toate hârtiile pe biroul din salonul Mulberry, de jos. De la el am aflat în mare parte ce s-a întâmplat după moartea lui Fanny. Printre notițele sale se aflau și scrisori și articole de ziar și chiar și rapoartele poliției. Ce sentiment ciudat să citesc acolo „Lily Milington“, printre alte nume! Thurston Holmes, Felix și Adele Bernard, Frances Brown, Edward, Clare și Lucy Radcliffe.

I-am văzut pe polițiști făcând investigații după moartea lui Fanny. I-am urmărit pe când cercetau încăperile, răscolindu-i hainele lui Adele și jupuind tapetul de pe pereții camerei obscure a lui Felix. Eram acolo când cel mai mic de statură a luat o fotografie a lui Clare într-un furou de dantelă și a îndesat-o în buzunarul hainei lui strâmte. Am fost acolo și când i-au golit atelierul lui Edward, luând orice lucru găsit care ar fi putut să le dea vreun indiciu despre mine...

Leonard avea un câine care dormea pe fotoliu în timp ce el lucra. Un animal mare, lăptos, cu labe pline de noroi și o expresie care trăda o lungă suferință. Mie îmi plac animalele, ele îmi simt de obicei prezența, spre deosebire de oameni. Mă fac să mă simt prețuită. E uimitor cât de mult înseamnă un semn de recunoaștere când te-ai obișnuit să nu fii luat în seamă.

Adusese cu el un pick-up și își punea muzică noaptea târziu. Pe noptieră ținea o pipă de sticlă, pe care o mai văzusem pe vremea când tata își petrecea nopțile în stabilimentul chinezesc din

cartierul Limehouse. Câteodată mai venea pe la el o femeie, Kitty, și atunci ascundea pipa.

Îl priveam uneori când dormea, așa cum mă uit acum la Jack. Avea apucături militarești, la fel ca bătrânul maior pe care-l cunoșteau doamna Mack și Căpitanul, care putea plesni o față fără șovăire, dar nu ar fi conceput să meargă la culcare fără să-și lustruiească cizmele și să le alinieze cu grijă pentru a doua zi.

Leonard nu era violent, dar avea coșmaruri îngrozitoare. Ziua era spilcuit, liniștit și politicos, dar visele lui erau dintre cele mai negre. Se zvârcolea în somn, gemea și striga cu o voce plină de groază. „Tom“, striga, „Tommyyyy!“

Mă tot întrebam cine o fi fost Tommy. Leonard plângea după el de parcă ar fi fost un copil pierdut.

În nopțile când fuma din pipa de sticlă și cădea într-un somn letargic în care Tommy nu-l mai putea ajunge, eu stăteam în liniștea deplină a casei cufundate în întuneric și mă gândeam la tata, la cât de mult l-am așteptat să se întoarcă și să mă ia cu el.

Și când Leonard nu folosea pipa stăteam cu el. Eu înțeleg cum e să fii disperat. Și așa, într-una din acele nopți, am ingenunchiat și i-am șoptit la ureche:

— Hai, nu-i nimic. Liniștește-te! Tommy spune că e bine.

Tom... Tommy... Încă îi mai aud numele în nopțile când vântul bate cu putere pe râu și scârțâie podelele.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Vara, 1928

Era cea mai caldă zi de până atunci și Leonard se hotărâse să meargă să înoate imediat cum se trezise. Își făcuse obiceiul să se plimbe dis-de-diminează pe poteca ce mergea de-a lungul malului și uneori și în după-amiezile târzii în care lumina tot mai persista până când dispărea pe neașteptate, ca un far ce se stinge brusc.

Aici Tamisa era cu totul altfel decât căpăunul mare, noroios care se târa prin Londra. Era grațioasă și agilă, nemaipomenit de vioaie. Țopăia peste pietre și atingea malurile, cu apa ei atât de limpede că puteai vedea trestiiile clătinându-se până în adâncul albiei înguste. Aici râul trebuia să fie de genul feminin, decisese el. Dar în ciuda limpezimii sale pline de soare, erau totuși unele bulboane în care devenea cu totul și cu totul de nepătruns.

Profitând de o lungă perioadă din iunie fără ploaie, Leonard a avut posibilitatea să meargă peste tot și a descoperit o cotitură nespus de îmbietoare la vreo milă-două în susul apei, înainte de podul Lechlade Halfpenny. O droaie de copii zvăpăiați își instalaseră tabăra de vară pe câmpul din apropiere, dar un pâlc de meseceni fereau cotul apei de priviri iscoditoare.

Acum stătea proptit cu spatele de trunchiul unei sălcii, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi terminat de reparat vechea barcă găsită în hambarul din spatele casei, după cum intenționase. Era o zi liniștită și Leonard nu-și putea închipui ceva mai plăcut decât să stea întins în barcă și să se lase purtat pe valuri, în josul apei.

În depărtare, un băiat de vreo unsprezece ani, cu picioare lungi și slăbănoage și cu genunchii noduroși alerga de sub un copac umbros spre trunchiul altuia. Și fugea prin poiana însoară rotindu-și

brațele ca o morișcă, așa, de plăcere, cu chipul luminat de un zâmbet larg.

Leonard și-a amintit pentru o fracțiune de secundă bucuria copleșitoare de a fi tânăr, agil și liber.

— Hai cu mine, Lenny!

Încă mai auzea vorbele astea uneori, când vântul bătea dintr-o anumite parte sau îi zbura vreo pasăre pe deasupra capului.

— Aleargă cu mine, Lenny!

Băiatul nu-l observase pe Leonard. El și prietenii lui adunau bețe, alegându-le pe cele de dimensiunea unei spade și ducându-le unui puști de lângă cortul de stambă. Acesta le cerceta pe toate părțile, acceptându-le pe unele și scuturând din cap în semn de respingere la altele. Privindu-l cu ochii lui de om mare, Leonard nu vedea nimic la acel puști care să-l scoată în evidență ca șef; poate să fi fost vârsta, părea ceva mai mare, dar copiii au o abilitate instinctivă de a vedea puterea.

Leonard se înțelegea bine cu copiii. Ei nu aveau nimic din duplicitatea la care recurgeau adulții ca să-și rezolve problemele. Spuneau ceea ce gândeau și descriau ceea ce vedeau, iar când nu erau de acord, se băteau, ca apoi să se împace. Tot așa fuseseră și el și Tom.

Din senin a țâșnit o minge de tenis care a căzut cu zgomot și s-a rostogolit prin iarbă spre malul apei. Câinele a fugit după ea, după care s-a întors s-o depună la picioarele stăpânului său. Leonard a acceptat ofranda udă, cântărind-o ușor în palmă, după care a azvârlit-o înapoi de unde venise.

Soarele dogorea de-acum. Și-a scos cămașa și pantalonii și, rămas numai în chiloți, s-a îndreptat spre mal. Și-a înmuiat un deget de la picior, în timp ce pe apă trecea un cârd de rațe.

Fără să-și lase răgaz să se răzgândească, Leonard s-a scufundat în apă.

Răceala de dis-de-dimineață a apei îi făcea pielea să se zbârlească. Își ținea ochii deschiși în timp ce se scufunda tot mai mult, cât de adânc putea, întinzându-și mâinile când a atins fundul ca să se prindă de mâl. S-a ținut strâns și a început să numere. Tom i-a zâmbit cu toată gura dintre treștiile lunecoase.

Leonard nu-și mai aducea aminte cum fusese înainte de nașterea lui Tom. Între ei era o diferență de doar treisprezece luni.

Mama pierduse un copil înaintea lui Leonard – o fetiță numită June, care făcuse scarlatină pe la doi ani – și nu voia să riște să rămână iarăși fără copii. O auzise mărturisindu-i mătușii lui, într-o după-amiază la ceai, că ar fi făcut zece copii dacă nu ar fi împiedicat-o „problemele femeiești”.

— Păi acum ai și un moștenitor, și o rezervă, îi replicase mătușa cu spiritul ei practic obișnuit, și asta e mai bine decât să n-ai deloc! Deci nu mai ești în aer!

Cuvintele acestea i-au revenit în minte lui Leonard ani de-a rândul, întrebându-se dacă el era moștenitorul sau rezerva, și dacă asta era de bine sau de rău. Cât despre aer, mama lui nu suferea deloc când vântul bătea tare noaptea și zgâlțâia geamurile.

Deși mai mic, Tom era mai vânjos decât Leonard. Pe când unul avea cinci ani și celălalt patru, Tom era mai înalt. Era și mai lat în spete, cu umeri puternici – ca de înotător, îl lăuda tata cu mândrie bărbătească – și cu o fire fermecătoare, deschisă și veselă, care atrăgea lumea. Spre deosebire de el, Leonard era mai interiorizat. Mamei îi plăcea să le povestească despre cum observase cât erau de diferiți încă din momentul când îi primise în brațe ca nou-născuți.

— Tu îți strângeai mânuțele și piciorușele pe lângă corp și-ți lipeai bărbia în piept de parcă voiai să scapi de lumea asta. Pe când Tom îți încheșta pumnișorii, ridica bărbia și-și țuguia buza de sus de parcă ar fi vrut să spună: „Haideți, luați-mă!”

Plămânii îi ardeau, dar a rămas scufundat la fund. A îndurat privirea zâmbitoare a fratelui său, în timp ce o mulțime de peștișori treceau plutind printre ei. A numărat mai departe.

Femeile îl plăceau pe Tom. Așa fusese întotdeauna. Era frumos – până și Leonard își dădea seama –, dar asta nu era tot. Avea ceva special: era vesel, generos și atunci când râdea, ți se părea că se deschidea cerul și soarele te atinge direct. Cum avusese atâta timp să se gândească la asta, Leonard credea că lumea reacționa la sinceritatea lui înnăscută. Chiar când era supărat sau înverșunat, emoția lui avea o onestitate care te făcea să-l îndrăgești.

Pulsul îi bubuia în urechi. Apoi i-a cuprins și capul și nu a mai putut răbda. S-a împins în sus și a țâșnit prin apă spre suprafața sclipitoare, trăgându-și cu greu respirația când a ieșit la suprafață.

A strâns din ochi, căci pentru o clipă văzuse totul în alb, iar apoi s-a răsucit pe spate ca să-și recapete suflul.

Leonard a plutit cu brațele și picioarele larg desfăcute, simțind cum soarele îi încinge plăcut pielea. Nouăzeci și trei de secunde. Totuși, era încă departe de recordul lui Tom, înregistrat în vara anului 1913. Dar avea să încerce din nou mâine. De undeva din apropiere s-a auzit cântecul unei ciocârlii și Leonard a închis ochii. Apa clipea ușor. Băieții chiuiau veseli în depărtare, întărâtați de libertatea zilei de vară.

A înotat încet către mal. Aceasta era doar o altă zi, ca și cea de ieri.

Hora pars vitae. Profesorul lor de latină îi pusese să scrie asta de mai multe ori. *Fiecare oră face parte din viață.*

Serius est quam cogitas, scria pe un cadran solar din Franța. O construcție modestă în grădina unei bisericuțe unde regimentul lui Leonard ajunsese istovit, după o retragere pe un teren noroios. *E mai târziu decât crezi.*

— Haide, Câine!

Dulăul i-a sărit dinainte și Leonard a observat încă o dată optimismul remarcabil al animalului. Apăruse cu aproape o lună în urmă, în prima noapte petrecută la Birchwood Manor, și se adoptaseră unul pe celălalt printr-o înțelegere reciprocă nerostită. Era greu de știut cărei rase îi aparținea: mare, maroniu, cu o coadă puternică și păroasă, ce se mișca parcă de la sine.

Au pornit-o înapoi spre casă, cămașa lui Leonard umezindu-se acolo unde îi atingea pielea. Două zmeie cu cozi roșii pluteau ca într-o vrajă pe cer deasupra unui câmp de grâu și lui Leonard i-a străfulgerat prin minte o scenă din război. Un conac imens aflat în ruină din Franța, unde trăseseră într-o noapte, care se prăbușise pe o parte, dar rămăsese întreg pe partea cealaltă. În holul alb cu negru se afla o pendulă mare care ticăia noaptea cu și mai mare putere, numărând minutele, fără nici un scop după părerea lui, căci nu părea să ajungă la vreun capăt.

Unul dintre oamenii lui găsisse o vioară sus, într-o încăpere prăfuită cu cărți și aducând aminte de alte îndeletniciri plăcute

din vremuri de pace; a adus-o în grădină și a început să cânte, o piesă obsedantă pe care Leonard avea impresia că o cunoaște. Războiul era, prin natura lui, bizar: întâmplări atât de înspăimântătoare care nu ar fi putut fi considerate normale vreodată, cu atât mai înspăimântătoare când deveneau, inevitabil, normalitate. Zile întregi de disonanță în timp ce vechea și noua realitate coexistau, în timp ce oameni care cu doar câteva luni mai devreme fuseseră tipografi sau cizmari sau funcționari se pomeneau încărcând gloanțe în puști și ferindu-se de șobolani în tranșee inundate de apă.

Pentru Leonard, nu existase o ironie mai mare în toți cei patru ani de război ca după-amiaza aceea petrecută ascultând cântec de vioară într-o grădină însorită, în timp ce la mai puțin de o milă depărtare explodau obuze și mureau oameni. Pe cerul înalt se roteau șoimi: șoimi călători deasupra câmpului de luptă. Neimpresionați de ceea ce se întâmpla pe câmpul de sub ei. De noroi, sânge, măcel, de pierderea fără rost. Ei aveau memoria vajnică a păsărilor: mai văzuseră toate acestea și altă dată.

Oamenii puteau acum să privească și ei înapoi în timp. Le-a trebuit doar un război. O altă ironie: aceeași fotografie aeriană inventată ca să ajute bombardierele să provoace cât mai multe distrugerii să fie acum folosită de cartografi pentru a exemplifica minunile geografiei.

Privit astfel, războiul ar fi părut folositor. Anthony Baxter, fostul coleg de școală al lui Leonard, îi spusese asta cu câteva luni în urmă, la o halbă de bere. Necesitatea era mama invenției, zicea el, și nimic nu era mai motivant decât nevoia de supraviețuire. Anthony se ocupa cu fabricarea unui nou tip de material care să înlocuiască sticla. Se puteau face foarte mulți bani, spunea el, îmbujorat de bere și de lăcomie, dacă gândeai creativ.

Leonard disprețuia banii, adică disprețuia strădania de a-i dobândi. După părerea lui, singurul lucru bun învățat din război era faptul că aveai nevoie de foarte puțin ca să trăiești. Și cât de nesemnificativ era restul; toate acele pendule abandonate, oameni care închiseseră pur și simplu ușile caselor și fugiseră împreună cu familiile lor să se pună la adăpost. Acum știa că doar pământul de sub picioare era real. Pământul, natura, din care se trăgeau

toate cele necesare și în care erau întipărite urmele tuturor bărbaților, femeilor și copiilor care trăiseră vreodată.

Înainte de a ajunge la Birchwood Manor, Leonard cumpărase câteva hărți de la librăria Stanfords de pe Long Acre, care arătau pe larg comitatele Oxfordshire, Whiltshire și Berkshire. Se puteau vedea drumurile romane calcaroase bătătorite de pași timp de mii de ani, movile circulare unde existaseră cândva incinte înconjurate de șanțuri, creștături paralele făcute de pluguri medievale. Și chiar mai mult, se puteau vedea și rețelele capilare al incintelor mortuare neolitice, urme rămase din ultima epocă glaciară.

Pământul era cel mai desăvârșit muzeu, care înregistra și păstra povestea timpului și zona aceasta, Ridgeway¹ – calcarul din Câmpia Salisbury, gigantul de la Cerne Abbas², Calul Alb din Uffington – se vedea cu ușurință. Calcarul era mult mai rezistent decât lutul, avea o memorie mai bună. Leonard cunoștea bine calcarul. Una din sarcinile lui în Franța fusese să foreze sub câmpul de luptă, își făcuse ucenicia la Larkhill în Whiltshire, învășase cum să instaleze posturi de ascultare și să stea ore de-a rândul cu stetoscopul lipit de pământul rece. Și apoi, unindu-și forțele cu cei din Noua Zeelandă, săpase un tunel adevărat sub orașul Arras. Săptămâni întregi pe întuneric, doar cu câteva lumânări și o găleată transformată în godin pentru a lupta cu gerurile iernii.

Leonard cunoștea calcarul.

Marea Britanie era o insulă străveche, un sălaș al fantomelor, și fiecare bucățiță putea pretinde că făcea parte din acest patrimoniu, dar zona aceasta era deosebit de bogată. Pe aceeași parcelă se găseau diferite straturi de dovezi ale locuirii umane: preistorie, epoca fierului, Evul Mediu, și acum tunelurile din timpul Marelui Război. Tamisa șerpuia prin mijlocul hărții, făcându-și apariția în Cotswolds sub forma unor izvoare firave, crescând pe măsură

1. Cel mai vechi drum din Marea Britanie, care se întinde din Wiltshire, peste dealurile calcaroase Berkshire Downs, până la valea Tamisei.

2. Gigantul de la Cerne Abbas este o figură masculină înaltă de 55 m, săpată în dealul calcaros de lângă localitatea cu același nume, în Dorset.

ce înaintau. Satul Birchwood era ascuns la bifurcația cu un mic afluent. Nu departe, pe creasta dealurilor, se afla o potecă, mai dreaptă decât cele făcute natural, ca un aliniament. Leonard îl citise pe Alfred Watkins³ și cunoștea conferința ținută de William Henry Black la Asociația Arheologică Britanică din Hereford, în care avansa ideea că astfel de „uriae linii geometrice“ legau toate monumentele neolitice din Mare Britanie cu cele din Europa Occidentală. Erau niște poteci străvechi, bătătorite de-a lungul mileniilor, și erau indiciul unor puternice forțe magice, sacre.

Tocmai acest trecut misterios și mistic îi atrăsese pe Edward Radcliffe și pe ceilalți prieteni ai lui în zona aceea în vara anului 1862. Tot asta îl determinase în parte pe Radcliffe să cumpere casa. Leonard citise de nenumărate ori manifestul și scrisorile pe care i le scrisese prietenului său, artistul Thurston Holmes. Spre deosebire de Radcliffe, care se pierduse într-un relativ anonim, după moartea logodnicei sale, interesul față de activitatea sa profesională fiind menținut doar de un mic grup de admiratori entuziaști, Holmes a continuat să picteze și să se bucure de atenție până târziu, când trecuse de șaptezeci de ani. Murise de puțin timp și-și lăsase posterității corespondența și jurnalele. Leonard făcuse câteva drumuri la Universitatea din York, petrecând săptămâni întregi scotocind prin ele ca să găsească ceva ce ar fi putut arunca o lumină nouă asupra legăturii lui Edward Radcliffe cu casa de la Birchwood.

Am cumpărat o casă. O casă chiar fermecătoare, care are proporții elegante, fără să fie impozantă. Se înalță ca o pasăre umilă, dar plină de demnitate, la cotul râului, la marginea unei păduri, lângă un sat mic, dar desăvârșit alcătuit. Și, Thurston, mai este ceva. Nu o să formulez în scris, am să aștept până când ne vom întâlni, pot să-ți spun doar că e ceva în casa aceea care mă atrage, ceva vechi și fundamental, care nu este de pe acest tărâm. M-a atras de mult timp, căci, să știi, noua mea casă nu-mi este cu totul străină.

1. Alfred Watkins (1855–1935), arheolog autodidact britanic, promotor al ideii că există niște linii drepte (numite de el *ley lines*) care unesc formațiuni străvechi.

Radcliffe nu dăduse alte amănunte atunci și, deși Leonard aflate din cercetări ulterioare că artistul locuise în zonă pe când era mic, motivul pentru care fusese atras de această casă era încă învăluit în mister. Radcliffe făcuse aluzii de mai multe ori la o întâmplare din copilăria lui care „îi schimbase viața” și „îl obsedase”. Indiferent ce ar fi fost, Radcliffe nu voia să discute despre asta, dar acea întâmplare jucase un rol important în preocuparea lui față de Birchwood Manor și în achiziția casei. În decembrie 1860, și-a vândut toate tablourile pe care le avea și se înțelese cu un binefăcător să îi mai facă încă alte șase tablouri contra sumei de două sute de lire care îi mai trebuia. Înarmat cu banii necesari, semnase contractul și, în cele din urmă, Birchwood Manor și terenul din jur îi aparțineau de drept.

Căinele a lătrat scurt, anunțând ceva, și Leonard i-a urmărit privirea. Se așteptase să vadă vreun cârd de rațe sau de găște, dar a apărut o pereche ce se îndrepta spre ei, un bărbat și o femeie. În drăgostiți — se vedea de la o poștă.

Pe când Leonard îi privea, bărbatul a început să râdă de ceva ce spusese femeia, cu un râs sănătos care a estompat celelalte sunete ale dimineții și pe care l-a simțit ca pe un ghiont în coaste.

Femeia a zâmbit și Leonard s-a pomenit zâmbind și el ușor, pe când îi studia. Erau atât de strălucitori și de naturali amândoi, cu contururi atât de clare! Se mișcau ca și cum ar fi fost dreptul lor firesc să existe pe lume, ca și cum nu s-ar fi îndoit nici o clipă că aparțineau acelui loc și-acelui timp.

Prin comparație, Leonard era conștient de slăbiciunea și transparența sa, și aceste neajunsuri îl făceau să fie timid. Nu-și dădea seama dacă ar fi putut face față unui schimb vesel de saluturi, nu era sigur dacă ar fi putut să-și găsească cuvintele potrivite sau dacă nu cumva o simplă înclinare a capului ar fi fost de ajuns. Nu se simțise niciodată în largul său în societate, chiar înainte ca războiul să-l pustiască.

Pe jos a dat de un băț dintr-un lemn frumos, deschis la culoare. L-a ridicat, cântărindu-l în palmă.

— Hai, Căine, hai, băiatule, du-te și adu-l!

Leonard a azvârlit bățul peste pajiște și Căine a țâșnit fericit să-l prindă, uitând cu totul de cei doi.

Întorcând spatele râului, Leonard a pornit-o după el. Vârfurile acoperișurile ascuțite ale frontoanelor casei se vedeau pe deasupra sălciiilor ce mărgineau pârâul Hafosted, iar Leonard a observat că pe una din ferestrele de la mansardă bătea soarele atât de tare, încât părea că a luat foc.

Plecând la Oxford la optsprezece ani, Leonard nu și-a închipuit nici o clipă că cercetările lui se vor opri asupra lui Radcliffe și a unei case de patru sute de ani dintr-un colț adormit de țară. Dar o mare parte din ceea ce s-a întâmplat în următorii cincisprezece ani i-a depășit imaginația tinerească. De fapt, în 1913 el nu-și făcuse prea multe planuri în legătură cu studiile universitare. Se dusese să învețe la Oxford pentru că era un băiat inteligent dintr-o anume clasă socială, dar mai fusese și altceva. Alesese să studieze istoria la colegiul Christ Church pentru că îi plăcuseră peluza și clădirea impunătoare care o domina. La un curs introductiv din anul întâi l-a cunoscut pe profesorul Harris și a descoperit arta modernă.

Și ceea ce a început ca o alegere întâmplătoare s-a transformat rapid în pasiune. Leonard a rămas siderat de curajul și efectul extraordinar al picturii „Nud coborând o scară nr. 2” de Duchamp, de confruntarea sfâșietoare ce se degaja din „Domnișoarele din Avignon” de Picasso, îl citea pe Marinetti¹ până noaptea târziu și mersese la Londra ca să vadă expoziția lui Umberto Boccioni² de la Galeria Doré. O ironie la adresa articolelor produse în masă, roata de bicicletă a lui Duchamp pe taburetul ei a constituit o revelație pentru Leonard, umplându-l de optimism. Era avid de inovație, adora viteza și invenția, adopta din mers noile idei despre spațiu și timp și reprezentările acestora, se simțea de parcă se afla pe culmea unui val gigantic care se îndrepta spre viitor.

Dar anul 1914 își urma cursul și într-o seară fratele lui a venit să-l viziteze la colegiu. Plănuiseră să cineze în oraș, dar Tom a

1. Filippo Tommaso Marinetti (1876–1944), poet, editor și teoretician italian al artei, fondator al curentului futurist, autor al „Manifestului futurist” (1909).

2. Umberto Boccioni (1882–1916), pictor și sculptor italian care se numără printre promotorii futurismului.

propus să facă mai întâi o plimbare. Era vară și cald, iar lumina mai persista încă. Tom a început să vorbească plin de nostalgie despre trecut, despre copilăria lor și Leonard a priceput pe dată că s-a întâmplat ceva. Apoi, când s-au așezat la masă, la restaurant, Tom i-a spus:

— M-am înrolat.

Aceste cuvinte au făcut ca războiul ce exista doar în articolele de ziar să intre brusc în încăperea unde se aflau ei.

Leonard nu voise să meargă. Spre deosebire de Tom, el nu era amator de aventură de nici un fel. Se căznise destul să-și găsească o îndeletnicire cât de mică. Ce treabă avea el cu un pistolar descreierat din Sarajevo căruia nu-i plăcuse mutra unui arhiduce austriac cu o pălărie cu pene? Leonard se abținuse să mărturisească toate acestea cuiva, mai ales mamei și tatălui lor, care erau impresionați până la lacrimi de uniforma cea nouă a lui Tom și nu putea să nu se gândească ce întâmplare nefericită făcuse că războiul să izbucnească tocmai atunci, când își descoperise și el o pasiune.

Și totuși.

Se gândea.

Cât ar fi putut să dureze?

Nu ar fi fost decât o scurtă întrerupere, o nouă experiență care i-ar fi îmbogățit capacitatea de a observa lumea de pe alte poziții. Ar fi putut să studieze mai îndeaproape mecanizarea și modernizarea...

Nu avea să mai răsucescă în minte motivațiile și consecințele. Tom urma să se ducă în Franța, așa că s-a dus și el.

Peste cinci ani s-a întors într-o țară și într-o lume pe care nu le mai recunoștea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Londra de după război îl șocase de-a dreptul. Istoria se răzbunase, și Leonard s-a confruntat cu schimbarea și cu progresul la o scală uriașă, la care nu s-ar fi putut aștepta vreodată. Și nu numai lumea, ci și oamenii. Oameni cu fețe mari, pe care nu-i recunoștea, toți înnebuniți să danseze și să petreacă, să râdă ca niște capre, să-și lepede părul lung și obiceiurile vechi și orice altceva care ar fi putut să-i lege de trecut și de îndelunga mizerie a războiului.

Leonard închiriasse o garsonieră la ultimul etaj al unei clădiri de lângă Holloway Road. În curtea mică din spate se ținea un porc, iar pe dedesubt, prin mădulele adânci ale pământului, trecea un tren. Porcul îl zărise când vizitase casa prima dată, dar despre trenuri nu a aflat decât după ce și-a plătit chiria pentru o lună întreagă și se afla la măsuța de lemn de lângă pat, cu un pahar de bere alături și o țigară în mână. Era chiar în amurg – un moment când îl cuprindea agitația de obicei, neputându-se încrede nici în lumină – și crezuse că era bombardament, că se comisese o greșeală îngrozitoare și că războiul nu încetase, dar era doar trenul. Speriat, răsturnase paharul de pe masă și se alese cu o bubuitură în podea de la chiriașă de la etajul inferior.

S-a străduit să se adapteze, dar în loc să se simtă slobod și fără griji, se simțea tot mai dezrădăcinat. Toți beau prea mult, dar dacă pe unii băutura îi făcea mai veseli, pe Leonard îl moleșea de tot, făcându-l sentimental. Dacă era invitat seara la vreun club, se ducea cu cele mai bune intenții: se îmbrăca cu un costum nou și își impunea să fie voios, să asculte și să încuviințeze din cap, chiar să zâmbească uneori. Totuși, de fiecare dată, la un anumit moment

în decursul serii, după ce se lăsase atras în discuție, Leonard se pomenea vorbind despre prietenii pe care îi pierduse, despre cum încă îi apăreau dinainte în liniștea camerei sale sau în oglindă când se bărbiera, uneori chiar seara, în lumina slabă a străzii, când le auzea bocănitul cizmelor în urma lui.

În zarva clubului, își dădea seama că cei de la masă îl priveau chiorăș când vorbea așa, întorcând spatele enervați, de parcă nu înțelegeau de ce vrea cu tot dinadinsul să le strice distracția. Și chiar atunci când nu vorbea despre prietenii pierduți, lui Leonard îi lipsea darul conversației frivole. Era prea onest, prea direct. Lumea de acum era un clopot subțire și transparent și toți reușiseră să intre sub el. Dar el era prea greoi pentru asta. Se afla în afara timpului: era prea bătrân să se comporte asemenea acelor tineri entuziaști și prea tânăr ca să se alăture bețivilor lipsiți de orice speranță care pierdeau vremea pe malul râului. Nu se simțea legat de nimeni și de nimic.

Într-o după-amiază, pe când se afla pe podul Charing Cross, uitându-se la vânzoleala oamenilor și a ambarcațiunilor, s-a întâlnit din întâmplare cu vechiul său profesor, care mergea spre National Gallery. Profesorul Harris l-a invitat să vină cu el și i-a vorbit apoi cu multă căldură despre artă, viață și despre oameni pe care îi cunoscuseră amândoi cândva, iar Leonard l-a ascultat încuviințând din cap, răsucind în minte întâmplările de parcă ar fi fost niște relicve vag amuzante. Când au intrat în sala cu lucrări din epoca Renașterii și profesorul i-a sugerat să-și reia studiile, lui Leonard i s-a părut că vorbea o limbă străină. Chiar dacă și-ar fi putut imagina o întoarcere la clădirile derutant de frumoase de la Oxford, modernismul murise: Boccioni fusese ucis în 1916 și criticii francezi vehiculau acum o „reîntoarcere la normal“. Toată vigoarea și tinerețea curentului se risipiseră odată cu vigoarea și tinerețea lui Leonard, îngropate în noroi, printre oseminte.

Dar trebuia să facă ceva, Londra era prea agitată și prea gălăgioasă pentru el și simțea tot mai mult nevoia să evadeze. O simțea apăsându-l, ca atmosfera încărcată dinaintea unei furtuni: îi presa dureros timpanele, picioarele nu aveau astămpăr. Noaptea se trezea lac de sudoare, în timp ce trenurile îi zgâlțâiau tăblia

patului, iar femeia slabă și boită din camera de dedesubt îi trântea ușa în nas câte unui client scandalagiu. Aripile negre și străvezii ale fricii îi cuprindeau gâtul și se ruga să îl strângă mai tare ca să se termine cu totul. Se pomenea revăzând în minte potecile străbătute cândva în copilărie alături de Tom, peste zidul de cărămidă din fundul grădinii, prin tufișuri, pe cărarea care șerpuia către nicăieri traversând poiana spre pădure.

— Aleargă cu mine, Lenny!

Auzea tot mai des cuvintele acestea, dar când își întorcea capul nu vedea decât bătrâni prin baruri sau tineri pe la colțurile străzilor, ori pisici costelive care se țineau după el urmărindu-l cu ochii lor sticloși.

Înainte de a i se termina contractul de închiriere, a lăsat banii de chirie pe două luni sub sticla de pe birou și a părăsit garsoniera, plecând din Londra cu unul dintre trenurile care zăngăneau pe la ferestrele altora, tulburându-le viețile. Casa familiei sale era mai mică decât și-o amintea, mult mai ponosită, dar avea același miros, ceea ce nu era rău. Mama i-a aranjat fostul lui dormitor din copilărie, dar nu a făcut nimic cu patul gol de lângă peretele cel mai depărtat. Prin colțuri se aciuiau toate discuțiile – absente în timpul zilei, dar asurzitoare noaptea – în așa fel încât sărea uneori în capul oaselor și aprindea lampa, sigur că îl va surprinde pe fratele lui râzând de el din patul celălalt. Auzea pe întuneric arcurile scârțâind, în timp ce amintirea fratelui său se mișca în somn.

Pe rafturi se mai aflau încă vechile lor jucării și cărți – soldățeii de lemn, titirezul, cutia jerpelită cu jocul „Șerpi și scări”¹. Leonard a recitat *Mașina timpului* de H. G. Wells. Fusesse cartea lui preferată pe la treisprezece ani. Și a lui Tom la fel. La vremea aceea visau la viitor, amândoi închipuindu-și că pot călători în timp ca să vadă ce minunății îi așteptau. Acum, totuși, Leonard se pomenea privind doar înapoi. Uneori stătea pur și simplu cu câte o carte în

1. Vechi joc indian, devenit favorit al copiilor, care se joacă pe o tablă cu pătrate numerotate, peste care sunt desenate scări și șerpi. Jucătorii dau cu zarul, dacă acesta cade pe o scară, jucătorul urcă jetonul pe scară și câștigă puncte, dacă acesta cade pe șarpe, jucătorul coboară jetonul și pierde puncte.

mână, mirându-se cât de trainică era și ce formă avea. Câtă demnitate avea o carte, aproape o noblete în sine!

În unele seri dădea jos de pe raft cutia cu jocul „Șerpi și scări“. Ei jucau mereu cu aceleași jetoane. Ale lui Leonard erau niște pietricele cenușii perfect netede pe care le găsiseră când tata și mama îi duseseră la mare la Salcombe; jetonul lui Tom era un bănuț de argint, pe care i-l dăduse cândva un bătrân pentru că-l ajutase pe stradă. Își păstrau cu religiozitate jetoanele norocoase, fiecare susținând că al lui era mai bun, dar Leonard își amintea că era invidios pe jetonul lui Tom, căci fratele său câștiga nouă din zece partide. Tom fusese întotdeauna cel mai norocos dintre ei doi. Cu excepția, desigur, a unei singurei dați, cea care a contat cel mai mult.

Într-o zi, pe la începutul anului 1924, simțea că picioarele îl îndeamnă să umble. Și-a pus o sticlă de apă în rucsac și a ieșit la o plimbare, așa cum făcea de obicei. Dar când s-a lăsat seara, nu s-a întors din drum să se ducă spre casă, ci a mers tot înainte. Nu știa unde se îndrepta și nici nu-i păsa. În cele din urmă a adormit unde s-a nimerit, pe câmp, cu semiluna strălucind deasupra, pe cerul fără nori. Și când la revărsatul zorilor l-a trezit o ciocârlie, și-a adunat lucrurile și a pornit-o din nou. A mers dintr-o parte a comitatului Dorset până în cealaltă și apoi, mai departe în comitatul Devon, căutând potecile tainice din Dartmoor¹, pe care le-a străbătut, conviețuind cu spiritele lor. A început să bage de seamă câte nuanțe diferite de verde existau, câte straturi de frunze se aflau în copacii de deasupra lui, felul în care firele de iarbă se albeau pe măsură ce se apropiuau de pământ.

Îi crescuse barba și i se înnegrise pielea. Făcuse bășici la călcâie și la degetele picioarelor care se întăriseră, iar picioarele parcă erau ale altui om, pe care îl plăcea mai mult. Ajunsese să se priceapă să-și aleagă ciomagul cu care să se ajute la mers. Învățase să facă focul și făcuse bățături în palme. Lucra pe unde apuca: treburi mărunte care nu cereau vreo implicare sau stabilirea vreunei legături

1. Zonă mlăștinoasă din Devon, în sud-vestul Angliei, unde se găsesc morminte neolitice și monumente megalitice.

și, când termina ce avea de făcut, își lua bruma de plată și pornea la drum. Uneori se mai întâlnea cu oameni, străini ce străbăteau aceleași poteci, mai schimbau câte un salut sau își făceau cu mâna. Rareori schimba câte o vorbă cu vreun călător asemenea lui în vreo cârciumă de țară, și atunci era și el surprins de propria voce.

La o astfel de cârciumă a văzut prima fotografie aeriană a Angliei. Era într-o sâmbătă la prânz și cârciuma era plină; un bărbat stătea singur la una dintre mesele de lemn de afară, cu o bicicletă neagră și prăfuită sprijinită lângă el și cu o caschetă de piele pe cap. Cerceta atent o fotografie mare și-și lua notițe, fără să fi băgat de seamă la început că Leonard se uita la el. Când l-a observat, s-a încruntat, ascunzând instinctiv cu brațul ceea ce lucra, arătându-se mânios, de parcă îi venea să-l pocnească; însă apoi ceva i s-a schimbat brusc pe chip și Leonard și-a dat seama că fusese recunoscut. Nu că ei doi s-ar fi cunoscut, căci nu se întâlniseră niciodată. Dar purtau amândoi semnele locurilor unde fuseseră, a tot ceea ce văzuseră și făcuseră.

Îl chema Crawford și luptase în Forțele Aeriene Regale. După aceea fusese angajat să cartografieze siturile arheologice. Descoperise deja câteva necunoscute până atunci. Leonard preferase întotdeauna să asculte decât să vorbească și îi plăcea să audă poveștile lui Crawford. Ele îi întăreau unele noțiuni vagi, neconturate încă, despre timp și adaptabilitatea lui. Fotografiiile lui Crawford puneau laolaltă timpul și spațiul într-o singură imagine, dovedind că trecutul coexistă cu prezentul, și Leonard și-a dat seama că se simțea mai legat de oamenii din vremuri străvechi care croiseră potecile străbătute de el acum decât de tinerii strălucitori care își iroseau nopțile dansând la Londra. Pe măsură ce mergea, își dădea seama ce-l definea, el știa în mare că se trăgea din pământ și că fiecare pas pe care-l făcea îl conducea și mai mult spre pământ. Simțea că *aparține* pământului. Cuvântul acesta i-a rămas în minte și când a pornit-o din nou la drum în după-amiaza aceea, a văzut că picioarele i se mișcau în ritmul silabelor sale.

Mai târziu, pe când căuta unde să-și facă culcușul pentru noaptea aceea, i-a răsărit un gând, o amintire îndepărtată de la un curs de istorie din anul întâi de la Oxford: o lucrare pe care o citise

despre o mișcare din epoca victoriană din care făcea parte și un artist numit Edward Radcliffe. Deși din mișcarea autointitulată Frăția Magenta făceau parte mulți artiști, Radcliffe își câștigase faima de pe urma poveștii sale tragice – uciderea tinerei sale logodnice care dusesese la decăderea sa. Chiar și așa, la vremea aceea nu l-a interesat această grupare, victorienii îl plictiseau de moarte. Disprețuia siguranța cu care își susțineau ideile, se strâmba la vederea dantelelor negre demodate și a încăperile lor înțesate de obiecte. Asemenea tuturor moderniștilor, asemenea tuturor copiilor, căuta să se definească pe sine sfidând eșafodajul măreț de granit al establishmentului.

Dar cursul de introducere în istoria artei al profesorului Harris fusese foarte temeinic și li se ceruse să citească și lucrarea lui pe această temă. Acolo se pomenea la un moment dat un „manifest” schițat în 1861 de Edward Radcliffe, intitulat „Arta apartenenței”, în care artistul vorbea cu entuziasm despre legătura pe care o întrevedea între ființele umane și locuri, între locuri și artă. „Pământul nu uită”, își amintea el că citise acolo. „Locul este un prag prin care pășești în timp.” Tot în lucrarea aceea se vorbea despre o anumită casă care îl obsedase pe artist și de care acesta credea că se leagă propria „apartenență”. Lui Leonard, la vârsta de optsprezece ani, aceste reflecții despre locuri, trecut și apartenență i se păruseră plictisitoare și fără legătură cu ceea ce-l preocupa pe el. Acum, zece ani mai târziu, nu-și mai putea scoate aceste lucruri din minte.

Când s-a întors în cele din urmă în casa părintească, Leonard era mai slab și mai bărbos, pielea i se tăbăcise și hainele i se zdrențuiseră. Se așteptase ca mama lui să se dea înapoi cu silă sau să strige de groază văzându-l ce cumplit arăta și să-i poruncească să meargă sus să se spele. Dar ea nu a făcut nimic din toate acestea. A deschis ușa mai larg și, după ce și-a revenit din uimire, a azvârlit prosopul de vase și l-a cuprins în brațe, strângându-l atât de tare, încât a crezut că o să-i strivească coastele.

L-a băgat în casă, fără să rostească vreo vorbă, l-a așezat pe scaunul tatălui lui și a adus o căldare de apă caldă cu săpun. I-a scos

cizmele vechi și șosetele care i se lipiseră de piele și a început să-l spele pe picioare. Era ceva ce nu-și amintea să o mai fi văzut făcând, poate doar când era el foarte mic. Lacrimi curgeau pe tăcute pe obrajii mamei. Ea și-a plecat capul și Leonard a observat pentru prima dată că părul îi albise și i se rărise. Peste umerii săi vedea fotografiile așezate una lângă alta pe masa acoperită cu o dantelă: Tom și Leonard în uniformă militară, ei doi în copilărie în pantaloni scurți și cu berete, ei doi bebeluși cu căciulițe croșetate. Apa era atât de caldă, bunătatea atât de pură și neașteptată încât, neobișnuit să primească așa ceva, Leonard și-a dat seama că plângea și el.

Au băut un ceai împreună și mama l-a întrebat ce făcuse în tot acest răstimp.

— Am mers, a răspuns Leonard.

— Ai mers, a repetat ea. Și ți-a plăcut?

Leonard a spus că i-a făcut bine.

— Zilele trecute a venit cineva, a spus ea fâstăcită. Un domn pe care-l cunoști.

Se părea că profesorul lui Leonard îl căutase, folosindu-se de datele lui de la colegiu; înregistrase o lucrare mai veche de-a lui la un concurs universitar și primise un mic premiu, care i-ar fi ajuns să-și cumpere o pereche de ghete noi și câteva hărți de la Stanfords. Și cu ce i-a mai rămas și-a cumpărat un bilet de tren. În timpul peregrinărilor sale, Leonard ajunsese să simtă o atracție pentru Radcliffe și acum se ducea la York ca să studieze documentele Holmes. I se părea că trebuia să se fi întâmplat ceva anume ca un tânăr – de doar douăzeci de ani la vremea aceea – să scrie cu atâta înflăcărare despre locuri și apartenență, să se îndrăgostească atât de profund de o casă. Cu siguranță doar un om care se simțea străin ar fi putut să gândească în felul acela.

Nu avusese prea mult noroc. Arhiva Holmes conținea multe scrisori de la Radcliffe, dar nici una din perioada care-l interesa pe Leonard. Îngrozitor de descurajant, dar ciudat în același timp. În decursul anilor 1859, 1860 și 1861, Radcliffe și Holmes își scriseseră regulat; din scrisorile lor lungi, pline de mărturisiri, reieșea clar că cei doi se vedeau foarte des și că fiecare se considera stimulat

de gândirea și arta celuiilalt. Dar Radcliffe nu a vrut să-i scrie despre casă și după o scrisoare scurtă și destul de tăioasă în care-i cerea să-i înapoieze niște culori pe care i le împrumutase în ianuarie 1862, părea să nu mai fi existat decât corespondență ocazională și formală între ei.

Bineînțeles că era posibil să nu fie nici un mister la mijloc, cei doi să se fi îndepărtat pur și simplu sau, în caz că-și mai scriseseră, scrisorile mai consistente să fi fost folosite la aprinderea vreunui foc de iarnă, să se fi pierdut din pricina sistemului deficitar de arhivare sau a unei curățenii radicale de primăvară. Nu avea de unde să știe, și Leonard nu și-a irosit timpul întrebându-se. Orice s-ar fi întâmplat, era clar că pe la mijlocul anului 1862 erau suficient de apropiați încât să meargă peste vară la casa lui Edward de la Birchwood împreună cu alți membri ai Frăției Magenta – Felix și Adele Bernard – și cu sora lui Edward, Clare, care îi poza lui Thurston Holmes.

Și, deși Leonard nu găsisese exact ceea ce căuta, nu a plecat cu mâna goală de la acea arhivă. Descoperise un alt prag, dincolo de care se afla un grup de tineri, care trăiseră cu peste o jumătate de secol înainte și ale căror voci răzbăteau prin timp, atrăgându-l.

Dintre toți, cel mai viu se evidenția Edward Radcliffe a cărui personalitate se contura vie în paginile scrisorilor. Energia și deschiderea lui, dorința de a se avânta în viață și de a profita de tot ce-i oferea ea, cuprinderea artei sale, tendința ei de a crește, de a se preface și de a reda trăirile – toate acestea erau evidente. Fiecare cuvânt din scrisori trepida de avântul tinereții, oportunităților și al senzualității, iar Leonard putea să-și închipuie lejeritatea domestică plină de desfătare în care trăia Radcliffe, în pragul sărăciei artistice, de parcă ar fi viețuit alături de el. El le înțelegea intimitatea și detașarea, camaraderia pe care alții o considerau reprobabilă dar și atractivă deopotrivă, o adevărată frățietate. Tot așa simțise și el față de Tom, ca și cum i-ar fi aparținut, de parcă erau făcuți din aceeași plămadă și, prin urmare, constituiau un singur suflet. Asta le permitea să se ciondănească și să se ia la trântă iar apoi să se tăvălească răzând pe jos, gâfâind, să se aplece să plesnească un țânțar pe piciorul celuiilalt ca și când ar fi fost propriul picior. Leonard

înțelegea și felul în care acești oameni, stimulați de competiție, asemenea fraților, se străduiau cu ardoare să creeze opere ce aveau să lase o influență de neșters asupra ordinii statornicite, fiecare căutând să-și atragă laudele lui John Ruskin, cronici strălucite din partea lui Charles Dickens, sprijinul vreunui aristocrat cu buzunarele doldora.

Era ceva ce-l entuziasma peste măsură în scrisorile acelor tineri, creșterea entuziasă a creativității lor și încercările de a-și pune gândurile și ideile în cuvinte păreau să-i reînvie o parte adâncă și uitată a sufletului. După ce a plecat de la biblioteca din York, Leonard a continuat să citească, să umble și să gândească, punându-și întrebări despre scopul artei, importanța locului, fluiditatea timpului. Așa că Edward Radcliffe i s-a lipit într-atât de suflet și în așa fel, încât într-o bună zi s-a pomenit că se duce înapoi la universitate ca să bată la ușa profesorului Harris.

Mai întâi s-a văzut hambarul cel lung de lângă casă, iar Căine a rupt-o la fugă înainte, luând-o prin apa rece a pârâului Hafodsted, sperând că va căpăta ceva de mâncare în dimineața aceea, odată ajunși acasă. Pentru un câine vagabond, avea o mare încredere în bunătatea străinilor. Dar nu se mai putea spune că erau străini, de-acum.

Cămașa lui Leonard s-a uscat până a părăsit câmpul plin de soare și a mers mai departe, peste bușteanul prăbușit la pământ. A traversat pajiștea ca să ajungă la vechiul drum de trăsură care mergea de-a lungul zidului de piatră ce înconjura grădina din fața casei. Era greu de închipuit că acest drum fusese cândva plin de trăsură care se îndreptau spre casă, cu cai strălucitori care tropăiau nerăbdători, abia așteptând să se adape și să-și tragă sufletul după lunga călătorie ce-o făcuseră de la Londra. Acum nu erau decât Leonard, Căine și zumzetul albinelor trezite dis-de-dimineață.

Poarta de fier atârna descuiată, așa cum o lăsase, cu vopseaua ei verde spălăcit, asemenea culorii frunzelor de lavandă. Lujerii încâlciți de iasomie se întindeau pe peretele noduros de piatră și peste arc, cu floricele roz și albe care cădeau în buchete pline de miresme.

Leonard s-a ciupit de mână, așa cum făcea de fiecare dată când se apropia de casă. Birchwood Manor, mândria și bucuria lui Edward Radcliffe. Avusese un noroc extraordinar. Aproape imediat după ce i-a fost acceptată candidatura la doctorat, Leonard s-a pomenit încă o dată a fi omul potrivit la locul potrivit: o doamnă pe nume Lucy Radcliffe se adresase Asociației Istoricilor de Artă anunțându-i că avea în vedere să le facă o donație importantă. Domnișoara Radcliffe moștenise casa după moartea fratelui ei și trăise în ea de atunci. Acum totuși, apropiindu-se de vârsta de optzeci de ani, se hotărâse să-și caute un loc cu mai puține scări și unghere, și ar fi dorit să doneze casa în numele fratelui ei; voia să fie un loc unde să meargă să lucreze studenți care aveau aceleași preocupări ca el, să devină o oază în care artiștii să studieze noțiunile de adevăr, frumusețe, lumină, apartenență și cămin. Avocatul ei îi sugerase ca, înainte să pună în aplicare acest plan, să facă mai întâi o încercare.

Leonard citise despre noua bursă rezidențială în *Cherwell*¹ și s-a apucat imediat să facă cererea. La câteva luni după ce și-a trimis scrisoarea și un curriculum vitae a fost înștiințat că a primit bursa: i-a sosit un răspuns scris de mână, prin care era invitat să stea la Birchwood Manor timp de trei luni în vara anului 1928. A tresărit scurt aflând că nu era electricitate și că trebuia să folosească lumânări și lampă cu gaz, dar și-a alungat gândurile despre tunelurile calcaroase lugubre din Franța, îmbărbătându-se că era vară și că nu va fi nevoit să stea pe întuneric. Avea să-și orânduiască existența după ceasornicul naturii. *Ad occasum tendimus omnes* citise el cândva pe o piatră de mormânt cenușie și roasă de vreme din Dorset. *Fiecare se îndreaptă spre apusul său.*

Leonard plecase acolo hotărât să îndrăgească locul, dar așa cum rar se întâmplă în viață, realitatea s-a dovedit a fi mult mai bună decât își închipuisese. În ziua aceea venea dinspre sat, nu dinspre râu, pe un drum șerpuit de țară care se îngusta și mai tare pe măsură ce se apropia de casă, lăsând în urmă șirul de căsuțe de la

1. Publicație independentă a studenților de la Universitatea din Oxford, fondată în 1920, care poartă numele unui râu din zonă.

marginea satului, în așa fel încât pentru o vreme se pomenise de unul singur pe câmpurile cu vaci plictisite și viței curioși ici și colo.

Primul semn că se apropia de casă fusese zidul de piatră, înalt de vreo doi metri și jumătate, de după care abia se vedea acoperișul cu două frontoane, cu țigle de ardezie cenușie. Leonard a băgat de seamă cu plăcere cum plăcile imitau natura: dreptunghiuri mărunte, regulate în vârf, căpătând dimensiuni tot mai mari pe măsură ce coborau spre streșini, asemenea penelor de pe aripi. Aici se afla deci pasărea maiestuoasă a lui Radcliffe, care cuibărea la cotitura apei.

Găsise cheia într-o mică adâncitură îndărătul unei pietre ce se desprindea din zid, așa cum i se indicase în scrisoarea de acceptare. Nu a apărut nimeni în ziua aceea și Leonard se mirase, întrebându-se cine pusese cheia de argint în acea ascunzătoare neobișnuită.

Când a apăsat clanța porții, a rămas încremenit, căci i se ivise în fața ochilor un peisaj care părea prea minunat ca să fie adevărat. Între aleea pietruită cu dale și casă se întindea o grădină bogată, cu degeței-roșii legănându-se agili în adierea vântului, margarete și violete sporovăind peste marginile dalelor. Iasomia care acoperea zidul grădinii se întindea și pe fațada casei, înconjurând ferestrele cu numeroase ochiuri și amestecându-se cu florile roșii, rapace ale caprifoiului care se cățara peste copertina de deasupra ușii de la intrare. Grădina zumzăia de insecte și păsări, care făceau casa să pară neclintită și tăcută, ca palatul din povestea Frumoasei adormite. Făcând primii pași pe alee, Leonard se simțise de parcă se întorcea în timp, parcă îi vedea aievea pe Radcliffe și pe prietenii lui instalați cu șevaletele și culorile pe pajiștea de dincolo de tufele de mure...

*

În dimineața aceasta, totuși, Leonard nu avea timp să evoce fantome din trecut. Când a ajuns la poartă, a dat cu ochii de o ființă vie dinaintea ușii de la intrare, sprijinită lejer de unul din stâlpii care susțineau copertina intrării. Era îmbrăcată cu cămașa lui, după cum a băgat de seamă, fără altceva pe dedesubt, și fuma o țigară cu privirile pierdute spre arșarul japonez de lângă zidul cel mai îndepărtat.

Probabil că-l auzise venind, căci s-a întors și trăsăturile feței i s-au schimbat. Un zâmbet ușor i-a îndreptat buzele arcuite și a ridicat o mână îngrijită în semn de salut.

— Credeam că trebuie să ajungi la Londra până la prânz, a spus el, salutând-o cu același gest.

— Încerci să scapi de mine? a întrebat ea, închizând un ochi și trăgând din țigară. A, așa e! Aștepți musafiri. Bătrâna ta prietenă. Și vrei să scapi de mine înainte de venirea ei? Nu m-aș mira dacă ar fi vreo regulă de-a casei: fără oaspeți peste noapte.

— Nu vine aici. Ne întâlnim la ea acasă.

— Ar trebui să fiu geloasă? a spus ea râzând, ceea ce l-a întristat.

Kitty nu era geloasă, glumea doar. Ea glumea destul de mult. Nu-l iubea pe Leonard și nici el nu-și făcuse vreo iluzie în privința aceasta, nici măcar în acele nopți când îl strângea în brațe atât de tare că-l durea.

El a sărutat-o pe obraz când a ajuns la ușă și ea a făcut la fel, neputând să-și stăpânească un mic zâmbet. Se cunoșteau de mult timp, de când erau puști, ea de șaisprezece ani, iar el de șaptesprezece. Era târgul de Paște din 1913. Kitty purta o rochie bleu pal, după cum își aducea el aminte, și-avea o geantă mică de satin. I se desfăcuse o panglică și-i căzuse pe jos. Ea nu băgase de seamă și nici nu văzuse nimeni. După o mică șovăială, Leonard s-a aplecat și a ridicat-o. Erau copii pe-atunci.

— Nu rămâi la micul dejun? a întrebat el. Câine ar vrea niște ouă.

Ea l-a urmat în bucătărie, o încăpere întunecoasă când veneai din lumina strălucitoare a dimineții.

— Sunt prea emoționată ca să pot mânca. O să beau doar o ceașcă de ceai ca să-mi dea un pic de forță.

Leonard a luat chibriturile din cutia de metal de pe raftul de lângă plită.

— Nu știu cum poți să stai aici de unul singur.

— E liniște.

Leonard a aprins arzătorul capricios și a bătut câteva ouă în timp ce fierbea apa în ceainic.

— Mai spune-mi încă o dată, Lenny, unde s-a întâmplat.

Leonard a oftat. Nu ar fi trebuit să-i fi spus despre Frances Brown. Nu-și dădea seama ce-l apucase, doar că era neobișnuit să fie întrebat în legătură cu ceea ce lucra și, aflându-se aici, la Birchwood Manor, totul i se părea mult mai real. Kitty se luminase toată când l-a auzit pomenind de hoțul de bijuterii care s-a strecurat într-o zi în casă și a împușcat-o mortal pe logodnica lui Radcliffe. „Crimă? a exclamat ea atunci, fără suflare. Ce îngrozitor!“

— M-am uitat prin salon, a spus ea acum. Dar nu am văzut nici o urmă.

Leonard nu avea chef să vorbească despre crimă sau despre urmele ei; nu acum și nu cu Kitty.

— Te rog să-mi dai untul.

I l-a dat.

— Poliția a făcut cercetări, nu? Cum a putut hoțul să dispară așa, fără urmă? Și un diamant atât de rar ca acela n-ar fi fost recunoscut dacă ar fi apărut din nou?

— Știi și tu cât știu și eu, Kitty.

Și Leonard era curios în legătură cu diamantul Radcliffe Blue. Era corect ce spusese Kitty: piatra din pandantiv era atât de rară și de prețioasă, că ar fi fost recunoscută imediat de orice bijutier, ca să i se ascundă vânzarea ar fi fost nevoie un număr imposibil de subterfugii. Iar pietrele prețioase nu dispar așa, pur și simplu: chiar dacă ar fi fost tăiat în bucăți mai mici, tot exista undeva. Pe deasupra, se spunea că furtul diamantului Radcliffe Blue a dus la împușcarea logodnicei lui Radcliffe și că moartea ei l-a împins, la rândul său, către o lungă și profundă distrugere. Toate acestea îl interesau foarte mult pe Leonard din mai multe motive, printre care și faptul că începuse să aibă îndoieli asupra acestei ipoteze.

În timp ce Leonard pregătea micul dejun, Kitty își făcea de lucru cu obiectele de pe masa de lemn din mijlocul încăperii. După o vreme s-a făcut nevăzută și a revenit cu geanta în mână, în timp ce Leonard punea mâncarea pe o tavă ca să o ducă afară.

S-au așezat la masa de fier de sub măruș pădureț. Kitty se îmbrăcase cu hainele ei: un costum elegant care o făcea să pară mai mare decât era. Se ducea la un interviu pentru o slujbă de dactilografă la o agenție de asigurări din Holborn. Avea să se ducă pe jos până

la Lechdale, de unde se înțeleșese cu un prieten de-al tatălui ei să vină să o ia cu mașina.

Dacă va căpăta slujba aceea, va trebui să se mute la Londra. Leonard spera să aibă succes. Era cel de-al patrulea interviu în tot atâtea săptămâni.

— ...poate nu chiar bătrâna ta prietenă, dar sigur e altcineva.

Leonard a ridicat privirea; emoția o făcea vorbăreată și el nu fusese atent la ce spunea.

— Știu că ai cunoscut pe altcineva. Ești mai neatent ca de obicei. Deci... despre cine e vorba, Lenny?

— Ce zici?

— O femeie. Te-am auzit vorbind în somn azi-noapte.

Leonard a simțit că-i ard obraji.

— Vezi, roșești!

— Ba nu.

— Te fofilezi.

— Sunt ocupat, doar atât.

— Dacă așa zici tu...

Kitty și-a deschis tabachera și a aprins o țigară. A suflat fumul și apoi l-a împrăștiat absentă cu mâna dreaptă. Leonard a observat că inelul fin de aur pe care-l purta pe deget a sclipit în soare.

— Ți-ai dorit vreodată să poți ști viitorul?

— Nu.

— Niciodată?

Câine i-a atins genunchiul, punându-i o minge la picioare. După câte știa el, Câine nu avea nici o minge. Unul dintre copiii aceia de pe malul apei avea să fie foarte dezamăgit.

Leonard a ridicat-o și i-a aruncat-o până departe, privind-l cum o ia la fugă săltând prin florile sălbatice și mărăciniș către malurile pârâului Hafodsted.

Nu era vorba de nimeni — cel puțin nu în sensul în care sugera Kitty — totuși Leonard nu putea nega că i se întâmpla ceva ciudat. În luna de când se afla la Birchwood începuse să aibă niște vise din cele mai vii. De la bun început fuseseră foarte intense, învălmașeli vibrante despre picturi și culori, natură și frumusețe, din care se trezea cu credința fermă că, pentru o fracțiune de secundă,

întrevăzuse în somn răspunsurile importante la problemele esențiale ale vieții. Și apoi, de la un moment dat, visele au început să se schimbe și în somn i-a apărut o femeie. Nu oricine, ci unul dintre modelele din tablourile lui Radcliffe. Ea îi vorbea în vis, spunându-i anumite lucruri de parcă ar fi fost o combinație între el și Radcliffe, lucruri pe care nu și le mai amintea întotdeauna când se trezea.

Asta se întâmpla, desigur, datorită faptului că se afla aici, chiar în locul pe care Radcliffe îl marcase cu pasiunea și creativitatea sa, locul pe care-l immortalizase în scrierile sale; era firesc deci ca – având deja o înclinație obsesivă – Leonard să aibă senzația că intră în pielea celuiilalt bărbat, ajungând să vadă lumea prin ochii lui, mai ales noaptea, când se lăsa pradă somnului.

Dar nu avea de gând să-i mărturisească lui Kitty; își închipuia cum ar fi decurs discuția: *Uite, Kitty, mi se pare că m-am îndrăgostit de o femeie pe care o cheamă Lily Millington. Nu am întâlnit-o și nici nu am vorbit cu ea vreodată. Cel mai probabil că, dacă nu e moartă, e foarte bătrână. S-ar putea să fie o hoată de diamante căutată în întreaga lume. Dar nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la ea și îmi apare noaptea în vis.* Leonard știa prea bine ce ar fi răspuns Kitty – că bate câmpii și că era cazul să se oprească.

Kitty nu făcea nici un secret în legătură cu părerea ei despre pipă. Nu avea importanță că Leonard îi explicase de nenumărate ori că opiumul era singura metodă pe care o știa ca să-și domolească spaimile nocturne: tranșeele reci și umede, duhoarea și zgomotul, exploziile asurzitoare care zdrobeau craniile în vreme ce el privea neajutorat cum prietenii și chiar și fratele său alergau prin fum și noroi ca să-și întâmpine moartea. Și dacă femeia din tablou reușea să-l dea deoparte pe Tom în timpul nopții... atunci ce era rău în asta?

Kitty era lângă el în picioare, cu geanta pe umăr, și brusc Leonard s-a simțit prost, căci ea bătuse atâta drum și, chiar dacă nu îi ceruse el asta, și nici nu se așteptase să o facă, exista o legătură între ei doi, și ea era în răspunderea lui.

— Să merg cu tine până la Lechdale?

— Nu te deranja. O să-ți dau de știre ce-am făcut.

— Sigur?

— Bineînțeles.

— Ei bine, no...

— Nu spune asta!

— Păi, baftă, atunci!

Kitty i-a zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a reflectat și în privirile pline de lucruri nespuse.

S-a uitat după ea în timp ce a pornit-o pe drumul de trăsură spre hambar.

Într-o clipă va ajunge la alea care trece prin sat și va merge mai departe până la Lechdale Road. Va dispărea din raza lui vizuală, până data viitoare.

S-a hotărât să-i spună acum, de dragul amândurora, să o rupă o dată pentru totdeauna. Își spunea că avea să o elibereze, că era rău ceea ce făcea, agățându-se de ea așa.

— Kitty?

Tânăra a întors capul, cu o sprânceană ridicată a uimire.

Leonard și-a pierdut curajul.

— O să fii minunată! Și mai multă baftă!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Întâlnirea din după-amiaza aceea cu „bătrâna prietenă” a lui Leonard fusese fixată la ora patru, adică la „vremea ceaiului”, cum insistase ea să precizeze. Purtarea ei trăda o copilărie îndestulată în care „vremea ceaiului” însemna sendvișuri cu castraveți și prăjitură Battenberg¹ și făcea parte firesc din viața de toate zilele, precum răsăritul și apusul.

După ce și-a petrecut restul zilei studiindu-și însemnările ca să se asigure că avea o listă de întrebări clare, Leonard a pornit cu mult timp înainte, nu numai pentru că era emoționat, ci și pentru că voia să o ia pe drumul mai lung, pe lângă cimitirul satului de la capătul aleii.

Leonard dăduse din întâmplare de acea piatră funerară cu câteva săptămâni în urmă. Se întorcea după o lungă plimbare peste câmpuri și, pe când se apropiau de drumul spre sat, Câine o luase la fugă înainte, strecurându-se printr-o gaură din gardul de șipci și amușinând prin iedera care se întindea printre morminte asemenea spumei pe apa mării. Leonard s-a dus după el în cimitir, atras de frumusețea modestă a clădirii de piatră ascunsă în verdeață.

Pe latura de sud se afla o structură mai joasă, năpădită de plante agățătoare, cu o banchetă de marmură sub ea. Leonard s-a așezat acolo câteva clipe, observând înfățișarea plăcută a bisericii din

1. Un fel de pandișpan glazurat cu marțipan care, atunci când este tăiat, se prezintă sub formă de pătrate colorate în roz și galben. A fost creat de cofetarii britanici în onoarea prințului de Battenberg, la vremea aceea lo-godnicul uneia dintre nepoatele reginei Victoria.

secolul al XII-lea, în timp ce-l aștepta pe Căine să-și isprăvească cercetările. Întâmplarea a făcut ca piatra de mormânt să se găsească chiar dinaintea lui și să-i atragă atenția un nume cunoscut – Edward Julius Radcliffe – cioplit cu litere simple, elegante.

De atunci își luase obiceiul să se oprească acolo aproape în fiecare zi. Era un loc bun de odihnă, decisese el. Liniștit și frumos, aproape de casa pe care Radcliffe o iubise cândva atât de mult. Era o mare mângâiere.

Acum, când cimitirul i s-a ivit în cale, s-a uitat la ceas. Era doar trei și jumătate, avea încă destul timp să intre câteva minute înainte de a da roată înapoi și să se îndrepte spre căsuța din cealaltă parte a satului. „Sat“ era de altminteri o exagerare, căci Birchwood nu avea decât trei străduțe liniștite ce porneau dintr-o pajiște tri-unghiulară.

A apucat-o pe alea cunoscută spre mormântul lui Radcliffe și s-a așezat pe bancheta de marmură. Căine, care venise după el, a mirosit în câteva locuri de pe marginea mormântului unde pământul părea ușor răscolit. Negăsind nimic care să-l intereseze, și-a ciulit urechile la auzul unui zgomot în tufișuri, după care a tâșnit să vadă ce era.

Pe piatra de mormânt, sub nume, scria cu litere mai mici: *Aici zace cel ce a căutat adevărul și lumina și a văzut frumosul pretutindeni. 1840 – 1881.* Așa cum făcea întotdeauna, Leonard s-a pomenit privind la liniuța dintre ani. Semnul acela năpădit de mușchi cuprindea întreaga viață a unui om: copilăria, iubirile, pierderile și temerile sale, reduse la o singură linie scrijelită pe o lespele de piatră, într-un cimitir liniștit de la capătul unei poteci dintr-un sat. Leonard nu era sigur dacă acest gând îi aducea mângâiere sau tristețe, își schimba părerea cu fiecare zi.

Tom fusese înmormântat într-un cimitir în Franța, lângă un sat în care nu călcase niciodată. Leonard văzuse scrisoarea primită de mama și tatăl lui și se minunase de felul cum comandantul lui Tom făcuse ca totul să pară plin de vitejie și onoare: moartea la datorie – un sacrificiu groaznic, dar plin de noblețe. Știa prea bine că ofițerii aceia scriseseră îngrozitor de multe scrisori. Deveniseră pricepuți în a nu lăsa să se întrevadă haosul și groaza, și cu

siguranță în a nu pomeni nimic de pierderile inutile. Era incredibil cât de puține pierderi oficiale se înregistrau în război, cât de puține greșeli.

Când mama i-a arătat scrisoarea, Leonard a citit-o de două ori. Ea găsisse multă alinare în scrisoare, dar dincolo de cuvintele de blândă mângâiere, Leonard auzea strigătele de durere și spaimă, care-și chemau mamele, copilăria, căminul. Nu exista loc mai departe de casă decât frontul și nici dor mai aprins de casă decât cel resimțit de soldat dinaintea morții.

Leonard stătea zilele trecute chiar în locul acela, gândindu-se la Tom și la Kitty și la Edward Radcliffe, când a dat cu ochii de „bătrâna lui prietenă“. Era după-amiază târziu și a observat-o pentru că era singura persoană din cimitir. Venise cu un mic buchet de flori ca să-l pună pe mormântul lui Radcliffe. Leonard a privit-o cu interes, întrebându-se dacă ea chiar îl cunoscuse pe artist sau dacă era doar o admiratoare a artei sale.

Avea chipul brăzdat de vârstă, iar părul alb și subțire îi era adunat într-un coc strâns pe ceafă. Era înveșmântată în genul de haine purtate într-un safari în Africa. Stătea nemișcată, sprijinindu-se de un baston subțire cu mâner de argint, cu umerii gârboviți în semn de tăcută comuniune. Înfațișarea ei trăda o venerație care i se părea lui Leonard a o depăși pe cea a unui admirator. După o vreme, când s-a aplecat ca să smulgă o buruiiană dintre pietrele din jurul mormântului, și-a dat seama că trebuia să fie o rudă sau o prietenă.

Ocazia de a vorbi cu cineva care să-l fi cunoscut pe Edward Radcliffe era extrem de tentantă. Materialele noi erau mai ceva ca aurul pentru cercetători, mai ales în cazul specific al temelor istorice, unde șansa de a da peste ceva nou era aproape inexistentă.

El s-a apropiat cu băgare de seamă ca să nu o sperie și când a fost suficient de aproape ca să se facă auzit, a spus:

— Bună dimineața.

Bătrâna și-a ridicat rapid privirile, cu aerul unei păsări neîncrezătoare.

— Nu am vrut să vă tulbur, a continuat el precipitat. Sunt nou-venit aici, în sat. Stau în casa de la cotul apei.

Ea și-a îndreptat spatele și l-a cântărit, privindu-l peste ochelarii cu rame subțiri de metal.

— Spune-mi, domnule Gilbert, ce crezi despre Birchwood Manor?

Era rândul lui acum să fie uimit: bătrâna îi știa numele. Dar era un sat mic și știa prea bine că veștile se află imediat în astfel de împrejurări. I-a spus că avea o impresie foarte bună despre Birchwood Manor, că citise foarte mult despre loc înainte de a veni acolo, dar că realitatea îi depășea cu mult imaginația.

Ea îl asculta, clipind din când în când, fără să dea vreun semn că ar fi fost sau nu de acord cu ceea ce spunea el. Când a terminat, i-a spus doar:

— A fost cândva o școală acolo, știai? O școală de fete.

— Am auzit.

— Păcat de ce s-a întâmplat. Ar fi putut să fie revoluționară. O nouă metodă de a educa tinerele. Edward spunea mereu că educația e cheia salvării.

— Edward Radcliffe?

— Dar cine altul?

— L-ați cunoscut?

— Da, a răspuns ea și și-a mijit privirea.

Leonard a trebuit să-și adune toată stăpânirea de sine de care era capabil ca să poată vorbi normal.

— Sunt cercetător la Oxford și lucrez la o teză despre Edward Radcliffe și satul acesta, despre casa și arta lui. Mă întreb dacă nu ați avea nimic împotriva să stați de vorbă cu mine?

— Păi cred că asta și fac, domnule Gilbert.

— Da, sigur că da...

— Vreți să spuneți că ați dori să vorbiți cu mine despre Edward, adică să mă intervievați?

— Până acum am fost nevoit să mă bizui în principal pe scriitori din arhive și pe relatări ale prietenilor săi, adică pe unii ca Thurston Holmes...

— Pff!

Leonard a fost uimit de exclamația ei vehementă.

— Un vulpoi plin de sine! N-aș da doi bani pe nici o vorbă scrisă de el!

Atenția i-a fost din nou atrasă de o altă buruiană pe care o rupea acum cu vârful bastonului.

— Nu-mi place să vorbesc, a spus ea, lovind cu bastonul. Nu-mi place deloc.

S-a aplecat să smulgă buruiana dintre pietre, scuturându-i puternic rădăcina de pământ, după care a azvârlit-o în tufșuri. Apoi a continuat: Îmi dau seama, totuși, că voi fi nevoită să stau de vorbă cu dumneata, domnule Gilbert, ca să nu publici și dumneata alte minciuni. S-au spus destule în timp.

Leonard a dat să-i mulțumească, dar ea și-a fluturat autoritară mâna.

— Bine, bine, lasă asta pentru mai târziu. Fac asta împotriva voinței mele, dar o să ne vedem joi, la vremea ceaiului.

I-a dat adresa și Leonard se afla pe punctul de a-și lua rămas-bun când și-a dat seama că nu o întrebase cum o chema.

— Ei, domnule Gilbert, a exclamat ea încruntându-se, ce te-a apucat? Eu sunt Lucy, Lucy Radcliffe, desigur.

Ar fi trebuit să ghicească. Lucy Radcliffe – sora cea mai mică, moștenitoarea casei mult îndrăgite a fratelui ei, cea care îl iubise prea mult ca să îngăduie să fie vândută cuiva căruia nu i-ar fi părut de ea așa cum îi păruse lui. Era chiar gazda sa. Leonard a dat fuga acasă imediat după această întâlnire, năvălind pe ușa de la intrare, în lumina difuză a amiezii târzii și s-a îndreptat direct spre biroul de mahon din salonul tapetat cu fructe și frunze de dud, pe care își împrăștiase hârtiile. Trebuia să-și rânduiască sutele de pagini cu notițe scrise de mână, cu citate adunate în timp de prin biblioteci și case private, din scrisori și jurnale, cu idei pe care și le notase și apoi le încercuise, pe lângă diagrame și săgeți.

Târziu, în noaptea aceea, când lampa arsesese îndelung și încăperea a început să miroasă a gaz, a găsit ceea ce căuta. Printre notițele pe care le luase din documente păstrate în colecția particulară a unei familii din Shropshire se aflau și niște scrisori ale lui Edward către sora lui mai mică din timpul cât el se afla la un internat. Ele ajunseseră acolo, printre alte scrisori prețioase ale familiei, printr-o serie de legături matrimoniale ale urmașilor lui Clare, sora mijlocie a lui Radcliffe.

La vremea respectivă, scrisorile i s-au părut lipsite de importanță, căci nu se refereau la casa sau la arta lui Radcliffe, erau scrisori intime ale unor frați, dintre care unul avea cu nouă ani mai mult decât celălalt. Așa că le copiasse conținutul doar pentru că familia respectivă nu fusese prea încântată de vizita lui și se temuse că nu i se va permite să le studieze mai îndelung. Dar pe măsură ce le recitea – anecdote nostime, povești cu zâne, încântătoare și înspăimântătoare, bârfe copilărești despre alți membri ai familiei – și le privea gândindu-se la bătrâna pe care tocmai o cunoscuse, nesigură pe picioare, dar care traversa încă satul ca să pună flori proaspete pe mormântul fratelui ei mort de cincizeci de ani, întrevede o altă trăsătură a lui Edward Radcliffe.

În tot acel răstimp, Leonard se concentrase asupra lui Radcliffe artistul, gânditorul dinamic, creatorul unui manifest artistic. Dar scrisorile lungi și fermecătoare ale unui băiat nefericit la școală către o soră mai mică, dar foarte serioasă – și, după părerea lui Leonard, extrem de precoce pentru cei cinci ani ai ei – care-l ruga să-i trimită cărți despre „cum s-au născut stelele” și despre „posibilitatea de a călători prin timp”, îi adăugaseră celui om o nouă dimensiune. Toate acestea reprezentau un mister pe care Leonard nu reușise să-l deslușească până atunci. Căci atât Lucy, cât și Edward se refereau de mai multe ori la Noaptea Urmăririi – întotdeauna cu litere mari – și la „casa cu lumină”, din context reieșind clar că vorbeau despre ceva ce i se întâmplase lui Edward.

Lucrând în arhivele din York, pe Leonard îl nedumerise o scrisoare pe care Edward i-o adresase în 1861 lui Thurston Holmes, în care îl anunța că a cumpărat Birchwood Manor și mărturisea că acea casă nu-i era străină. Acum începea să creadă că cele două scrisori aveau o legătură. Ambele făceau aluzii la o întâmplare misterioasă din trecut și Leonard avea senzația că ceea ce s-a întâmplat în acea Noapte a Urmăririi îi provocase lui Radcliffe obsesia pentru Birchwood Manor. Așa că asta avea să fie una din primele întrebări pe care avea să i le pună lui Lucy la întâlnirea ce urma.

Leonard s-a ridicat și și-a aprins o țigară. Locul de unde ea smulsese buruiana cu câteva zile în urmă rămăsese răscolit, iar el l-a netezit cu piciorul. Pe când își punea bricheta la loc în buzunar,

a atins cu vârful degetelor bănuțul aducător de noroc al lui Tom. El nu se dusesese niciodată la mormântul fratelui său. Nu văzuse rostul unui astfel de gest. Știa prea bine că Tom nu era acolo. Dar unde era? se întreba Leonard. Unde se duseseră cu toții? Părea imposibil ca toți să dispară în felul acesta. Imposibil ca speranțele, visurile și trupurile atâtor tineri să fie îngropate în pământ, iar pământul să rămână neschimbat. Un astfel de transfer masiv de energie și materie trebuie să fi influențat cu siguranță echilibrul lumii la un nivel esențial – și elementar: toți acei oameni care au existat la un moment dat să dispară așa, dintr-odată.

Două păsări au țâșnit de pe una dintre ramurile unui stejar uriaș și s-au așezat în vârful clopotniței bisericii. Leonard a fluierat după Câine. Au plecat apoi împreună din cimitir, mergând înapoi către soclul din piatră roasă de timp căruia oamenii locului îi ziceau „la răspântie“.

Dincolo de ea se afla pajiștea triumfiară, cu un stejar mare în mijloc și o cârciumă elegantă cu două caturi, numită *The Swan*, într-unul din colțurile mai îndepărtate. În fața ei, o femeie mătura trotuarul pe lângă o bancă sub un geam. Ea a ridicat mâna în semn de salut și el i-a repetat gestul. A apucat-o apoi pe drumul cel mai scurt, trecând pe lângă memorialul eroilor și s-a apropiat de șirul de case lipite una de cealaltă. Lucy Radcliffe îi spusese că locuia la numărul șase, care era cea mai îndepărtată.

Căsuțele erau făcute din piatră de culoarea mierii. Aveau toate câte un fronton central mărginit de hornuri pe părți și un ornament dantelat de lemn care urca pe marginea acoperișului, până în vârf. La fiecare din cele două etaje se aflau ferestre-ghilotină de aceeași dimensiune, iar deasupra intrării se afla un portic cu acoperiș ascuțit asemănător frontonului. Ușa era albastru-liliachie. Spre deosebire de grădinile celorlalte case, care erau năpădite de o învălmășeală de flori englezești de vară, cea de la numărul șase avea doar plante exotice: streliția și altele al căror nume Leonard nu îl știa și pe care nici nu le mai văzuse.

De pe un petic de loc acoperit cu pietriș ars de soare a răsunat miorlăitul unei pisici care s-a ridicat arcuindu-se și s-a strecurat apoi pe ușa prinsă cu lanț. Îl aștepta.

S-a simțit neobișnuit de emoționat și nu a traversat pe dată. Și-a îngăduit să-și aprindă încă o țigară, în timp ce-și recapitula în minte subiectele de discuție pe care le pregătise. Și-a propus să nu se aștepte la prea mult, căci nu avea nici o garanție că ea va deține toate răspunsurile căutate de el, sau că i le-ar fi împărtășit și lui, dacă le-ar fi avut. Bătrâna doamnă fusese foarte categorică în această privință; plecând de la cimitir, i-a spus:

— Am însă două condiții, domnule Gilbert. Prima e că voi vorbi doar dacă îmi promiți că îmi vei păstra anonimatul, nu mă interesează câtuși de puțin să-mi văd numele tipărit. A doua e că îți voi acorda doar o oră, nu mai mult.

Trăgând adânc aerul în piept, Leonard a deschis poarta ruginită de metal și a închis-o cu grijă în urma lui.

Simțindu-se stânjenit să împingă pur și simplu ușa și să intre fără să fie poftit, a ciocănit ușor și a spus:

— Bună ziua! Domnișoara Radcliffe?

— Da, s-a auzit dinăuntru o voce abătută.

— Sunt Leonard Gilbert, de la Birchwood Manor.

— Ei, pentru Dumnezeu, Leonard Gilbert de la Birchwood Manor, întră odată!

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Înăuntru era plăcut și penumbră și i-a trebuit ceva timp ca să-și limpezească vederea și s-o zărească pe Lucy Radcliffe în mijlocul comorilor sale. Era evident că-l aștepta, dar avea alte lucruri mult mai importante de făcut decât să stea degeaba. Era cufundată în lectură, așezată ca o statuie neclintită de marmură într-un fotoliu de culoarea muștarului – o siluetă delicată, văzută din profil, cu o revistă în mână, cu spinarea adusă în timp ce citea cu atenție printr-o lupă o pagină îndoită. Pe măsuta în formă de semilună de lângă ea se afla o veioză ce arunca o lumină galbenă, difuză. Alături se găseau un ceainic și două cești.

— Domnișoară Radcliffe... a început el.

— Ce părere ai, domnule Gilbert? l-a întrebat fără să-și ridice ochii din revistă. Se pare că Universul se lărgeste.

— Da?

Leonard și-a scos pălăria și, cum nu vedea nici un cui în care să o agațe, o ținea cu ambele mâini dinaintea lui.

— Așa scrie aici. Un belgian, un preot, dacă-ți vine să crezi, a avansat ideea că Universul crește într-un ritm constant. Doar dacă cunoștințele mele de limbă franceză n-au ruginit cumva, ceea ce nu cred, el chiar a calculat viteza cu care se lărgeste. Ți dai desigur seama ce înseamnă asta?

— Nu cred că știu.

Bastonul îi era sprijinit de măsuta de lângă ea. A pornit să umble de colo-colo pe covorul persan tocit.

— Dacă ar fi să acceptăm că Universul crește într-un ritm constant, asta înseamnă că s-a pornit să crească încă de la început. Adică de la începutul lui, *al Universului*, domnule Gilbert.

A rămas nemișcată, cu capul încununat de părul ei alb.

— Un început. Nu de la Adam și Eva, nu la asta mă refer. Ci la un moment anume, la o acțiune sau întâmplare de un fel de la care s-a declanșat totul. Spațiu și timp, materie și energie. Un singur atom care, a continuat ea desfăcându-și brusc degetele de la o mână, a explodat cumva. Doamne, Dumnezeu!

Ochii săi strălucitori și inteligenți au întâlnit privirile lui Leonard.

— S-ar putea să ne aflăm pe punctul de a înțelege chiar nașterea stelelor, domnule Gilbert, chiar a *stelelor* ...

Puțina lumină naturală din încăpere pătrundea pe geamul mic de pe fațada casei și îi scotea în evidență chipul transfigurat de uimire. Era frumos și entuziasmat și Leonard putea să ghicească trăsăturile tinerei femei care fusese cândva.

Dar expresia i s-a schimbat sub ochii lui. Lumina i-a dispărut de pe chip și pielea părea că i se lăsa. Nu era dată cu pudră și avea tenul aspru al cuiva care-și petrecea timpul în aer liber, brăzdat de riduri care spuneau sute de povești.

— O, cel mai rău lucru la bătrânețe, domnule Gilbert, e timpul. Nu ne mai rămâne prea mult. Sunt pur și simplu prea multe de știut și prea puțin timp în care să le afli. Într-unele nopți când tot felul de grozăvii mă împiedică să dorm – îmi închid ochii și-mi ascult pulsul cum îmi numără secunde – mă ridic în capul oaselor în pat și citesc. Citesc și îmi notez câte ceva, încerc să memorez și-apoi mă apuc de altceva. Și totuși nu are nici un rost, căci timpul meu trece. De ce minuni nu voi mai avea parte?

Leonard nu știa cum ar fi putut să o încurajaze. Nu că nu-i putea înțelege regretele, dar văzuse prea mulți care nu avuseseră parte nici de un sfert din timpul ce-i fusese dat ei.

— Știu la ce te gândești, domnule Gilbert. Nu-i nevoie să mi-o spui cu voce tare. Vorbesc ca o bătrână egoistă și țăfnoasă, ceea ce și sunt, pentru numele lui Dumnezeu. Dar așa am fost de prea mult timp ca să mă mai pot schimba acum. Și n-ai venit aici să vorbim despre regretele mele. Haide, ia loc! Am făcut ceaiul și sunt convinsă că se va găsi vreo brișă-două pe aici, pe undeva.

Leonard și-a exprimat din nou recunoștința că alesese cererea lui pentru rezidența de studiu la Birchwood Manor, spunându-i

cât de mult îi plăcea să locuiască în casă, cât de minunată era ocazia de a cunoaște un loc despre care citise și la care se gândise atât de mult.

— Îmi este extrem de folositor pentru studiu, a spus el. Acolo mă simt mai aproape de fratele dumneavoastră.

— Înțeleg ce vrei să spui, domnule Gilbert. Mulți nu ar fi în stare să înțeleagă. Și sunt de acord cu dumneata. Fratele meu face parte din acea casă într-o măsură pe care majoritatea oamenilor nu o pot aprecia. Și casa era parte din el, de asemenea, el s-a îndrăgostit de Birchwood Manor cu mult timp înainte de a o cumpăra.

— Mi-am dat seama de asta. Într-o scrisoare către Thurston Holmes îi povestește că a cumpărat casa și-i lasă de înțeles că e una pe care o știa de ceva timp. Dar nu a dat alte amănunte, totuși, despre felul în care îi era cunoscută.

— Nu, și nici nu i-ar fi spus. Thurston Holmes era destul de talentat și stăpânea bine tehnica, dar, din nefericire pentru toți cei implicați, era un snob înfumurat. Vrei ceai?

— Da, vă rog.

Și, în timp ce se auzea gălgâitul ceaiului, ea a continuat:

— Thurston era complet lipsit de sensibilitatea care se cere unui artist, Edward nu i-ar fi povestit niciodată de bunăvoie despre noaptea în care a descoperit Birchwood Manor.

— Dar dumneavoastră v-a povestit?

Bătrâna doamnă l-a privit, cu capul plecat într-un fel care i-a reamintit de o profesoară la care nu se mai gândise de o groază de timp – mai degrabă de papagalul pe care profesoara îl ținea în clasă, într-o colivie aurită.

— Dumneata ai un frate, domnule Gilbert, îmi aduc aminte că am citit în cererea dumitale.

— Am avut un frate, Tom. A murit în război.

— Îmi pare rău să aud asta. Cred că erați foarte apropiați.

— Da, eram.

— Edward era cu nouă ani mai mare ca mine, dar ne-au apropiat anumite întâmplări când eram mici. Cele mai vechi și mai dragi amintiri despre el sunt de când îmi spunea povești. Dacă vrei să-l înțelegi pe fratele meu, domnule Gilbert, atunci trebuie

să încetezi să-l mai privești ca pe un pictor și să-l consideri mai degrabă un povestitor. Acesta era talentul lui cel mai mare. Știa cum să comunice, cum să facă oamenii să simtă și să creadă. Metoda prin care a ales să se exprime nu are importanță. Nu e ușor să inventezi o lume întreagă, dar Edward era în stare să o facă. O scenă, o poveste, personaje care trăiesc și respiră – era capabil să aducă la viață o poveste în mintea cuiva. Te-ai gândit cum se face asta, domnule Gilbert? Cum se transferă o idee? Dar, desigur, o poveste nu înseamnă o singură idee, ci mii de idei, toate îmbinate la un loc.

Ceea ce spunea era adevărat. Ca artist, Radcliffe putea impresiona oamenii în așa fel încât nu rămâneau simplii spectatori ai operei sale, ci deveneau participanți, conspirând împreună la realizarea universului pe care el aspira să-l creeze.

— Eu am o memorie excelentă, domnule Gilbert, a continuat ea. Uneori mi se pare că e prea bună. Îmi aduc aminte când eram foarte mică și tata mai trăia încă. Locuiam în casa din Hampstead. Sora mea, Clare, era cu cinci ani mai mare ca mine și se plictisea de obicei când ne jucam amândouă, dar Edward ne vrăjea cu poveștile lui. Ele erau adesea înspăimântătoare, dar întotdeauna emoționante. Mi-am petrecut unele dintre cele mai fericite momente ale vieții ascultându-l cum își țesea povestea. Dar într-o bună zi totul s-a schimbat în casa noastră și s-a lăsat o beznă cumplită.

Leonard citise despre moartea tatălui lui Edward, lovit de o trăsură, târziu în noapte, în Mayfair.

— Câți ani aveai când a murit tatăl dumneavoastră?

— Tata? a întrebat ea încruntându-se, ca apoi să izbucnească în râs. Vai, domnule Gilbert, nu, vai de mine! Nici nu mi-l aduc bine aminte. Nu, am vrut să spun că asta a fost atunci când Edward a fost trimis la internat. A fost ceva îngrozitor pentru noi toți, dar pentru el a fost un adevărat coșmar. Avea doisprezece ani și a urât fiecare clipă petrecută acolo. Pentru un băiat cu o imaginație precum cea a lui Edward, cu un temperament coleric și o pasiune arzătoare, căruia nu-i plăcea nici crichetul, nici rugbiul și nici canotajul, dar care prefera să se cufunde în cărți străvechi despre

alchimie și astronomie, o școală ca aceea de la Lechmere era absolut nepotrivită!

Leonard înțelegea prea bine. Frecventase și el o școală ca aceea când era mic. Și încă se mai străduia să se elibereze de sub jugul ei.

— Și a dat peste casa aceasta pe când se afla la școală?

— Zău, domnule Gilbert! Lechmere se află mult mai departe, spre Lake District – cum să aibă Edward ocazia să dea peste Birchwood Manor când se afla la școală? Nu, asta s-a întâmplat când avea paisprezece ani și revenise acasă în vacanță. Părinții noștri călătoreau mult, așa că vara acasă însemna la moșia bunicilor noștri, Beechworth, așa se numea, și nu era departe de aici. Bunicul nostru considera că Edward moștenește prea multe de la mama: sălbăticia spiritului, disprețul față de convenții, și și-a făcut o datorie de onoare să i le anihileze, în așa fel încât Edward să fie forțat să adopte „adevăratul” comportament Radcliffe. Iar reacția fratelui meu a fost aceea de a face tot ce i-a stat în putință pentru a i se opune bătrânului. Îi fura sticla de whisky și își făcuse obiceiul să sară pe fereastră, după ce eram trimiși la culcare, și să hoinărească pe câmpuri în timpul nopții, reîntorcându-se cu semne și simboluri ezoterice desenate cu cărbune pe trup, cu noroi pe față și pe haine, cu pietre, bețe și buruieni din râu în buzunare. Era destul de nestăpânit.

Chipul îi era plin de admirație, după care i s-a umbrît.

— Într-o noapte, totuși, nu a mai venit înapoi. Când m-am trezit, patul lui era gol, iar când a reapărut, în cele din urmă, era palid și foarte tăcut. I-au trebuit zile bune ca să-mi povestească ce se întâmplase.

Leonard fremăta de nerăbdare. După toate indiciile pe care le găsisе despre o întâmplare din trecutul lui Radcliffe care îi stărnise obsesia pentru Birchwood Manor, se părea că se apropia, în fine, de răspunsuri.

Lucy îl urmărea îndeaproape și lui i se părea că nimic nu-i scăpa. Bătrâna doamnă a sorbit îndelung din ceai.

— Dumneata crezi în fantome, domnule Gilbert?

Leonard a tresărit la auzul unei întrebări atât de neașteptate.

— Cred că poți să te pomenești băntuit.

Ea îl țintuia încă cu privirea și, după o vreme, a zâmbit. Leonard avea senzația stânjenitoare că putea să vadă înăuntrul sufletului său.

— Da, a spus ea, chiar așa. Poți să te pomenești bântuit. Chiar asta i s-a întâmplat fratelui meu. În noaptea aceea i-a intrat ceva în suflet și nu a mai putut scăpa niciodată.

Noaptea Urmăririi. Deci la asta se refereau mica Lucy și Edward în scrisorile lor.

— Ce anume credeți că a fost?

— Edward plecase în noaptea aceea cu intenția să stârnească o fantomă. Găsise o carte în biblioteca școlii, o carte foarte veche, plină de tot felul de idei și incantații arhaice. Având deja înclinație spre așa ceva, după cum îi era firea, Edward abia aștepta să le pună în practică, dar până la urmă nu s-a ivit ocazia. Altceva i s-a întâmplat în pădure. După aceea, a citit tot ce a putut și a ajuns la concluzia că fusese urmărit de Câinele Negru.

— Vreun spirit? Ca cel din *Câinele din Baskerville*?

Lui Leonard i-au revenit în minte vagi amintiri din copilărie: creaturi sinistre din povești populare despre care se spunea că se găsesc în locuri străvechi, unde se întâlnesc cele două tărâmuri.

— Nu „ce” e important, domnule Gilbert. Singurul lucru important e că s-a speriat de moarte și că, luând-o la fugă pe câmp, a văzut o lumină în mansarda unei case din depărtare. A fugit într-acolo și a găsit ușa de la intrare deschisă și un foc care ardea în cămin.

— Iar casa aceea era Birchwood Manor, a spus încetișor Leonard.

— Edward a spus că de îndată ce a pus piciorul în casa aceea, s-a simțit în siguranță.

— Adică cei care locuiau acolo au avut grijă de el, nu?

— Domnule Gilbert, dumneata nu sesizezi esența!

— Dar am crezut că...

— Bănuiesc că cercetările dumitale au cuprins și istoricul clădirii Birchwood Manor, nu-i așa?

Edward i-a mărturisit că nu îi dăduse prin minte că trecutul casei, înainte de a fi cumpărată de Edward, ar fi putut avea vreo importanță.

Lucy și-a ridicat sprâncenele cu dezamăgire amestecată cu surprindere, ca și cum el i-ar fi întins caietele sale și i-ar fi cerut să-i scrie ea teza.

— Așa cum o vezi astăzi, casa a fost construită în secolul al XVI-lea de un om numit Nicholas Owen, cu scopul de a oferi adăpost preoților catolici. Dar a existat un motiv pentru care s-a ales locul acela, domnule Gilbert, căci pământul pe care se află Birchwood Manor este desigur mult mai vechi decât casa. Are și el propria poveste. Nu ți-a vorbit nimeni despre Copiii Eldritch?

Cu coada ochiului, Leonard a sesizat o mișcare ce l-a făcut să tresară. Și-a aruncat privirea spre colțul cel mai întunecat al camerei și a văzut că pisica ei, care se strecurase mai devreme pe ușă, se întindea acum ținându-l cu ochii săi strălucitori.

— E o poveste populară străveche, domnule Gilbert, despre trei copii-spiriduși care, de demult, treceau dintr-un tărâm într-altul. Într-o bună zi, au ieșit din pădure și au pornit-o pe câmpul unde țăranii din partea locului dăduseră foc miriștei. Au fost luați de suflet de o pereche de bătrâni. Încă de la bun început părea ceva în neregulă cu ei. Vorbeau o limbă ciudată, nu lăseau urme pe unde umblau și se spunea că uneori părea a le străluci pielea. La început nimeni nu i-a luat în seamă, dar când au început să se întâmple tot felul de nenorociri – o recoltă proastă, un prunc născut mort, fiul măcelarului înecat – lumea a început să se uite mai cu atenție la cei trei copii ciudați. În cele din urmă, când a secat fântâna, sătenii le-au cerut bătrânilor să le dea copiii. Au refuzat și au fost alungați din sat. S-au instalat într-o mică gospodărie, pe un teren pietros de lângă apă, și o vreme au trăit acolo liniștiți. Dar când în sat a izbucnit o molimă, sătenii s-au adunat într-o noapte și s-au îndreptat cu torțe aprinse spre ei. Bătrânii și copiii se înghesuiau unii într-alții, împresurați, soarta lor părând pecetluită. Dar tocmai când sătenii se apropiau amenințător, s-a auzit un sunet ciudat de corn și a apărut de nicăieri o femeie splendidă, cu păr lung și strălucitor și cu pielea sclipitoare. Era Zâna Zânelor care venea să-și ia copiii îndărat. Și când i-a luat lângă ea, a făcut o vrajă ca să ocrotească gospodăria și pe bătrâni, în semn de recunoștință că avuseseră grijă de copii. De atunci,

localnicii au considerat că la cotul râului, unde se află acum Birchwood Manor, este un loc binecuvântat, protejat. Și chiar se spune că sunt unii care pot vedea încă semnele vrăjii – care le apar puștilor norocoși ca o lumină sus, la fereastra mansardei.

Leonard a vrut să o întrebe dacă ea, cu toată cunoașterea ei științifică, bazată pe dovezi, chiar credea că așa ceva putea fi adevărat – dacă era convinsă că Edward văzuse o lumină în mansarda casei în noaptea aceea și dacă într-adevăr casa îl protejase – dar oricum își înșiruia cuvintele în minte, întrebarea i se părea nepoliticoasă și neavenită. Din fericire, Lucy părea să fi ghicit la ce se gândea.

— Eu cred în știință, domnule Gilbert. Dar științele naturii au fost prima mea dragoste. Pământul e străvechi și nesfârșit și multe sunt cele pe care nu le înțelegem încă. Eu refuz să cred că știința și magia se exclud. Sunt ambele încercări posibile de a înțelege felul în care funcționează lumea noastră. Iar eu am văzut multe lucruri, domnule Gilbert, am scos lucruri din pământ și le-am ținut în mână și am simțit lucruri pe care știința nu le poate explica încă. Întâmplarea cu Copiii Eldritch este o poveste populară. Nu am motive să cred că e adevărată, cum nu pot crede că Arthur a fost un rege care a scos o sabie din piatră sau că pe cer au zburat vreodată dragoni. Dar fratele meu mi-a spus că în noaptea aceea a văzut o lumină la mansardă și că acea casă l-a ocrotit, iar eu știu că a spus adevărul.

Leonard nu-i pune la îndoială convingerea, iar pe de altă parte înțelegea mecanismul psihologic. Supremația de neclintit a fratelui mai mare. Când el și Tom erau mici, Leonard era conștient că, indiferent de câte ori l-ar fi păcălit pe fratele lui sau i-ar fi spus un neadevăr, Tom l-ar fi crezut din nou și data următoare. Lucy fusese mult mai mică decât Edward. Îl adorase, dar el dispăruse din viața ei. Indiferent că acum avea șaptezeci și nouă de ani și că era mult mai puternică, în raport cu Edward, o parte din ea avea să rămână mereu copila aceea încrezătoare.

Leonard și-a făcut o notiță despre povestea Copiilor Eldritch. La drept vorbind, veridicitatea poveștii nu avea prea mare importanță pentru teza lui Leonard. Era suficient să rețină că Radcliffe

fusesse obsedat de o idee, că el credea că acea casă poseda anumite proprietăți și era fascinant să poată lega toate acestea de o poveste populară de prin partea locului. Conștient de trecerea timpului, a tras o linie sub acea însemnare și a trecut la următorul subiect.

— Mă întreb, domnișoară Radcliffe, dacă am putea vorbi acum despre vara anului 1862.

A luat o tabacheră din lemn de nuc de pe masă și i-a oferit o țigară lui Leonard. El a acceptat și a așteptat până când Lucy a scăpărat cu îndemănare bricheta de argint. Ea și-a aprins o țigară pentru sine și a suflat fumul, împrăștiindu-l cu mâna.

— Dumneata te aștepți ca eu să-ți spun că vara anului 1862 a fost ca ieri. Ei bine, nu e așa. E ca și când ar fi fost într-altă viață. E ciudat, nu-i așa? Când mi-l amintesc pe Edward spunându-mi povești când eram mică, simt mirosul aerului umed, cu iz de noroi, din mansarda noastră din Hampstead. Dar când mă gândesc la vara aceea, mă simt de parcă m-aș uita la o stea îndepărtată printr-un telescop. Mă văd pe mine doar din afară.

— Ați fost aici atunci? La Birchwood Manor?

— Aveam treisprezece ani. Mama urma să plece pe Continent la niște prieteni și își propusese să mă trimită la bunici la Beechworth. Edward m-a invitat în schimb să merg cu el și cu prietenii lui. Iar eu eram emoționată să fiu în preajma lor.

— Cum era?

— Era vară și foarte cald. Îți poți imagina cum ne-am petrecut primele câteva săptămâni: plimbări cu barca, picnicuri, desenat și umblat. Stăteau cu toții până noaptea târziu, povestind și debătând teoriile științifice, artistice și filozofice ale momentului.

— Și după aceea?

Ea l-a privit direct în ochi.

— După cum știi, domnule Gilbert, totul s-a făcut praf.

— Logodnica lui Edward a fost ucisă.

— Fanny Brown, da.

— Și intrusul a furat pandantivul cu diamantul Radcliffe.

— Văd că te-ai documentat.

— Sunt destule articole pe tema asta în bibliotecile de periodice.

— Nu e de mirare. S-a scris mult despre moartea lui Fanny Brown.

— Și totuși, din câte am văzut, se pare că au fost și mai multe speculații despre soarta diamantului albastru.

— Biata Fanny! Era o fată destul de bună, dar sortită să fie eclipsată, atât în timpul vieții cât și după moarte, după cum ai observat și dumneata. Sper că nu-mi ceri să explic obsesiile cititorilor presei de scandal, domnule Gilbert.

— Nicidecum. De fapt, mă interesează mai degrabă reacțiile celor care au cunoscut-o pe Fanny Brown. În timp ce restul lumii pare să fi fost fascinată de întâmplări, am observat că, în toată corespondența lor, prietenii și colegii lui Edward, Thurston Holmes, Felix și Adele Bernard nu suflă o vorbă despre ea. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să fi fost un semn de recunoaștere străfulgerarea pe care a văzut-o în ochii ei?

— Ziua aceea a fost cumplită, domnule Gilbert, și nu cred că ar fi o mare surpriză că cei care au avut ghinionul să fie martori la acea întâmplare să prefere să nu mai vorbească despre ea.

Ea l-a privit intens pe deasupra ȝigării. Ceea ce spusese suna logic, dar Leonard nu-și putea alunga senzația că era vorba de mult mai mult. Era ceva *nenatural* în reținerea lor. Nu era vorba de o simplă lipsă a discuțiilor despre ziua cu pricina; când citeai corespondența celorlalți, scrisă imediat după aceea, aveai impresia că Edward Radcliffe și Frances Brown nici nu existaseră. Și doar după moartea lui Edward Radcliffe, imaginea lui s-a strecurat din nou, ca o fantomă, în scrisorile lui Thurston Holmes.

Era ceva ce nu se potrivea în relațiile despre prietenia dintre cei doi, nu numai imediat după ce a fost ucisă Frances Brown. Leonard se gândea la vizita sa la arhiva Holmes din York: observase o schimbare de ton în scrisorile celor doi tineri. Discuțiile lungi și avântate despre artă, filozofie și viață pe care le purtau frecvent în scrisorile lor după ce s-au cunoscut, în 1858, încetaseră pe la începutul anului 1862, devenind scurte, superficiale și formale. Era convins că se întâmplase ceva între ei.

Lucy s-a încruntat când a întrebat-o și apoi i-a răspuns:

— Îmi amintesc că, într-o dimineață, Edward s-a întors acasă foarte furios, trebuie să fi fost cam la vremea aceea, pentru că era înainte de cea de-a doua expoziție. Avea degetele julite și cămașa ruptă.

— Să se fi bătut?

— Asta nu mi-a spus, dar l-am văzut pe Thurston Holmes mai târziu, tot în săptămâna aceea, și avea o vânătaie mare și neagră la un ochi. Nu știu și, la vremea aceea, nu am acordat prea mare importanță. Ei se ciondăneau deseori, chiar atunci când erau prieteni buni. Thurston era ambițios și vanitos. Taur, păun, cocoș – alege dumneata termenul. Putea fi fermecător și generos și, fiind mai mare ca vârstă, l-a prezentat pe Edward multor oameni influenți. Cred că era mândru de Edward. Îi plăcea să fie lăudat că are un tânăr prieten atât de dinamic și de talentat. Când se aflau împreună, atrăgeau atenția prin felul cum se îmbrăcau, cu cămășile lor largi și cu eșarfe, cu părul vâlvoi și comportamentul nestăpânit. Dar Thurston Holmes era genul de om care trebuia să fie el mai deasupra. Nu i-a picat bine când Edward a început să primească mai multe laude decât el. Nu ai băgat de seamă, domnule Gilbert, că prietenii de felul acesta pot deveni cei mai înverșunați dușmani?

Leonard și-a notat această idee despre prietenia dintre cei doi artiști. Tăria cu care fusese afirmată explica de ce fusese invitat astăzi aici. La cimitir, Lucy îi spusese că relatările lui Holmes despre Edward nu erau demne de încredere și că ea va trebui să îndrepte lucrurile, „ca să nu se mai publice și alte minciuni“. Și așa se ajunsese aici: ea dorea ca Leonard să știe că Holmes urmărea ceva și că era un prieten gelos, dornic să iasă el în evidență.

Dar Leonard nu era convins că doar invidia profesională putea explica răcirea prieteniei celor doi. Între 1861 și 1862, faima lui Radcliffe era în creștere, iar expoziția care l-a consacrat avusese loc în aprilie 1862. Totuși, corespondența lor arăta că relațiile dintre ei se răciseră mult mai devreme. Leonard bănuia că altul fusese motivul, și chiar își și închipuia ce ar fi putut fi.

— Edward începuse să folosească un model nou pe la mijlocul anului 1861, nu-i așa? a întrebat el cu prefăcută degajare, simțind că-l năpădesc senzații din visele sale recente și i se înfierbântă

fața. Lily Millington, parcă așa o chema, a continuat, incapabil să o privească pe Lucy în ochi, prefăcându-se, în schimb, că-și face de lucru cu hârtiile.

În ciuda bunelor sale intenții, s-a dat totuși de gol, căci Lucy l-a întrebat cu o undă de bănuială în voce:

— Dar de ce întrebî?

— Din câte am citit, membrii Frăției Magenta erau foarte uniți între ei. Împărtășeau aceleași idei și influențe, își cunoșteau secretele și își foloseau împreună casele, uneori chiar și modelele. Atât Edward cât și Thurston Holmes au pictat-o pe Diana Baker, și toți trei au pictat-o pe Adele Winterson. Dar Lily Millington apare doar în tablourile lui Edward. Mi s-a părut neobișnuit și m-am întrebat de ce. Nu am găsit decât două explicații: ori ceilalți n-au vrut să o picteze, ori Edward n-a vrut să o împartă cu ei.

Lucy și-a luat bastonul, s-a ridicat în picioare și a mers până la fereastra care dădea în stradă. Lumina pătrundea încă prin geam, dar își schimbase unghiul de când sosise Leonard, în așa fel încât chipul ei se afla acum în umbră.

— Intersecției aceleia, unde se întâlnesc trei drumuri, i se zice „la răspântie”. În mijlocul ei se ridica odată o cruce medievală. S-a pierdut în vremea Reformei, când armata Elisabetei a năvălit în zonă, făcând una cu pământul toate însemnele catolicismului, bisericile și arta religioasă — și pe preoți de asemenea, atunci când s-a putut pune mâna pe ei. Acum a mai rămas doar pedestalul crucii. Și numele, bineînțeles, care a rezistat timpului. Nu e extraordinar, domnule Gilbert, că doar un nume, un simplu nume, să fie tot ce rămâne după o întâmplare istorică atât de dramatică? Lucruri care s-au întâmplat chiar aici unor oameni în carne și oase la un anumit moment. Ori de câte ori trec pe la răspântie mă gândesc la trecut. Mă gândesc la biserică și la preoții care se ascundeau, la soldații care-i căutau ca să-i omoare. Mă gândesc la păcătuință și la iertare. Pe dumneata te preocupă astfel de lucruri?

Bătrâna doamnă era evazivă, ferindu-se să răspundă la întrebarea lui despre Lily Millington. Și pentru a nu știu câta oară, Leonard a avut senzația vagă că putea să citească ce era în mintea lui.

— Uneori, a răspuns, și vorba i s-a oprit în gât, încât a fost nevoit să tușească să o dea afară.

— Da, îmi închipui că te preocupă, dacă ai făcut războiul. De obicei nu dau sfaturi, domnule Gilbert, dar am trăit destul de mult și am învățat că trebuie să ne iertăm propriul trecut, căci altminteri călătoria în viitor devine insuportabilă.

Leonard s-a simțit cuprins de o undă de surpriză amestecată cu rușine. Era doar o presupunere. Ea nu avea de unde să știe despre trecutul lui. După cum spusese, mulți bărbați fuseseră pe front, văzuseră și făcuseră lucruri pe care preferau să le dea uitării. Nu avea de gând să se lase antrenat în așa ceva. Totuși, când a răspuns, vocea îi era mai șovăielnică decât ar fi vrut.

— Am aici un fragment dintr-o scrisoare pe care Edward i-a scris-o vărului dumneavoastră Hamish în august 1861. Mă întreb dacă aș putea să vi-l citesc, domnișoară Radcliffe?

Ea nu s-a întors spre el și nici nu a încercat să-l oprească. Leonard a început să citească.

— „Am găsit-o, e o femeie de o frumusețe atât de izbitoare, încât mă doare când scriu aceste cuvinte pe hârtie. Tânjesc de nerăbdare să redau tot ceea ce văd și simt atunci când mă uit la chipul ei și, totuși, în același timp, nu pot începe. Căci cum aș putea să redau totul? Înfățișarea ei are o mare noblețe, poate nu din familie, ci de la natură. Ea nu se sulemenește ca să atragă, ci are, într-adevăr, un fel deschis de a fi, un mod de a răspunde direct atenției cuiva, fără să-și ferească privirile. Are o siguranță – chiar *mândrie*, aș spune – în felul cum își ține buzele care îți taie răsufierea. *Ea însăși* te lasă fără suflare. Acum că am văzut-o, oricine altcineva mi se pare un impostor. Ea e adevărul, adevărul e frumusețea și frumusețea e divină.”

— Da, a răspuns ea încetishor. E Edward, i-aș recunoaște stilul oriunde.

S-a întors și a revenit încet la fotoliu, s-a așezat, iar Leonard a observat cu surprindere că obrajii îi luceau umezi.

— Îmi aduc aminte de seara când a cunoscut-o. Fusesse la teatru și venise acasă năucit de-a binelea. Toți ne-am dat seama că se întâmplase ceva. Ne-a povestit în grabă și apoi s-a dus drept în atelierul din grădină și a început să deseneze. A lucrat pe brânci zile la rând. Fără să mănânce, fără să doarmă, fără să vorbească cu cineva. A umplut pagini întregi din caietele lui cu chipul ei.

— Se îndrăgostise de ea?

— Tocmai voiam să-ți spun, domnule Gilbert, că fratele meu avea un comportament obsesiv. Se purta așa ori de câte ori avea un nou model sau descoperea o tehnică nouă sau avea o idee nouă. Și ar putea fi adevărat, a urmat ea, fluturându-și mâna pe brațul fotoliului. Și neadevărat, în același timp. Cu Lily Millington a fost altceva. Toți ne-am dat seama de la bun început. Și eu, și Thurston, până și biata Fanny Brown și-a dat seama. Edward o iubea pe Lily Millington cu o nebulie care menea a rău și totul a răbufnit, în vara aceea, aici, la Birchwood.

— Deci Lily Millington chiar a fost aici? Așa credeam și eu, dar nu s-a pomenit nicăieri despre ea. Nici în scrisorile, nici în jurnalele nimănui și nici în ziare!

— Dar rapoartele poliției le-ai citit, domnule Gilbert? Bănuiesc că se mai păstrează.

— Vreți să spuneți că ar prezenta lucrurile diferit?

— Dragă domnule Gilbert, ai fost soldat în Războiul cel Mare, știi mai bine ca oricine că ceea ce oferă ziarele marelui public se apropie adesea prea puțin de adevăr. Tatăl lui Fanny era un om de vază. A ținut neapărat să nu se pomenească în presă că fiica lui fusese înlocuită în inima lui Edward.

Legăturile se făceau cu repeziciune în mintea lui Leonard. Edward o iubise pe Lily Millington. Nu moartea lui Fanny Brown îi zdrobise inima și îl făcuse să se prăbușească fără putință de întoarcere, ci pierderea lui Lily Millington. Dar cu ea ce se întâmplase?

— Dar dacă Edward era îndrăgostit de ea, de ce a sfârșit de unul singur? Cum de-a pierdut-o?

Lucy sugerase că în rapoartele poliției s-ar găsi referiri directe privind prezența lui Lily Millington la Birchwood Manor în noapte furtului și a crimei...

— Lily Millington a fost implicată în furtul acela! și-a dat el brusc seama. L-a trădat! Asta l-a făcut pe Edward să-și piardă mințile!

Pe chipul lui Lucy a trecut o umbră și Leonard a fost pe dată cuprins de părere de rău. Înfăcărat de descoperire, uitase că discuta despre fratele ei.

— Mă scuzați, domnișoară Radcliffe, a spus el aproape vesel. E foarte lipsit de delicatețe din partea mea!

— Nicidecum! Dar am început să obosesc, domnule Gilbert.

Leonard și-a aruncat ochii la ceas și a fost uimit să constate că stătuse mai mult decât se cuvenea.

— Desigur, nu vă mai răpesc timpul. Am să caut rapoartele poliției, după cum mi-ați sugerat. Sunt convins că vor arunca mai multă lumină asupra întâmplărilor.

— Există foarte puține lucruri sigure pe lumea asta, domnule Gilbert, dar o să-ți spun ceva ce știu sigur: adevărul depinde de cine spune povestea.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

În timp ce se întorcea agale prin sat, pe drumul liniștit, cu marginile șerpuitoare, Leonard se gândea la Lucy Radcliffe. Era convins că nu mai întâlnise vreo altă femeie – sau vreun alt bărbat – ca ea. În mod limpede, deșteaptă. Vârsta nu-i alungase fascinația pentru toate domeniile cunoașterii intelectuale; preocupările sale erau întinse și variate, capacitatea sa de a reține și procesa informații complexe se dovedea cu adevărat remarcabilă. Și mai era și ironică, și autocritică. Îi plăcuse.

Îi era însă și milă de ea. Pe când își strângea lucrurile să plece, o întrebase ce se întâmplase cu vechea școală și pe chipul ei a apărut o expresie de regret profund.

— Îmi făcusem atâtea speranțe, domnule Gilbert, dar a fost prea devreme. Știam că va fi nevoie și de compromisuri, căci pentru a atrage suficiente eleve voi fi nevoită să accept anumite cerințe ale părinților. Am crezut însă că o să-mi pot onora promisiunea de a educa fetele să devină „domnișoare“, insufându-le, în același timp, dragostea de învățătură, a spus ea zâmbind. Nu cred că mă amăgesc socotind că am reușit să le îndrept pe unele dintre ele pe un drum pe care nu l-ar fi descoperit altminteri. Dar se predă mai mult cântat și brodat decât plănuisem eu.

În timp ce vorbea despre școală și eleve, Leonard s-a gândit că în casă se păstrau prea puține urme. Dispăruse orice indiciu că pe holuri umblaseră eleve în drum spre sălile de clasă și ar fi fost greu de imaginat Birchwood Manor ca fiind altceva decât reședința de la țară a unui artist din secolul al XIX-lea. De fapt, cu toate mobilele și instalațiile intacte de pe vremea lui Radcliffe,

lui Leonard i se părea că pășește înapoi în timp ori de câte ori intra în casă.

Când i-a împărtășit această impresie lui Lucy, ea a răspuns căzând pe gânduri:

— Călătoria înapoi în timp e logic imposibilă, desigur, cum poți să fii în două locuri „deodată”? Expresia în sine e un paradox. Cel puțin în acest Univers...

Nedorind să se angajeze în altă dezbateră științifică, Leonard a întrebat de când se închisese școala.

— O, sunt zeci de ani de-acum. A dispărut în 1901, odată cu regina. S-a petrecut un accident, o întâmplare foarte nefericită, cu câțiva ani mai înainte. S-a înecat o fată în râu, în timpul unui picnic, și celelalte eleve au fost retrase una câte una. Și cum nu s-au înscris altele care să le ia locul, ei, bine... nu a fost altă posibilitate decât să acceptăm realitatea. Moartea unei eleve nu e nici odată ceva bun pentru reputația unei școli.

Lucy dovedea o sinceritate care-i plăcea. Era directă și interesantă, și totuși, dacă se gândea bine la discuția lor, avea impresia că ea nu-i spusese nimic mai mult decât intenționase. În timp ce vorbeau, a existat doar un moment în care a simțit că lăsase să-i alunece masca de pe chip. Era ceva ce-l nemulțumea în felul în care ea îi vorbise despre întâmplările din anul 1862. I se părea că distinge o undă de vinovăție atunci când povestea despre moartea lui Frances Brown și decăderea ulterioară a fratelui ei. Mai fusese și referirea aceea la răspântie, când ea își exprimase părerea despre vinovăție și nevoia de a se ierta, sugerându-i lui Leonard că și el ar trebui să facă la fel.

Dar în 1862 Lucy Radcliffe era doar o copilă și, din câte îi spusese, fusese mai degrabă martoră decât participantă la trăsnăile de vacanță ale prietenilor deștepți și frumoși ai fratelui ei. Avusese loc un jaf, o piatră prețioasă de mare valoare fusese furată, iar Frances Brown fusese omorâtă cu această ocazie. Lily Millington, modelul de care se îndrăgostise Edward Radcliffe, dispăruse. Era de așteptat ca rapoartele poliției din vremea aceea să lase de înțeles că ea acționase împreună cu hoțul. Leonard înțelegea că Lucy putea să sufere din pricina asta și să nutrească o imensă părere de

rău, dar nu vedea de ce ar fi fost la mijloc și un sentiment de vinovăție. Nu ea apăsase pe trăgaciul armei care o omorâse pe domnișoara Brown, așa cum nici el nu fusese răspunzător pentru schija care-l ucisese pe Tom.

Dumneata crezi în fantome, domnule Gilbert?

Leonard se gândise mult înainte de a răspunde. *Cred că poți să te pomenști bântuit.* Acum, gândindu-se la sentimentul ei de vinovăție, vizibil, deși irațional, Leonard și-a dat brusc seama ce voise să spună cu asta: că, în ciuda poveștilor populare și a luminilor fantomatice din ferestre despre care-i povestise, ea nu se referea la stafii și năluci. Îl întrebase dacă și Leonard era bântuit de amintirea lui Tom, așa cum era ea obsedată de Edward. Căci recunoscuse în el un suflet înrudit, un tovarăș de suferință, împărtaşind sentimentul de vinovăție al fratelui care a supraviețuit.

Când trecea pe lângă cârciuma *The Swan*, Câine a apărut de undeva și a luat-o gâfâind după el. Leonard a scos o cartolină mică, dreptunghiulară din buzunar și i-a mângâiat marginile roase cu degetul mare. Pe femeia care i-o dăduse o întâlnise la o petrecere, cu mai mulți ani în urmă, pe când mai locuia încă la Londra, în garsoniera de deasupra liniei ferate. Era instalată într-un colț al camerei din fundul casei, la o masă rotundă acoperită cu o față de masă de catifea violet și avea un fel de joc cu o tablă. Înfățișarea ei, cu capul înfășurat într-un turban presărat cu mărgele strălucitoare, l-a făcut să rămână cu ochii holbați. Și mai erau pe deasupra și alți cinci musafiri așezați alături de ea la masă, ținându-se de mână cu toții, cu ochii închiși, ascultând-o bolborosind ceva. Leonard se opri, sprijinit de catul ușii, și-i privea prin fumul gros.

Deodată, femeia a deschis ochii și s-a uitat ținută la el.

— Dumneata de colo, a spus ea, arătându-l cu un deget ca o gheară lungă și roșie, în timp ce lumea de la masă se întorcea spre el să-l vadă mai bine, E cineva aici pentru dumneata!

Nu a luat-o atunci în seamă, dar vorbele ei și privirea pătrunzătoare l-au urmărit mult timp, și mai târziu, când s-a pomenit plecând de la petrecere odată cu ea, s-a oferit să-i ducă geanta mare de pânză de o formă ciudată, căci aveau patru etaje de coborât.

Când au ajuns jos și și-a luat rămas-bun, ea a scos cartea de vizită din buzunar și i-a dat-o.

— Ești rătăcit, i-a spus cu o voce calmă, seacă.

— Cum?

— Ți-ai pierdut drumul.

— Mi-e bine, mulțumesc foarte mult, a răspuns Leonard, pornind pe stradă în jos și îndesând cartolina în buzunar.

Voia să scape de senzația ciudată, neplăcută pe care i-o crease femeia aceea.

— El încearcă să dea de tine, a răsunat în urmă vocea ei, mai tare de data asta.

Doar când a ajuns la următorul felinar și a putut citi ce scria pe cartea de vizită și-a dat seama ce voise să spună.

MADAM MINA WATER
MEDIUM
APARTAMENT 2B
NEAL'S YARD NR. 16
COVENT GARDEN
LONDRA

Curând după asta, i-a povestit lui Kitty despre discuția lui cu Madam Mina. Ea a râs și i-a spus că Londra e plină de tot felul de țicniți care caută să exploateze suferințele oamenilor pentru bani.

— Dar ea știa despre Tom, a insistat el. Știa că am pierdut pe cineva!

— O, Doamne! Uită-te în jurul tău. *Toată lumea* a pierdut pe cineva.

— Dar nu ai văzut cum se uita la mine.

— Cum? Așa? a întrebat ea, încrucișându-și ochii și strâmbându-se, după care a zâmbit, întinzând mâna peste cearșaf să apuce ciorapii aruncați cât colo, pe care i-a azvârlit în glumă spre el.

Leonard i-a dat deoparte. Nu avea chef.

— Mi-a spus că încearcă să dea de mine. Mi-a spus că sunt pierdut.

— Vai, Lenny!

Buna dispoziție îi dispăruse, vocea îi suna obosită.
— Nu suntem oare pierduți cu toții?

Acum, Leonard se întreba cum decursese interviul lui Kitty la Londra. Arăta foarte bine de dimineață când plecase, își făcuse ceva la păr. Îi părea rău că nu-și amintise să-i spună. Kitty brava cu succes, dar Leonard o cunoștea dinainte de război și putea să vadă improvizația.

Pe când trecea pe lângă biserică, a apucat-o pe poteca pustie spre Birchwood Manor, s-a aplecat și a luat un pumn de pietriș de pe marginea drumului. L-a cântărit în palmă după care a lăsat pietricelele să-i curgă printre degetele răsfirate, în timp ce mergea mai departe. Una dintre ele era o bucată de cuarț transparentă, rotundă și foarte netedă, după cum a băgat de seamă în timp ce cădeau.

Prima dată când Leonard s-a culcat cu Kitty a fost într-o noapte blândă de octombrie, în 1916. El se afla acasă în permisie și își petrecuse după-amiaza în salonul mamei sale, bând ceai dintr-o ceașcă de porțelan, în timp ce prietenele mamei discutau aprins, exclamând vehement, ba despre război, ba despre intrigile următorului târg de Crăciun din sat.

S-a auzit o bătaie în ușă și Rose, servitoarea mamei lui, a anunțat sosirea domnișoarei Baker. Kitty venise să aducă o cutie cu flure pentru front și când mama a invitat-o să rămână la ceai, a spus că nu poate: se organiza o petrecere dansantă în sala de festivități a bisericii și ea trebuia să se ocupe de băuturi.

Mama a fost cea care a sugerat că ar fi fost bine ca Leonard să meargă și el la dans. Era ultimul lucru pe care-și închipuise că avea să-l facă în seara aceea, dar orice altceva era mai plăcut decât să rămână în salon, așa că, gândindu-se că prefera vinul fiert decât cherry-ul, a sărit în picioare și a spus:

— Mă duc să-mi iau haina.

În timp ce mergeau pe stradă unul lângă altul, în lumina tot mai pierdută a amurgului, Kitty l-a întrebat despre Tom. Toată lumea îl întreba despre Tom, așa că avea un răspuns deja pregătit.

— Știi și tu cum e el, nimic nu-i stă în cale.

Kitty a zâmbit, iar el s-a întrebat de ce nu-i observase până atunci gropița din obrazul stâng.

În seara aceea a dansat mult. Satul cam ducea lipsă de bărbați și era amuzat (și încântat) să se vadă atât de solicitat. Fete care nu-l băgaseră în seamă până atunci se dădeau în vânt să danseze cu el.

Se făcuse târziu când a zărit-o pe Kitty la teigheaua acoperită cu față de masă de pânză, la marginea ringului de dans. Fusesse ocupată toată seara să servească sendvișuri cu castraveți și prăjituri, și părul începuse să i se desprindă din agrafe. Melodia era tocmai pe sfârșite când i-a surprins privirea și i-a făcut cu mâna, iar Leonard i-a cerut scuze partenerei lui de dans.

— Ei, bine, domnișoară Baker, i-a spus apropiindu-se de ea, a fost un succes răsunător, așa cred!

— Ai dreptate, am adunat mai mulți bani decât am sperat și totul va merge pe front. Singurul lucru de care-mi pare rău e că nu am dansat deloc toată seara.

— Asta e mare păcat, într-adevăr. Și nu ar fi drept să pleci acasă fără să dansezi măcar un foxtrot.

Gropița aceea din obraz a apărut din nou.

În timp ce dansau, îi cuprinsese mijlocul cu mâna și îi simțea moliciunea rochiei, îi vedea lăncișorul de aur de la gât și strălucirea părului.

S-a oferit să o conducă până acasă și au vorbit nestânjeniți. Era bucuroasă că ieșise bine petrecerea, își făcuse multe griji. Era frig și Leonard i-a oferit haina lui.

Kitty l-a întrebat despre front și el și-a dat seama că-i era mai ușor să vorbească despre asta pe întuneric. El vorbea, iar ea asculta și când a terminat ce avea de spus, i-a mărturisit că i se părea un vis urât, acum că se întorsese acasă și se plimba cu ea; Kitty i-a răspuns că nu o să-l mai întrebe nimic despre război. După care au început să depene amintiri de la târgul de Paște din anul 1913, când se cunoscuseră, și Kitty i-a amintit cum au urcat dealul din spatele satului, toți trei — ea, Leonard și Tom — și s-au așezat sprijiniți de stejarul uriaș de unde se vedea toată partea de sud-est a Angliei.

— Și-am spus că putem vedea până departe, în Franța, ți-aduci aminte? a zis Kitty. Și tu m-ai corectat, mi-ai spus: „Acolo nu e Franța, e Guernsey“.

— Ce pedant am fost!

— Ba nu.

— Sigur așa am fost.

— Ei, poate un pic cam snob.

Ea a râs și l-a luat de mână, spunându-i:

— Hai să mergem pe deal, acum!

— Pe întuneric?

— De ce nu?

Au luat-o la fugă spre culmea dealului și Leonard s-a gândit pentru o clipă că era pentru prima dată, după mai bine de un an de zile, când fugea fără să-i fie frică de ceva care să-i amenințe viața, iar gândul acesta și libertatea pe care o simțea îi dădeau avânt.

Pe întuneric, sub copacul din vârful dealului ce străjuia satul, luna argintie îi lumina chipul lui Kitty, iar Leonard a ridicat un deget și i-a atins ușor vârful nasului până la buze. Nu s-a putut abține. Era perfectă, o minunăție.

Nici unul nu a spus vreo vorbă. Cu haina lui încă pe umeri, Kitty a îngenuncheat lângă el și a început să-i desfacă nasturii de la cămașă. Și-a strecurat mâna pe sub ea și i-a lipit-o în dreptul inimii. El i-a cuprins fața în palme, abia atingându-i obrazul cu degetul cel mare, iar ea s-a lăsat mângâiată. A tras-o spre el, s-au sărutat și în momentul acela zarurile au fost aruncate.

După aceea, s-au îmbrăcat pe tăcute și au rămas sub copac. El i-a oferit o țigară și ea a fumat-o, după care i-a spus pe un ton brusc:

— Tom nu trebuie să știe.

Leonard a încuviințat din cap, căci era de la sine înțeles că Tom nu trebuia să știe.

— A fost o greșeală.

— Da.

— Blestematul ăsta de război!

— A fost greșeala mea.

— Nu, nu a ta. Dar eu îl iubesc, Leonard. Întotdeauna l-am iubit.

— Știu.

I-a luat mâna și i-a strâns-o, căci era conștient de asta. Și mai știa că și el îl iubea pe Tom.

S-au mai văzut de două ori până când s-a întors el pe front, dar pe fugă și în prezența altora. Și era ciudat pentru că în acele clipe își dădea seama că era adevărat, că Tom nu trebuia să știe nimic și că ei trebuiau să meargă mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Doar după ce s-a întors pe front, o săptămână mai târziu, și s-a simțit strivit de locul acela, a început să-și frământă mintea, ajungând mereu la aceeași concluzie – o întrebare de copil, mic și amărât, care îl umplea de silă față de sine pe măsură ce prindea contur: de ce i se părea că fratele lui iese întotdeauna în evidență?

Tom a fost unul din primii camarazi pe care i-a văzut când a ajuns din nou în tranșee, chipul lui mânjit de nori luminându-se de zâmbet când și-a dat pe spate cascheta metalică.

După o jumătate de oră, pe când beau împreună o cană de ceai făcut în tranșee, Tom l-a întrebat despre Kitty.

— Am văzut-o o dată sau de două ori.

— Așa mi-a spus și ea în scrisoare. Grozav! Nu-mi închipui că ați discutat ceva special?

— Ce tot spui?

— Ceva intim?

— Nu fi prost! De-abia dacă am schimbat două, trei vorbe!

— Văd că permisia nu te-a ajutat să te mai înseninezi, am vrut doar să spun că eu și Kitty suntem logodiți și o să ne căsătorim, a continuat el neputându-și stăpâni zâmbetul. Eram convinși că n-o să rabde să nu-ți spună. Ne-am promis că nu vom anunța pe nimeni până nu se termină războiul – pe tatăl ei, adică.

Tom era așa de mulțumit de sine, fericit ca un copil, că Leonard nu a putut decât să-l bată zdravăn pe umăr și să-l îmbrățișeze.

— Felicitări, Tom. Mă bucur foarte mult pentru amândoi.

Trei zile mai târziu fratele lui a murit. Ucis de o bucată de schijă. Mort din cauza sângelui pierdut în orele lungi și întunecate după ce l-a lovit schija, căzut acolo, pe „tărâmul nimănui“, în timp ce Leonard îl auzea din tranșee (*Ajută-mă, Lenny, ajută-mă!*). Tot

ce-au mai găsit de pe urma lui – a lui Tom cel de pe zidul grădinii, a lui Tom, marele campion, a lui Tom, băiatul mult iubit – a fost o scrisoare parfumată de la Kitty și un bănuț de argint, vechi și murdar, de doi penny.

Nu, vorbele lui Lucy Radcliffe despre vinovăție și iertare de sine fuseseră spuse cu bună intenție, dar ea se înșelase dacă își închipuise că exista vreo asemănare între ei. Oamenii mai și greșesc, desigur. Dar ei nu semănau defel. Vinovăția față de frații lor nu era la fel.

Kitty a început să-i scrie după moartea lui Tom, pe când el se afla în Franța. Leonard i-a răspuns și, când s-a terminat războiul și el s-a reîntors în Anglia, ea a venit să-l vadă într-o seară în garsoniera lui din Londra. Adusese o sticlă de gin și Leonard a ajutat-o să o golească și au vorbit despre Tom și au plâns amândoi. Când a plecat, Leonard a presupus că asta fusese tot. Totuși, moartea lui Tom i-a legat cumva. Erau ca două corpuri cerești rotindu-se în jurul amintirii lui ca pe o orbită.

La început, Leonard și-a spus că avea grijă de Kitty în locul fratelui său și, dacă nu ar fi existat noaptea aceea din 1916, poate chiar ar fi ajuns să creadă asta cu-adevărat. Adevărul era totuși mult mai complicat și mai puțin onorabil și nu l-a putut ocoli mult timp. Atât el, cât și Kitty știau că trădarea lor din noaptea aceea dusese cumva la moartea lui Tom. Era conștient că nu era ceva logic, dar nu era cu nimic mai puțin adevărat. Lucy Radcliffe avea dreptate: atâta vinovăție nu poate fi suportată la nesfârșit. Trebuiau să-și justifice efectul distrugător al faptelor lor, așa că au căzut de acord – fără prea multă vorbă – să creadă că ceea ce se întâmplase între ei în noaptea aceea pe deal fusese dragoste.

Și au rămas împreună. Uniți de durere și vinovăție. Urând motivul legăturii lor și totuși incapabili să se despartă. Dar el se afla întotdeauna alături de ei: în inelul subțire de aur cu un diamant micuț și frumos pe care Kitty îl purta pe mâna dreaptă, în felul în care-l privea pe Leonard uneori, cu o oarecare surprindere, de parcă ar fi așteptat pe altcineva; el era în fiecare colț

întunecat al fiecărei încăperi, în fiecare particulă a aerului din fiecare zi însorită.

Da, Leonard credea cu siguranță în fantome.

Leonard ajunsese la poarta casei și a intrat. Soarele cobora pe cer și umbrele începuseră să devină tot mai lungi peste pajiște. Aruncându-și privirile spre zidul grădinii din față, s-a oprit brusc. Pe o mică porțiune însorită de iarbă, sub arțarul japonez, a văzut o femeie adormită. Pentru o fracțiune de secundă a crezut că era Kitty, că se hotărâse să nu se mai ducă la Londra până la urmă.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva avea vreo halucinație, dar și-a dat seama că nu era Kitty. Era femeia pe care o văzuse de dimineață pe malul apei, cea din perechea pe care se străduise să o evite.

Acum s-a pomenit că nu mai putea să o ignore. Lângă trupul ei cufundat în somn se afla o pereche de pantofi frumos așezați, iar picioarele ei goale în iarbă i s-au părut lui Leonard, în clipa aceea, cea mai erotică priveliște cu putință. Și-a aprins o țigară. Completa ei lipsă de apărare era ceea ce-l atrăgea, după cum bănuia. Apariția ei aici, azi, în locul acesta.

Pe când o privea, ea s-a trezit și s-a întins, chipul luminându-i-se de o expresie gingașă. Felul în care s-a uitat la casă i-a stârnit o amintire îndepărtată. Puritate, simplitate, dragoste. Îi venea să plângă așa cum nu mai plânse de când era mic. Să plângă pentru toate pierderile și haosul oribil și pentru faptul că-și dădea seama că, oricât de mult și-ar fi dorit, nu se mai putea întoarce în timp ca să împiedice oroarea, că orice ar fi făcut în viață, războiul, moartea fratelui său și toți anii iroșiți de atunci vor face mereu parte din existența lui.

— Vă rog să mă scuzați! a strigat către el, văzându-l. Nu am vrut să intru fără permisiunea dumneavoastră, dar m-am răătăcit! Glasul ei suna ca un clopoțel, pur și nepătat, și lui îi venea să fugă și s-o cuprindă pe după umeri, s-o prevină că viața putea fi brutală, că putea fi nemiloasă, rece și istovitoare.

Voia să-i spună că totul era fără nici un sens, că cei buni mureau prea tineri, fără nici un motiv, că lumea era plină de oameni care

căutau să-i facă rău și că nu era posibil să știi ce te așteaptă după colț sau nici măcar dacă există vreun colț înaintea ta.

Și totuși...

Și așa, cum o privea, în timp ce ea se uita la casă, felul în care frunzele de arțar reflectau lumina soarelui și o răsfărgeau pe chipul femeii i-a săgetat inima făcând-o să-i bubue în piept și și-a dat seama că și el ar fi vrut să-i spună că, printr-o ciudată întorsătură, însăși deșertăciunea vieții o făcea atât de frumoasă, de neobișnuită și de minunată. Că în ciuda sălbăticiiei sale – sau tocmai datorită acestei sălbăticiii – războiul făcuse toate culorile mai strălucitoare. Căci fără întuneric, nimeni n-ar vedea vreodată stelele.

Toate acestea voia să i le spună, dar cuvintele i s-au oprit în gât și nu a putut decât să ridice mâna și să-i facă un semn, un gest prostesc pe care ea nu l-a mai văzut pentru că se uita de-acum într-altă parte.

S-a dus în casă și de la fereastra bucătăriei a privit-o cum își ia geanta și, aruncând o ultima privire zămbitoare către casă, dispare în lumina difuză a soarelui. Nu avea să o mai vadă niciodată, dar ar fi vrut să-i spună că și el se rătăcise. Se rătăcise, dar speranța tot îl mai atinge cu aripa ei din când în când, ca o pasăre care-i ciripea că, dacă făcea câte un pas, ar fi putut totuși să ajungă acasă.

VII

Tata mi-a povestit odată că, atunci când a văzut-o pe mama la fereastra casei ei părintești, a simțit că își trăise toată viața până atunci în semiobscuritate. Când a întâlnit-o pe ea, toate culorile, miresmele, senzațiile pe care i le crea lumea au devenit mai strălucitoare, mai vii, mai adevărate.

Eu eram copil pe-atunci și am luat asta ca pe o poveste – după cum și suna –, dar cuvintele tatei mi-au revenit în minte atunci când l-am întâlnit pe Edward.

Nu a fost dragoste la prima vedere. A pretinde așa ceva înseamnă a-ți bate joc de dragoste.

A fost un presentiment. O senzație inexplicabilă că se întâmplă ceva important. Așa sunt unele momente: strălucesc precum metalul prețios în sita căutătorului de aur.

Eu obișnuiesc să spun că m-am născut de două ori, prima dată la mama și la tata, iar a doua oară când m-am trezit în casa doamnei Mack, deasupra prăvăliei din strada Little White Lion, unde se vindeau păsări și colivii.

Acesta este adevărul. Dar nu pe de-a-ntregul. Căci povestea vieții mele mai are și o a treia parte.

M-am mai născut încă o dată, în fața teatrului regal din Drury Lane, într-o seară caldă din anul 1861, când mai aveam doar o lună de zile până să împlinesc șaptesprezece ani. Aceeași vârstă pe care o avea mama când m-am născut prima dată, într-o noapte înstelată, în casa noastră mică din cartierul Fulham, pe malul Tamisei.

Doamna Mack avusese, desigur, dreptate când spunea că zilele când o făceam pe Fetița Rătăcită și pe Micuța Călătoare erau

numărate și că trebuia gândit un alt plan, făcută o altă costumație și inventat un nou personaj pe care să mi-l însușesc ca pe o a doua piele. Era destul de simplu: foaierul teatrului era aglomerat ca un stup. Rochiile doamnelor erau strălucitoare și bogate, prudența domnilor era înmuiată de whisky și de speranțe, așa că oricine poseda degete abile avea numeroase ocazii de a ușura domnii de posesiunile lor valoroase.

Singura problemă era Martin. Nu mai eram o copilă neexperimentată, dar el nu renunța nici în ruptul capului la rolul de păzitor ce i se atribuise. O tot sâcăia pe doamna Mack și-i împuia capul cu tot felul de grozăvii pe care aș fi putut să le pățesc sau, după cum îl auzisem șoptindu-i când credea că nu sunt atentă, cum că aș fi putut fi împinsă „să mă întorc împotriva lor“, după care a propus un mod de a se băga și el în treaba pe care o făceam eu. Eu am obiectat, spunând că asta ar complica lucrurile, că preferam să lucrez de una singură, dar oriunde mă întorceam dădeam de el, urmărindu-mă cu un aer enervant, ca și cum aș fi fost proprietatea lui.

În seara aceea reușisem să mă descotorosesc de el, totuși. Spectacolul se terminase și eu îmi croisem drum iute prin foaier către o ieșire laterală, ajungând într-o alee care pornea din ușa teatrului. Fusese o seară profitabilă: buzunarul adânc al rochiei mele era plin și eram bucuroasă. Din ultima scrisoare de la tata aflasem că, după numeroase nereușite, afacerea cu ceasuri pe care o pusese pe picioare la New York începea să meargă. Speram că o primăvară cu câștig bun îl va face să-mi îngăduie să iau vaporul spre America. Trecuseră mai bine de nouă ani de când mă lăsase în grija doamnei Mack.

Eram singură pe alee, întrebându-mă dacă să o iau pe scurtătură, pe străduțele înguste, sau să o apuc pe Strandul mai aglomerat ca să mai șterpelesc vreun portofel sau două, și, în acea clipă de nehotărâre, pe aceeași ușă pe care ieșisem și eu, și-a făcut apariția Edward, surprinzându-mă fără masca mea obișnuită.

A fost ca și cum totul s-ar fi limpezit după ridicarea ceții. M-am simțit brusc mai vie, mai plină de speranță, fără a fi surprinsă, totuși, căci cum altfel s-ar fi putut termina noaptea aceea decât cu întâlnirea noastră?

El s-a apropiat de mine și, când a întins mâna să-mi atingă obrazul, mângâierea lui a fost atât de ușoară de parcă aş fi fost una dintre comorile din colecția tatălui lui Joe cel Palid. Ochii lui îi scrutau pe ai mei.

N-aş putea spune cât timp am rămas așa – câte secunde, minute –, timpul îşi ieşise din matcă.

Vraja s-a risipit doar când a apărut Martin și a strigat „Opriți-! Hoțul!“ Eu am clipit și m-am tras la o parte.

Martin s-a pornit să-și facă numărul îndelung exersat, dar pe mine m-a frapat brusc josnicia lui. Nu, am spus eu categoric, omul acesta nu e hoț.

— Nicidecum, într-adevăr, a întărit Edward, era pictor și dorea să-mi picteze portretul.

Martin a început să se bâlbâie, debitând o prostie despre „respectabilitatea“ domnișoarelor, adică a surorii sale, dar Edward nu l-a luat în seamă. Ne-a vorbit despre familia sa, promițând că va veni cu mama lui la mine acasă ca să-mi cunoască părinții, să-i asigure că el era un gentilom cu purtări alese și că asocierea cu el nu mi-ar fi stricat reputația.

Propunerea aceea a venit total pe neașteptate, ideea de părinți și casă părăndu-mi-se atât de ciudată, încât mărturisesc că mi-a plăcut să fiu considerată acel gen de domnișoară a cărei onoare să necesite o astfel de protecție.

Am încuviințat și când, la plecare, m-a întrebat cum mă cheamă, conștientă că Martin era numai ochi și urechi, i-am spus primul nume care mi-a venit în minte.

— Lily, i-am spus, mă numesc Lily Millington.

Dornică să tragă mereu un profit din orice, doamna Mack s-a pus imediat pe treabă. A început pe dată să-și transforme salonul într-un exemplu de rafinament domestic. Una dintre fetele noi, Effie Granger, care avea unsprezece ani, dar părea mai mare, a fost îmbrăcată într-o uniformă alb cu negru de fată în casă, șterpelită de Martin de pe o frânghie de rufe din Chelsea, și i s-a administrat un curs rapid și rudimentar despre cum se servește. Lui Martin și Căpitanului li s-au atribuit rolurile de frate și tată onorabil, iar

doamna Mack s-a transformat în Mama Grijulie Ajunsă la Ananghie cu atâta dăruire încât le-ar fi făcut de rușine până și pe actrițele de la teatrul din Drury Lane.

Când a sosit ziua cea mare, cei mici au fost pitiți în camerele de sus și li s-a poruncit să nu cumva să miște, nici măcar să nu atingă perdelele de dantelă când se uitau curioși pe fereastră, dacă țineau la pielea lor, iar noi, ceilalți, am așteptat jos, emoționați, să sune clopoțelul.

Au fost conduși înăuntru Edward și mama lui, despre care doamna Mack a spus mai târziu că avea înfățișare și maniere continentale. Mama lui nu s-a putut abține să nu arunce o privire curioasă în jur în timp ce-și scotea pălăria. Indiferent ce-ar fi crezut despre „domnul și doamna Millington” și casa lor, fiul îi era mândria și bucuria, în el își pusese toate aspirațiile sale artistice, așa că, dacă el credea că domnișoara Millington era ceea ce ce-i trebuia ca să-și împlinească viziunea artistică, atunci trebuia să o aibă cu orice preț. Și dacă asta însemna să bea ceai din ceainicul unui cuplu ciudat din Covent Garden, atunci era mai mult decât bucuroasă să o facă.

În timpul întâlnirii, am stat la unul din capetele canapelei – un loc rareori oferit mie –, iar Edward la celălalt, iar doamna Mack îmi lauda, pe un ton pe care presupun că și-l închipuia ca fiind cuviincios, bunătatea și virtuțile:

— Și e credincioasă, Lily a mea, și nepătată ca lumina zilei.

— Mă bucur să aud asta, a spus doamna Radcliffe, cu un zâmbet fermecător. Și așa va rămâne. Tatăl răposatului meu soț este contele de Beechworth, iar fiul meu este un gentleman cu purtări dintre cele mei nobile. Aveți cuvântul meu că va avea cea mai mare grijă de fica dumneavoastră, aducându-v-o înapoi exact așa cum a venit.

— Imposibil! a exclamat Căpitanul care fusese instruit să joace rolul de *pater familias* reticent. („Dacă ai vreo îndoială, îi spusese doamna Mack, să bombăni, și orice-ai face, să nu-ți miști piciorul ăla.”)

În cele din urmă mi s-a acordat permisiunea și s-a căzut de acord asupra unui preț care, după cum a declarat doamna Mack, o asigura că virtutea fiicei sale va rămâne intactă.

Și apoi, pe când îmi îngăduiam și eu, în cele din urmă, să ridic privirea spre Edward, s-a decis o dată când să aibă loc prima sedință.

Atelierul lui se afla în grădina mamei sale, în spatele casei din Hampstead, și în prima zi m-a luat de mână ca să mă sprijine pe alea alunecoasă.

— Flori de cireș, a spus el, frumoase, dar serbede.

Eu nu mai avusesem de-a face cu pictori, învățând tot ce știam despre artă din cărțile lui Joe cel Palid și de pe pereții casei tatălui său. Așa că, atunci când Edward mi-a deschis ușa, habar n-aveam la ce să mă aștept.

Era o încăpere mică, cu un covor persan pe jos și un șevalet în fața unui scaun simplu, dar elegant. Acoperișul era de sticlă, iar pereții de lemn vopsit în alb. Pe doi pereți se afla un blat special făcut, cu rafturi dedesubt, pline cu sertare late. Deasupra se aflau borcanele cu pigmenți, sticle cu tot felul de substanțe în ele și vase cu pensule de toate mărimile.

Edward s-a dus mai întâi să aprindă godinul din colțul cel mai îndepărtat al atelierului. Nu voia să răcesc, după cum zicea, iar eu urma să-i spun dacă nu mă simțeam în largul meu. M-a ajutat să-mi scot pelerina și, când mi-a atins ușor gâtul cu degetele, am simțit că-mi ia pielea foc. Mi-a arătat cum să stau pe scaun, iar el avea să facă schițe. Am băgat de seamă că peretele din spate era deja plin de tot felul de desene în creion și peniță.

Aici și acum, în ciudata existență între două lumi pe care o duc, eu pot vedea, dar nu mai pot fi văzută. Înainte nu avusesem habar cât de important era să schimbi priviri: să te uiți în ochii altei ființe omenești. Și nici nu înțelesesem cât de prețios este să ți se ofere șansa de a-ți dărui întreaga atenție altei persoane, fără să-ți fie teamă că vei fi prinsă.

În timp ce Edward mă scruta, îl cercetam și eu.

Am devenit obsedată de atenția lui. Și am învățat și eu, la rândul-mi, ce înseamnă să fii privit. Dacă îmi mișcam bărbia cât de puțin, vedeam cum această mișcare i se reflectă pe chip, cum își strângea ușor ochii în timp ce studia noua așezare a luminii.

Și-am să vă mai spun și altceva: e greu să nu te îndrăgostești de un bărbat chipeș care îți acordă întreaga sa atenție.

În atelier nu avea nici un ceas. Timpul nu exista. Lucrând împreună zi de zi, lumea de dincolo de acei pereți albi dispărea. Era Edward și eram eu, și chiar și aceste bizare limitări au ajuns să se risipească în acea stranie izolare a noastră.

Uneori îmi puneam întrebări despre mine, care veneau așa, de nicăieri, ca să rupă tăcerea adâncă din încăpere, iar eu răspundeam pe cât mă pricepeam, în timp ce el asculta și picta, concentrarea făcând să-i apară o cută subțire între sprâncene. La început am putut să ocolesc adevărul, dar pe măsură ce treceau săptămânile, începeam să mă tem că va putea vedea printre umbrele și înfloriturile mele. Chiar mai mult de-atât, simțeam o nevoie nouă și săcâitoare de a mă dezvălui.

Așa că am îndreptat discuțiile spre subiecte mai sigure, cum ar fi fost arta și știința și lucruri dintr-astea pe care le discutam eu cu Joe cel Palid, despre viață și timp. Întorsătura aceasta l-a surprins, căci a zâmbit, încruntându-se ușor derutat, și s-a oprit din ceea ce făcea, uitându-se îndelung la mine pe deasupra pânzei de pe șevalet. În cele din urmă mi-a mărturisit că aceste subiecte îl interesau foarte mult și pe el, și mi-a povestit despre un eseu pe care-l scrisese de curând despre legătura între locuri și oameni, despre felul în care unele anume erau mai puternice decât altele și vorbeau în prezent despre întâmplări din trecut.

Edward nu se asemena cu nimeni pe care să-l fi cunoscut până atunci. Era imposibil să nu-l asculți când vorbea. Se dăruia pe de-a întregul când făcea, simțea sau exprima ceva. M-am pomenit că mă gândeam la el și când nu eram împreună, amintindu-mi vreun sentiment descris de el, felul în care își dădea capul pe spate și râdea cu poftă de vreo povestioară pe care i-o spuneam și-mi doream să-l mai fac să râdă în felul acela. Și nu-mi mai puteam aduce aminte cum gândeam înainte de a-l cunoaște. Era ca o melodie ce-ți intră în cap și îți schimbă bătaia propriului puls, ca o dorință inexplicabilă care te face să acționezi împotriva voinței tale.

Nu eram niciodată deranjați decât scurt, uneori, de apariția câte unui ceainic fierbinte. Uneori mama lui aducea tava, nerăbdătoare

să arunce o privire peste umăr ca să vadă ce a mai făcut Edward. Alteori venea servitoarea. Și într-o dimineață, cam după o săptămână sau două, când s-a auzit o bătaie în ușă și el a strigat „Intră!”, a pășit în atelier o fată cam de vreo doisprezece ani, ținând tava cu mare grijă.

Părea emoționată, ceea ce m-a făcut să o îndrăgesc pe dată. Nu era frumoasă, dar am dedus hotărâre din felul în care-și ținea bărbia, ceea ce mi-a dat senzația că nu trebuie subestimată. Era și curioasă, pe deasupra, ochii îi fugeau prin cameră, de la Edward la mine și la desenele de pe pereți. Curiozitatea era o trăsătură pe placul meu și care mi s-a părut întotdeauna că e o cerință obligatorie a vieții. Ce scop ar avea cazna de a merge înainte, dacă nu ar fi curiozitatea care să lumineze drumul? Mi-am dat pe dată seama cine putea fi și am avut dreptate.

— Sora mea cea mai mică, a spus Edward zâmbind, Lucy. Și, Lucy, dumneaei e Lilly Millington. „La Belle”.

Îl cunoșteam pe Edward de șase luni când tabloul „La Belle” a fost expus pentru prima dată într-o expoziție la Royal Academy, în noiembrie 1861. Mi se spusese să ajung acolo la ora șapte și doamna Mack se omora să se asigure că aveam o rochie pe măsura ocaziei.

Pentru o femeie cu atâta încredere în sine ca ea, doamna Mack era aproape înduioșător impresionată de celebritate, cu atât mai mult dacă aducea cu ea și perspectiva unui venit constant.

— Asta e, a spus ea încheindu-mi năsturașii de sidef care mergeau de-a lungul spatelui până pe ceafă, joacă-ți bine cărțile, fetiță, și asta ar putea fi începutul a ceva minunat, a urmat ea arătând cu capul spre colecția de *cartes de visite* de pe polița șemineului (ale unor membri ai familiei regale și ale altor persoane distinse și bine-cunoscute). S-ar putea să ajungi și tu ca *ei*.

După cum era de așteptat, Martin nu-i împărtășea entuziasmul. Nu-i plăcea deloc că petrec atât timp pozându-i lui Edward, părând că ia absența mea în timpul zilei drept o insultă personală. Îl auzeam uneori seara plângându-se în salonul doamnei Mack despre scăderea veniturilor și, când acest argument nu reușea s-o

convingă – căci plata primită pentru cât pozam era mai mult decât egală cu ceea ce câștigam din furtișaguri – insista că era „riscant” să stau atât de „aproape de pradă”. Dar în casa de deasupra magazinului de păsări doamna Mack era cocoșul. Fusesem invitată la o expoziție la Royal Academy, unul dintre cele mai strălucitoare și mai importante evenimente ale societății londoneze, așa că am fost expediată, cu Martin după mine.

Acolo am găsit o grămadă de lume, bărbați cu jobenuri negre și lucioase, cu jachete lungi de seară, și femei în rochii de mătase desăvârșite. Privirile lor abia m-au atins pe când îmi croiam drum prin marea densă și caldă. Aerul era încărcat de conversații intense și rapide, întretăiate, din când în când, de râsete ca niște lătrături.

Tocmai începusem să-mi pierd speranța că o să-l mai găsesc pe Edward când mi-a apărut chipul lui dinainte.

— Aici erai! a exclamat. Eu te-am așteptat la cealaltă intrare și nu te-am văzut când ai venit.

Mi-a luat mâna și am simțit că mă năpădește un val de energie fierbinte. Era ceva nou să-l văd așa, în public, după ce petrecusem ultimele șase luni ferecată în atelierul lui. Vorbiserăm despre atâtea lucruri și, de-acum, știam atâtea despre el, și totuși, aici, înconjurat de toți oamenii aceia care râdeau, părea de pe altă lume. Locul acesta nou, cunoscut lui, dar cu totul străin mie, îl făcea să pară altul decât cel pe care-l cunoșteam.

M-a condus prin mulțime la locul unde era atârnat tabloul. În atelier îl mai zărisem câteodată, dar nu eram în nici un fel pregătită să-l văd acolo, pe perete, pus atât de tare în evidență.

— Ce părere ai? m-a întrebat privindu-mă în ochi.

Eu am rămas mută, ceea ce nu-mi stă în fire. Tabloul era extraordinar. Culorile erau vii, iar pielea mea părea luminoasă, caldă, de parcă ai fi putut-o atinge. Mă pictase în centrul pânzei, cu părul căzând vălurit, privind drept înaintea cu o expresie de parcă aș fi dat o asigurare pe care nu mai aveam de gând să o repet. Și totuși, mai era ceva în imaginea aceea. În chipul acela frumos – mult mai frumos decât cel adevărat – Edward surprinsese o vulnerabilitate care făcea ca totul să pară desăvârșit.

Dar incapacitatea mea de a rosti vreo vorbă era legată de ceva de dincolo de imaginea propriu-zisă. „La Belle” era o capsulă a

timpului. Sub trăsăturile acelea de penel și sub culorile fluide, se aflau toate cuvintele și privirile pe care le schimbasem cu Edward, pânza păstra urma fiecărui moment când el a râs, s-a apropiat să-mi atingă fața ca să o întoarcă cu mare grijă mai spre lumină. Cuprindea fiecare gând pe care-l avusese, fiecare moment când mințile noastre se întâlniseră în acel atelier izolat într-un colț al grădinii. În chipul din „La Belle“ sunt ascunse o mie de secrete care, împreună, spun o poveste știută doar de Edward și de mine. A o vedea acolo, atârnată pe perete în încăperea aceea cu străini gălăgioși, era copleșitor.

Cum Edward mai aștepta încă răspunsul meu, am bâiguit:

— E...

— Nu-i așa?! a exclamat el strângându-mi mâna.

Apoi s-a scuzat căci îl zărise pe domnul Ruskin și mi-a spus că se întoarce imediat.

Am rămas să mă uit mai departe la tablou și mi-am dat seama că lângă mine stătea un domn înalt și chipeș.

— Ce părere ai? a întrebat el.

La început am crezut că pe mine mă întreba și mă căzneau să-mi găsesc cuvintele să zic ceva, când am auzit o femeie răspunzând. Se afla de cealaltă parte a lui, era drăguță și minionă, cu un păr de culoarea mierii închise și avea o gură mică.

— Tabloul e minunat, ca de obicei. Mă întreb, totuși, de ce insistă el să-și aleagă modelele din șanț.

— Ei, îl știi și tu pe Edward, a râs el. A avut întotdeauna o fire perversă.

— Ea înjosește tabloul. Uită-te cum se holbează direct la noi, fără nici o rușine, fără nici o distincție... Și ce buze are! Asta i-am spus și domnului Ruskin!

— Și el ce ți-a răspuns?

— Aproape că a fost de acord, deși a zis că presupune că Edward asta a și vrut să scoată în evidență. Ceva despre contrast... inocența scenei și îndrăzneala femeii.

Fiecare fibră din corp mi se răzvrătea sub piele. Ce n-aș fi dat să dispar pe loc! Făcusem o mare greșală mergând acolo, vedeam bine acum. Martin avusese dreptate. Mă lăsasem prinsă de energia

pe care o emana Edward. Îmi îngăduisem să renunț la precauție. Crezusem că eram parteneri egali într-o strădanie comună. Fusesem incredibil de proastă.

Îmi ardeau obrajii de rușine și abia așteptam să scap din acel loc. Mi-am aruncat privirea înapoi să văd cât de iute puteam să ajung la ușă. Încăperea era înțesată de lume, aerul era încărcat de fum de țigară și de parfumuri.

— Lily!

Edward se întorsese, cu fața încinsă de emoție. Dar mi-a văzut chipul și s-a mirat:

— Ce-ai pățit?

— Aici erai, Edward? a spus bărbatul cel înalt și chipeș. Mă întrebam unde ai dispărut, tocmai admiram „La Belle“.

Edward mi-a aruncat o privire încurajatoare, după care a răspuns zâmbetului larg al prietenului său, care-l bătea acum pe umăr. M-a luat ușurel pe după mijloc și m-a împins în față.

— Lily Millington, mi-a spus, el este bunul meu prieten, Thurston Holmes, din Frăția Magenta.

Thurston mi-a luat mâna și abia a atins-o cu buzele.

— Deci, dumneaei este faimoasa Lily Millington, despre care am auzit atâtea!

Privirile ni s-au întâlnit și am citit în ochii lui o curiozitate vădită. Nu degeaba crescusem pe străduțele întunecoase din Covent Garden și pe potecile umede din jurul Tamisei. Învățasem să recunosc genul acela de privire.

— E o plăcere să vă cunosc în cele din urmă. Era și timpul să vă scoată la iveală, să ne bucurăm și noi de dumneavoastră.

Femeia cu părul de culoarea mierii de lângă el a întins o mână rece și a spus:

— Mă văd nevoită să mă prezint de una singură. Eu sunt domnișoara Frances Brown, viitoarea doamnă Radcliffe.

De îndată ce l-am văzut pe Edward prins într-o discuție cu un alt oaspete, am bălbâit o scuză oarecare, adresată nimănui anume, și m-am retras, croindu-mi drum prin mulțime până la ușă.

A fost o ușurare să mă văd scăpată de acolo, însă, pe când mă strecuram afară în vălurile întunecate ale nopții reci, nu am putut

să nu-mi dau seama că pășisem dincolo de ceva mai însemnat decât un prag. Lăsasem în urmă lumea ademenitoare a creației și a luminii și mă reîntorceam acum la cărările întunecate și dezolante ale trecutului meu.

Mă afluam tocmai pe o astfel de străduță, nutriend chiar gândurile de mai sus, când am simțit că mă apucă cineva strâns de mână. M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe Martin, care stătuse toată seara la pândă în Trafalgar Square, dar era Thurston Holmes, prietenul lui Edward întâlnit la expoziție. Auzeam zgomotul de pe Strand, dar în afară de un vagabond căzut pe marginea drumului, eram singuri.

— Domnișoară Millington, ați plecat atât de repede, că m-am temut că nu vă simțiți bine.

— Sunt bine, mulțumesc. Era cald înăuntru, aveam nevoie de aer.

— Poate deveni copleșitor, bănuiesc, atunci când nu ești obișnuit să ți se dea atâta atenție. Dar mă tem că nu e un loc nimerit pentru o domnișoară singură. Noaptea sunt tot felul de pericole.

— Vă mulțumesc pentru grijă.

— Poate aș putea să vă duc undeva să ne reîmprospătăm forțele. Eu locuiesc prin preajmă și am o proprietăreașă foarte înțeleghătoare.

Mi-am dat pe loc seama ce fel de reîmprospătare dorea.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să vă mai rețin.

Atunci s-a apropiat și mai mult de mine și mi-a cuprins talia cu o mână, mângâindu-mi spatele și trăgându-mă spre el. Cu cealaltă mână a scos două monede de aur din buzunar și le-a ridicat cu două degete, arătându-mi-le:

— Promit că o să merite.

— Așa cum v-am mai spus, domnule Holmes, am continuat eu, privindu-l țintă în ochi, aș prefera să stau la aer curat.

— Cum doriți, a răspuns el, ridicându-și jobenul și înclinând iute capul. Noapte bună, domnișoară Millington. Până data viitoare.

Întâlnirea aceasta a fost neplăcută, dar eu aveam lucruri mai importante în minte. Nu voiam încă să mă întorc la doamna Mack așa că, grijulie să nu-i atrag atenția lui Martin, m-am dus în schimb în singurul loc care mi-a venit în minte atunci.

Dacă Joe cel Palid a fost uimit să mă vadă, reacția lui a fost stăpânită: a pus semnul de carte între pagini și a închis-o. Îi vorbisem cu multă nerăbdare despre vernisajul tabloului și acum era pregătit să audă despre triumful meu. Dar, de îndată ce am deschis gura să vorbesc, am început să plâng – eu care nu mai plânsesem din acea primă dimineață când mă trezisem în casa doamnei Mack fără tata.

— Ce ai? a întrebat el speriat. Ce s-a întâmplat? Ți-a făcut cineva vreun rău?

I-am răspuns că nu era nimic de felul acesta, că nu știam nici eu de ce plâng.

— Atunci trebuie să o iei de la capăt și să-mi descrii tot ce s-a întâmplat. Așa poate că am să fiu eu în stare să-ți spun de ce plângi.

Și chiar asta am făcut. I-am povestit mai întâi despre tablou: cum am stat dinaintea lui și m-am simțit intimidată. Imaginea pe care o crease Edward în atelierul lui cu tavan de sticlă reprezenta mult mai mult decât eram eu. Era strălucitoare, dădea deoparte toate grijile mărunte ale vieții de toate zilele, surprindea vulnerabilitatea și speranța femeii, dincolo de artificiu.

— Atunci plângi pentru că te-a copleșit frumusețea acelei opere de artă.

Am negat vehement scuturând din cap pentru că știam că nu era asta. I-am povestit apoi despre bărbatul chipeș care venise să stea lângă mine și despre femeia drăguță cu părul de culoarea mierii și gura ei mică și despre ceea ce spusese despre mine și cum răsese amândoi.

Joe cel Palid a oftat și apoi a încuviințat din cap.

— Plângi pentru că femeia aceea a spus lucruri urâte despre tine.

Am scuturat din nou din cap, căci nu-mi pășase niciodată de părerea celor pe care nu-i cunoșteam.

I-am spus că, în timp ce-i ascultam, îmi dădeam seama tot mai mult cât de stridentă era rochia de care îmi făcuse rost doamna Mack. Că la început crezusem că era nemaipomenită – din catifea de mătase șanjantă, cu o dantelă fină în jurul decolteului –, dar că-mi dădusem brusc seama că era vulgară și prea țipătoare.

— Știu că nu plângi pentru că ți-ai fi dorit o altă rochie, a urmat Joe cel Palid încruntându-se.

Am fost de acord cu el că nu rochia era pricina, că, în încăperea aceea mi-am dat seama că *eu însămi* eram vulgară și țipătoare și m-am simțit năpădită de furie la adresa lui Edward. Eu avusesem încredere în el, iar el mă trădase, nu-i așa? Mă făcuse să mă simt în largul meu în preajma lui, în lumea lui, mă măgulise cu atenția lui — ochii aceia ocrotitori, adânci și negri, încordarea obrazului său atunci când se concentra, mica urmă de neajutorare, căci cu siguranță nu erau toate rodul imaginației mele — doar ca să mă facă de râs într-o încăpere plină de oameni care nu erau ca mine, care își dădeau seama pe loc că eu nu eram ca ei. Mă invitasă să particip și eu — ca oaspete al lui, am crezut eu. Ei bine, mă înșelasem. *Sigur*, exista o logodnică, femeia aceea drăguță cu trăsături fine și haine frumoase. Ar fi trebuit să-mi spună, să-mi dea timp să mă pregătesc, să merg acolo cum se cuvenea. Mă păcălise și nu voiam să-l mai văd niciodată.

Joe cel Palid mă privea cu tristețe și tandrețe și știam ce avea să spună. Că îl acuzam pe nedrept. Că eu fusesem o proastă și că greșeala îmi aparținea doar mie, căci Edward nu-mi datora nimic. Eu fusesem angajată și plătită ca să fac o treabă: să-i pozez pentru un tablou pe care voia să-l expună la Royal Academy.

Dar Joe cel Palid nu a spus nimic din toate acestea. M-a cuprins, în schimb, în brațe și mi-a spus:

— Biata mea Birdie! Plângi pentru că ești îndrăgostită.

După ce am plecat de la Joe cel Palid, am luat-o repede pe străzile întunecate din Covent Garden, înșesate de bărbați rotofei care ieșeau din cârciumi de unde răsunau cântece de bețivi, amestecate cu fum de țigară, cu miasme de animale și fructe putrede.

Rochia mi se târaia pe pietrele din pavaj și, când am ajuns la colțul străzii Little White Lion, mi-am ridicat privirea la cer și am zărit o lună tulbure printre clădiri, dar nu și stelele, căci le ascundea ceața groasă a Londrei. Am intrat pe ușa din față a magazinului de păsări și colivii, cu grijă să nu trezesc creaturile înaripate care dormeau sub huse, și am luat-o pe scări în vârful picioarelor.

Când am trecut prin fața ușii de la bucătărie s-a auzit o voce din întuneric:

— Ei, ia te uită ce ne-a adus pisica!

L-am văzut apoi pe Martin așezat la masă, cu o sticlă de gin dinainte. Pe fereastră intra o rază palidă de lună și o parte a chipului îi era ascunsă în umbră.

— Te crezi deșteaptă tare, nu? Crezi că m-ai tras în piept? Mi-am pierdut noaptea stând după tine. Nu am putut să „lucrez“ la teatru de unul singur, așa că mi-am pierdut timpul sub afurisita de Columnă a lui Nelson, cu ochii la filfizonii care umblă de colo-colo. Și-acum ce-o să le spun lu' mama și lu' Căpitanu' când o să mă întrebe de ce n-am adus acasă tainul ce l-am promis? Ai?

— Dar eu nu ți-am cerut să mă aștepți, Martin, și mi-ar plăcea să nu mai faci asta niciodată.

— Vai, *ți-ar plăcea*, nu-i așa? a râs el spart. Te cred și eu că ți-ar plăcea! Păi nu ești acum o cuconiță de-adevăratelea?

Brusc și-a dat scaunul la o parte și a pornit-o spre mine. M-a luat de bărbie și i-am simțit răsuflarea caldă pe gât când mi-a zis:

— Știi care a fost primul lucru pe care mi l-a spus mama când ai venit tu la noi? M-a trimis sus unde dormeai și mi-a zis: „Du-te și uită-te la surioara ta cea nouă și drăguță, Martin. O să aibă nevoie să stai cu ochii pe ea. Ascultă-mă pe mine, o să trebuiască să o păzim serios“. Și a avut dreptate. Las' că văd eu cum se uită ăia la tine! Știu eu la ce se gândesc!

Eram prea obosită pentru o ceartă mărunță în legătură cu un lucru pentru care ne certaserăm până atunci de nenumărate ori. De-abia așteptam să merg sus și să fiu singură în camera mea, ca să mă pot gândi la ceea ce-mi spusese Joe cel Palid. Martin rânjea la mine, iar eu mă simțeam dezgustată, dar în același timp îmi era și milă de el, căci era un om a cărui paletă era lipsită de culori. Hotarele vieții sale fuseseră înguste de la naștere și nu i se lărgiseră niciodată. Și în timp ce continua să-mi strângă bărbia între degete, i-am spus încetisor:

— N-ai de ce să-ți mai faci griji, Martin, tabloul s-a terminat acum. M-am întors acasă. Totul a revenit la normal.

Probabil că se aștepta să mă iau cu el la ceartă, căci a înghițit ceea ce se pregătise să-mi spună mai departe. A clipit încet și apoi a încuviințat din cap.

— Ei, bine! Să nu uiți, să nu uiți că tu ești de-a noastră, de aici. Nu ești de-a lor, indiferent ce ți-ar spune mama când îi curg balele după aurul artiștilor. Asta e așa, de paradă, ai înțeles? O să te frigi dacă uiți asta și nimeni n-o să fie vinovat, în afară de tine!

Mi-a dat drumul în cele din urmă și eu m-am forțat să zâmbesc. Dar, pe când mă întorceam să plec, m-a apucat de încheietura mâinii, răsucindu-mă spre el.

— Arăți bine în rochia asta. Te-ai făcut o femeie frumoasă de-acum. Ai crescut mare.

Suna a amenințare și-mi închipuiam că o tânără acostată pe stradă în felul acela ar fi putut să simtă groaza cuprinzând-o când ar fi dat cu ochii de privirea lui fixă, de buzele lui răsfrânte, de intențiile lui abia mascate și nu ar fi fost nici o mirare dacă ar fi reacționat pe măsură. Dar eu îl cunoșteam pe Martin de mult timp. Cât timp mama lui era în viață, el nu ar fi îndrăznit să-mi facă vreun rău. Căci eu eram prea prețioasă pentru „afacerile” ei. Așa că i-am spus:

— Sunt obosită, Martin. Este foarte târziu. Am o mulțime de lucruri de făcut mâine și trebuie să mă culc acum. Mama n-o să vrea să fim obosiți mâine. Vrea să ne facem treaba ca lumea.

Cum am pomenit-o pe maică-sa și-a slăbit strânsoarea și am profitat de ocazie și m-am smuls din mâna lui, fugind în sus pe scări. Nici nu am mai aprins lumânarea de seu, ci mi-am scos imediat rochia de catifea și când am agățat-o în cuiul de pe ușă am avut grijă să-i întind poalele în așa fel încât să acopere gaura cheii.

Nu am dormit toată noaptea, răsucind în minte tot ce-mi spusese Joe cel Palid și retrăind fiecare clipă petrecută cu Edward în atelierul său.

— Dar te iubește și el? mă întrebase Joe.

— Nu cred, îi răspusesem eu, căci e logodit.

— Îl cunoști de câteva luni, de-acum, zisese el, zâmbind răbdător. Ai vorbit cu el de atâtea ori. Ți-a povestit despre viața lui, despre iubirile lui, despre pasiunile și preocupările lui. Și totuși, doar astă-seară ai aflat că este logodit și urmează să se căsătorească.

— Da.

— Birdie, dacă eu aş fi logodit cu o femeie pe care să o iubesc, atunci aş vorbi tuturor despre ea, până şi omului care împrăştie nisip pe jos când ninge. I-aş pomeni numele oricui ar fi dispus să mă asculte pe partea aceasta a pământului. Nu-ţi pot spune cu siguranţă ce simte el pentru tine, dar pot să te asigur că nu o iubeşte pe femeia pe care ai întâlnit-o tu în seara asta.

Nu mult după ce s-a luminat de ziuă am auzit o bătaie în uşa de la intrare. Străzile din Covent Garden erau deja pline de căruţe şi roabe şi femei cu coşuri cu fructe pe cap care se îndreptau târâş spre piaţă, şi mi-am închipuit că era paznicul de noapte. El avea o înţelegere cu doamna Mack, în aşa fel încât atunci când îşi făcea rondul zilnic pe stradă, bătându-şi zornăitoarea din jumătate în jumătate de oră, ca lumea să ştie cât e ceasul, să bată şi la uşa noastră ca să ştim să ne sculăm.

Zgomotul era mai uşor ca de obicei, aşa că, atunci când s-a mai auzit încă o dată, m-am ridicat din pat şi am dat perdeaua la o parte ca să mă uit jos, în stradă.

La uşă nu era paznicul cu mantaua şi pălăria lui pleoştită, ci Edward îmbrăcat încă cu haina şi eşarfa din seara de dinainte. Mi-a sărit inima din piept şi, după o scurtă şovăire, am deschis fereastra şi i-am strigat pe înfundate:

— Ce faci aici?

El s-a dat înapoi, uitându-se în sus să vadă de unde se auzea vocea mea, şi era cât pe ce să fie lovit de un cărucior cu flori împins pe stradă.

— Lily! m-a strigat el, cu chipul înseninat când a dat cu ochii de mine. Vino jos, Lily!

— Ce cauţi aici?

— Vino jos, trebuie să vorbesc cu tine.

— Dar nici n-a răsărit bine soarele.

— Văd şi eu, dar nu-l pot face să răsară mai iute. Am stat aici toată noaptea. Am băut cafea de la taraba aia de la colţ mai mult decât poate înghiţi un om, dar nu mai pot să aştept. Vino jos Lily, a urmat el, punându-şi o mână pe inimă, că dacă nu, o să fiu nevoit să urc eu la tine!

Am încuviințat din cap și am început să mă îmbrac, cu mâinile tremurând de nerăbdare, încât nu nimeream nasturii și mi-am făcut și o gaură în ciorap. Nu am mai avut timp să-mi așez părul sau să-l prind cu agrafe. Am luat-o repede pe scări, ca să ajung la el înaintea oricui altcineva.

Am tras zăvorul și am deschis ușa și, în clipa aceea, pe când ne aflam unul în fața celuilalt, despărțiți de prag, mi-am dat seama că ceea ce-mi spusese Joe cel Palid era adevărat. Aveam atâtea să-i spun! Despre tata și doamna Mack, despre Fetița Rătăcită și Joe cel Palid. Voiam să-i spun că îl iubesc și că tot ce se întâmplase până atunci fusese doar ca un desen în creion, abia schițat și fără culoare, în așteptarea întâlnirii noastre. Voiam să-i spun numele meu adevărat.

Dar erau prea multe cuvinte de căutat și nici nu știam de unde să încep, iar doamna Mack a apărut în spatele meu cu capotul legat strâmb peste talia ei generoasă, cu obrazul încă boțit de somn.

— Ce se întâmplă? Ce Dumnezeu faceți aici la ora asta?

— Bună dimineața, doamnă Millington, a spus Edward, vă rog să mă scuzați că vă deranjez.

— Nici nu s-a luminat bine de ziuă!

— Știu asta, doamnă Millington, dar este ceva urgent. Trebuie să vă mărturisesc adâncă mea admirație pentru fiica dumneavoastră. Tabloul „La Belle” s-a vândut astă-noapte și vreau să vă rog să o pictez din nou pe domnișoara Millington.

— Mi-e teamă că nu mă pot lipsi de ea, s-a smiorcăit doamna Mack. Am nevoie de fiica mea. Fără ea sunt nevoită să o plătesc pe servitoare ca să muncească în plus și, deși sunt o doamnă onorabilă, domnule Radcliffe, nu sunt avută de loc.

— O să mă asigur că vă voi acoperi pierderea, doamnă Millington. Tabloul pe care o să-l fac s-ar putea să dureze mai mult. Așa că vă propun să o plătesc pe fiica dumneavoastră de două ori mai mult ca data trecută.

— De două ori?

— Dacă vi se pare acceptabil.

Doamna Mack nu era dintr-aceia care să refuze vreun ban, dar nimeni nu o întrecea când venea vorba de târguială.

— Nu cred că-mi convine. Nu, nu-mi convine de loc. Poate dacă v-ați gândi să oferiți de trei ori mai mult...

Martin venise și el jos și urmărea ce se întâmpla de pe coridorul întunecat ce ducea în prăvălie.

— Doamnă Millington, a continuat Edward, cu ochii ținți la mine, fiica dumneavoastră este muza mea, destinul meu. Am să vă plătesc oricât considerați dumneavoastră.

— Bine atunci. Dați de patru ori mai mult și-atunci facem târgul.

— De acord!

A îndrăznit să-mi arunce un zâmbet și m-a întrebat:

— Ai nevoie să-ți iei ceva de-aici?

— Nu.

Mi-am luat rămas-bun de la doamna Mack și el m-a prins de mână și am pornit-o spre nord, pe străzile din Seven Dials. La început nu am vorbit, dar ceva s-a schimbat între noi. Mai bine spus, ceva ce existase între noi tot timpul a ieșit la iveală.

Pe când ieșeam din Covent Garden și Edward s-a întors să mă privească, am știut că nu mai era cale de întoarcere.

Jack s-a reîntors și totul pare neschimbat, dar trecutul este învăluitoare și risc să mă pierd în el toată noaptea.

O, cât de bine mi-amintesc dragostea!

A trecut mult de când Jack a plecat cu aparatul de fotografiat, copleșit de melancolie. Acum s-a lăsat amurgul și zgometele violacee ale nopții ne învăluie.

În casa de fermentat malțul, el și-a legat aparatul de fotografiat la computer și fotografiile se transferă cu viteză. Le pot vedea pe toate. A fost harnic: din nou cimitirul, pădurea, poiana, răspântia din sat, altele care sunt numai suprafețe colorate, fără un subiect anume. Bag de seamă că nu e nici una cu râul.

A deschis dușul, hainele îi sunt grămadă pe podea, baia se umple de abur. Îmi închipui că începe să se gândească la cină de-acum.

Totuși, nu se duce direct în bucătărie. După ce-și termină dușul, cu prosopul înfășurat peste mijloc, își ia telefonul și-l răsuște de câteva ori, gândindu-se. Eu îl urmăresc de la capătul patului,

întrebându-mă dacă o să o dezamăgească pe Rosalind Wheeler cu raportul său despre ascunzătoare și diamantul dispărut.

Cu un oftat care-i face umerii să coboare cu câțiva centimetri, începe să formeze un număr și apoi așteaptă cu telefonul la ureche. Își atinge buzele cu degetul, un gest nervos care-i trădează preocuparea.

— Sarah, eu sunt!

O, ce bine! Mult mai bine decât un raport de activitate.

— Ascultă-mă, nu ai avut dreptate ieri, n-o să mă răzgândesc. N-o să plec întorcând spatele. Vreau să le cunosc – am *nevoie* să le cunosc.

Pe ele, pe fete, pe cele două gemene, ale lui și ale lui Sarah. (Uite cum s-a schimbat lumea! Pe vremea mea, femeia era cea ruptă de copiii ei dacă îndrăzneala să se despartă de tatăl lor.)

Acum vorbește Sarah și îi reamintește, fără îndoială, că a fi părinte nu înseamnă să ții seama de *nevoile tale*, căci el îi răspunde:

— Știu. Nu asta am vrut să spun. Eu cred că și ele au nevoie de mine. Au nevoie de un tată, Sar, sau vor avea nevoie, într-o bună zi.

Iarăși tăcere. Și din vocea ridicată, care se aude clar de la capătul celălalt chiar până la mine; ea nu este de acord.

— Da, spune el, da, știu că am fost un soț groaznic... da, ai dreptate, e vina mea. Dar a trecut destul timp, Sar. Șapte ani. Eu m-am schimbat cu totul, până și celulele din mine... nu, nu încerc să fac pe nostimul, vorbesc serios. M-am schimbat. Am chiar și o nouă pasiune. Îți mai aduci aminte de aparatul ăla vechi de fotografiat...?

Ea vorbește din nou și el încuviințează din cap, scoțând din când în când sunete în semn că ascultă, cu ochii în tavan, acolo unde se termină peretele, urmărindu-i linia cu privirea, așteptând ca ea să termine.

Pare că i-a mai scăzut entuziasmul și continuă:

— Uite, Sar, îți cer doar să-mi mai dai o șansă. Să le văd din când în când, să le duc la Legoland sau la Harry Potter World, sau oriunde vor ele să meargă. Poți să pui orice condiții dorești. Nu vreau decât o șansă.

Convorbirea se încheie fără vreo decizie. Azvârle telefonul pe pat și-și freacă ceafa, după care se îndreaptă încet către baie și ia fotografia fetelor.

Tare mai suntem la fel noi doi în seara asta. Despărțiți amândoi de cei pe care îi iubim, înotând prin amintiri, căutând rezolvări.

Toate ființele omenești tânjesec după o legătură, chiar și cele mai timide: este înspăimântător să se gândească că sunt singure. Lumea, universul, existența sunt mult prea mari. Slavă Domnului că nu-și dau seama că sunt și mai copleșitoare decât cred ele. Uneori mă gândesc la Lucy și mă întreb cum ar fi văzut ea toate astea.

În bucătărioară, Jack mănâncă direct din conservă un fel de fiertură de fasole. Nici măcar nu încearcă să o încălzească. Și când sună din nou telefonul, se repede să vadă cine este, dar se arată dezamăgit și nu răspunde.

Toți cei de care mă simt atrasă au o poveste.

Fiecare e diferit de cel de dinainte, dar este ceva în inima fiecăruia oaspete – o pierdere care-i unește pe toți. Am ajuns să înțeleg că pierderea lasă un gol în suflet și orice gol tinde să se umple. Asta e legea firească a lumii.

Și aceștia sunt cei predispuși să mă audă... și, uneori, când am noroc, câte unul îmi mai și răspunde.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Vara, 1940

Au găsit chibriturile într-o veche cutie verde de tinichea pe un raft de după sobă. Freddy a fost cel care le-a ochit, țopăind de pe un picior pe altul foarte încântat, declarându-se învingător. Acest exces de bucurie l-a făcut pe Tip să izbucnească din nou în lacrimi de necaz, iar Juliet a tras o înjurătură în gând, în timp ce se căznea să aprindă arzătorul de sub ceainic.

— Ei haide, a spus ea în timp ce ultimul chibrit se aprindea în fine, a trecut, Tippy, scumpule! Nu face nimic.

S-a întors apoi spre Freddy, care mai jubila încă.

— Las-o baltă, Roșcovanule. Tu ai cu patru ani mai mult ca el.

Freddy continua să țopăie fără să se sinchisească nici un pic, în timp ce Juliet îi ștergea obrazii lui Tip.

— Vreau acasă, a spus Tip.

Juliet a deschis gura să-i răspundă, dar Beatrice i-a luat-o înainte:

— Da, dar nu ai cum, a strigat ea din camera cealaltă. Pentru că nu a mai rămas nimic. Nu mai avem nici o „casă“.

Juliet abia își mai putea stăpâni firea mult încercată. Tot drumul de la Londra încoace fusese destul de veselă, dar se părea că avea nevoie de și mai multă voioșie. Trebuia să mai amâne corectarea obrăzniciei fiicei ei adolescente – care apăruse cu cel puțin un an mai devreme, nu-i așa? S-a aplecat spre fața îngrijorător de pătată a lui Tip, dându-și seama îngrozită cât de rapid respira și cât de mici îi erau umerii, ca la păsărele.

— Haide, vino să mă ajuți să pregătesc cina, i-a spus. Dacă o să cauți bine, s-ar putea să-ți găsești chiar și o bucățiță de ciocolată.

Coșul cu merinde oferite în semn de bun venit fusese un gest frumos. I-l dăruise doamna Hammett, soția cârciumarului. O pâine proaspătă, o bucată de brânză și una de unt, căpșune și agrișe împachetate în tifon, niște lapte gras și dedesubt – ce bucurie! – o mică tableță de ciocolată.

În timp ce Tip și-a luat bucățița de ciocolată și s-a dus să-și lingă rănilor într-un colț, mai liniștit, ca o pisică de pripas, Juliet a făcut niște sendvișuri cu brânză pentru toată lumea. Nu se pricepuse niciodată la bucătăreală – când l-a cunoscut pe Alan, știa doar să fiarbă ouă, iar în anii următori nu a mai adăugat prea multe la lista de bucate –, dar făcutul sendvișurilor era oarecum terapeutic: tăiai pâinea, întindeai untul, așezai brânza, o luai de la capăt.

Și în timp ce făcea asta, și-a aruncat privirea la cartolina scrisă de mână care se afla în coș: scrisul regulat al doamnei Hammett, care le ura bun venit și îi invita la masă la cârciuma *The Swan* din sat, vineri seara. Bea fusese cea care scosese cartolina din plic și era atât de încântată de ideea de a vedea locul unde își petrecuseră părinții ei luna de miere, încât ar fi fost lipsit de înțelepciune să refuze. Totuși, era ciudat să se întoarcă acolo, mai ales fără Alan. Trecuseră doisprezece ani de când stătuseră în cămăruța aceea cu tapetul dungat, deschis la culoare, cu geamurile cu vitralii ce dădeau spre câmpuri până departe, la râu. Pe polița șemineului se afla o vază ciobită cu câteva flori frumoase de ciuline și, din câte își amintea, câteva fire de orz sălbatic care umpleau încăperea cu o mireasmă ca de cocos.

Ceainicul a început să șuiere și Juliet i-a strigat lui Bea să lase flautul și să facă ceaiul.

După ceva găfâieli și bufnituri, a apărut în cele din urmă și un ceainic plin pe masa unde restul familiei se adunase să mănânce sendvișurile.

Juliet era obosită. Toți erau istoviți. Își petrecuseră toată ziua într-un tren înțesat de oameni, care abia se târa spre vest. Mâncarea li se terminase înainte de a ajunge la Reading și călătoria a fost extrem de lungă după aceea.

Bietul Tip avea, micuțul de el, pungi adânci și negre sub ochi, și abia se atinsese de sendviș. Stătea gârbovit, cu obrazul sprijinit în pumn.

Juliet se afla suficient de aproape ca să-i poată mirosi creștetul cald de copil.

— Tragi de timp, Tippy?

El a dat să răspundă, dar a căscat în loc să vorbească.

— Nu mai bine tragi tu la somn?

El a încuviințat încet din cap, iar bretonul tăiat drept i s-a mișcat pe frunte ca o perdea.

— Haide atunci, a spus Juliet. Să mergem la culcare!

A adormit înainte să apuce să descrie grădina din poveste. Se aflau încă pe potecă, înainte de a ajunge la poartă, când l-a simțit lăsându-se cu toată greutatea pe ea și și-a dat seama că adormise.

Și-a îngăduit și ea să închidă ochii, potrivit și ritmul respirației cu al lui, bucurându-se de trupul lui mic și cald, de simpla lui prezență, de răsuflarea lui sacadată gâdilându-i obrazul.

Pe fereastra deschisă pătrundea o adiere ușoară și ar fi putut ațipi și ea dacă nu ar fi fost trezită din când în când de râsetele vesele și de bufniturile zgomotoase care se auzeau de jos. Juliet s-a străduit să nu le ia în seamă până când distracția s-a transformat, după cum era de așteptat, într-o ceartă între frați și s-a văzut nevoită să se desprindă de Tip și să se ducă înapoi, jos în bucătărie. După ce i-a trimis pe cei doi copii mai mari la culcare, rămasă în fine singură, a putut să evalueze situația.

Cei de la Asociația Istoricilor de Artă îi dăduseră cheia, părând că se scuză și se apără în același timp. Casa nu fusese locuită de cel puțin un an de zile, dacă nu cumva de când începuse războiul. Se străduiseră să facă curățenie, dar rămăseseră destule semne grăitoare. De exemplu, pe gura șemineului se vedea o grămadă de frunze care răzbăteau de pe coș, iar zgomotele auzite din hăul lui întunecat când a tras de niște mlădițe dovedeau clar că se afla o vietate acolo. Dar cum era încă vară, Juliet s-a gândit că asta nu va fi o problemă decât mai târziu. Pe lângă asta, așa cum perorase omul de la Asociație când țâșnise o rândunică din cămară, era vreme de război și nu se cădea să facă tărăboi pentru atâta lucru.

La etaj, baia era modest dotată, dar urmele de pe cadă puteau fi curățate, ca și mucegaiul de pe dalele pardoselii. Doamna

Hammett îi spusese la telefon că, deși bătrâna proprietăreasă ținuse foarte mult la casă, nu avusese mijloacele de a o întreține în ultima vreme. Și fusese „foarte pretențioasă în alegerea chiriașilor“, așa că mult timp casa stătuse nelocuită. Da, îi aștepta ceva treabă de făcut, asta era sigur, dar le va prinde bine să aibă o ocupație. Copiii vor fi încurajați să se simtă acasă, vor avea sentimentul că locul le aparține.

Acum dormeau cu toții, în ciuda amurgului încă luminos de vară, și Juliet s-a sprijinit de canatul ușii dormitorului celui mare din spatele casei. Încruntarea apărută cu câteva luni în urmă pe chipul lui Bea dispăruse. Brațele ei lungi și subțiri stăteau întinse peste cearșaf. Când o născuse, moașa îi desfăcuse mâinile și picioarele și declarase că o să iasă o alergătoare din ea, dar lui Juliet i-a fost suficientă o singură privire la degetele ei fine și palide – pur și simplu perfecte – ca să-și dea seama că fiica ei va fi muziciană.

Și-a amintit brusc cum mergeau ele două ținându-se de mână, traversând Russell Square. La patru ani, Bea vorbea foarte convingătoare, cu ochii măriți și chipul transfigurat, în timp ce făcea sărituri elegante, ca o căprioară, ca să poată ține pasul cu ea. Fusese un copil minunat – entuziastă și fermecătoare, tăcută, dar nu sfioasă. Străina aceasta înverșunată care-i luase locul era de nerecunoscut.

Spre deosebire de ea, Freddy era liniștitor de obișnuit. Pieptul lat îi era dezgolit, și-și azvârlise cămașa pe jos, întoarsă pe dos. Stătea cu picioarele depărtate, de parcă s-ar fi luptat cu cearcefurile. Nu avea nici un rost să i le îndrepte și nici nu a încercat. Spre deosebire de Bea, el fusese stacojiu și îndesat la naștere.

— Doamne Dumnezeule, a exclamat Alan, uitându-se uimit la mogâldeța din brațele lui Juliet, ai făcut un omuleț stacojiu, un omuleț roșu foarte supărat!

De-atunci lui Freddy i-au spus Roșcovanul. Ardoarea nu i-a scăzut deloc. Își arăta sentimentele de îndată. Era pasional, fermecător, nostim și distractiv. Era harnic, soare strălucitor sub înfățișare umană, furtunos.

Juliet s-a apropiat în cele din urmă de micuțul Tip, încovrigat pe un maldăr de perne pe podea, lângă pat, după cum își făcuse obiceiul în ultima vreme. Capul lui asudat lăsa o pată rotundă

pe fața albă de pernă, iar părul blond și subțire i se lipise pe după urechi. (Toți copiii ei se înfierbântau și transpirau. Asta se trăgea din partea lui Alan.)

Juliet a ridicat cearceaful și l-a întins peste pieptul micuț al lui Tip. L-a băgat bine sub el în ambele părți, cu grijă, netezindu-l pe mijloc, oprindu-și o clipă palma întinsă deasupra inimii lui.

Oare își făcea mai multe griji pentru el fiindcă era copilul ei cel mai mic? Sau să fi fost altceva – o fragilitate înăscută, ca o pânză de păianjen, teama că nu îl putea ocroti, că nu va fi în stare să-l salveze dacă ar păți ceva?

— Nu te lăsa să aluneci în prăpastie, ar fi avertizat-o vesel Alan, cel din mintea ei. Drumul în jos e o plăcere, dar urcatul înapoi e o adevărată bătălie.

Și avea dreptate. Devenise sentimentală. Tip era în formă. Era în stare perfectă.

Aruncând o ultimă privire la cei trei copii adormiți ai ei, Juliet, a tras ușa după ea.

Camera pe care și-o alesese ea era cea mai mică, cea din mijloc. Îi plăcuseră întordeauna spațiile mici – ceea ce avea de-a face cu pântecul, fără îndoială. Nu avea o masă de lucru propriu-zisă, ci doar o măsuță de toaletă de nuc sub fereastră, pe care Juliet își așezase mașina de scris. Nu era ideal, dar era practic și ce altceva își mai putea dori?

Juliet s-a așezat la capătul patului de fier acoperit cu o pătură făcută din bucăți decolorate. Pe peretele opus se afla un tablou cu o pădure deasă, cu un rododendron luminos în prim-plan. Rama era agățată de cui cu un fir metalic ruginit care părea nedemn de o astfel de sarcină. Ceva s-a auzit mișcându-se într-o adâncitură a tavanului de deasupra și tabloul s-a clătinat ușor pe perete.

S-au lăsat din nou liniștea și nemișcarea și Juliet a slobozit, în fine, oftatul pe care nu-și dăduse seama că și-l reținuse atâta timp. Își dorise atât de mult să-i vadă culcați pe copii, să poată avea, în fine, un răgaz și pentru sine. Acum însă îi lipsea certitudinea pe care i-o dădeau zgomotele lor, încrederea lor nestrămutată. Casa era tăcută, nefamiliară. Juliet era singură.

A deschis geamantanul de lângă ea. Avea pielea tocită la colțuri, dar era un prieten de nădejde încă de pe vremea trupei de teatru, și se bucura că-l are. A atins cu vârful degetelor despărțitura atent aranjată dintre cele două teancuri de rochii și bluze împăturite și s-a gândit dacă era cazul să despacheteze.

Dar a preferat să scoată o sticlă subțire dintre haine și să meargă jos cu ea. A luat un pahar din bucătărie și a ieșit afară.

În grădina împrejmuită aerul era calduș și lumina albăstrie. Era una din acele seri lungi de vară când ziua încremenește în trecerea ei spre noapte.

În peretele de piatră ce ducea către o potecă prăfuită pe care cel de la Asociație o numise „drumul de trăsură” se afla o poartă. Juliet a luat-o pe potecă și a zărit o masă de grădină așezată între două sălcii de pe dâmbul acoperit de iarbă. Mai în spate, un fir de apă se rostogolea vesel la vale. Nu era la fel de mare ca Tamisa, probabil vreun afluent, a bănuț ea. A așezat paharul pe masa de fier și a turnat cu grijă whisky-ul, uitându-se cam până unde era jumătatea paharului. Când a atins-o, a mai turnat o gură zdravănă.

— Hai, noroc, până la fund! a spus ea închinând către amurg.

Prima înghițitură lungă și înceată a fost ca un adevărat balsam. Și-a închis ochii și, pentru prima dată după atâtea ore, și-a lăsat gândurile să-i zboare către Alan.

Se întreba ce-ar fi zis el dacă ar fi știut că a adus copiii aici. Îi plăcuse și lui locul acesta, dar nu atât de mult ca ei. Îl amuzase întotdeauna afecțiunea pe care o avea ea pentru acest sătuc de pe malul Tamisei, mai ales pentru casa asta cu fronton dublu de la margine. Spunea că e o Romantică, cu majusculă, după cum suflina el.

Poate că așa și era. Oricum, literele mici nu erau genul ei. Chiar și atunci când Alan se afla în Franța, Juliet rezistase tentației de a-l copleși cu declarații ostentative de dragoste. Nu avea nici un rost – căci el *știa* ce simțea ea – și ar fi fost ca o recunoaștere a lipsei de încredere să hiperbolizeze absența și războiul, ar fi atras-o în capcana unui sentimentalism de care s-ar fi rușinat dacă ar fi comunicat ochi în ochi. L-ar fi iubit mai mult pentru că Marea Britanie se afla în război cu Germania? Îl iubise mai puțin atunci

pe când el fluiera în bucătărie, cu șorțul dinainte, în timp ce prăjea peștele pentru cină?

Nu. Cu încăpățănare, cu hotărâre, cu siguranță nu.

Așa că în loc de promisiuni peste promisiuni și declarații făcute pe timp de război, ei s-au cinstit unul pe celălalt fiind credincioși adevărului.

Avea în buzunar scrisoarea pe care o primise de curând, dar nu a scos-o. A luat sticla de whisky și a pornit-o spre apă pe poteca năpădită de iarbă.

Scrisoarea lui Alan devenise un fel de totem, parte integrantă din călătoria aceasta în care pornise acum. O avusese la ea în noaptea aceea în adăpost, vârată în volumul *David Copperfield*, pe care îl recitea. În timp ce rața aia bătrână de la numărul 34 păcănea din andree, fredonând *We'll Meet Again*¹, iar cei patru băieți ai familiei Whitefield se împiedicau printre picioarele celor mari și sâsâiau ca găștele, Juliet citea a nu știu câta oară descrierea lui Alan a scenelor de la Dunkirk, uimitoare în ciuda cenzurării masive. Povestea despre bărbații de pe țărm, despre cât au umblat ca să ajungă acolo, despre sătenii pe lângă care trecuseră în drumul lor, despre copiii și bătrânele cu picioare strâmbe, despre căruțe învârfuite cu geamantane, colivii cu păsări și pături croșetate. Toți fugind de mizerie și distrugere, dar fără să aibă vreun loc sigur unde să se adăpostească.

„Am dat peste un băiat cu răni la picior, scria el, stătea sprijinit de un gard rupt și i se citea în ochi că trecuse dincolo de groază, că se resemnase de-acum că asta îi era soarta. L-am întrebat cum îl cheamă și dacă are nevoie de ajutor, unde era familia lui, și, după o vreme, mi-a răspuns încetișor în franceză. Nu știa, așa mi-a spus, nu știa. Bietul băiat, nu putea merge, obrajii îi erau scăldați de lacrimi, iar eu nu-l puteam lăsa acolo, de unul singur. Îmi aducea aminte de Tip. Ceva mai mare, dar cu aceeași atitudine serioasă ca micuțul nostru. În cele din urmă l-am luat în spate, fără să se plângă sau să pună prea multe întrebări, și l-am dus pe țărm.“

1. Cântec celebru din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, interpretat de Vera Lynn, compus de Ross Parker și Hugie Charles în 1939.

Juliet a ajuns la pontonul de lemn și, chiar în lumina tulbure a amurgului, și-a dat seama cât se dărapănase în cei doisprezece ani de când ea și Alan stătuseră pe el, bând ceai din termosul doamnei Hammett. A închis ochii, lăsându-se cuprinsă de susurul apei. Statornicia ei îi dădea putere. Râul curgea înainte, indiferent ce se întâmpla pe lumea asta, în ciuda prostiei omenești sau a chinurilor individuale.

A deschis ochii și și-a plimbat privirea peste pâlcul des de copaci, dincolo de apă, aplecați parcă să se culce. Nu avea de gând să meargă mai departe de-atât, copiii s-ar fi putut speria dacă s-ar fi trezit și n-ar fi găsit-o acasă.

Întorcându-se ca să privească locul de unde venise, peste întunecimea moale și unduită a grădinii casei abia putea distinge conturul liniilor mai pronunțate, ascuțișul celor două frontoane întrerupte de siluetele celor opt hornuri.

S-a așezat, proptindu-se de trunchiul unei sălcii din apropiere, sprijinind sticla de whisky de un smoc de iarbă de la picioarele ei.

S-a simțit năpădită de emoție, domolită pe dată de amintirea întâmplărilor care o aduseseră aici.

Ideea de a se întoarce în locul acesta, la doisprezece ani după ce îl descoperise, îi apăruse limpede de la bun început. Când au ieșit târâș din adăpost la auzul semnalului că bombardamentul se terminase, Juliet se gândea la cu totul altceva.

Primul semn că ceva era în neregulă a fost mirosul – fum, iz de flacăra mocnită, praf și nenorocire – și au ieșit întâi în negură și apoi într-o strălucire ciudată. Le-a trebuit ceva timp să-și dea seama că dispăruse casa lor și că lumina zorilor pătrundea prin gaura ce se căska în șirul de clădiri din jur.

Juliet nu și-a dat seama că-și scăpase geanta până când nu și-a văzut lucrurile din ea amestecate cu molozul de la picioarele sale. Paginile din *David Copperfield* fluturau acolo unde se deschisese cartea în cădere, iar vechea carte poștală ilustrată pe care o folosea drept semn de carte stătea aruncată lângă ea. Mai târziu aveau să fie mii de mici treburi de care să se preocupe și pe care să le ducă la bun sfârșit, dar în clipa aceea – când s-a aplecat să ridice cartea poștală și i-a apărut dinaintea ochilor imaginea

cârciumii *The Swan*, cu vocile speriate ale copiilor răsunându-i mai tare sau mai încet în urechi, cuprinsă ca de un nor fierbinte de grozăvia a ceea ce li se întâmpla – i-a venit doar un singur gând limpede.

Din locul acela unde sunt adăpostite amintirile a țâșnit o senzație puternică, întrupând ideea ce nu păruse deloc nebu-nească în momentul acela, ci clară și demnă de încredere. Juliet își dădea seama că nu are altceva de făcut decât să-și pună copiii la adăpost. Era o chestiune instinctivă, animalică, nu se putea gândi la nimic altceva, iar imaginea sepia de pe acea carte poștală, primită în dar de la Alan ca amintire a lunii lor de miere, i-a creat senzația că se afla lângă ea și o ținea de mână. Și, după cât de dor îi fusese de el, după câte griji își făcuse de când era plecat, când nu avea cum să dea de el și nu o putea ajuta cu nimic, ușurarea ce o simțise fusese copleșitoare. Și în timp ce își croia drum prin moloz ca să-l ia de mână pe Tip, s-a simțit năpădită de bucurie, căci știa precis ce trebuia să facă.

După aceea i-a trecut prin minte că acea senzație de siguranță fusese un semn de tulburare nervoasă, urmare a șocului, dar în zilele imediat următoare, în timp ce dormeau pe jos în casele prietenilor și căpătau tot felul de lucruri trebuincioase, ideea i s-a înșurubat în minte și mai bine. Școlile se închiseseră și copiii plecau din Londra pe capete. Dar Juliet nu-și putea închipui cum ar fi fost să-și trimită copiii undeva singuri. Ar fi fost posibil ca cei doi mai mari să se bucure de ocazia de a avea o aventură – mai ales Bea ar fi savurat independența și șansa de a locui cu oricine altcineva în afară de mama sa –, dar nu și Tip, porumbelul ei mic.

I-au trebuit zile întregi după bombardament până când a putut să se dezlipească de ea. Nu o scăpa din priviri, urmărindu-i cu ochii lui mari și speriați orice mișcare, în așa fel încât pe Juliet o dureau obrazii în fiecare seară de efortul de a se arăta veselă și zâmbitoare. Până la urmă totuși, cu multă dragoste, cu o inteligență îmbogățire a colecției lui de pietre, reușise să-l liniștească suficient de mult ca să poată câștiga câte o oră liberă și pentru sine.

Îi lăsase pe toți trei la Jeremy, prietenul cel mai bun al lui Alan, un dramaturg destul de cunoscut, pe podeaua căruia dormeau

în zilele acelea, în Bloomsbury, și se dusesese la cabina telefonică de pe Gower Street ca să telefoneze la *The Swan*; doamna Hammett însăși ridicase receptorul la capătul celălalt al liniei care trosnea și şuiera. Bătrâna își amintise cu reală bucurie de ei când Juliet îi vorbise despre luna lor de miere și, auzind că voia să mute copiii la țară, îi promisese că va întreba în sat. A doua zi, când Juliet a telefonat din nou, doamna Hammett i-a spus că găsisese o casă goală de închiriat.

— E un pic cam neîngrijită, dar s-ar putea și mai rău. Nu are lumină electrică, dar cu camuflajul ăsta presupun că nu aveți lumină nici acolo. Chiria e acceptabilă și oricum nu e nimic altceva de găsit, căci refugiații iau orice găsesc liber în zona asta.

Juliet o întrebase unde se găsea casa față de cârciumă și, când doamna Hammett i-a descris locul, a simțit un fior pe spinare. Știa exact despre ce casă era vorba, nici nu era nevoie să se gândească. I-a spus doamnei Hammett că o ia și a aranjat să trimită prin poștă chiria pe o lună celor care se ocupau de închiriere. Apoi a pus telefonul în furcă și a rămas o clipă în cabina telefonică. Dincolo de sticla cabinei, norii dimineții se mișcau rapid, adunându-se tot mai întunecați, iar lumea mergea mai repede ca de obicei, cu brațele strânse dinainte ca să se apere de frigul venit brusc.

Până în momentul acela, Juliet nu vorbise nimănui despre planurile ei. Nu ar fi fost prea greu să fie descurajată și nu voia să i se întâmple una ca asta. Dar acum, că ajunsese până aici, avea câteva lucruri de făcut. Domnului Tallisker, de exemplu, trebuia să-i spună. Era șeful său, editorul ziarului unde lucra, iar absența ei nu ar fi putut trece neobservată.

S-a dus drept la biroul de pe Fleet Street, unde a ajuns la câteva minute după ce începuse ploaia. În toaleta de la primul etaj, și-a aranjat cât a putut părul ud și și-a scuturat bluza încercând să o zvânte. După câte vedea, chipul îi era tras și palid. Neavând ruj, și-a mușcat buzele, frecându-le puțin, și și-a zâmbit în oglindă. Efectul nu era deloc convingător.

Așa cum s-a și dovedit.

— Doamne, Dumnezeu! a exclamat domnul Tallisker după ce a ieșit secretara. Situația e sinistrală de tot!

Și în timp ce îi spunea ce avea de gând să facă, el s-a încrun-
tat, încrucișându-și mâinile și lăsându-se pe speteaza scaunului
de piele.

— Birchwood, s-a mirat el în cele din urmă, de pe partea cea-
laltă a biroului înțesat de hârtii. Asta e în Berkshire, nu?

— Da.

— Nu prea ai spectacole de teatru pe-acolo!

— Așa e, dar am de gând să vin la Londra la două săptămă-
mâni — chiar săptămănal, dacă e nevoie — și să-mi scriu cronicile.

El a mormăit ceva ce nu suna deloc încurajator și Juliet a simțit
cum se năruie viitorul pe care și-l închipuise. Când a vorbit din
nou, vocea lui era de nepătruns.

— Mi-a părut rău de ce s-a întâmplat.

— Vă mulțumesc.

— Blestemații!

— Așa e!

— Blestemat război!

A apucat creionul și l-a lăsat să cadă, enervat, de mai multe ori
pe tăblia de lemn a biroului. În spatele jaluzelelor strâmbe, trase
pe jumătate în dreptul ferestrelor prăfuite, o muscă se zbătea în
chinuri de moarte.

Se auzea ticăitul ceasului.

Cineva râdea pe coridor.

În cele din urmă, cu o agilitate care nu se potrivea cu statura
lui masivă, domnul Tallisker a azvârlit creionul cât acolo și a luat
o țigară.

— Birchwood, a rostit el în fine, suflând fumul. S-ar putea să
meargă.

— O să am eu grijă să meargă. Pot să mă întorc la Londra...

— Nu, a fluturat el din mână, respingând ideea, nu Londra,
nici teatru!

— Dar cum, domnule...?

— Londonezii sunt viteji, Jules, a urmat el gesticulând cu țigara,
dar sunt obosiți. Au nevoie de o evadare și cei mai mulți nu au
unde să o găsească. Totul e bine și frumos, dar satul însorit? De
asta avem nevoie! Asta e povestea pe care vrea lumea să o audă.

— Dar, domnule Tallisker, eu...

— O rubrică săptămânală, a continuat el, depărtându-și palmele de parcă ar fi agățat un afiș: „Scrișori de pe uliță“. Ceva ce i-ai scrie mamei. Povești despre copii, despre viața de acolo, despre oamenii pe care-i întâlnești. Anecdote cu soare și găini care ouă și glume din sat.

— Glume?

— Despre fermieri și gospodine și vicari, vecini, bârfe.

— Bârfe?

— Cu cât mai nostime, cu-atât mai bine!

Juliet s-a încruntat acum, sprijinindu-și mai bine spatele de trunchiul aspru al copacului. Ea nu era o persoană amuzantă, nicidecum în scris și pentru folosul altora. Stilul ei era înverșunat uneori – acid, așa i se spusese –, dar nici pe departe nostim. Dar cum domnul Tallisker era de neclintit, a încheiat pactul faustic. Șansa de a scăpa, de a veni în locul acesta, în schimbul a... ce?

„Cum adică? Al integrității tale, bineînțeles!“, o îmboldea în capul ei Alan, cu un zâmbet ușor pe buze. „Doar cu prețul integrității tale!“

Juliet și-a coborât privirea. Bluza pe care o purta nu îi aparținea și parcă se scuza singură. Frumos din partea voluntarilor să le găsească haine, desigur! Era remarcabil cum răsăreau astfel de grupuri ca să satisfacă nevoile imediate. Își aducea aminte de o călătorie pe care o făcuse în Italia cu Alan cu câțiva ani în urmă, când ieșiseră din catedrala Sf. Petru și ploua cu găleata, dar au apărut imediat niște țigani care, cu o oră în urmă vindeau ochelari și pălării de soare, dar apoi erau încărcăți cu umbrele.

Gândurile acestea au făcut-o să se înfioare, sau poate că era o cauză mult mai simplă. Ultimele sclipiri de lumină se stingeau și noaptea se anunța rece. În locurile acelea, căldura dispărea odată cu lumina. În luna lor de miere, fuseseră uimiți de aerul rece al nopții în cămăruța aceea pătrată de deasupra cârciumii, cu tapetul ei cu dungi galbene ca lămâia și cu un pervaz lat pe care au reușit să se înghesuie amândoi. Pe atunci erau diferiți, alte variante ale lor înșiși: mai ușori, mai subțiri, cu mai puține straturi transparente de viață.

Juliet s-a uitat la ceas, dar era prea întuneric să poată vedea ceva. Nu avea nevoie să vadă cât era ceasul ca să-și dea seama că era vremea să se întoarcă acasă.

Sprijinindu-se cu palma de trunchiul copacului, s-a ridicat în picioare.

Capul i s-a învârtit, sticla de whisky era mai ușoară decât credea și i-a trebuit o clipă ca să-și regăsească echilibrul.

Și-n timp ce se ridica, i-a atras atenția ceva în depărtare. Se vedea casa, iar înăuntru pâlpâia o lumină slabă, sus la o fereastră, poate la mansardă.

Juliet a clipit și a clătinat din cap. Era o închipuire, de bună seamă. Birchwood Manor nu avea lumină electrică și ea nu se dusesese sus ca să lase o lampă aprinsă acolo.

Și când s-a mai uitat încă o dată, lumina dispăruse.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

A doua zi de dimineață, s-au trezit odată cu soarele. Juliet a mai stat în pat, auzind copiii alergând dintr-o cameră într-alta, mirându-se de lumina puternică, de cântecul păsărilor, de grădină, împiedicându-se unul de altul când încercau să iasă. Mintea ei era încețoșată de whisky și s-a prefăcut că doarme cât de mult a putut. Doar când, chiar având ochii închiși, a simțit o prezență insistentă, a recunoscut în fine că era trează. Freddy era aplecat asupra ei, apropierea mărindu-i neașteptat chipul cu trăsături și așa generoase din fire.

Pe fața lui, un zâmbet încântat îi dezvăluia dinții lipsă. Pistrii îi dansau, ochii închiși la culoare îi străluceau. Nu se știe cum, dar avea deja firimituri pe la gură.

— S-a trezit! a țipat el, și Juliet s-a chircit toată. Haide, mami, trebuie să mergem la râu!

Apa, așa era! Juliet și-a întors încet capul și a văzut prin despărțitura draperiei explozia de albastru sticlos a cerului. Freddy o trăgea acum de mână și ea a reușit să încuviințeze din cap și să-i adreseze un zâmbet slab, dar plin de curaj. Asta a fost de-ajuns să-l facă să iasă țopăind din cameră, chiuind plin de avânt.

Deși era imposibil să-i explice Roșcovanului – care credea nestrămutat că viața oferea numai lucruri bune – că ea nu se afla în vacanță, Juliet avea la ora unsprezece o întâlnire la filiala locală a Serviciului Feminin Voluntar, în speranța că va descoperi vreun subiect pentru primul ei articol de la rubrica „Scrisori de pe uliță”. Totuși, singurul avantaj de a fi trezit din somn la o oră imposibilă – căci trebuia să vadă și partea bună a lucrurilor – era

intervalul neașteptat de lung până când trebuia să-și îndeplinească datoria.

Juliet s-a îmbrăcat la repezeală o bluză de bumbac cu buline care se afla mai la îndemână, și-a tras pe ea o pereche de pantaloni și și-a trecut degetele prin păr. S-a dus la baie să-și dea cu niște apă pe față și era gata. Sumar, dar suficient. Ajunsă jos, a luat coșul doamnei Hammett cu brânză și pâine și au ieșit cu toții din casă, apucând-o pe poteca pietruită pe care mersese cu o seară în urmă.

Îmbrăcat cu o salopetă ponosită, cu câțiva centimetri mai scurtă decât ar fi avut nevoie, Tip înainta ca o păpușă gonflabilă, alergând prin iarbă cât îl țineau picioarele sale scurte după fratele și sora lui către poteca ce ducea la apă. Beatrice se opriase lângă vechiul hambar de piatră din capul drumului de trăsuri și întin-sese brațele. Când s-a apropiat, Tip i-a sărit în brațe, iar ea l-a săl-tat pe umeri. Ce însemna să fii cel mai mic din trei frați – ce noroc să fii născut într-o adunătură zgomotoasă de oameni mai mari care să te adore pur și simplu!

Un stol de găște și-au luat zborul speriate în timp ce copiii au trecut în viteză pe lângă ele. Roșcovanul râdea cuprins de bucuria de a alerga și soarele îi ardea pielea, iar vântul îi răvășea părul. Nu semănau deloc a fi copiii ei, și Juliet a fost din nou uimită de diferența între locul acesta și Londra, unde trăiseră până atunci. Acea era lumea din care proveneau ei, căreia tatăl lor îi aparținea pe de-a-ntregul. Ea și-a amintit când l-a văzut prima dată, un londonез înalt, subțire, cu o pipă de lemn în gura pe care și-o strâmba foarte pretențios. Atunci l-a considerat arrogant, talentat, dar îngrozitor de îngâmfat, afectat chiar, cu vorbirea lui politicoasă și opiniile sale ferme despre aproape orice. I-a trebuit ceva timp și întâmplarea nefericită cu ușile de la hotelul Claridge ca să-i poată descoperi inima bună din spatele ironiei.

Acum i-a prins din urmă pe copiii care săreau pe rând părleazul de lemn năpădit de iederă, luând-o spre vest, către malul apei. Acolo se afla legată la mal o barcă roșie și Juliet și-a adus vag aminte că prin preajmă se afla o ecluză sau un baraj. Și și-a pus în minte ca într-o zi să meargă într-acolo cu copiii. Acesta era genul de

activități pe care le-ar fi propus Alan dacă ar fi fost cu ei, care ar fi spus că e grozav să vadă cum funcționează o ecluză.

Un bărbat agitat, cu barbă și cu o caschetă înaltă, i-a salutat cu o mișcare a capului de pe puntea din spate a bărcii cu pânze și Juliet i-a răspuns tot așa. Da, se gândea ea, asta era exact ce trebuia să fi făcut, să vină aici, la Birchwood Manor. Avea să le fie tuturor mai bine, schimbarea de peisaj trebuia să fie ca un balsam după grozăviile prin care trecuseră.

În timp ce băieții o luaseră la picior înaintea, Bea a încetinit pasul ca să o prindă din urmă.

— Când ai venit cu tata în luna de miere, ați mers pe aici către apă?

— Da.

— Acesta e drumul către dig?

— Da.

— Digul meu?

— Da, a răspuns Juliet zâmbind.

— De ce ați venit tocmai aici?

Juliet și-a întors privirea spre fiica ei.

— Adică aici, în satul acesta, a explicat Beatrice, în luna de miere. Lumea merge de obicei la mare.

— A, înțeleg! Nu știu. Nu-mi mai amintesc acum.

— Poate v-a spus cineva despre locul ăsta?

— S-ar putea.

Juliet s-a încruntat, gândindu-se. Era ciudat că își amintea atât de multe amănunte de atunci, în timp ce alte lucruri îi erau complet șterse din minte. Bea avea dreptate, era foarte probabil ca cineva – prietenul vreunui prieten – să le fi dat ideea și poate chiar numele cârciumii respective. Așa se întâmpla în lumea teatrului. Vreo discuție în cabină, sau la vreo repetiție în culise, sau, cel mai probabil, la un pahar după spectacol, la Berardo.

Indiferent de unde aflaseră, rezervaseră telefonic o cămăruță la *The Swan* și se duseseră acolo în după-amiaza căsătoriei lor. Undeva între Reading și Swindon, Juliet își pierduse creionul preferat – acesta era un detaliu care îi apărea ca într-un film, căci ținea minte foarte bine călătoria cu trenul. Ultimul lucru pe care

și-l notase în jurnal era o descriere sumară a câinelui așezat pe podeaua dintre banchete. Alan, căruia îi plăceau câinii, sporovăia cu stăpânul lui, un tip cu cravată verde care povestea pe îndelete despre diabetul domnului Percival și despre injecțiile cu insulină necesare să-l țină în formă. Juliet își lua notițe, după cum îi era obiceiul, căci omul i se părea interesant și s-ar fi potrivit cu siguranță într-o piesă pe care avea de gând să o scrie. Dar chiar atunci a apucat-o greața și a trebuit să dea fuga la toaletă, apoi să-l liniștească pe Alan, care era surprins și îngrijorat totodată. După aceea au sosit la Swindon, și în toată agitația aceea și-a pierdut creionul.

Juliet a lovit o pietricică rotundă cu piciorul și a privit-o cum se rostogolește prin iarbă și dispare în apă. Aproape că ajunseră la dig. În lumina deplină a zilei, vedea cât se dărăpănase în cei doisprezece ani care trecuseră. Ea stătuse cu Alan la capătul lui, atingând apa cu degetele de la picioare. Acum nu credea că ar mai ține-o nici măcar pe ea singură.

— Asta e?

— Da.

— Mai spune-mi încă odată ce a spus atunci.

— Era încântat. A spus că în cele din urmă o să aibă fetița pe care și-a dorit-o întotdeauna.

— Nu cred!

— Ba da, așa a spus.

— Inventezi tu acum.

— Ba nu.

— Și cum era afară?

— Era soare.

— Și ce mâncați?

— Brioșe.

— Și de unde știați voi că o să fiu fată?

— Aha, a exclamat Juliet, zâmbind, te-ai mai deșteptat de când ți-am mai spus povestea asta!

Beatrice și-a lăsat bărbia în jos ca să-și ascundă plăcerea, iar Juliet abia și-a stăpânit pornirea de a îmbrățișa cât se mai putea acea mică femeie-copil țăfnoasă. Dar știa că gestul n-ar fi fost bine-venit deloc.

Au mers mai departe și Beatrice a rupt o pădădie, suflând ușor ca să-i împrășteie puful în toate direcțiile. Efectul unui gest atât de simplu era desprins parcă din vis, încât lui Juliet i-a venit să facă și ea la fel. A ochit una mare și i-a rupt codița.

— Dar tati ce-a zis când i-ai spus că ne mutăm aici? a întrebat Beatrice.

Juliet s-a gândit o clipă. Își promisese că va fi mereu sinceră cu copiii ei.

— Nu i-am spus încă.

— Dar tu ce crezi că-o să zică?

Că a înnebunit de-a binelea? Căăștia erau copii de oraș, ca și tatăl lor? Că ea fusese întotdeauna o romantică incurabilă...?

S-a auzit un ciripit cunoscut, aproape uitat, și Juliet s-a oprit brusc, întinzând mâna să-i facă semn lui Bea.

— Ascultă!

— Ce?

— Șșșșt.... O ciocârlie!

Au rămas tăcute câteva momente, Beatrice scrutând cerul albastru, în căutarea păsării care zbura undeva, în depărtare, iar Juliet îi urmărea chipul. Chipul ei aducea cu Alan atunci când se concentra: o ușoară dungă deasupra nasului acvilin, fruntea încruntată.

— Uite-o! a stigat Bea, arătând cu degetul, cu ochii măriți.

Ciocârlia și-a făcut apariția prăbușindu-se rapid, asemenea proiectilelor lui *Herr* Hitler.

— Hei, Tip, Roșcovanule, ia uitați-vă!

Băieții s-au întors, urmărind cu privirea degetul surorii lor îndreptat spre pasărea care zbura către pământ.

Era greu de imaginat că această creatură de unsprezece ani și jumătate, cu picioare lungi, era sufletețul cel nou care crease atâta agitație în chiar locul acela, cu atâția ani în urmă.

După întâmplarea din tren, Juliet reușise să-l liniștească pe Alan. Dăduse vina pe mâncarea prea grea, pe zdruncinăturile trenului, pe concentrarea de a scrie în caiet în loc să se uite pe feastră, dar era conștientă că trebuia să-i spună curând adevărul. Iar doamna Hammett de la *The Swan* i-a dat planurile peste cap chiar din prima dimineață cu întrebarea ei binevoitoare:

— Ei, și când vine barza? a vrut ea să știe, zâmbind larg, în timp ce așeza cana cu lapte pe masă.

Expresia lui Juliet trebuie să fi fost foarte grăitoare, căci soția cârciumarului și-a lovit ușor nasul cu degetul, i-a făcut cu ochiul și i-a promis că nu o să dezvăluie secretul nimănui.

Mai târziu, în ziua aceea, au ajuns la dig, când doamna Hammett i-a trimis la plimbare cu un coș de bunătați pentru picnic – „parte din oferta de lună de miere” – și Juliet i-a dat vestea lui Alan în timp ce mâncau niște briose destul de bune și beau ceai din termos.

— Un copil? a întrebat Alan, coborându-și uimit privirea de la ochii ei în jos, spre talie. Adică, aici înăuntru, vrei să spui? Acum?

— Așa se pare.

— Doamne, Dumnezeu!

— Așa e!

Trebuia să admită că primise bine vestea. Juliet s-a pomenit relaxându-se puțin; ușurința cu care Alan luase lucrurile îi consolida imaginea firavă a noii vieți pe care tot încerca să și-o imagineze de când moașa îi confirmase sarcina.

Dar apoi el a spus:

— O să-mi caut de lucru undeva.

— Ce?

— Sunt destule lucruri pe care știu să le fac.

— Știu. Tu ești cel mai bun Macbeth la sud de Edinburgh.

— Nu, Jules, muncă de-adevăratelea. În timpul zilei, ca orice om normal. Muncă plătită.

— Plătită?

— Ca tu să poți sta acasă, să crești copilul, să fii mamă. Pot să... vând pantofi.

Nu mai știa exact ce i-a răspuns ea, își amintea doar că termosul se răsturnase și ceaiul o fripsese pe coapsă, iar apoi, că s-a ridicat cumva în picioare la capătul digului și a început să-i explice, gesticulând furioasă, că nu avea de gând să stea acasă, că nu putea să o forțeze, că avea să-și ea copilul cu ea dacă ar fi fost nevoie, că așa o să învețe să fie fericit, că se vor descurca. Evident că nu aceasta a fost povestea pe care i-a spus-o mai târziu lui Beatrice.

Juliet se auzea pe sine vorbind de parcă ar fi fost în afara corpului său — se simțea sigură pe ea și inteligentă — și Alan i-a întins mâna și i-a spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Juliet, stai jos!

Ea s-a gândit o clipă, a făcut un pas înapoi, după care el a adăugat cuvintele fatale:

— Trebuie să ai grijă, mai ales în situația ta!

Iar ea a simțit acele cuvinte ca pe o strangulare, respirația i-a devenit sacadată și a simțit că trebuia să fugă de-acolo, pur și simplu, să scape de el, să caute aer proaspăt.

Și-a pornit-o la repezeală de-a lungul apei, în direcția opusă locului de unde veniseră, neluând în seamă că Alan îi striga să se întoarcă, îndreptându-se către un pâlc de copaci ce se vedeau în depărtare.

De obicei, Juliet nu plângea; nu mai făcuse asta de pe la șase ani, când îi murise tatăl și mama îi spusese că plecau din Londra ca să stea cu bunica, la Sheffield. Acum, totuși, mânia ei fierbinte, frustrarea produsă de faptul că Alan era capabil să vadă lucrurile atât de greșit — că îi trecea prin cap că ea avea de gând să renunțe la slujbă, să stea acasă toată ziua în timp ce el mergea să le câștige existența ca... ce? ca vânzător de pantofi? — au făcut să se învârtă totul în jurul ei, de parcă ar fi fost prinsă ca vâlătucii de fum în adierea vântului.

Nici nu și-a dat seama când a ajuns la copaci și, cuprinsă brusc de o dorință de a se face nevăzută, s-a repezit direct în pădurice. A luat-o pe o potecă îngustă acoperită cu iarbă bătătorită de pași, care se depărta de apă. A presupus că ocolea pe partea cealaltă a satului și că ar fi scos-o înapoi la *The Swan*, dar nu se descursese niciodată bine cu orientarea. Așa că s-a afundat tot mai adânc în pădure, plină de mânie, și când a ieșit din nou la lumina zilei nu se afla nicidecum la marginea satului. Habar n-avea unde era. Și colac peste pupăză, a mai cuprins-o și un val de greață atât de puternic, încât a fost nevoită să se țină de cel mai apropiat copac ca să vomite.

— Văăâjjjjj!

Juliet a tresărit când Roșcovanul s-a năpustit spre ea cu brațele depărtate.

— Mami, eu sunt un avion Spitfire¹ și tu ești un Junkers²?

Juliet s-a dat la o parte, din instinct, ca să nu se ciocnească.

— Mami, a replicat el supărat, păi asta nu e prea patriotic din partea ta!

— Scuze, Roșcovanule! a zis ea, dar explicația ei s-a pierdut în zgomotul pe care-l făcea el depărtându-se.

Bea ajunsese, după cum vedea acum, destul de departe, aproape lângă pâlcul de copaci.

Juliet era dezamăgită: digul devenise o legendă în familia lor de mai bine de zece ani și abia așteptase să o aducă într-o bună zi pe fiica ei aici, ca să-l vadă. Nici ea nu știa la ce se așteptase — nu la un semn de considerație, nicidecum, dar măcar la o reacție de vreun fel.

— Ești tristă, mami?

Tip venise lângă ea, scrutându-i fața cu privirea curioasă.

— Cu tine în aceeași încăpere? a răspuns ea zâmbind. Niciodată!

— Dar noi nu suntem în nici o încăpere.

— Nu, ai dreptate. Ce proastă sunt!

El și-a vârât mânuța într-a sa și au pornit-o împreună spre ceilalți. Juliet nu contenea să se mire cât de bine încăpeau mâinile copiilor ei într-ale sale și câtă căldură descoperea în aces gest atât de simplu.

De partea cealaltă a apei, câmpul de orz strălucea galben. Văzând Tamisa cum curgea sprintenă și albinele căutând florile de trifoi, îți venea greu să crezi că lumea era cuprinsă de război. În sat existau, desigur, unele semne: plăcuțele cu numele străzilor dispăruseră, pe geamuri era lipită în cruciș bandă adezivă, iar Juliet văzuse un afiș într-o cabină telefonică ce îndemna trecătorii să sape pentru victorie³. Acoperiseră până și Calul Alb din Uffington,

1. Cel mai cunoscut avion britanic folosit în cel de-al Doilea Război Mondial, un simbol al rezistenței britanice între iulie și septembrie 1940.

2. Avion german de luptă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

3. *Dig for Victory* (literal, *Să săpăm pentru victorie*) a fost o campanie din timpul celui de-al Doilea Război Mondial prin care se îndemna populația

ca să nu cumva să îi ajute pe piloții dușmani să găsească drumul spre casă. Dar aici, acum, la această cotitură atât de blândă a râului, totul părea aproape imposibil de crezut.

Tip a suspinat ușor lângă ea și Juliet și-a dat seama că era mai tăcut ca de obicei. Mai avea încă cearcănele pe care le observase cu o seară în urmă.

— Ai dormit bine, șoricelule?

El a încuviințat din cap.

— Întotdeauna se adoarme mai greu într-un pat nou.

— Da?

— Da, dar numai la început.

El a părut că se gândește la asta.

— Și ție ți-e greu să dormi, mami?

— A, da! Pentru că eu sunt om mare și totul e mai greu pentru noi.

— Dar numai la început, nu?

— Da.

Tip a părut să se mulțumească cu acest răspuns, ceea ce era frumos din partea lui, dar și un pic derutant. Juliet nu și-a închipuit că l-ar fi interesat prea mult starea sa. S-a uitat după ceilalți doi copii mai mari care mergeau repede înainte. Era convinsă că nici unul dintre ei nu s-a întrebat dacă ea dormise bine.

— Uite un băț bun pentru jocul lui Puh!¹ a strigat Tip, eliberându-și mâna și ridicând o ramură subțire și argintie, ascunsă pe jumătate în iarbă.

— A, da! Ce comoară! Nu-i așa că e frumos?

— Foarte neted.

— Cred că e de salcie, sau poate de mesteacăn.

— Vreau să văd dacă plutește.

britanică să cultive orice bucată de pământ, inclusiv din parcuri și alte locuri publice, pentru a produce hrană și a ridica moralul populației.

1. Joc menționat în cartea *Ursulețul Winnie Puh. Căsuța din strada Puh* de A.A. Milne în care jucătorii aruncă bețe în apă, de o parte a unui pod, și așteaptă să vadă care băț iese la suprafață mai întâi de partea cealaltă a podului.

— Ai grijă să nu te duci prea aproape de marginea apei, i-a spus ea, ciuflindu-i părul.

— Știu, nu mă duc. E adâncă aici.

— Sigur că da.

— Aici s-a înecat fata aia.

Juliet a rămas surprinsă.

— Ba nu, scumpule.

— Ba da, mami.

— Eu sunt sigură că nu e adevărat.

— Ba da, a căzut dintr-o barcă.

— Cine a căzut? De unde știi tu?

— Mi-a spus Birdie.

Și i-a zâmbit cu zâmbetul acela îngrijorat, solemn, de băiețel și, răzgândindu-se iute, fluturându-și bățul victorios, a țâșnit-o la fugă spre frații lui care se luptau pentru niște bețe lungi.

Juliet l-a privit depărtându-se. S-a pomenit trăgând cu dinții de o pielică de lângă unghie. Nu își dădea seama ce era mai îngrijorător: că vorbea de fete moarte sau că informația îi fusese dată de o prietenă înaripată.

„Nu-i altceva decât imaginația lui bogată“, i-a răsunat vocea lui Alan în minte.

— Da, dar vorbește cu păsările! a ripostat Juliet în șoaptă.

Și-a frecat ochii, fruntea, tâmpile. Capul o durea încă după seara trecută și ar fi dat orice să se poată cuibări din nou în pat și să mai doarmă câteva ore, câteva zile.

A oftat prelung și încet, hotărându-se să nu-și mai facă griji. O să aibă timp să se gândească la asta mai târziu. Tip îi ajunsese din urmă pe ceilalți acum și se prăpădea de râs, în timp ce Roșcovanul îl fugărea pe câmp, uitându-se peste umăr și hohotind încântat când fratele lui se prefăcea că-l prinde. Se comporta ca și cum ar fi fost un băiat normal.

„Dar este un băiat normal!“ a spus iar Alan.

Când i-a ajuns din urmă, le-a făcut semn cu mâna ca să vină după ea în pădurice și, în timp ce ei își continuau jocul zburdalnic de-a cavalerii cu sulite, gândul lui Juliet a zburat din nou la ziua aceea de acum doisprezece ani, când ea a fugit de el și a apucat-o pe poteca aceasta pentru prima dată...

Nu ieșise în mijlocul satului, își dădea bine seama, ci ajunsese la marginea unei miriști presărate cu baloți mari și rotunzi de fân. Mai încolo, pe un alt câmp, se vedea un hambar de piatră și dincolo de el se zărea vârful unui acoperiș. Un acoperiș cu două frontoane și o încălceală de hornuri.

A oftat, căci soarele se ridicase de-a binelea pe cer și era foarte cald, iar fierbințeala mâniei sale se redusese de-acum la o grămăjoară de cenușă ce se stingea și-i apăsa stomacul, așa că a luat-o prin iarbă către casa zărită.

Cum să-și închipuie că Alan poate s-o înțeleagă atât de greșit, cum de i-a dat prin cap că ea ar fi capabilă să-și lase slujba! Scrisul nu era doar o ocupație, era însăși rațiunea ei de a fi. Cum de nu și-a dat seama de asta tocmai el, cel cu care a jurat că-și va petrece viața, la urechea căruia șoptea secretele sale cele mai intime?

Făcuse o greșală. Era foarte limpede. Căsătoria fusese o greșală și acum mai venea și copilul, al ei și al lui Alan, și o să fie mic și probabil gălăgios și nu o să îl poată lua la teatru și ea o să ajungă până la urmă ca maică-sa, o femeie ale cărei visuri grandioase se ofiliseră și o împresuraseră aproape s-o sugrume.

Poate că nu era prea târziu să anuleze toată tărăsenia. Nu trecuse decât o singură zi. Doar douăzeci și patru de ore. Poate că ar fi posibil, dacă ar merge înapoi la Londra chiar azi ca să-l prindă pe funcționarul care i-a căsătorit și să-l roage să le dea înapoi certificatul înainte de a-l trimite la registratură. Și ar fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Simțindu-și poate viitorul în pericol, sufletelul din pânțele ei a mai provocat un alt val de grețuri: „Hei, sunt și eu pe-aici!”

Și avea dreptate. Era și el pe-acolo. El sau ea, cineva mititel care creștea și într-o bună zi, într-un viitor nu foarte îndepărtat, avea să se nască. Dacă ar anula căsătoria cu Alan, nu ar schimba cu nimic această situație.

Juliet a ajuns la capătul miriștii și a deschis o poartă simplă de lemn ca să pătrundă pe celălalt câmp. Îi era sete, îi părea rău că nu se gândise să ia un termos.

Pe la mijlocul drumului a ajuns în dreptul hambarului. Avea ușile larg deschise și, când a trecut pe lângă el, a văzut înăuntru

o mare mașinărie agricolă – o treierătoare, și-a adus ea aminte că se cheamă – și, deasupra ei, agățată de grinzi atârna o barcă de lemn cu vâsle într-o stare destul de jalnică.

Pe măsură ce se apropia de marginea câmpului galbenul orzului s-a preschimbât brusc în verdele succulent al unei grădini englezești de țară. Era chiar în spatele casei cu două frontoane. Aproape tot gardul era ascuns de arbuști deși de porumbar, dar prin poarta ce scârțâia în balamale se vedea o curte acoperită cu nisip și un castan mare în mijloc. În jurul lui se aflau ronduri din care se revărsau flori vesele și tot felul de tufe bogate.

A luat-o pe lângă zidul cu arbuști până când a ajuns la un drum nepietruit de la capătul câmpului. În loc să o ia la dreapta și să se întoarcă pe unde venise, Juliet a luat-o la stânga. Arbuștii de porumbar mergeau mai departe pe marginea grădinii până când atingeau un zid de piatră care se lipea de casă. Și chiar lângă casă mai era o altă poartă, cu ornamente metalice și cu partea de sus arcuită.

De partea cealaltă a porții se întindea o potecă pietruită care ducea la intrarea unei case elegante și Juliet s-a oprit s-o admire. Ei îi plăcuseră totdeauna lucrurile frumoase, mai ales construcțiile. Câteodată, la sfârșitul săptămânii, ea și Alan luau trenul sau împrumutau o mașină de la vreun prieten și hălăduiau pe ulițele întortocheate ale vreunui sătuc. Juliet purta cu ea un carnetel în care își nota rapid câte ceva despre forma acoperișurilor care-i plăceau sau despre modelele de pavaj care o încântau. Obiceiul acesta l-a făcut pe Alan să râdă afectuos și să-i spună în glumă Lady Mozaic, pentru că făcuse greșeala de a-i atrage atenția de mai multe ori asupra felului în care se îmbină bucățile de mozaic.

Casa era din piatră de culoarea mușchiului galben și avea două etaje. Acoperișul din plăci de ardezie, mai închis, era foarte frumos. Bucățile de sus erau mici, mărindu-se pe măsură ce coborau spre streșini. În lumina soarelui păreau pestrițe, mișcătoare ca solzii unui pește mare. Pe fiecare fronton se afla câte o fereastră și Juliet s-a lăsat ușor peste poartă ca să le poată vedea mai bine. Pentru o clipă, i s-a părut că se mișcă ceva în spatele uneia din ele, dar nu era nimic, doar umbra unei păsări care trecea în zbor.

Și în timp ce se uita la casă, poarta s-a deschis, ca și cum ar fi fost invitată înăuntru.

Fără să șovăie, Juliet a pășit pe poteca pietruită și s-a simțit pe dată năpădită de o senzație profundă de mulțumire. Grădina era foarte frumoasă: proporțiile, plantele, senzația de apărare dată de zidul înconjurător de piatră. Și parfumul era puternic: un pic de iasomie târzie, amestecat cu lavandă și caprifoi. Printre frunze se foiau păsări, iar albinele și fluturii zburau deasupra florilor din rondurile întinse ale grădinii.

Juliet și-a dat seama acum că poarta pe care venise era o intrare laterală, căci mai era o altă alee, mai largă, care trecea mai departe de casă spre o poartă de lemn masiv montată în piatra zidului din față. Această alee era mărginită pe ambele părți cu trandafiri obișnuiți cu petale roz, iar la capătul ei se afla un arțar japonez mare, care se întinsese până la intrarea din față.

Iarba peluzei era foarte verde și strălucitoare și, fără să mai stea nici o clipă pe gânduri, Juliet și-a scos pantofii și a pășit desculță mai departe. Simțea iarba rece și moale sub tălpi. Divin de-a dreptul – acesta era cuvântul potrivit.

Sub arțarul japonez se afla o întindere îmbietoare de iarbă împestrițată de soare. Juliet s-a îndreptat într-acolo și s-a așezat. Încălca desigur proprietatea cuiva, dar cu siguranță cineva care poseda o astfel de casă și o grădină așa de frumoasă nu ar fi putut fi altfel decât o persoană încântătoare.

Soare încălzea plăcut și vântul adia ușor și Juliet a căscat cu poftă. O cuprinsese o oboseală atât de puternică, încât a cedat. De când aflate despre sarcină, asta i se întâmpla destul de des în ultima vreme, în momente dintre cele mai nepotrivite.

Și-a pus puloverul drept pernă la căpătâi și s-a întins pe spate, cu capul spre casă. Își pusese în gând să se odihnească doar câteva minute, dar soarele îi încălzea picioarele atât de plăcut, încât nici nu și-a dat seama când i s-au îngreunat pleoapele.

Când s-a trezit, i-a trebuit ceva timp să-și amintească unde se afla. Dormise zdravăn: profund, fără vise, cum nu mai făcuse de săptămâni întregi.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a întins. Și atunci și-a dat seama că nu era singură.

La colțul casei, lângă poartă, se afla un bărbat. Era mai în vârstă decât ea. Nu cu mult, dar se vedea imediat că avea sufletul încărcat. Fusesse pe front, negreșit. Mai purtau încă uniforma, bieții oameni zdrobiți. Aveau să rămână pe veci o generație marcată.

O privea cu o figură serioasă, dar nu aspră.

— Vă rog să mă scuzați! a strigat ea, căci îl văzuse. Nu am vrut să intru fără permisiunea dumneavoastră, dar m-am rătăcit.

El nu a spus nimic la început, apoi i-a făcut doar un semn cu mâna. Juliet a înțeles că era în regulă, că nu o considera o amenințare, că înțelesese atracția pe care o aveau grădina, casa, vraja pe care o răspândeau și slăbiciunea manifestată în zilele foarte călduroase de trecătorii ademeniți de iarba umbrită și răcoroasă de sub arțar.

Fără să mai schimbe alte cuvinte sau priviri, bărbatul s-a făcut nevăzut în casă, închizând ușa după el. Juliet l-a urmărit cu privirea și apoi și-a aruncat ochii la pantofii ei rămași în iarbă. A observat că se întinsese umbra și mai tare și s-a uitat la ceas. Tre-cuseră mai bine de patru ore de când îl lăsase pe Alan la dig.

Și-a pus pantofii și și-a legat șireturile, apoi s-a ridicat în picioare.

Își dădea seama că trebuia să plece, dar nu era sigură încotro era satul și simțea o strângere de inimă. Ca o durere în piept, de parcă o ținea ceva concret. Stătea acolo, în mijlocul pajiștei netede, cu ochii pierduți la casă și o revărsare ciudată de lumină a făcut-o să vadă dintr-odată totul mai limpede.

Dragoste — asta era ceea ce simțea: o dragoste ciudată, puternică, atotcuprinzătoare, care părea să se reverse din tot ceea ce vedea și auzea: din frunzele scaldate de soare, din găurile întunecate de sub copaci, din pietrele casei, de la păsările care ciripeau zburându-i pe deasupra. Și în strălucirea aceasta, a întrezărit pentru o clipă ceea ce simt probabil credincioșii în biserică: senzația că ești luminat de siguranța pe care o capeți atunci când știi că ești cunoscut în profunzime, că aparții cuiva, undeva anume. Era atât de simplu. Era lumină, frumusețe, adevăr.

Când a ajuns în fine înapoi la *The Swan*, Alan o aștepta. A apucat-o iute în sus pe scări, urcând câte două trepte deodată, năpustindu-se pe ușa camerei lor, cu chipul încins de căldura zilei și de revelația avută.

El stătea în picioare în dreptul ferestrei de unde se vedea valea șerpuită, într-o poziție înțepenită, nefirească, de parcă s-ar fi așezat așa doar când o auzise venind, ca o dovadă că era pregătit. Fața îi era înspăimântată și i-a trebuit o clipă să-și amintească motivul: cearta de pe dig și plecarea ei intempestivă.

— Înainte să spui ceva, a început Alan, vreau să știi că nici nu mi-a trecut prin cap să sugerez că...

Juliet a clătinat din cap.

— Nu are nici o importanță, nu vezi? Nimic nu mai are nici o importanță acum!

— Dar ce e, ce s-a întâmplat?

Era ceva în sufletul ei – limpezimea, iluminarea –, dar nu-și găsea cuvintele cu care să-i explice, simțea doar energia prețioasă care o pătrunsese și pe care nu o mai putea stăvili. S-a repezit la el, plină de patimă, nerăbdătoare, i-a apucat fața cu mâinile și l-a sărutat în așa fel încât orice animozitate, orice rezervă ar mai fi persistat între ei a dispărut. Când el, surprins, a dat să spună ceva, ea a clătinat din cap și i-a pus un deget pe buze. Nu era nevoie de cuvinte, ele nu ar fi făcut decât să strice lucrurile.

Acest moment.

Cel de-acum.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Grădina era aproape la fel cum și-o amintea. Ceva mai sălbătică, dar doamna Hammett îi spusese că proprietăreasa casei din vremea când o văzuse Juliet prima dată fusese nevoită să predea ștafeta de curând.

— Avea nouăzeci de ani astă-vară, când a murit.

Mai venea un grădinar o dată pe lună, dar era neîndemânatic și, adăuga doamna Hammett strâmbându-se cu dispreț, era un venetic. Mai zicea și că Lucy s-ar fi întors în mormânt dacă ar fi văzut cum curăța el trandafirii.

Amintindu-și felul desăvârșit în care arăta grădina în 1928, Juliet a întrebat-o dacă Lucy mai locuia atunci în casă, dar doamna Hammett i-a spus că la vremea aceea făcuse deja aranjamentul cu Asociația Istoricilor de Artă și ea se mutase în căsuța de după colț.

— Una din șirul de căsuțe de lângă grajd, poate le-ați văzut? Avea mai puține trepte, zicea ea, dar eu cred că voia să spună că avea mai puține amintiri.

— Dar de ce, avea amintiri urâte despre Birchwood?

— A, nu, nu asta voia să spună. Iubea tare mult casa aceea. Sunteți prea tânără să puteți înțelege, cred, dar când îmbătrânești, *toate* amintirile capătă o povară anume, chiar și cele frumoase.

Juliet știa prea bine ce înseamnă greutatea timpului, dar nu voise să înceapă o discuție cu doamna Hammett pe tema aceasta.

Din câte știa ea, aranjamentul cu Asociația consta în a oferi casa unor studenți ca parte a unei burse de studiu. Cel care le predase cheia la sosire își împinsese ochelarii pe nas și-i spusese:

— Nu e ea foarte modernizată, de obicei găzduim în casă câte un student singur, nu o familie, și pentru intervale scurte. Mi-e teamă că nu avem electricitate, dar... e război, oricum... Sunt convins că în rest totul o să fie bine.

Și, în momentul acela, de deasupra cămării a țâșnit o pasăre drept spre capetele lor, și el a început să se apere, dar Juliet i-a mulțumit și l-a condus afară și amândoi au răsuflat ușurați în timp ce el o pornea grăbit pe alee și ea a închis ușa în urma lui. Și când s-a răsucit pe călcâie, a dat de chipurile a trei mici refugiați care așteptau cina.

De atunci se acomodaseră. Trecuseră patru zile senine și luminoase și se obișnuiseră să iasă dis-de-dimineață în grădină. Bea se urca pe zidul de piatră care înconjura casa și se așeza în locul cel mai înșorit, cu picioarele încrucișate, ca să cânte la flaut, în timp ce Roșcovanul, care era îngrozitor de neîndemânatic, dar nu se lăsa mai prejos, își ducea arsenalul de bețe atent alese până în locul unde zidul se subția mai tare și se antrena la lupte. Juliet le tot spunea că sunt locuri cu iarbă absolut minunată pe care se puteau juca, dar nimeni nu-i dădea ascultare. Numai Tip nu era interesat să se cațere pe ziduri, slavă Domnului. El părea mulțumit să se ascundă pe sub vreo tufă care-l atrăgea în ziua aceea și să-și înșire soldățeii de jucărie pe care i-i dăduse lui Juliet să-i ducă acasă o doamnă drăguță de la o adunare a Serviciului Feminin Voluntar.

Acasă! Ciudat cât de repede ajunsese să asocieze în minte cuvântul acesta cu Birchwood. Era unul din acele cuvinte cu înțelesuri multiple: descrierea superficială a clădirii în care cineva locuiește în prezent, dar și denumirea plină de căldură a locului de unde provin confortul și siguranța. Acasă însemnau vocea lui Alan la sfârșitul unei zile lungi și grele, brațele lui care o cuprindeau, dragostea lui pentru ea și a ei pentru el.

Doamne, cât de dor îi era de Alan!

Copiii și munca aveau darul de a-i abate atenția. Așa cum stabilise, luni dimineața la ora unsprezece, Juliet se întâlnea cu femeile de la filiala locală a Serviciului Feminin Voluntar. Ședința lor avea loc în sala de întruniri a bisericii, peste drum de cârciuma

The Swan. Când ajunsese ea acolo, se auzea muzică de dans, vorbărie, cântece și râsete. S-a oprit pe scări, gândindu-se dacă nu cumva greșise adresa, dar când și-a băgat capul pe ușă, doamna Hammett i-a făcut semn cu mâna și a chemat-o spre un grup de femei așezate în cerc în mijlocul încăperii. Din tavan atârnau șiruri de fanioane, iar pereții erau tapetați cu afișe cu Churchill care pufăia din trabuc, privind încruntat.

Juliet își pregătise o listă de întrebări, dar curând a întors pagina caietului ei și a început să noteze ceea ce se vorbea liber. În ciuda faptului că în noaptea trecută răsucise pe toate părțile ce-avea să scrie în articol, s-a dovedit că imaginația sa nu atingea nici pe departe realitatea acestor femei, a căror excentricitate, farmec și înțelepciune au făcut-o să rădă împreună cu ele și să le îndrăgească pe loc. Marjorie Stubbs a făcut o descriere remarcabilă a chinului creșterii porcilor în curtea din spatele casei, Milly Macklemore a oferit o perspectivă lămuritoare asupra numeroaselor întrebări ale ciorapilor găuriți, Imogen Stephens le-a făcut pe toate să-și folosească batistele când le-a povestit despre reîntoarcerea logodnicului fiicei sale – un pilot care fusese dat dispărut și presupus a fi mort.

Și, deși celelalte femei se cunoșteau bine între ele, multe fiind mame, fiice, mătuși și nepoate sau prietene din copilărie, ele au primit-o pe Juliet în mijlocul lor cu multă căldură. Și păreau să se simtă la fel de fascinate de felul în care o necunoscută din Londra vedea viața și timpurile ciudate pe care le trăiau, pe cât era și Juliet uimită de experiența lor de viață. Până la sfârșitul acele întruniri, când a promis că va veni și la următoarea, Juliet aflase suficient de multe lucruri ca să țină treaz interesul cititorilor ziarului ei până în anul 2000. Și în timp ce străbătea drumul scurt înapoi spre Birchwood Manor, se gândea că, dacă războiul va fi câștigat, va fi parțial și datorită unor locuri ca acesta, unde femei hotărâte, inventive, își țineau fruntea sus și refuzau să se dea bătute.

Așa că, în această stare de spirit, și-a petrecut cea mai mare parte a următoarelor trei zile aplecată asupra mașinii ei de scris de la fereastra dormitorului. Deși nu era cel mai comod loc unde să lucreze – măsuța de toaletă pe care-și așezase mașina de scris

era frumoasă, dar nu era ideală când venea vorba de poziția picioarelor – lui Juliet îi plăcea foarte mult. Pe fereastra deschisă intrau rămurile de caprifoi și clematite parfumate care se agățau de perdele, iar priveliștea peste livadă înspre sat, mai ales spre cimitirul de la capătul drumului, era reconfortantă. Biserica de piatră era foarte veche, curtea foarte mică era frumoasă, cu o mulțime de pietre funerare năpădite de mușchi și iederă. Juliet nu apucase încă să meargă să o vadă, dar o avea pe lista de lucruri pe care trebuia să le facă.

Uneori, când era prea frumos ca să stea în casă, Juliet își lua carnetul și ieșea în grădină, unde lucra la umbră, întinsă pe burtă, cu capul sprijinit în palmă, scriind de zor sau rozându-și creionul, în timp ce îi observa în taină pe copii. Păreau să se fi adaptat destul de bine: râdeau și se jucau, mâncau cu poftă, se luptau și se băteau și se bușeau, înnebunind-o, așa cum făceau mereu.

Juliet era decisă să fie tare pentru ei. Ea era pilotul micului avion al familiei lor și, indiferent cât de nehotărâtă s-ar fi simțit, indiferent ce întrebări ar fi sufocat-o atunci când stingea lampa noaptea și rămânea trează în întuneric, indiferent de spaima că ar fi putut lua decizii greșite care să-i afecteze, era de datoria ei să-i facă să se simtă în siguranță și protejați a doua zi. Și răspunderea aceasta era și mai grea în lipsa lui Alan. Nu era ușor să fii singurul adult.

De cele mai multe ori, reușea să facă față cu voie bună, dar se ivise o întâmplare nefericită miercuri seară. Crezuse că toți copiii erau pe-afară, pe pajiștea de după grădina din spate, iar ea încerca să termine un articol pentru domnul Tallisker înainte de cină. De la întâlnirea de luni, se convinsese cât de înțelept fusese editorul ei: doamnele din filialele Serviciului Feminin din Birchwood și Lechlade erau atât de diferite și fascinante și se dovediseră o sursă neprețuită de inspirație, iar ea era hotărâtă să le descrie în toată splendoarea lor.

Tocmai scria despre fiica lui Imogen Stephens; tânăra se uitase pe fereastra bucătăriei și-l văzuse pe iubitul ei, despre care i se spusese că era mort, venind pe poteca din grădină. Degetele lui Juliet se mișcau mai iute decât puteau rezista tastele mașinii de

scris, se simțea alături de personajul său care își aruncase șorțul de bucătărie cât colo și alergase la ușă: cum nu-i venise să-și creadă ochilor, cum șovăise, nedorind să se înșele, ca apoi să audă cheia răsucindu-se în broască. Și când fiica lui Imogen s-a aruncat în brațele logodnicului ei, Juliet s-a simțit și ea copleșită – luni întregi de griji și așteptări, spaimile sale și toată această schimbare – și pentru o clipă a cedat.

— Mami? s-a auzit o voce din spatele ei, venind tot mai aproape. Ce faci, mami, plângi?

Juliet, cu coatele pe măsuta de toaletă, cu chipul în palme, a înțepenit, înăbușindu-și suspinul. A tras aer în piept cât a putut de încet și a spus:

— Ce tot vorbești?

— Dar ce faci atunci?

— Mă gândesc, ce să fac? De ce? Tu cum faci când te gândești?

Apoi s-a răsucit spre fiica ei, zâmbindu-i și aruncându-i un creion în glumă.

— Nătăflează! M-ai văzut tu vreodată plângând?

Și-apoi mai era și Tip. El chiar era un motiv de îngrijorare – deși așa fusese întotdeauna. Juliet încerca încă să-și dea seama dacă apăruse vreun motiv nou de preocupare. Îl iubea extrem de mult – nu mai mult decât pe ceilalți, dar *altfel*. Și acum se izola de unul singur destul de des. „Foarte bine, zicea Alan în mintea ei. Își ajunge sieși. Așa e bine să fii. E creativ, o să vezi, o să fie artist când s-o face mare.“

Dar, pe lângă jocurile lui, când înșira soldăței și-i răsturna din nou, purtându-i în misiuni secrete în grădină și în cotloane mai liniștite de prin casă, Juliet era sigură că-l auzise vorbind de unul singur. Una era să scotocești prin copaci după păsări, dar să le și vorbești! Era un cotlon cald pe scări unde se părea că îi plăcea să stea de obicei și, o dată sau de două ori, Juliet s-a pomenit că-l pândește să vadă ce face.

Într-o zi, pe când el îngenunchea sub un măr în grădină, ea s-a apropiat tiptil și s-a așezat lângă el.

— Cu cine vorbești? l-a întrebat cu o degajare care îi suna rău până și ei înseși.

— Cu Birdie.

— Dar e unde e, dragule? l-a întrebat, uitându-se în sus, printre frunze.

Tip a privit-o de parcă ea își pierduse mințile.

— Sau a zburat deja? Oi fi speriat-o?

— Dar Birdie nu zboară.

— Nu?

El a scuturat din cap.

— Ea merge așa, ca mine și ca tine.

— Aha, înțeleg.

O pasăre care umblă, nu zboară. Putea să fie și așa ceva.

— Și cântă?

— Uneori.

— Și unde ai văzut-o tu? Într-un pom?

Tip s-a încruntat ușor spre soldații lui, de parcă ar fi încercat să înțeleagă întrebarea, apoi a arătat spre casă.

— În casă?

El a încuviințat din cap, fără să-și ia ochii de la soldaței.

— Și ce făcea ea acolo?

— Păi, ea locuiește acolo. Uneori vine și în grădină.

— Aha!

Tip a ridicat capul uitându-se în ochii ei.

— Dar tu? Tu o vezi, mami?

Juliet nu a știut ce să-i răspundă. S-a gândit să încuviințeze, să-i spună că și ea îi vedea prietena închipuită. Dar chiar dacă ar fi fost dispusă să accepte că el își născocise un tovarăș ca să-i ofere alinare într-o vreme când trecea prin schimbări majore, a-i alimenta această iluzie i se părea prea mult.

— Nu, scumpule, Birdie e prietena ta, nu a lui mami.

— Dar ea te place, totuși, mami, așa mi-a spus.

Juliet a simțit că o doare inima.

— Ce drăguț, scumpule, mă bucur!

— Vrea să te ajute. Mi-a spus că ar trebui să te ajut și eu.

Juliet nu a mai putut rezista. L-a luat în brațe pe omulețul acela mic și l-a strâns, simțindu-i trupul firav, dându-și seama cât de mic și cald era, cât de multe avea de făcut în viață și cât de mult depindea de ea – tocmai de *ea*, pentru numele lui Dumnezeu! – bietul băiat!

— Plângi, mami?

Fir-ar să fie! Iar!

— Nu, scumpule!

— Dar te-am simțit tremurând.

— Ai dreptate, dar nu sunt lacrimi de tristețe, sunt o mămică foarte norocoasă să am un băiețel așa, ca tine.

Mai târziu, în seara aceea, când copiii adormiseră, iar chipurile le recăpătaseră în somn expresiile lor bosumflate de prunci, Juliet s-a strecurat afară, în aerul rece și a pornit spre râu, oprindu-se din nou la dig, unde s-a așezat ca să se uite spre casă.

Își turnase un pahar de whisky și l-a dat peste cap.

Încă își amintea furia pe care o simțise în ziua aceea din 1928 când i-a spus lui Alan că era însărcinată. Atunci crezuse că era furie pentru că Alan nu o înțelegea, dar acum își dădea seama că fusese doar teamă. O senzație bruscă, pustiitoare de singurătate pe care o percepușe ca pe o părăsire copilărească. Ceea ce putea explica de ce se purtase atât de copilărește, dându-se în spectacol.

O, de-ar fi putut să o ia de la capăt! Să retrăiască totul din nou! Ziua aceea, următoarea. Și-apoi cealaltă. Intrarea lui Bea în viețile lor, apoi a Roșcovanului și-apoi a lui Tip. Toți trei crescând și îndepărtându-se acum de ea.

Juliet și-a mai turnat un pahar. Nu era cale de întoarcere. Timpul curgea doar într-o singură direcție. Și nu contenea. Nu se oprea niciodată, nici măcar cât să te lase să te gândești. Singura cale îndărăt era în amintire.

După ce se întorsese în cămăruța lor de la *The Swan* în ziua aceea, după ce se sărutaseră și se împăcaseră, se așezaseră amândoi în patul mic cu tăblii frumoase de metal. Alan îi cuprinsese fața cu amândouă palmele, uitându-se drept în ochii ei și promițându-i solemn că nu o va jigni din nou sugerându-i să muncească mai puțin.

Și sărutându-l pe vârful nasului, Juliet i-a promis și ea că nu o să mai încerce niciodată să-l oprească să renunțe la actorie, dacă el ar fi decis să vândă pantofi.

La prima oră, vineri dimineața, Juliet și-a recitat pentru ultima oară articolul pentru rubrica „Scrisori de pe uliță” și l-a telegrafiat domnului Tallisker. Îi dăduse și un subtitlu provizoriu: „Camera de război¹ a doamnelor sau O după-amiază la Ministerul Apărării” și ținea pumnii strânși ca editorul ei să accepte această găselniță.

Mulțumită de cum îi ieșise articolul, Juliet s-a hotărât să facă o pauză de la lucru în dimineața aceea și, la insistențele copiilor mai mari, în timp ce Tip se juca cu soldățeii în grădină, s-a dus cu ei până la hambarul de pe câmpul din spate. Mureau de nerăbdare să-i arate ceva.

— Uite! O barcă!

— Ei, poftim! a râs ea.

Și le-a povestit că și cu doisprezece ani în urmă zărise o mică barcă agățată de aceleași grinzi.

— Tot asta?

— Așa cred.

Roșcovanul, care se cățăraseră deja pe scara podului, stătea agățat de ea cu o singură mână, cuprins de o agitație îngrijorătoare.

— Putem s-o dăm jos, mami? Hai, zi că putem!

— Ai grijă, Roșcovanule!

— Noi știm să vâslim, a spus Bea, și aici apa nici nu e prea adâncă.

Ea și-a amintit de Tip, de poveștile cu fete înecate, de pericole.

— Haide, mami, te rugăm!

— Roșcovanule, i-a tăiat-o Juliet, o să cazi și o să-ți petreci toată vara în ghips!

Evident că el nu a luat-o în seamă, ci a început să sară pe treapta scării de lemn.

— Dă-te jos de-acolo, Roșcovanule, l-a certat și Bea, cum crezi tu că poate mami să vadă ceva dacă tu blochezi scara?

1. Aluzie la Churchill War Rooms sau Cabinet War Rooms, o construcție subterană în zona Whitehall din Londra, care a adăpostit comandamentul de război al lui Churchill între 1939 și 1945.

În timp ce Roșcovanul cobora, Juliet cerceta cu privirea barca. Îl simțea pe Alan în spatele ei, amintindu-i că a-i cocoloși nu înseamnă decât să lase loc la necazuri mai târziu. „O să devină niște mari fricoși dacă îi protejezi prea mult și-atunci ce-o să ne facem? Nu o să mai scăpăm de ei! O să ezite mereu, o să se îngrijoreze din orice și o să ne strice toată distracția, pe viață.”

— Ei, bine, a spus Juliet trăgănat, presupun că dacă o dezlegăm, și dacă mai e bună de ceva, nu văd de ce voi doi n-ați putea să o duceți până la apă.

A urmat o explozie de bucurie, Roșcovanul năpustindu-se asupra trupului firav al lui Bea ținând să o îmbrățișeze cu tot dinadinsul, în timp ce Juliet îi lua locul pe scară. Barca era suspendată – după cum a descoperit ea – printr-un sistem de frânghii și scripeți care, deși cam ruginiți, încă funcționau. A desprins frânghia din cârligul de pe grinda unde era prinsă și a lăsat-o să cadă. Odată ajunsă jos, a început să tragă de frânghie ca să coboare barca.

Cum o văzuse cu doisprezece ani în urmă, Juliet era convinsă în sinea ei că se va dovedi prea avariata să poată fi folosită, dar, deși era năpădită de pânze de păianjeni și de un strat gros de praf, la o cercetare mai atentă s-a dovedit că nu avea nimic îngrijorător. Era bine uscată, fără semne de putregai, se părea că fusese chiar reparată cândva.

Juliet tocmai verifica cu degetele o muchie unde marginea de lemn se îmbina cu fundul când i-a atras atenția ceva ce a sclipit în soare.

— Hai, mami, o zorea Roșcovanul trăgând-o de cămașă. Putem s-o ducem la apă? Hai, te rugăm!

Era ceva înțepenit între bucățile de lemn ale bărcii, dar Juliet a reușit să o scoată.

— Ce e aia? a întrebat Bea, ridicându-se pe vârful picioarelor să se uite peste umărul mamei.

— O monedă. O monedă veche. De doi penny, cred.

— Are vreo valoare?

— N-aș crede, a răspuns ea, frecând-o cu degetul cel mare. Dar e frumoasă, nu-i așa?

— Ce ne pasă nouă? s-a rățoit Roșcovanul, ținându-l de pe un picior pe altul. Putem s-o ducem la apă, mami? Putem?

Înfrânându-și toate grijile materne și presupunerile nefondate, Juliet a dat aprobarea de funcționare ambarcațiunii și i-a ajutat să o ducă până la marginea câmpului, după care s-a dat câțiva pași înapoi ca să se uite la ei cum se îndepărtau bălăbănindu-se sub povara grea.

Când s-a întors, Juliet l-a găsit pe Tip tot în grădina din față. Lumina soarelui se strecura printre frunzele arțarului, aruncându-i pete argintii și aurii pe părul moale și drept. Își scosese din nou afară soldăteii și juca un joc complicat, cu o grămadă impresionantă de bețe, pene, pietre și alte obiecte interesante așezate în cerc.

L-a auzit sporovăind și, apropiindu-se, i s-a părut că și râdea. Clinchetul clopoțelului făcea ca ziua, soarele – și chiar viitorul – să pară mai strălucitoare, până în clipa când el și-a ridicat capul părând că ascultă ceva ce Juliet nu auzea. De la strălucire la întuneric, într-o clipită!

— Ce e așa nostim, Tippy? l-a întrebat, așezându-se lângă el.

Tip a dat din cap și a ridicat o pană, răsucind-o între degete.

Juliet i-a luat o bucătică de frunză uscată de pe genunchi.

— Haide, spune-mi și mie. Îmi plac glumele și mie.

— Dar nu era nici o glumă.

— Nu?

— Era doar Birdie.

Deși se așteptase la acest răspuns, Juliet a simțit că i se strânge stomacul.

— Ea mă face să râd, a continuat Tip.

Juliet și-a înăbușit un suspin și i-a spus:

— Ei, asta e bine, Tippy. Dacă o să-ți petreci mai mult timp prin lume, e important să alegi pe cineva care să te facă să râzi.

— Dar tata te face să râzi, mami?

— Mai mult ca oricine, poate doar în afară de voi trei.

— Birdie zice că... a început el, oprindu-se brusc.

— Ce e, Tippy? Ce spune?

El a scuturat din cap, concentrându-și atenția la piatra pe care o răsucea în poală.

Juliet a încercat să-l ia altfel.

— Dar Birdie e cu noi acum, Tip?

Băiatul a încuviințat din cap.

— Chiar aici? Stă jos, aici lângă noi?

Altă încuviințare.

— Și cum arată?

— Are părul lung.

— Da?

— Și roșu, a urmat el, privind drept înainte. Și rochia ei e lungă.

Juliet i-a urmat privirea și și-a îndreptat spatele, căznindu-se să zâmbească mai tare.

— Bună, Birdie, a spus ea, mă bucur să te întâlnesc în cele din urmă. Eu sunt Juliet, mama lui Tip, și vreau să-ți mulțumesc. Tippy mi-a povestit că i-ai spus că ar trebui să mă ajute și vreau să știi ce băiat bun este. Mă ajută să spăl vasele seara, împăturește rufele în timp ce frații lui se poartă ca niște sălbatici. Sunt într-adevăr foarte mândră de el.

A simțit mânuța lui Tip cum i se cuibărește într-a ei și i-a strâns-o.

„Nu-i mare lucru să fii părinte, a auzit vocea lui Alan adusă de o adiere de vânt, nu-i mai greu decât dacă ai pilota un avion legat la ochi sau ai zbura cu aripile găurite.“

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Vineri seara, la ora șase, au pornit-o toți patru pe drumul care ducea spre sat. Pentru niște copii îmbrăcați cu ce căpătaseră de prin străini, se spălaseră și se aranjaseră cât se putea de bine și, pe la șase și jumătate, s-au oprit să admire câteva vaci cu gene lungi pe câmpul învecinat, dându-i vreme lui Tip să adune niște pietre ce îi atrăseseră atenția, apoi au traversat pajiștea triunghiulară ca să ajungă la cârciuma *The Swan*.

Doamna Hammett le spusese să intre pe ușa principală, dar să o ia la dreapta, direct în sufragerie, nu la stânga, în cârciumă.

Ea se afla deja acolo, bând un cocktail cu o femeie înaltă, de vreo cincizeci de ani care purta niște ochelari cu rame minunate de baga, cum Juliet nu mai văzuse. Când Juliet și copiii au dat buzna pe ușă, s-au întors amândouă și doamna Hammett a spus:

— Bine ați venit cu toții! Pofțiți înăuntru, mă bucur că ați reușit să ajungeți!

— Ne scuzați că am întârziat, a spus Juliet arătând cu capul spre Tip. Am avut de adunat niște pietre foarte importante de pe drum.

— Un băiat pe placul meu! a exclamat doamna cu ochelari, cu un accent american.

Copiii s-au prezentat destul de cuminți, așa cum Juliet îi instruisese pe drum, după care i-a condus înapoi în holul de la intrare spre fotoliile de piele ce păreau a fi locul ideal unde să aștepte până la cină.

— Doamnă Wright, a început doamna Hammett când Juliet s-a întors în sufragerie, dumneaei este doamna doctor Lovegrove.

Locuiește la noi, în camerele de sus. Un alt oaspete care se re-
întoarce. Din 1940, nu-i așa?

— Ce plăcere să vă cunosc, a spus doamna Lovegrove, întin-
zând mâna. Și vă rog să-mi spuneți Ada.

— Mulțumesc, Ada. Eu sunt Juliet.

— Doamna Hammett tocmai îmi povestea că v-ați mutat
împreună cu copiii la Birchwood Manor.

— Am ajuns duminică seara.

— Eu am făcut școala în casa aceea, cu mulți ani în urmă.

— Am auzit că a fost cândva o școală acolo.

— Cândva, demult, într-adevăr. S-a închis cu zeci de ani în
urmă, după ce am plecat eu. A fost unul dintre ultimele bastioane
ale vechii filozofii despre educația fetelor. Cusut, cântat, și – din
câte îmi amintesc – o groază de mers cu cărțile pe cap, în loc să
le citim.

— Ei, lăsați! a întrerupt-o doamna Hammett. Lucy s-a străduit
cât a putut. Și se pare că nu v-a stricat deloc, doamnă doctor.

— Așa e! a râs Ada. Și aveți dreptate și în ce o privește pe Lucy.
Tare mi-am dorit să o pot vedea din nou.

— Ce păcat!

— Eu sunt de vină! Am amânat prea mult, vârsta ne prinde
din urmă pe toți, chiar și pe Lucy, după cum se pare. Nostim e că,
dincolo de toate ciudățeniile sale, trebuie să recunosc că îi datorez
școlii de la Birchwood orientarea mea în viață. Sunt arheolog. Pro-
fesor la Universitatea din New York. Dar înainte de asta am fost
un membru de nădejde al Societății de Istorie Naturală de la școala
domnișoarei Radcliffe. Lucy – domnișoara Radcliffe, adică – era o
mare împătimită. Am întâlnit profesori mult mai puțin intere-
sați ca ea: adunase o colecție minunată de fosile și alte minunății.
Camera ei cu mostre era o adevărată comoară. Era foarte mică,
dar știți, desigur la ce mă refer, camera din capul scărilor, de la
etajul întâi.

— E dormitorul meu acum.

— Atunci vă puteți imagina cât de înghesuită era cu rafturi pe
toți pereții și obiecte pe toate suprafețele posibile.

— Sigur că da, a încuviințat Juliet, scoțându-și carnețelul pe
care îl avea mereu la îndemână. Și-mi place tare mult ideea ca o

singură casă să aibă vieți atât de diferite; de fapt, mă face să mă gândesc la ceva.

Și în timp ce-și lua notițe, le-a povestit despre rubrica ei, „Scriitori de pe uliță”, iar doamna Hammett nu s-a putut abține să nu adauge:

— Eu și cu doamnele mele apărem deja în primul articol, nici mai mult nici mai puțin, doamnă doctor Lovegrove! O să aranjați să primim și noi câte un exemplar, nu-i așa, doamnă Wright?

— I-am cerut asta în mod expres editorului, doamnă Hammett. Vor veni cu poșta de luni dimineață.

— Minunat, doamnele sunt atât de emoționate! Și dacă scrieți despre Lucy, să nu uitați să spuneți că a fost sora lui Edward Radcliffe.

Juliet s-a încruntat ușor. Numele îi era oarecum cunoscut.

— Artistul. Cel din Frăția Magenta despre care se tot vorbește. A murit de tânăr, de aceea nu este așa de cunoscut ca ceilalți, dar el a cumpărat casa de pe malul apei. A fost ceva, un scandal, legat de locul acela. Într-o vară, el era acolo cu prietenii lui – asta se întâmpla demult, când mama mea era copil, dar nu a uitat până în clipa morții. Acolo a fost ucisă o tânără moștenitoare a unei familii bogate. Ea trebuia să se mărite cu Radcliffe. Moartea ei i-a zdrobit inima și nu a mai revenit acolo niciodată. Casa i-a lăsat-o lui Lucy prin testament.

S-a deschis ușa și a intrat domnul Hammett, care-și terminase treaba la bar și aducea înăuntru o tânără de la bucătărie cam speriată, ce ținea în mâini o tavă cu farfurii aburinde.

— Ah, a exclamat doamna Hammett mulțumită. Cina e servită. Să vedeți ce poate face bucătarul nostru dintr-un cârnat în foitaj!

Și, după cum s-a dovedit, bucătarul făcuse un adevărat miracol. Juliet nu se dăduse niciodată în vânt după resturi de cărnuri, dar servit cu un sos făcut din ceva ce e mai bine să nu știi, foitajul s-a dovedit a fi delicios. La fel de cuminți, copiii s-au comportat ireproșabil la masă, răspunzând la toate întrebările cu cuvinte frumoase, poate puțin cam îndrăznețe pentru unele gusturi, și chiar punând unele întrebări interesante la rândul lor. Tip reușise să-și

bage degetele în ceara moale scursă sub lumânări, lăsând o groază de amprente ce s-au întărit pe loc, dar și-au amintit să mulțumească la sfârșitul mesei, nici unul nu și-a șters nasul pe fața de masă, iar când Bea a cerut permisiunea să meargă să-și continue jocul de cărți în holul de la intrare, Juliet a acceptat bucuroasă.

— Le place copiilor la Birchwood Manor? a întrebat Ada, în timp ce servitoarea se agita să servească ceaiul și cafeaua. Trebuie să fie o mare schimbare față de Londra.

— Din fericire, schimbarea pare să le priască.

— Bineînțeles, viața la țară le oferă atât de multe lucruri copiilor, a spus doamna Hammett. Ar trebui să fie foarte ciudat un copil căruia să nu-i placă prin părțile noastre.

— Ei, eu am fost întotdeauna un copil ciudat, a râs Ada.

— Nu v-a plăcut aici?

— Ba da, până la urmă, dar nu de la început. M-am născut în India și am fost foarte fericită acolo, până m-au trimis la școală. Îmi pusesem în minte să nu-mi placă și nu mi-a plăcut: mi se părea că peisajul de țară este insipid și prea formal. Nefamiliar, ca să mă exprim mai frumos.

— Și cât de mult ați stat la școala asta?

— Cam doi ani. S-a închis pe când aveam eu zece ani și am fost trimisă la o școală mai mare, lângă Oxford.

— S-a întâmplat un accident groaznic, a spus doamna Hammett, o fată s-a înecat în timpul unui picnic, într-o vară. Școala a mai funcționat doar câțiva ani după asta. Dar, doamnă Lovegrove, a urmat ea încruntându-se, dumneavoastră trebuie să fi fost acolo atunci.

— Da, am fost, a spus Ada, scoțându-și ochelarii ca să-și șteargă lentilele.

— Ați cunoscut-o pe fata aceea?

— Nu prea bine, era mai mare ca mine.

Cele două femei și-au continuat discuția, dar Juliet s-a gândit la Tip, care-i spusese că se înecase o fată în râu și se întreba acum dacă auzise asta prin sat. Numai că el îi pomenise despre incident în prima lor dimineață petrecută la Birchwood Manor, deci nu

avusesse când să afle ceva. Se gândea că poate tânărul acela nervos de la asociație să fi scăpat ceva despre asta. Acum că se gândea la el, într-adevăr, parcă avea ceva ciudat în purtare.

Dar, în același timp, s-ar fi putut ca Tip să fi dat glas doar propriilor temeri. Nu îi sfătuia ea pe copii – pe el în mod special – să fie atenți? Alan i-ar fi spus că avusesse dreptate: îi transforma în niște papă-lapte cu grijile ei materne. Și poate că Tip făcuse doar o presupunere: oamenii se pot îneca în apă, cu siguranță că la un anumit moment dat, cineva s-a înecat în Tamisa. Nu făcea decât să inventeze motive de preocupare, pentru că își făcea tot timpul griji în legătură cu Tip.

— Doamnă Wright?

Juliet a clipit des.

— Mă scuzați, doamnă Hammett, eram cu gândul hât departe!

— Sper că vă simțiți bine, nu? Mai doriți cafea?

Juliet a întins ceașca peste masă zâmbind, și – așa cum se întâmplă adesea când te lupți de unul singur cu un gând apăsător – s-a pomenit povestindu-le celor două femei despre prietena imaginară a lui Tip.

— Drăguțul de el! a exclamat doamna Hammett. Nici nu e de mirare după atâtea întâmplări! O să-și revină, o să vedeți! Într-o bună zi o să vă dați seama că n-a mai pomenit-o de săptămâni întregi pe „prietena” lui.

— Poate că aveți dreptate, a răspuns Juliet. Vedeți, eu nu am avut așa ceva niciodată și mi se pare ceva neobișnuit să-ți închipui o persoană așa, din nimic!

— Dar prietena asta închipuită îl pune să facă prostii?

— Nu, slavă Domnului, doamnă Hammett. Sunt bucuroasă să admit că a avut o influență destul de bună.

— Măcar atât! a exclamat gazda, plesnind din palme. Și a venit și ea aici, în seara asta? N-am avut niciodată un oaspete închipuit!

— Nu, din fericire, a rămas acasă în seara asta.

— Ei, ce poveste! Poate că e un semn bun că are nevoie de ea uneori.

— S-ar putea. Deși el susține că a rugat-o să vină. Se pare că i-a răspuns că nu poate merge atât de departe.

— E invalidă? Ce fascinant! V-a mai dat și alte amănunte despre copil?

— Dar nu e copil, ca să fie clar. E o doamnă. Nu-mi dau seama ce părere are despre mine, dacă a ales să-și închipuie o altă femeie matură care să-i țină de urât.

— Poate că e altă forma a dumneavoastră, a răspuns doamna Hammett.

— A, nu, nicidecum. Din câte mi-a povestit, e chiar opusul meu, cu păr lung și roșu, cu rochie lungă, albă. Descrierea e foarte clară.

— Dar nu v-ați gândit că ar putea să spună adevărul, a intervenit Ada, care tăcuse până atunci.

A urmat o scurtă tăcere, după care doamna Hammett a spus, râzând nervos:

— Cum așa, doamnă Lovegrove, ce glumă e asta? Doamna Wright e îngrijorată.

— O, eu nu mi-aș face griji, a spus Ada, sunt sigură că asta arată doar că băiețelul dumneavoastră este un spirit creativ care și-a născocit propriul mod de a face față schimbărilor din viața lui.

— Vorbiți la fel ca soțul meu, a spus Juliet zâmbind. Și fără îndoială că aveți dreptate.

În timp ce doamna Hammett spunea că se duce să vadă ce se întâmplă cu desertul, Ada a cerut permisiunea să iasă „puțin la aer“, iar Juliet s-a folosit de această pauză ca să vadă ce fac copiii. Bea și Roșcovanul au fost ușor de găsit, pitulați într-un cotlon întunecat, dar foarte plăcut, sub scară, jucând cu înflăcărare o partidă de cărți.

— Dar fratele vostru unde e? a întrebat ea, uitându-se prin hol după Tip.

Nici unul dintre ei nu a ridicat capul.

— Nu știm!

— Pe-aici, pe undeva!

Juliet a rămas o clipă sprijinită de stâlpul de jos al scării, privind în jur. Și ridicându-și ochii de-a lungul treptelor acoperite cu mochetă, i s-a părut pentru o clipă că-l vede pe Alan în capul scărilor, cu pipa lui groaznică în gură.

Era aceeași scară pe care alergase ea în ziua aceea, ca să-l găsească așteptând-o în cameră, pregătit să reia cearta.

Nu s-a putut abține să n-o urce din nou acum.

Simțea balustrada la fel atingând-o, și a închis ochii pe când s-a apropiat de capătul scărilor, închipuindu-și că se întorcea în timp. Amintirea făcea ca aerul din jur să-i pară mai dens. Alan era atât de aproape, că-i simțea *mirosul*. Dar când a deschis ochii, dispăruse, cu zâmbetul lui ironic cu tot.

Palierul de la etajul întâi era cum și-l amintea. Curat și îngrijit, cu mici ornamente care dovedeau atenție, dacă nu un spirit artistic *au courant*. Flori proaspete în vase de porțelan pe măsuta din hol, tablouri mici pe pereți cu peisaje din partea locului, cu urme ale măturii pe traversele pestrițe. Și mirosul era neschimbat, de săpun de rufe și ceară de mobilă și un iz plăcut de bere proaspătă.

Și nici un semn, nicăieri, al băiatului iute de picior.

Pe când cobora scările, a auzit o voce cunoscută venind de afară. La venire observase o bancă sub fereastră, așa că s-a apropiat și s-a aplecat să se uite prin mica despărțitură lăsată de draperia de camuflaj. Tip era acolo, cu câteva din bețele și pietrele lui prețioase în mână, prins într-o discuție cu Ada, așezată alături de el. Juliet a zâmbit și s-a dat înapoi fără vreo vorbă, ca să nu-i tulbure. Se vedea pe chipul lui că era interesat și absorbit de ceea ce vorbeau.

— Aici erați, doamnă Wright? a auzit-o pe doamna Hammett întrebând din spatele servitoarei care se lupta din nou cu o altă tavă încărcată.

— Sunteți gata pentru desert? Vă anunț cu bucurie că avem pandișpan fără ou cu jeleu de căpșune.

Pentru prima dată de când ajunseseră la Birchwood Manor, duminică dimineața Juliet s-a trezit înaintea copiilor. Își simțea picioarele la fel de neastâmpărate ca și gândurile, așa că și-a aruncat ceva pe ea și a pornit-o la plimbare. Dar nu s-a mai dus spre râu, ci a luat-o pe drumul ce ducea spre sat. Pe când se apropia de biserică, a observat că lumea intra la slujba de dimineață. Doamna

Hammett a zărit-o și i-a făcut semn cu mâna, iar Juliet i-a răspuns cu un zâmbet.

Copiii fiind singuri acasă, nu a intrat, dar a rămas o vreme afară pe banca din pridvorul bisericii și l-a ascultat pe preot vorbind despre dragoste și pierderi și despre spiritul omenesc de neînfrânt atunci când pășea alături de Dumnezeu. Era o predică plină de înțelepciune, iar el era un orator desăvârșit, dar Juliet se temea că aveau să mai fie rostite multe predici de felul acesta până să se termine războiul.

Și-a rotit privirea prin curtea frumoasă a bisericii. Era un loc tihnit. O mulțime de vreji de viță sălbatică și de suflete adormite. Pietre funerare care vorbeau de vârste și de tinerețe și de dreptatea oarbă a morții. Un înger frumos, singuratic, cu capul plecat asupra unei cărți, cu părul sculptat în piatră înnegrită de timp căzându-i pe pagina rece. Tăcerea unor astfel de locuri avea ceva ce îndemna la pioșenie.

Pe acordurile lui Elgar din *Nimrod*¹, Juliet a pornit-o printre morminte, uitându-se la lespezile acoperite de mușchi, la nume și date, la mesajele tandre despre veșnicie și odihnă. Cât de uluitor e că rasa umană prețuiește viața fiecărui membru al său în parte într-atât încât să comemoreze scurta trecere a fiecăruia pe acest pământ străvechi și, totuși, să se lase prinsă, în același timp, într-un măcel fără sens.

La capătul cimitirului, Juliet s-a oprit dinaintea unui mormânt pe care era gravat un nume cunoscut: *Lucy Eliza Radcliffe, 1849 – 1939*. Alături se afla o altă piatră mai veche aparținând fratelui ei Edward, despre care pomenise la cină doamna Hammett. Sub numele lui Lucy stătea scris: *Tot trecutul e prezent*, o formulare care a pus-o pe gânduri pe Juliet, căci era oarecum diferită de exprimarea obișnuită a sentimentelor în astfel de ocazii.

Trecut, prezent, viitor – ce însemnătate au toate acestea, oricum?

Nu poți aspira decât să faci ce poți tu mai bine în situații date, în anumite momente. Asta era tot.

1. Referire la o parte din compoziția *Enigma Variations* de Edward Elgar (1857–1934), devenită o reprezentare simbolică a spiritului britanic și a capacității sale de a răbda cu stoicism și de a lupta până la capăt.

Juliet a plecat din cimitir, întorcându-se acasă pe poteca mărginită de iarbă. Căldura soarelui risipise orice urmă din răcoarea nopții și cerul se limpezise, devenind neobișnuit de albastru. Cu siguranță că vor mai fi rugăminiți de a ieși cu barca și azi. Poate că ar fi bine să ia masa pe malul apei.

Chiar și din depărtare, casa părea locuită de oameni fără somn, era ciudat cum îți puteai da seama de asta. Și chiar înainte de a ajunge la drumul de trăsuri, a auzit flautul lui Bea.

Doamna Hammett le dăruise patru ouă grozave de găină și Juliet de-abia aștepta să le fiarbă moi, gândindu-se chiar să folosească unt de-adevăratelea ca să pună pe soldățeiii de pâine. Dar s-a dus mai întâi sus, ca să-și lase pălăria. În drum s-a uitat prin camera copiilor și a văzut-o pe Bea cântând la flaut, cu picioarele încrucișate, ca un adevărat împlânzitor de șerpi. Freddy stătea tolănit pe spate, pe saltea, atingând podeaua cu capul. Părea că-și ține respirația. Dar Tip nu se zărea nicăieri.

— Unde e fratele vostru?

Beatrice a ridicat din umeri, cântând mai departe.

— Sus, poate? a răspuns Roșcovanul, dând înfierbântat aerul afară din piept.

În atmosferă se simțea o urmă clară de ceartă, dar Juliet știa că nu era cazul să se implice, certurile dintre frați erau, după cum constatasese, asemenea fumului în bătaia vântului: acum puternic de te orbea, acum dispărea imediat.

— Micul dejun peste zece minute, a anunțat ea, retrăgându-se.

Și-a aruncat pălăria pe pat și a băgat capul după colț, în vechiul salon de la capătul holului. Era o cameră pe care nu o foloseau, de fapt, plină de mobilă prăfuită, acoperită cu huse de pânză, dar astfel de locuri constituiau o atracție pentru copii.

Tip nu era nici acolo, dar Roșcovanul zicea că ar fi putut fi chiar la mansardă. Așa că a luat-o pe scări strigându-l.

— Tip, micul dejun, dragule! Haide, vino să mă ajuți să fac soldățeiii!

Nici o mișcare.

— Tip?

S-a uitat prin toate cotloanele camerelor de la mansardă și apoi s-a dus la fereastra care dădea spre câmp, către râu.

Râul.

Tip nu se aventura de felul lui. Era timid, nu s-ar fi dus atât de departe fără ea. Dar nu era liniștită. Era doar un copil. Ușor de atras. Copiii se pot îneca!

— Tip! l-a strigat din nou, iar în voce îi creștea spaima, luând-o la fugă înapoi pe scări.

Alergând pe hol, cât pe ce să-i scape vocea înăbușită:

— Mami!

Juliet s-a oprit și a ciulit urechile. Era atât de panicată că nici nu auzea bine.

— Tip?

— Sunt aici, înăuntru!

Parcă ar fi vorbit peretele, parcă l-ar fi înghițit pe Tip care stătea acum prins în tencuială. Și apoi, chiar sub privirile ei, s-a deschis o crăpătură din perete și s-a dat la o parte un panou. Era o ușă secretă, iar Tip a ieșit zâmbitor.

Juliet l-a apucat și l-a strâns tare la piept. Știa că-l doare, dar nu se putea stăpâni.

— Tippy! Vai, Tippy, scumpule!

— M-am ascuns!

— Da, văd!

— Ada m-a învățat unde e ascunzătoarea asta.

— Zău?

— Da, e un secret mare, a spus el, dând din cap.

— Grozav! Mulțumesc că mi l-ai spus și mie.

Nici ei nu-i venea să creadă cât de calm putea să-i vorbească, deși inima i se zbătea să-i iasă din piept.

— Stai aici cu mine o clipă, Tippy, i-a spus fără vlagă.

L-a cuprins în brațe, iar ușa glisantă a alunecat la loc fără să lase vreun semn.

— Adei i-au plăcut pietrele mele. Spunea că și ea aduna pietre și fosile, și că acum a ajuns archi...

— Arheolog!

— Da, așa ceva!

Juliet l-a dus până pe ultima treaptă și l-a așezat în poala ei. L-a cuprins cu brațele și și-a sprijinit obrazul de creștetul lui cald.

Dintre toți copiii săi, Tip era singurul dornic să accepte aceste semne de dragoste părintească excesivă. Dar când și-a dat seama că abuza de răbdarea lui nesfârșită, a rostit:

— Bine. Micul dejun! Și cred că e cazul să vedem de ce se ceartă sora și fratele tău.

— Bea a zis că tati nu o să poată să dea de noi aici, când vine acasă.

— Așa a zis?

— Și Roșcovanul a zis că tati e vrăjitor și că o să ne găsească oriunde am fi.

— Aha!

— Și eu am plecat, pentru că n-am vrut să le spun.

— Ce să le spui?

— Că tati nu mai vine acasă.

Juliet a simțit că se pierde cu firea.

— Ce vrei să zici?

Tip nu a răspuns, ci și-a ridicat mânuța și i-a pus-o ușor pe obraz. Chipul lui mic, ca o inimioară, era serios și Juliet și-a dat seama pe dată că el știa.

Simțea scrisoarea în buzunar, ultima pe care o primise de la Alan. O purtase la ea peste tot de când o primise, de aceea o mai avea încă. Telegrama cu chenar negru de la Ministerul de Război sosită în aceeași zi nu o mai avea. Juliet se gândise să o ardă cu mâna ei, dar până la urmă nu mai fusese nevoie. Unul din oamenii lui Hitler avusese grijă de asta când azvârlise bomba deasupra străzii Queen's Head din cartierul Islington, distrugându-le casa și tot ce se afla în ea.

Voise să le spună copiilor. Sigur că da. Singura problemă era – și de atunci Juliet nu se mai putea gândi la nimic altceva – că pur și simplu nu găsea nici un mod acceptabil de a le spune copiilor ei că minunatul lor tată, atât de nostim, de uituc, de nerod, fusese ucis.

— Mami, a continuat Tip, vârnându-și mâna într-a ei, și-acum ce-o să se întâmple?

Juliet ar fi avut multe de spus. Se afla într-unul din cele momente rare când un părinte își dă seama că vorbele pe care are să

le rostească vor rămâne în mintea copilului său pentru vecie. Își dorea atât de mult să se ridice la înălțimea acelui moment. Deși se ocupa cu scrisul, nu găsea cuvintele potrivite. Orice explicație ce-i venea în minte și o dădea deoparte ca inutilă mai ridica o barieră de tăcere între clipa perfectă pentru a da un răspuns și momentul în care se afla. Viața chiar era un borcan mare de pap, după cum spunea mereu Alan. Un borcan cu făină și apă, în care se străduiau cu toții să se țină la suprafață cât puteau de bine.

— Nu sunt foarte sigură, Tippy! i-a mărturisit ea nici liniștitor și nici înțelept, dar adevărat, ceea ce nu era puțin lucru. Dar știi sigur că o să fie bine.

Știa prea bine ce avea să o întrebe după aceea: *de unde* știa atât de sigur? Și ce Dumnezeu ar fi putut să-i răspundă la această întrebare? Pentru că tocmai îi dăduse răspunsul? Pentru că trebuia să fie bine? Pentru că acesta era avionul ei, ea îl pilota și, legată sau nu la ochi, avea să facă pe naiba în patru să ajungă cu bine la destinație.

În cele din urmă a fost cruțată să dea vreun răspuns pentru că se înșelase: Tip nu a întrebat-o nimic. Cu o încredere care o făcea pe Juliet să se ghemuiască și să plângă, el a crezut-o pe cuvânt și a trecut la alt subiect:

— Birdie spune că până și în locurile cele mai întunecate răsar muguri de lumină.

— Așa zice, scumpule? a exclamat Juliet, simțindu-e brusc istovită. Tip a dat din cap entuziasmat.

— Și e adevărat, mami. I-am văzut eu în ascunzătoare. Nu-i poți vedea decât dinăuntru. La început, când am închis ușa, mi-a fost frică, dar nu aveam de ce, pentru că înăuntru erau mii de luminițe. Sclipeau în întuneric!

VIII

Este sâmbătă și au sosit turiștii. Eu mă aflu în camera cea mică unde este agățat pe perete portretul lui Fanny. Sau în dormitorul lui Juliet, cum îmi place mie să-i spun. De fapt, Fanny nu a dormit aici decât o singură noapte. Îmi plăcea să stau alături de Juliet când scria la mașină, cu toate hârtiile împrăstiate pe măsuta de toaletă de sub fereastră. Stăteam lângă ea și mai târziu, seara, după ce adormeau copiii și ea scotea scrisoarea de la Alan. Nu ca să o citească, de cele mai multe ori nu o citea. Ci doar o ținea în mână, rămânând pe gânduri cu privirile pierdute pe fereastra deschisă, spre întunericul nopții nesfârșite.

Tot în încăperea asta a fost adusă Ada după ce a fost scoasă din apă pe jumătate înecată. Pe vremea aceea, în cămăruța de lângă dormitorul lui Lucy se afla o comoară întreagă de fosile și mostre de roci. Pereții erau plini de rafturi din tavan până-n podele. Lucy a insistat să o îngrijească ea pe Ada, dăscăbind-o pe sora medicală atât de tare încât aceasta a refuzat până la urmă să mai stea. După ce a fost adus patul înăuntru, nu prea mai rămânea loc de mișcare, așa că Lucy a reușit să înghesuie într-un colț un scaun de lemn și stătea acolo ore întregi, veghind somnul copilei.

Era emoționant să vezi cât de grijulie putea fi Lucy, ea care, după Edward, găsisese atât de puține persoane de care să se apropie. Avea grijă ca patul să fie încălzit în fiecare noapte cu un vas cu cărbuni aprinși, și i-a permis Adei să țină pisoiul, în ciuda dezaprobării vizibile a femeii ăleia, Thornfield.

Una dintre vizitatoarele de azi se s-a dus la fereastră, aplecându-se să privească peste zid în livadă, și soarele de dimineață

îi aurea fața. Asta îmi ducea aminte de ziua de după picnic, când Ada s-a simțit suficient de bine ca să fie ridicată pe perne și lumina se revărsa prin ochiurile de geam formând patru dreptunghiuri regulate la picioarele patului.

Lucy a intrat aducând tava cu micul dejun și, pe când o așeza pe măsuța de toaletă, Ada – albă ca cearceafurile de în – i-a spus:

— Am căzut în apă.

— Așa e.

— Și nu știu să înot.

— Am văzut asta.

O vreme, Ada nu a mai spus nimic. Mi-am dat seama, totuși, că îi mai stăruia ceva în minte.

— Domnișoară Radcliffe? a rostit ea în cele din urmă.

— Da, copila mea.

— Știți, n-am fost singură în apă.

— Știu.

Lucy s-a așezat pe marginea patului și i-a luat mâna.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar a căzut în râu și Mary Hawkins. Dar nu a avut norocul tău. Nici ea nu știa să înoate și s-a înecat.

Ada a ascultat ce i s-a spus și apoi a zis aproape în șoaptă:

— Dar nu pe Mary Hopkins am văzut-o eu acolo.

Atunci eu am ciulit urechile, întrebându-mă cât avea să-i po-vestească lui Lucy și dacă îi va mărturisi adevărul despre ceea ce s-a întâmplat pe fundul apei.

Dar ea nu a mai rostit nici o vorbă despre „cealaltă persoană”. În schimb, a spus:

— Era o lumină albastră. Și eu am întins mâna să o apuc și a dispărut. Era o piatră, o piatră strălucitoare.

Și-a deschis palma și a scos la iveală diamantul Radcliffe, smuls din adâncuri, unde stătuse ascuns printre pietrele de râu.

— Am văzut-o strălucind și am luat-o, căci eram convinsă că avea să mă salveze. Și chiar m-a salvat, amuleta mea m-a găsit tocmai când aveam nevoie de ea și m-a ferit de rău. Așa cum ați spus că se va întâmpla!

Azi este vreme frumoasă și senină și casa e plină de un val nesfârșit de vizitatori, care și-au făcut rezervări pentru masa de prânz la cârciumile din preajmă. Umblă de colo-colo în grupuri mici și nu mai suport să-l aud pe ghid cum le spune să închidă ochii în „dormitorul lui Fanny” și să adulmece parfumul fantomatic de trandafiri, preferat de domnișoara Brown, așa că am plecat și mă îndrept spre casa de fermentat malțul, unde Jack se străduiește să fie cât mai puțin vizibil. Mai devreme, azi-dimineață, am văzut printre hârtiile pe care le-a printat din mesajul recent al doamnei Wheeler o scrisoare a lui Lucy către Ada, din martie 1939. Din păcate, textul era acoperit cu ceva și nu am putut vedea ce scrie. Sper să mai fi dat la o parte din hârtii ca să pot să citesc ca lumea.

În holul de la parter, s-a adunat un grup în jurul peisajului atârnat pe peretele sudic. Este prima lucrare a lui Edward acceptată de Royal Academy, una dintre picturile numite generic „Lucrări de pe Tamisa superioară”, reprezentând o priveliște văzută chiar de la fereastra cea mai de sus a acestei case. Panorama este frumoasă, întinzându-se de-a lungul apei: câmpuri întinse, o zonă de pădure deasă și, mai departe, munții îndepărtați. Totuși, în mâinile lui Edward, această scenă pastorală este prefăcută, prin nuanțe de violet și griuri intense, într-o imagine de o frumusețe tulburătoare. Acest tablou a fost considerat o trecere de la pictura reprezentatională la „arta de atmosferă”.

Este o lucrare fascinantă și vizitatorii spun și astăzi ceea ce au spus întotdeauna, adică: „Ce culori minunate”, „Melancolic, nu?”, „Uite ce tehnică!” Dar puțini cumpără reproduceri din magazinul muzeului.

Edward avea talentul ca, alegând culorile și mișcările pensulei, să-și exprime vizual propriile emoții cu o fluentă fără greș, izvorâtă din propria nevoie de a comunica și de a se face înțeleș. Lumea nu cumpără reproduceri ale tabloului „Vedere de la fereastra mansardei” ca să și le atârne deasupra canapelei, pentru că este un tablou animat de frică și, în ciuda frumuseții sale, îi presimt amenințarea, fără să cunoască măcar povestea creării sale.

Peisajul redat în tablou l-a impresionat pe Edward încă de pe când avea paisprezece ani. Aceasta este o vârstă fragilă, un moment de schimbare a percepțiilor și a emoțiilor, iar Edward era un băiat extrem de sensibil. A avut întotdeauna o fire excesivă. Nu l-am văzut niciodată să-i fie indiferent ceva și în copilărie avusese o mulțime de pasiuni duse până la obsesie, fiecare fiind la vremea ei „unică”, până când fusese înlocuită de alta. Era vrăjit de povești cu zâne și de teorii oculte și, o vreme, se ambiționase să stârnească fantome. Îi venise ideea dintr-o lectură interzisă din timpul școlii, în orele petrecute la lumina lumânării, citind tratate străvechi descoperite în măruntaiele bibliotecii.

Tocmai în vremea aceea, părinții lui Edward porniseră într-o expediție pentru a aduna obiecte de artă din Orientul Îndepărtat, care i-a ținut departe de Anglia timp de un an întreg. Astfel, în timpul vacanței de vară nu a fost trimis la casa părintească de la Londra, unde crescuse, ci la moșia bunicului său. Wiltshire este un străvechi ținut magic, iar Edward povestea adesea că atunci când luna plină se ridică argintie pe cer se simțea încă acea vrajă imemorială. Deși nu era mulțumit de absența părinților și de comportamentul tiranic al bunicului, strămutarea în ținutul calcaros i-a sporit atracția față de spirite și de credințe populare.

Se gândea încotro să o apuce ca să-și schimbe dispoziția și credea că ar fi fost potrivite cimitirele unor biserici din apropiere, dar o discuție cu grădinarul bunicului l-a convins să o pornească mai bine de-a lungul pârâului Cole, până la vărsarea în Tamisa. Bătrânul spunea că nu departe de acolo, unde pârâul se răsucea brusc, era un loc unde își mai făceau apariția printre oameni zâne și fantome. Bunica grădinarului se născuse în nordul Angliei, chiar la ora când bătea clopotul¹, știa poveștile astea, și îi spusese și lui despre locul acela tainic.

Edward mi-a mărturisit întâmplările din seara aceea într-o noapte ploioasă, pe când stăteam amândoi la lumina lumânărilor, în atelierul lui din Londra. De atunci mi-am amintit asta de atâtea

1. Credință populară din nordul Angliei conform căreia copiii născuți la orele când bate clopotul în timpul zilei sau al nopții sunt înzestrați cu unele puteri supranaturale.

ori, încât mi se pare că îi aud și acum vocea, ca și cum ar fi chiar lângă mine. Și pot repovesti ce s-a întâmplat în noaptea aceea în pădure, de parcă aș fi fost acolo cu el.

După ce a mers câteva ore, a dat de cotul pârâului și s-a afundat în pădure, lăsând în urmă bucăți de piatră de calcar pe care le adunase mai devreme, ca să-și însemne drumul înapoi spre casă. A ajuns în poiană chiar când se ridica luna în mijlocul cerului.

Noaptea era senină și caldă și el era îmbrăcat cu haine subțiri, dar pe când se tupila după un trunchi căzut, a simțit o atingere rece pe piele. S-a scuturat, fără să dea prea mare importanță în momentul acela, căci se întâmplau prea multe lucruri interesante care-i acaparau mintea.

Poiana era luminată de o rază de lună și Edward a avut o premoniție. Simțea că avea să se întâmple ceva. Sufla un vânt ciudat și copacii din jur își scuturau frunzele asemenea unor fâșii subțiri de argint. Lui Edward i se părea că vede ochi ascunși în frunziș care scrutează poiana pustie ca și el. Și a așteptat, a așteptat...

Și apoi, s-a făcut brusc întuneric.

S-a uitat în sus, să vadă dacă nu cumva vreun nor a acoperit luna. Și în acest timp a fost cuprins de o teamă îngrozitoare.

Îi înghețase sângele în vine și, fără să-și dea seama, s-a întors și-a rupt-o la fugă înapoi prin pădure, pășind de la o piatră de calcar la alta, până a ajuns la marginea câmpului.

Și a mers mai departe, în direcția în care credea el că era casa bunicilor. Simțea că-l mână ceva din spate, auzea deslușit în ciuda răsuflării sale sacadate, dar când s-a uitat scurt peste umăr nu a văzut nimic.

Avea nervii încordați și pielea îi înghețase de tot, de parcă încerca să se desprindă de trup.

Și alerga de rupea pământul, tropăind peste câmpuri, prin locurile întunecate și necunoscute lui, sărind peste garduri, străbătând tufșuri pline de spini.

Și-n tot acest timp năluca venea după el, și tocmai când Edward credea că nu mai poate alerga, a zărit o casă în depărtare, cu o lumină aprinsă la fereastra cea mai de sus, asemenea unui far în furtună, care-i arăta calea spre adăpost.

Cu inima zbătându-i-se în piept, s-a îndreptat într-acolo, cățărându-se pe zidul de piatră ce o înconjura și a sărit jos pe partea cealaltă într-o grădină luminată de luna argintie. O alee pietruită ducea la ușa din față. Nu era încuiată și a putut-o deschide, intrând iute înăuntru și închizând ușa după el. După care a tras zăvorul bine.

Edward s-a năpustit pe scări în sus, îndepărtându-se tot mai mult de ceea ce-l urmărise pe câmp. Și nu s-a oprit decât în mansardă, de unde nu mai avea unde să urce.

S-a dus direct la fereastră, scrutând peisajul întunecat.

Și a rămas acolo, la pândă, atent la orice detaliu de afară, până când s-au ivit zorii, în cele din urmă, treptat, miraculos și lumea a revenit încă o dată la normal.

Edward mi-a mărturisit că, în ciuda tuturor poveștilor de groază și cu mistere pe care le citise și le născocise pentru surorile sale, noaptea aceea petrecută în poiana din pădure, când fugise de rupsese pământul și se adăpostise în casa aceasta, a fost prima dată când simțise o frică adevărată. În el se produsese o schimbare, după cum mărturisea: teroarea rupe ceva în suflet care nu mai poate fi niciodată vindecat cum se cuvine.

Acum înțeleg exact ce voia să spună. Adevărata frică nu se uită niciodată; senzația nu se diminuează, nici atunci când ceea ce a provocat-o a fost de mult dat uitării. Devine un alt mod de a privi lumea, asemenea deschiderii unei uși ce nu mai poate fi închisă la loc.

Așa că atunci când privesc tabloul lui Edward „Vedere de la fereastra mansardei” nu mă gândesc la câmpurile din jurul casei de la Birchwood, deși asemănarea este uimitoare, ci mai degrabă la niște spații mici, întunecate, cu aer închis, și la felul în care îți arde gâtul când te sufoci și lupți să tragi aer în piept.

Vizitatorii nu cumpără reproduceri ale „Vederii de la fereastra mansardei” ca să le pună acasă pe pereți, dar iau în schimb „La Belle”.

Presupun că ar trebui să mă simt măgulită că figura mea tronează deasupra atâtor canapele. Poate că este meschin din partea

mea să mă intereseze, dar „La Belle“ se vinde mai bine în magazinul de suveniruri decât orice altceva, inclusiv lucrările lui Thurston Holmes. Cred că oamenilor le place aluzia la infamie ce reiese din atârănarea unei hoațe de bijuterii – și posibilă criminală – pe peretele frumos al casei lor.

După lectura cărții lui Leonard, unii dintre ei compară tabloul „La Belle“ cu „Portretul domnișoarei Brown la împlinirea a optsprezece ani“ și spun lucruri de genul: „Desigur că se vede cât colo că era îndrăgostit de-a binelea de modelul său“.

E ciudat să fiu expusă pe pereții atâtor oameni pe care nu-i cunosc, la peste o sută cincizeci de ani de când l-am cunoscut pe Edward Radcliffe și i-am pozat în micul atelier din spatele grădinii casei mamei sale.

A ți se picta portretul este una dintre cele mai intime experiențe, înseamnă să simți greutatea atenției desăvârșite a cuiva și să o suporti până la capăt.

A fost o senzație copleșitoare când Edward a terminat și a venit vremea ca tabloul să părăsească atelierul și să-și ia locul la Royal Academy. Și a fost acceptabil până când a devenit posibil să se facă un număr infinit de copii care să fie vândute și puse în rame, în așa fel încât chipul meu, pictat de Edward în 1861, să apară pe sacoșe de cumpărături, pe șervete de bucătărie, brelocuri, căni de ceai și coperte de agende din secolul XXI.

Mă întreb ce ar spune Felix despre toate acestea, el, care purta la rever insigna cu Abraham Lincoln și făcea previziuni fanteziste despre viitor. S-a întâmplat chiar așa cum zicea: aparatul de fotografiat se găsește pretutindeni. Toată lumea are unul acum. Chiar în acest moment, sub ochii mei, oamenii umblă prin casă îndreptându-și aparatele spre un scaun sau spre o bucată de faianță, privind lumea de la depărtare, prin ecranul telefonului, înregistrând imagini pentru mai târziu, în așa fel încât să nu mai fie nevoie să se deranjeze să vadă sau să simtă ceva în prezent.

După ce Edward a venit după mine acasă la doamna Mack, în strada Little White Lion, lucrurile s-au schimbat. Edward a început alt tablou intitulat „Frumoasa adormită“, dar, dacă la

început el era pictorul, iar eu modelul lui, acum relația dintre noi era diferită. Munca se revărsa în viață și viața în muncă. Am devenit nedespărțiți.

Primele săptămâni ale anului 1862 au fost cumplit de reci, dar godinul din atelierul lui ne încălzea. Îmi aduc aminte că – întinsă pe patul de perne de catifea improvizat de el – priveam prin tavanul aburit de sticlă cerul cenușiu care strălucea. Îmi împrăștiase părul peste tot în jurul meu, cu şuvițe lungi care-mi cădeau pe umeri, pe decolteu.

Ne petreceam împreună toată ziua și o mare parte a nopții. Și când, în cele din urmă, lăsa jos pensulele, mă conducea înapoi în Seven Dials, doar ca să vină să mă ia din nou a doua zi, la revărsatul zorilor.

Discuțiile noastre nu mai cunoșteau nici o opreliște și, asemenea unor ace mânuite de degete iscusite, ne împleteau firele vieților, în așa fel încât eu și el ne-am legat prin poveștile pe care ni le-am împărtășit unul altuia. I-am spus adevărul despre mama și tata, despre atelierul cu minunățiile lui, despre excursiile la Greenwich, despre cutia de metal în care încercam să prind lumina. I-am vorbit despre Joe cel Palid și despre prietenia noastră neobișnuită, despre doamna Mack și Căpitan, despre Fetița Rătăcită și mânușile mele albe de piele de ied. Chiar i-am destăinuit și numele meu adevărat.

Prietenii i-au observat absența. El avusese întotdeauna perioade de muncă intensă când se retrăgea, plecând din Londra săptămâni de-a rândul în călătorii de creație pe care familia lui le numea drăgăstos „disparații”, dar era evident că retragerea lui completă de la începutul anului 1862 era diferită. Nu se oprea din activitate nici măcar să scrie o scrisoare și să o pună la poștă, nu se mai ducea nici la întrunirile Frăției Magenta care aveau loc la cârciuma *The Queen's Larder*.

Era prin luna martie și terminase „Frumoasa adormită” când m-a prezentat celorlalți. Ne-am întâlnit acasă la Felix și Adele Bernard în Tottenham Court Road, într-o clădire cu o fațadă simplă de cărămidă care ascundea încăperi în care domnea o dezordine boemă. Pereții erau zugrăviți cu albastru intens și grenă și erau

înțesați de tablouri enorme în ulei și de fotografii. Candelabre întortocheate lăsau să cadă ceea ce păreau sute de lumini, proiectând umbre pe pereți, iar aerul era apăsător din pricina fumului și a discuțiilor aprinse.

— Așa, deci dumneata ești *aceea*! a exclamat Thurston Holmes, nedezlipindu-și ochii de la mine când Edward ne-a făcut din nou cunoștință, iar el mi-a ridicat mâna la buze, așa cum făcuse și atunci, la Royal Academy.

Și din nou am simțit în adâncul stomacului acea strângere de avertizare. La vremea aceea nu-mi era frică de multe lucruri. Crescusem în cartierul Seven Dials și asta mă vindecase de temeri, dar Thurston Holmes mă speria. Era genul de bărbat obișnuit să i se facă pe voie, căruia nu-i lipsea nimic material, dar care râvnea la ceea ce nu putea obține. Avea manifestări de cruzime, întâmplătoare și calculate deopotrivă, și le dezvăluia cu iscusință. Într-o seară l-am văzut cum a jignit-o pe Adele Bernard cu un comentariu caustic despre una dintre fotografiile ei din tinerețe ca apoi să se dea deoparte, cu un zâmbet în colțul gurii, urmărind amuzat reacția.

Eu îl interesam pe Thurston doar în măsura în care reprezentam o provocare: o comoară pe care nu i-o putea lua lui Edward. Mi-am dat seama de asta imediat, dar mărturisesc că nu înțelegem la vremea aceea până unde era dispus să meargă, cât de capabil era să provoace nefericirea altora pentru propriul amuzament.

Mă gândesc uneori cât s-ar fi putut evita din ceea ce s-a întâmplat în vara anului 1862 dacă m-aș fi dus cu Thurston în seara aceea de noiembrie, după vernisajul expoziției de la Royal Academy, sau dacă i-aș fi făcut un compliment pe placul lui. Dar toți alegem să facem anumite lucruri, mai bune sau mai rele, și eu am ales. Am continuat să-i refuz ofertele de a mă picta și mă asiguram că nu rămâneam niciodată singură cu el, îi evitam gesturile insistente. Dar de cele mai multe ori era discret, preferând să mă îmboldească în taină. O singură dată a sărit prea tare peste cal, nu știu ce i-a spus lui Edward, dar a plătit cu o vânătăie la ochi care nu i-a trecut mai bine de o săptămână.

Între timp, doamna Mack era mulțumită cu plățile dese primite pentru serviciile mele de model, iar Martin nu mai avea

decât să accepte cu parapon întorsătura pe care o luase situația. Își exprima mai departe dezaprobarea ori de câte ori se ivea vreo ocazie și, de multe ori când plecam noaptea de la atelierul lui Edward, o ușoară mișcare sesizată cu coada ochiului îmi dădea de știre că el se afla pe partea cealaltă a străzii. Dar aș fi putut face față atitudinii nesăbuite a lui Martin atâta timp cât stătea la locul lui, la distanță.

În ceea ce o privea, mama lui Edward încuraja continuarea colaborării noastre. „Frumoasa adormită“ a fost primită cu mari elogii în aprilie 1862 și a atras o mulțime de potențiali finanțatori, așa că ea nutrea visuri de mărire la Royal Academy și de succes comercial, dar își făcea și griji, totuși, căci, deși Edward avea obiceiul să treacă imediat la un alt tablou, nu se apucase încă de o nouă pictură. După expoziție, el se lăsa pradă ba unui val de tristețe, când pe chip i se așternea o expresie pierdută, ba unor perioade când scria cu ardoare în carnetele sale. Încurajată de calitatea lucrărilor sale recente, dar și de faptul că soarta ei depindea de el, îl îndemna zi și noapte să meargă în atelier și mă îndopa cu prăjituri și ceai, de parcă doar așa aș fi putut fi împiedicată să dispar înapoi de unde venisem.

Iar pe Fanny, în afară de o scurtă înclinare a capului în semn de recunoaștere la expunerea „Frumoasei adormite“, n-am mai văzut-o decât o singură dată, când a venit cu mama sa să ia ceaiul cu doamna Radcliffe și au fost invitate să meargă pe poteca din grădină ca să-l vadă pe artist la lucru. Au rămas în fața ușii, în spatele lui Edward, Fanny dichisită toată, mândră de rochia ei cea nouă de satin.

— Doamne, a exclamat ea, ce drăguțe culori, nu-i așa?

Iar Edward m-a privit drept în ochi, zâmbind cu atâta căldură și dor că mi s-a tăiat răsuflarea.

O să fiu crezută dacă am să spun că în toate acele luni Edward și cu mine nu am vorbit niciodată despre Fanny? Și nici nu am evitat intenționat acest subiect. Pare foarte naiv să spun asta acum, dar noi nici nu ne gândeam la Fanny. Aveam atâtea de vorbit, încât ea nu avea nici o importanță. Îndrăgostiții sunt întotdeauna egoiști.

Unul dintre cele mai mari regrete, pe care îl întorc pe toate părțile în gândurile mele obsedante, este cum de am fost atât de nesăbuită încât să nu pricep că Fanny nu va renunța de bunăvoie la Edward. Asemenea lui, mă lasam orbită de sentimentul că noi nu aveam altă alegere: trebuia să fim împreună. Nici unul nu se gândea la posibilitatea că alții nu ar putea vedea și nici accepta acest adevăr simplu.

Uite-o că s-a întors!

Elodie Winslow, arhivistă de la Londra, cea care se ocupă de moștenirea lui James Stratton și de carnetul de schițe al lui Edward.

O văd la chioșcul de la intrare, cumpără un bilet ca să viziteze casa și grădina. Se pare că este o problemă: îmi dau seama de asta din atitudinea ei politicoasă, dar plină de frustrare, și din felul în care arată spre ceas. Aruncându-mi ochii la ceasul meu din salonul Mulberry, îmi dau seama despre ce poate fi vorba.

Și, când ajung în dreptul ei, o aud spunând:

— Aș fi ajuns mai devreme, dar am avut o altă întâlnire. Și am pornit într-aci imediat după aceea, dar taxiul meu a fost blocat de un tractor care abia se mișca. Și cum pe-aci drumurile sunt atât de înguste, nu am putut să-l depășim!

— Indiferent ce-a fost, i-a răspuns voluntarul pe al cărui ecuson scrie că se numește Roger Westbury, noi putem lăsa înăuntru doar un număr limitat de vizitatori și ultimul grup pentru astăzi s-a completat deja. Va trebui să reveniți săptămâna viitoare.

— Dar atunci n-o să mai fiu aici. Trebuie să plec înapoi la Londra.

— Îmi pare rău, dar sunt convins că înțelegeți, trebuie să pro-
tejam casa. Nu putem lăsa prea mulți vizitatori să umble de colo-colo în același timp.

Elodie se uită la zidul de piatră ce împrejmuiește casa, la fron-
toanele care se ivesc deasupra lui. Pe chipul ei se deslușește atâta
deznădejde, încât îmi pun în gând să-i asigur lui Roger Wesbury
o iarnă cumplită.

Ea se întoarce și îl întreabă:

— Dar să cumpăr un ceai se poate?

— Desigur. Cafeneaua se află în spate, acolo, lângă hambarul cel mare de lângă pâraul Hafodstead. Magazinul de suveniruri este în spatele ei, poate doriți să luați o geantă drăguță sau o reproducere, s-o puneți pe perete acasă.

Elodie o pornește spre hambar, dar pe la mijlocul drumului, fără vreo intenție de înșelăciune, o ia la dreapta în loc să cotească la stânga și se strecoară pe poarta de fier forjat în grădina împrejmuită a casei.

Acum merge agale pe alei, iar eu mă țin după ea. Astăzi simt ceva deosebit în purtarea ei. Nu scoate carnetul de schițe al lui Edward și nici nu are pe chip acea expresie de mulțumire ca ieri. Se încruntă ușor și mi se pare că umblă după ceva anume. Nu a venit aici doar să admire trandafirii.

De fapt, chiar evită părțile mai frumoase ale grădinii și o ia pe margine, acolo unde pereții sunt acoperiți de iederă și de alte plante agățătoare. Se oprește și scotocește în geantă și eu aștept să văd dacă are să scoată carnetul de schițe.

Dar scoate o fotografie. O imagine color cu un bărbat și o femeie care stau împreună într-un crâng plin de verdeață.

Elodie ridică fotografia și se uită când la ea, când la zidul grădinii, dar se vede că nu este mulțumită de ce vede, pentru că își lasă mâna în jos și merge mai departe pe alee, luând-o după colțul casei, dincolo de castanul din spate. Se apropie de locul în care stă Jack și îmi pun în minte să nu o las să plece până nu aflu mai mult. O văd că privește spre bucătăria unde l-a văzut ieri pe Jack frecând tava de plăcintă. Dă semne de nehotărâre, îmi dau bine seama. Are nevoie doar de o mică încurajare și eu de-abia aștept să o îmboldesc.

Hai du-te, o îmbii eu. Ce ai de pierdut? S-ar putea să te mai lase încă o dată înăuntru.

Elodie se îndreaptă spre casa de fermentare a malțului și bate la ușă.

Jack, care stă treaz până la ore foarte târzii și apoi doarme prost, moțăia și nici nu s-a mișcat.

Dar nu pot să o las să plece. Așa că îngenunchez lângă el și îi suflu cu toată forța în ureche. El se ridică brusc în capul oaselor,

cuprins de un fior, chiar în clipa când se aude cea de-a doua bătaie în ușă.

Se duce împleticindu-se și deschide ușa.

— Bună ziua, din nou! îl salută ea. Cum se vede clar că tocmai l-a sculat din somn, adaugă: Îmi pare rău că vă deranjez. Locuiți aici?

— Temporar.

Nu-i spune mai mult, iar ea e prea politicoasă ca să întrebe.

— Îmi pare rău să vă deranjez din nou, dar ați fost atât de amabil ieri. Mă întreb dacă nu ați putea să mă lăsați să văd casa din nou.

— Dar e deschisă acum, spune el, arătând cu capul spre ușa din spate prin care ies vizitatorii.

— Da, dar colegul dumneavoastră de la casa de bilete mi-a spus că e prea târziu acum ca să-mi mai dea un bilet pentru ultimul grup.

— Așa v-a spus? Câtă pedanterie!

— Da, ei bine, așa cred și eu, a urmat ea, zâmbind surprinsă. Dar dumneavoastră păreți mai puțin... pedant.

— Uitați ce e, eu v-aș lăsa să intrați oricând, dar astăzi nu pot... colegul ... meu ...mi-a spus mai devreme că rămâne azi mai târziu ca să supravegheze niște reparații. Și mai mult de-atât, că vine mâine-dimineață să se asigure că mobila a fost pusă la loc.

— Ah!

— Dar dacă veniți mâine pe la prânz, cred că până atunci termină.

— La prânz? Întrebă ea, pe gânduri. Mai am o întâlnire la unsprezece, dar aș putea veni aici imediat după aceea.

— Foarte bine.

— Minunat, spune ea zâmbind, intimidată. Ei bine, mulțumesc, aș putea să mă duc în schimb să mă bucur de grădină, până o să mă dea afară.

— Nu vă faceți griji, n-o să-i las eu.

E aproape șase. Ultimii vizitatori sunt conduși spre ieșire, când Jack o găsește în grădină, pe o bancă sprijinită de zidul de piatră

care desparte pajiștea de livadă. A turnat o sticlă de bere în două pahare și îi întinde unul ei.

— I-am spus colegului meu că verișoara mea a trecut să mă vadă.

— Mulțumesc.

— Se pare că ați mai putea să stați, a spus el, așezându-se pe iarbă. Noroc!

— Noroc!

Ea zâmbește și soarbe din bere. Cum nici unul nu spune o vorbă, mă gândesc pe care să-l îmboldesc mai întâi.

— E un loc frumos. Eram convinsă că așa o să fie. Jack nu spune nimic, așa că ea continuă după o vreme, ridicând din umeri: Eu nu sunt de obicei așa de... A fost o zi ciudată. Am avut mai devreme o întâlnire și mă gândeam la ea. Măine după-amiază mă întorc la Londra și simt că nu am făcut tot ce speram să fac aici.

Aș vrea ca Jack să o iscodească, să o întrebe ce sperase să facă, dar nu dă curs îndemnurilor mele și, de data asta pe bună dreptate, căci ea spune fără să fie întrebată.

— Am primit asta de curând, începe ea, arătându-i o fotografie.

— Frumoasă. Cineva cunoscut?

— Mama mea. Lauren Adler.

— Violoncelista? Destul de cunoscută, răspunde Jack, dând din cap, ușor nedumerit. Și domnul e tatăl dumneavoastră?

— Nu, el era un violonist american. Cântaseră împreună la un concert la Bath și se întorceau cu mașina la Londra. Pe drum s-au oprit să mănânce de prânz. Speram că o să pot găsi locul unde au stat.

— Au mâncat aici? Întreabă el, dându-i fotografia înapoi.

— Așa cred, încerc să aflu dacă e adevărat. Bunica mea a locuit în casa asta o vreme, când avea unsprezece ani, erau evacuați din Londra după ce le fusese bombardată casa. Bunica Bea nu mai trăiește, dar fratele ei — unchiul meu — mi-a spus că, în săptămâna de dinainte de a fi făcută fotografia asta, mama a fost la el și i-a cerut adresa acestei case.

— De ce?

— Asta vreau și eu să aflu. În familia noastră există o poveste — un fel de basm, de fapt — care s-a transmis de la o generație la

alta. Iar eu am aflat doar acum câteva zile că acțiunea se petrece într-o casă adevărată. Unchiul meu mi-a spus că a avut o prietenă acolo, cineva din partea locului, care i-a spus povestea asta când era mic. El i-a spus-o mamei și ea mi-a spus-o mie. Așa că povestea asta înseamnă mult pentru noi, ca și casa. Chiar și acum, când stau aici, am o senzație stranie că-mi aparține. Așa că înțeleg de ce a vrut mama să vină aici, dar de ce tocmai atunci? Ce anume a determinat-o să se ducă la unchiul Tip, ca apoi să vină aici, în ziua aceea?

Așa deci! Ea e strănepoata lui Tip, iar micuțul Tip mai trăiește încă! Și și-a amintit povestea pe care i-am spus-o! Dacă aș avea inimă, aș simți cum mi se încălzește. Dar simt cum se mișcă undele altor amintiri când vorbește despre mama ei, violoncelista, și despre fotografia celor doi tineri de sub iederă. Mi-i aduc aminte foarte bine. Eu îmi aduc aminte totul. Amintirile sunt asemenea nestematelor din caleidoscopul pe care Joe cel Palid îl ținea pe polița lui cu jucării: pietre nestemate discrete, care se așază în alte poziții când sunt mișcate, dând naștere unor modele diferite, dar legate de fiecare dată unele de celelalte.

Elodie privește din nou fotografia.

— Mama a murit imediat după ce a fost făcută fotografia asta.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat de mult.

— Totuși, îmi pare rău. Durerea nu are limită în timp, din câte știu.

— Așa e, și sunt norocoasă să o am. Fotografia care a făcut-o a devenit faimoasă între timp, dar la vremea aceea nu era. Stătea pe undeva prin apropiere și a dat peste ei din întâmplare. Și nici nu știa cine sunt când i-a fotografiat. I-au plăcut doar.

— E o fotografie grozavă!

— Eram sigură că, dacă o să caut prin toate colțurile grădinii, am să dau la un moment dat peste vreun loc – chiar locul acela – și atunci poate am să înțeleg la ce se gândea mama în ziua aceea. De ce dorea atât de mult să aibă adresa acestei case? De ce venise aici?

Iar cuvintele nerostite „cu el“ au rămas să plutească în aerul ce se răcea treptat, până au dispărut.

Telefonul lui Elodie se aude tocmai acum, sunând nefiresc de tare și enervant; se uită la ecran, dar nu răspunde.

— Îmi cer scuze, zice scuturând din cap. De obicei nu sunt atât de... expansivă.

— Ei! Doar sunt vărul dumneavoastră, nu?

Elodie zâmbeste și își termină berea. Îi dă paharul înapoi și-i spune că se vor vedea din nou mâine.

— Apropo, pe mine mă cheamă Jack.

— Elodie.

Apoi pune fotografia în geantă și pleacă.

Jack a rămas pe gânduri după plecarea ei. Tâmplarul a stat în casă toată seara, bocănind inutil cu ciocanul și cuiele și, după vreo oră-două, nefiind în stare să se apuce de altceva, Jack s-a dus în casă și l-a întrebat dacă poate să-l ajute. Se pare că se pricepe într-adevăr. Tâmplarul s-a bucurat să aibă o mână de ajutor și au lucrat împreună fără să vorbească prea mult preț de vreo două ore. Îmi place că a făcut ceva concret în casă care să-mi reamintească de el după ce va pleca.

Jack a mâncat pâine prăjită cu unt la cină și apoi i-a telefonat tatălui său în Australia. De data aceasta nu aveau nici o sărbătoare despre care să vorbească, așa că discuția s-a cam poticnit din primele minute. Și chiar când credeam că au terminat, Jack a spus:

— Ți mai amintești cât de bine se cățara, tată? Ți-aduci aminte atunci când Tiger a rămas agățat în copacul de mango, și el s-a urcat până în vârf și l-a dat jos?

Cine e „el“ și de ce este Jack atât de trist când vorbește despre el? De ce i se sugrumă vocea și începe să se poarte ca un copil singur și trist?

Astfel de întrebări îmi cutreieră prin minte.

Acum a adormit. S-a lăsat tăcerea în casă. Sunt singura prezență care hălăduiește prin camere și am ajuns în dormitorul lui Juliet, unde atârână portretul lui Fanny.

În rochia ei nouă, verde, tânăra îl privește insistent pe pictor. Portretul o immortalizează așa cum era în primăvara când l-a cunoscut pe Edward. Stă în picioare într-o încăpere aranjată după

gustul tatălui său. Fereastra de lângă ea este deschisă și, atât de mare este spiritul de observație al lui Edward și măiestria lui, încât poți simți răcoarea aerului pe brațul ei drept. De-o parte și de alta a ferestrei se află draperii de damasc în nuanțe tari de roșu închis și crem, încadrând o priveliște rurală perenă.

Dar ceea ce face ca pictura să pară muzicală este lumina, întotdeauna lumina.

Criticii susțin că tabloul lui Fanny este mai mult decât un simplu portret – că este o ilustrare a felului în care tinerețea se îmbină cu veșnicia, civilizația cu natura.

Lui Edward îi plăcea să facă aluzii și este posibil să fi avut în minte toate aceste elemente opuse când s-a așezat dinaintea șevaleului. Este cu siguranță adevărat că pictura avea un dublu scop. Căci priveliștea de pe fereastră – un câmp îngălbenit de căldura verii – este remarcabilă în toate privințele până când observi în depărtare, aproape pierdută în spatele unui pâl de copaci, o locomotivă care trage după ea patru vagoane.

Și asta nu întâmplător. Portretul lui Fanny în rochie verde fusese comandat de tatăl ei când ea a împlinit optsprezece ani, iar locomotiva era fără îndoială o încercare de a-l măguli. Mama lui Edward poate că îl împinsese la o astfel de linguire, căci avea mari ambiții pentru fiul său, iar Richard Brown era unul dintre „regii căilor ferate”, făcuse avere din producția de oțel, iar acum era dispus să își extindă afacerile profitând de dezvoltarea căilor ferate în toată Marea Britanie.

Domnul Brown își adora fiica. Am citit asta în declarația lui din rapoartele poliției de care a făcut rost Leonard când și-a scris teza. După moartea lui Fanny a fost atât de nenorocit, încât s-a hotărât să nu lase ca memoria ei să fie pătată de vreo aluzie la logodna ruptă și, în nici un caz, la vreo altă femeie din viața lui Edward. Până când Leonard a început cercetările, domnul Brown reușise să smulgă definitiv din cartea de istorie pagina în care se vorbea despre mine. Până într-acolo poate merge un tată pentru copila sa iubită!

Părinți și copii. Legătura cea mai simplă din lume și totuși atât de completă! O generație lasă următoarei un geamantan cu bucăți

amestecate de puzzle adunate din diverse epoci și-i spune: „Vezi și tu ce poți face din ele!“

Asta mă face să mă gândesc la Elodie. Are ceva care mă duce cu gândul la Joe cel Palid. Mi-am dat seama când am văzut-o ieri: felul în care i s-a prezentat lui Jack, felul cum i-a răspuns la întrebări. Răspunde cu grijă și politicos, ascultând atent ceea ce spune el – pentru că, îți dai iute seama, pe de o parte, vrea să acorde importanță la ceea ce spune sau întreabă el, iar pe de alta, pentru că este ușor îngrijorată că nu se va ridica la înălțimea acestei sarcini. Tot așa era și Joe cel Palid. În cazul lui însă, asta era o urmare a faptului că avea un tată ca al lui. Cred că asta era o trăsătură comună a familiilor în care primul copil avea dreptul la întreaga moștenire. Fiii primeau numele tatălui și trebuiau să crească în așa fel încât să se potrivească perfect pe tiparul tatălui, să-i preia locul și să continue dinastia.

Joe cel Palid era mândru de tatăl său, care era un personaj important în administrație și în cercurile politice, și un colecționar împătimit, pe deasupra. De multe ori când îl vizitam în camera lui de la mansardă și ai lui erau plecați, Joe mă invita să umblăm prin casa care dădea în Lincoln's Inn Fields. Și ce de minunății erau acolo! Tatăl lui fusese prin toată lumea și adusese tot felul de antichități: un tigru stătea lângă un sarcofag egiptean, care se afla sub o mască de bronz de la Pompei ce rânjea de lângă câteva miniaturi japoneze. Se aflau acolo și fresce grecești antice și picturi renaștentiste italiene, câteva tablouri de Turner și Hogarth, chiar și o colecție de manuscrise printre care și *Povestirile din Canterbury*, considerate a fi fost scrise înainte de cele din biblioteca lordului Ellesmere. Uneori, când tatăl lui avea în vizită vreo personalitate din domeniul științei sau artei, Joe cel Palid și cu mine ne strecuram jos și ascultam la ușă ce se vorbea.

Casa fusese renovată și avea coridoare lungi pe care Joe cel Palid le numea „galerii“. Aveau coloane de sprijin și arce, iar între ele, pereții enormi erau acoperiți cu tablouri și polițe cu tot felul de comori. De-lungul anilor, când Joe și cu mine ne distram uneori prea bine ca să vreau să plec să-mi fac treaba pe ziua aceea, el mă punea să mă furișez jos pe tăcute și să caut vreun obiect pe

care să-l iau și să i-l dau doamnei Mack drept prada mea pe ziua respectivă. Vă puteți închipui că mă simțeam oarecum vinovată să șterpelesc niște lucruri atât de rare și prețioase, dar, așa cum spunea și Joe cel Palid, multe dintre ele fuseseră oricum furate de la stăpânii lor cu mult înainte ca eu să le ajut să meargă mai departe.

Mor de curiozitate să aflu ce s-a întâmplat cu Joe cel Palid, oare s-a căsătorit cu fata la care se gândea atunci când mi-a vorbit în seara aceea despre dragostea neîmpărtășită? Să fi găsit oare un mod de a-i cucerii inima și de-a o face să-și dea seama că nu o să mai găsească alt om mai blând ca el? Ce n-aș da să aflu! Mi-ar plăcea să aflu ce a devenit, cum și-a direcționat imensa sa energie, pasiune și atenție? Căci, deși Joe cel Palid era mândru de tatăl lui, îi era teamă să-i ia locul. Dar să nu vă înșelați: Joe mă puneă să fur din colecția tatălui său pentru că voia să petrec mai mult timp cu el, dar și pentru că nutrea un dispreț destul de la modă acum față de acumularea de posesiuni și avuție; dar mai era încă un motiv. Joe îmi permitea să șterpelesc câte un mic obiect de pe polițele tatălui său din același motiv pentru care refuza să folosească, atunci când era mic, numele tatălui său: îi făcea plăcere să știrbească puțin piedestalul statuii.

Joe cel Palid, Ada, Juliet, Tip... doamna Mack vorbea adesea despre păsările care revin la vechiul cuib și nu se referea strict la puii de zburătoare sau la superstiții. Era un om care venea mereu să cumpere porumbei de la magazinul de păsări și colivii din strada Little White Lion. Se ocupa cu mesageria: ducea păsările departe și apoi le trimitea de acolo, la nevoie, cu câte un mesaj urgent, căci porumbeii zboară întotdeauna înapoi acasă. Iar când doamna Mack spunea că păsările vin înapoi la cuib, voia să spună că dacă trimiți destule lucruri către lume, în cele din urmă ele se vor întoarce la tine.

Așa că păsările mele se întorc la cuib, iar eu mă simt atrasă inexorabil către punctul culminant al poveștii mele. De-aici încolo totul s-a întâmplat atât de iute!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Vara, 2017

Camera lui Elodie de la *The Swan* se afla la capătul culoarului, la primul etaj. Avea o fereastră cu ochiuri încadrate cu metal și un pervaz lat pe care putea sta o persoană, de unde se vedea Tamisa. Ea se așezase acolo cu un teanc de cărți și ziare și-și mânca sendvișul pe care și-l cumpăraseră pentru prânz, dar se gândise că-i va putea servi și drept cină. Nu i-a scăpat amănuntul că exact cu o săptămână în urmă stătuse la fereastra propriului apartament din Londra, cu voalul mamei ei pe cap, privind același râu cum își croiește liniștit drum spre mare.

De atunci se întâmplaseră multe. Se afla acum comod instalată într-o cameră din micul sat Birchwood, după ce vizitase casa nu o dată, ci de două ori, din după-amiaza zilei precedente, când sosise. Astăzi avusese o mare frustrare: în timp ce era condusă de prietena lui Penelope prin clădirea atent refăcută de la Southrop, admirând politicoasă nenumăratele accesorii elegante în toate nuanțele de gri, Elodie era nerăbdătoare să se întoarcă la casa de la Birchwood. S-a eliberat cât de repede a putut, promițând că va reveni a doua zi la ora unsprezece, a telefonat la o stație de taxi din partea locului, după care a fost nevoită să-și roadă unghiile ca să nu plângă de necaz în timp ce automobilul în care era abia se târa în spatele unei mașinării agricole foarte mari.

Nu a putut ajunge la Birchwood Manor înainte de ora închiderii, dar măcar a fost lăsată în grădină. Noroc cu Jack, care era limpede că nu lucra la muzeu, dar părea să aibă o oarecare funcție acolo. S-a întâlnit cu el ieri când a venit cu trenul de la Londra și s-a dus pe jos până la casă. El i-a dat drumul înăuntru și, de

îndată ce a pășit pragul, a fost năpădită de gândul că, pentru prima dată după mult timp, se afla exact unde ar fi trebuit să fie. Pe Elodie o încerca o senzație ciudată, aceea că era atrasă înăuntru, de parcă ar fi invitat-o casa însăși. Așa ceva era de-a dreptul ridicol să gândești, darămite să mai și spui în gura mare, fiind fără îndoială o închipuire de-a ei ca să justifice această vizită care nu era cu siguranță permisă.

Pe când își termina sendvișul, a sunat telefonul și pe ecran a apărut numele lui Alastair. Nu a răspuns, ci l-a lăsat să sune. Probabil că voia doar să-i spună cât de supărată era Penelope și s-o roage să se mai gândească la muzica pentru ceremonie. Când i-a spus prima dată despre muzică, la celălalt capăt al firului s-a lăsat o tăcere atât de mare, încât a crezut că s-a întrerupt convorbirea. Și apoi l-a auzit întrebând:

— Glumești, nu?

Să glumească?

— Nu, doar că eu...

— Ascultă, a urmat el scoțând un chicot de răs înăbușit, de parcă ar fi fost sigur că era doar o simplă neînțelegere pe care o vor lămuri imediat. Nu cred că poți să te mai răzgândești acum. Nu e corect.

— Corect?

— Față de mama. Este foarte hotărâtă să pună filmele acelea. Le-a spus tuturor prietenelor ei. Asta o să o omoare. Și la ce bun?

— Da, dar... eu mă simt stânjenită.

— Ei, bine, dar oricum, tot nu o să găsim un instrumentist mai bun.

De la capătul celălalt al firului a răzbătut un zgomot, iar Elodie l-a auzit spunându-i cuiva:

— Vin imediat.

După care a reluat convorbirea.

— Uite, trebuie să plec acum. Haide să ne oprim aici și vorbim din nou când revin la Londra. E bine așa?

Și, înainte ca Elodie să apuce să-i spună că nu, nu era bine așa — ea se hotărâse și nu mai era nimic de vorbit —, el a închis telefonul.

Acum, rămasă singură în camera de la cârciumă, Elodie a simțit o strângere de inimă care îi cuprindea tot pieptul. Poate că era doar obosită și copleșită. I-ar fi plăcut să vorbească cu cineva care să-i dea dreptate și să-i spună că totul avea să fie bine. Pippa ar fi fost cea mai nimerită, dar Elodie bănuia că Pippa nu i-ar fi spus ceea ce voia să audă. Și ce-ar fi urmat? O harababură, o imensă învâlmășeală, iar lui Elodie nu-i plăcea dezordinea. Își petrecuse întreaga viață străduindu-se să evite dezordinea de orice fel, să sistematizeze și să o desființeze cu totul.

Așa că și l-a scos din minte pe Alastair și s-a apucat în schimb să citească articolele. Tip apăruse cu ele pe neașteptate joi. Când se întorsese de la serviciu îl găsisse în fața casei, pe vechea lui bicicletă albastră. Ducea pe umăr o sacoșă de pânză pe care i-a dat-o ei.

— Uite articolele mamei mele, a spus el. Cele pe care le-a scris cât am locuit la Birchwood Manor.

În sacoșă se găsea un dosar tocit de carton, cu pagini scrise la mașină și tăieturi din ziar. Erau semnate de Juliet Wright, străbunica lui Elodie. „Scrisori de pe uliță“.

— Le-a scris în timpul războiului. După moartea ei, au rămas la bunica ta Bea, apoi la mine. Se pare că a venit vremea să ți le dau ție.

Elodie a fost copleșită de acest gest. Își amintea vag de străbunica ei: cam pe la cinci ani, făcuse o vizită unei doamne foarte bătrâne la un azil. Nu-și amintea decât o claie de păr alb ca hârtia. L-a întrebat pe Tip cum era Juliet.

— Minunată. Era deșteaptă și nostimă – aspră uneori, dar nicio dată cu noi. Ar fi arătat ca Lauren Bacall, dacă actrița ar fi fost jurnalistă în anii 1940 la Londra, și nu o stea de la Hollywood. Purta mereu pantaloni. L-a iubit foarte mult pe tata. Ne-a iubit mult pe noi, pe Bea, Roșcovanul și cu mine.

— Și nu s-a mai căsătorit după aia?

— Nu, dar avea o mulțime de prieteni. Oamenii care l-au cunoscut, din lumea teatrului. Și scria foarte mult: întotdeauna scria și primea o mulțime de scrisori. Așa mi-o amintesc mereu: cum stătea la masă și scria de zor.

Elodie l-a invitat sus la o ceașcă de ceai. Avea o serie de întrebări ce i se înfiripaseră în minte de când fusese să-l vadă la atelier, mai ales după ce Pippa îi adusese fotografia făcută de Caroline. I-a arătat-o și i-a explicat când și unde fusese făcută și l-a urmărit atent, încercând să-i descifreze expresia de pe chip.

— Recunoști locul?

El a scuturat din cap.

— Nu sunt prea multe detalii. Ar putea fi oriunde.

Elodie era convinsă că Tip încurca lucrurile.

— Eu cred că s-a dus cu el la Birchwood Manor pe drum spre Londra. Casa avea un loc special în sufletul ei, și el la fel.

Tip și-a ferit privirile și i-a dat fotografia înapoi.

— Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău despre asta.

— Și să-i mai zdrobesc încă o dată inima? Știi prea bine că nu-i poate pronunța numele fără să izbucnească în lacrimi.

— A iubit-o mult. Și ea l-a iubit. Erau cei mai buni prieteni.

— Dar ea l-a înșelat.

— Asta nu știm.

— Tip, nu mai sunt copil!

— Atunci ai văzut destule ca să înțelegi că viața e complicată. Lucrurile nu sunt mereu așa cum par.

Cuvintele lui i-au adus în minte, în mod ciudat, ceea ce spusese tatăl ei pe tema asta cu mulți ani în urmă: că viața e lungă și că nu e ușor să fii om.

Apoi au schimbat vorba, dar Tip a reluat discuția pe când se pregătea să plece, spunând că ar fi trebuit să stea de vorbă cu tatăl ei. I-a spus asta apăsător, aproape ca și cum i-ar fi dat o sarcină.

— Ai putea avea o surpriză.

Elodie nu era sigură de asta, dar cu siguranță avea să-i mai facă lui Tip o altă vizită la înapoiere. Se abținuse joi să-l întrebe încă o dată despre femeia în alb, simțind că abuzase prea mult de bunăvoința lui pentru o singură zi, dar de dimineață, la micul dejun, citind articolele lui Juliet, a dat de ceva ciudat.

A frunzărit dosarul acum ca să găsească acel articol. Majoritatea „Scrisorilor de pe uliță” erau relatări despre oamenii din partea locului sau despre propria familie. Unele erau emoționante, altele

foarte triste. Juliet era genul acela de autor care nu dispărea complet din povestire, fiecare trăsătură de condei îi trăda prezența.

La un moment dat, într-un articol despre decizia familie sale de a adopta un câine fără stăpân, ea scria: „În casa asta suntem cinci. Eu, cei trei copii ai mei și o nălucă cu părul roșu înveșmântată în alb, născocită de imaginația fiului meu care este atât de reală pentru el, încât trebuie să o consultăm pentru orice decizie luăm noi, ca familie. O cheamă Birdie și, din fericire, împărtășește dragostea pentru câini a fiului meu, deși a precizat că preferă un dulău mai bătrân, cu o fire mai domoală. Este o dorință cu care sunt și eu de acord, și atât ea, cât și domnul Rufus – dulăul în vârstă de nouă ani, suferind de artrită – sunt bine-veniți să facă parte din familia noastră atât timp cât vor dori.“

Elodie a citit pasajul acela din nou. Juliet vorbea de prietena închipuită a fiului ei, dar descrierea se potrivea în mod ciudat cu cea a femeii din fotografie, modelul lui Edward. Juliet mai nota și că fiul său îi spunea Birdie acelei năluci. Scrisoarea pe care Elodie o găsisse în spatele ramei, adresată lui James Stratton, era semnată B.B.

Și, deși nu crezuse nici o clipă că prietena imaginară din copilărie a lui Tip avea să-i deschidă o cale bună de cercetare, acum, după ce citise cartea lui Leonard Gilbert de două ori de când i-o dăduse Pippa, începuse să se întrebe dacă nu cumva exista și o altă explicație. Dacă nu cumva unchiul ei văzuse în copilărie vreo imagine a femeii, sau poate chiar tabloul pierdut. Caietul lui Edward conținea schițe preliminare care lăsau să se înțeleagă că era pe punctul de a începe o nouă lucrare în care s-o picteze pe „Lily Millington“, noul său model. Ce-ar fi fost dacă tabloul pierdut s-ar fi găsit la Birchwood Manor în tot acest timp și Tip l-ar fi descoperit acolo când era mic?!

Nu avea nici un rost să-l întrebe la telefon – oricum el nu putea suferi telefonul, iar ultimul număr pe care-l avea ea era atât de vechi încât avea o cifră mai puțin –, dar avea să se ducă la atelierul lui cât de curând posibil.

Elodie a căscat și s-a dat jos de pe pervaz, luând cu ea cartea lui Leonard și băgându-se în pat. Cartea era la fel de pasionantă

precum casa. Dragostea lui Leonard față de Birchwood Manor era vizibilă, chiar și atunci când descria pasiunea fierbinte a lui Edward Radcliffe pentru locul acela.

În carte se afla o fotografie a casei făcută în 1928, în vara când Leonard Gilbert locuise acolo. Casa era mai îngrijită pe vremea aceea, copacii mai mici, expunerea fotografiei era atât de mare încât cerul părea și el mai mic. Mai erau și alte fotografii: imagini din vara anului 1862, când Edward Radcliffe stătuse acolo cu prietenii lui artiști. Ei nu aveau nimic în comun cu figurile obișnuite din epoca victoriană. Oamenii din fotografiile acelea se uitau țintă la Elodie peste timp și o făceau să se simtă ciudat, de parcă o urmăreau. Tot așa se simțise și în casă – se întorsese de câteva ori așteptându-se să-l vadă pe Jack în spatele ei.

A mai citit o vreme, cufundându-se în capitolul unde era descris presupusul rol al lui Lily Millington în furtul diamantului Radcliffe. Elodie găsisese un articol scris mai târziu, publicat de Leonard Gilbert în 1938, în care își revizuiă teoria pe baza unor alte interviuri cu o „martoră anonimă”. Dar acest articol nu era pomenit prea des, poate și pentru că nu oferea mai multe informații și sporea lipsa de certitudine.

Elodie nu se pricepea la bijuterii, nu ar fi fost în stare să vadă diferența dintre un diamant extrem de prețios și o copie de sticlă ordinară. Și-a îndreptat atenția asupra propriei mâini așezate pe pagina cărții lui Leonard. După ce i-a pus inelul cu diamant pe deget, Alastair i-a spus că nu trebuia să-l scoată niciodată. Elodie a crezut că era o declarație romantică, dar el a adăugat:

— Un diamant de mărimea asta? E mult prea scump ca să fie asigurat!

Așa că-și făcea griji în permanență. Un inel de logodnă atât de prețios! În ciuda sfatului lui Alastair, ea și-l scotea uneori înainte de a pleca la lucru și îl lăsa acasă. Gheruțele care fixau piatra i se agățau de mânușile de protecție și se îngrozea gândindu-se că, dacă l-ar fi pus pe birou, ar fi putut să cadă într-una dintre cutii și nu l-ar mai fi putut găsi. S-a tot frământat, socotind unde să-l ascundă, după care s-a hotărât să folosească cutia ei cu comori din copilărie, unde putea sta laolaltă cu minunățiile vesele adunate de

când era mică. Alegerea asta era o ironie în sine, căci părea locul perfect unde să ascunzi un diamant: la vedere.

Elodie a stins veioza și, pe când urmărea cât de greu se schimbau cifrele ceasului electronic, mintea i-a zburat la locul petrecerii de nuntă de la Southrop. Nu credea că ar mai fi putut face față unei alte runde de discuții prostești despre „ziua cea mai fericită” din viața ei. Trebuia să prindă trenul de ora patru după-masa: și ce s-ar întâmpla dacă ar întârzia din nou, tot uitându-se la fotografii cu diverse aranjamente ale sălii, și ar scăpa ocazia de a vedea din nou casa pe dinăuntru? Era imposibil. Așa că s-a hotărât să riște să-i stârnească mânia lui Penelope și să anuleze programarea.

A adormit, în susurul apei din apropiere, și i-a visat pe Leonard și pe Juliet, pe Edward și pe Lily Millington, și la un moment dat chiar pe Jack cel misterios; încă se întreba cu ce scop se afla în casă, cum îi intuise dorința de a o vedea pe dinăuntru și de ce îi vorbise atât de blând aflând despre moartea mamei ei. Se simțea atrasă de el fără nici o explicație, deși nu ar fi recunoscut asta nici odată dacă ar fi fost trează.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

În ultima jumătate de oră vântul își schimbase direcția. Nu era încă ora prânzului, dar cerul se întuneca și Jack avea impresia că mai târziu urma o ploaie. Stătea la marginea poienii și și-a ridicat aparatul de fotografiat, uitându-se prin obiectiv la malul îndepărtat al apei. Era o focalizare mare și el a ajustat-o pe vârful unor trestii care creșteau de-a lungul malului. Pe când limpezea imaginea, se concentra atât de tare încât nu mai auzea zgomotul râului.

Dar nu a făcut fotografia. Liniștea de moment i-a fost de-ajuns.

Știuse de la bun început că va da de un râu, în prezentarea scrisă ce-i fusese dată se afla și o hartă a proprietății. Dar nu-și închipuise că o să-l audă și noaptea când închidea ochii să adoarmă.

Apa era liniștită aici. Jack discutase cu cineva care avea o barcă și care-i spusese că, după furtună, râul poate veni cu mare putere. A acceptat povestea asta, dar nu a luat-o în serios: erau prea multe ecluze și diguri de-a lungul Tamisei ca să mai poată curge la vale cu atâta forță. Poate că altădată fusese mai sălbatică, dar acum apa era de mult încâtușată și domolită.

Jack știa câte ceva despre apă. Peste drum de casa în care se născuse se afla un pârâu. Era secăt mai tot timpul, dar când venea ploaia în cele din urmă, vadul se umplea în câteva ore, apa năvălea și se rostogolea, mânioasă și flămândă, mugind zi și noapte.

El și fratele lui, Ben, scoteau barca pneumatică și se porneau peste apa năvalnică de scurtă durată, știind prea bine că în câteva zile prin vale va curge din nou doar un firicel de apă.

Tatăl lor le povestea mereu despre plute și despre copii înghițiți de canale când veneau apele mari. Dar Ben și Jack își dădeau

ochii peste cap și aveau grijă să umfle barca pe care o scoteau pe furiș din garaj și o lăsau peste drum. Lor nu le era frică de apă. Știau cum să se descurce. Până când s-a dovedit contrariul. Până într-o vară, când Ben avea unsprezece ani și Jack nouă, și apa a crescut peste măsură.

Cerul s-a luminat în nuanțe de galben în depărtare și huruitul morocănos al unui tunet s-a rostogolit iute. Jack s-a uitat la ceas și a văzut că era aproape douăsprezece. Atmosfera era stranie: o lumină nefirească, asemenea celei din amurg, ce apare mereu înaintea unei furtuni.

S-a întors și a pornit-o spre casă. Tâmplarul uitase o lumină aprinsă, a băgat el de seamă în timp ce străbătea poiana, o vedea acolo sus, la fereastra mansardei, și și-a propus să-și amintească să o stingă atunci când avea să deschidă din nou casa pentru Elodie.

Ea era acolo și îl aștepta când a ajuns la drumul de trăsură unde se vedea poarta de fier. A ridicat mâna să-l salute și i-a zâmbit, iar Jack a simțit același fior pe care îl mai avusese și în seara trecută.

A dat vina pe casă însă. Dormise prost, nu numai din pricina blestematei ăleia de saltele de pe patul din casa de fermentare a malțului. Avusese tot felul de vise ciudate încă de când sosise și, deși nu ar fi pomenit asta în discuțiile de la cârciuma satului, avea un sentiment ciudat în casa aceea, de parcă l-ar fi urmărit cineva. „Sigur că ești urmărit, prostule, își zicea el, de șoareci!”

Dar nu păreau a fi șoarecii de vină. Senzația de a fi urmărit îi amintea lui Jack de primele zile când era îndrăgostit, când și cea mai obișnuită privire i se părea plină de înțeles. Când și cel mai mic zâmbet al unei anumite femei îi producea o senzație în adâncul pântecelui.

Dar s-a muștră zdravăn că își complică viața peste măsură. Se afla aici pentru a o convinge pe Sarah să-i mai dea o șansă ca să-și cunoască fetele. Asta era tot. Și poate să găsească un diamant pierdut. Dacă acesta existase vreodată. Ceea ce, aproape sigur, nu se întâmplase.

Pe măsură ce se apropia, a văzut că Elodie avea o valiză.

— Te muți aici? i-a strigat de departe.

Ea s-a îmbujorat pe dată și lui i-a plăcut cum arăta.
— Plec înapoi la Londra.
— Unde ai parcat?
— Merg cu trenul, trebuie să fiu la gară peste patru ore.
— Atunci o să vrei să intri în casă, a spus el arătând cu capul spre poartă. Hai, deschid acum!

Jack ar fi trebuit să împacheteze de plecare, dar după ce i-a dat drumul lui Elodie în casă, s-a apucat să mai citească hârtiile de la Rosalind Wheeler încă o dată. Doar cât să se asigure că nu i-a scăpat ceva. Rosalind Wheeler nu era nicidecum o persoană agreabilă, iar căutarea asta părea fără nici un rost, dar ea îl angajase să facă o treabă și lui Jack nu-i plăcea să dezamăgească oamenii.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care Sarah i-l reproșa mereu în ultima vreme: „Trebuie să încetezi să mai faci pe eroul pentru toată lumea, Jack. Pe Ben nu-l poți învia.” Nu putea suferi să o audă vorbind așa, dar își dădea acum seama că avea dreptate. Își petrecuse toată viața de adult și își dedicase toată activitatea profesională alergând după ceva ce-ar fi putut face ca să-și șteargă din minte fotografiile care apăruseră în ziare după inundație: o poză mai mare a lui Jack, cu ochii măriți de frică, înfășurat într-o pătură și dus într-o ambulanță. Și altă poză mai mică a lui Ben, pe care tata ținuse morțiș să o facă mai pe la începutul anului, în care părul lui Ben era pieptănat cu grijă într-o parte, mult mai frumos așezat decât îi stătea de obicei. Articolele acelea din ziar le repartizaseră roluri grele, ca niște plăci de beton: Jack, băiatul salvat. Ben, băiatul care îi spusese salvatorului: „Ia-l pe frățiorul meu mai întâi.” După care dispăruse înghițit de ape.

Jack și-a aruncat privirea spre ușă. Trecuse o jumătate de oră de când îi dăduse drumul în casă lui Elodie și nu se putea concentra. Ea stătuse deoparte în timp ce el oprise alarma și desfăcuse broasca și, atunci când i-a deschis ușa, ea i-a mulțumit și, dând să pășească înăuntru, a șovăit o clipă și l-a întrebat:

— Nu lucrezi la muzeu, nu-i așa?
— Nu.
— Ești student?
— Sunt detectiv.

— La poliție?

— Am lucrat și la poliție. Dar acum nu.

Mai departe nu i-a mai spus nimic – nu avea rost să-i povestească de bunăvoie că această schimbare se datora destrămării căsniciei lui – și nici ea nu a întrebat. După o clipă de tăcere, Elodie a clătinat gânditoare din cap și s-a făcut nevăzută în casă.

În tot acest timp de când se afla înăuntru, Jack își stăpânea cu greu dorința irezistibilă de a se duce după ea. Ori de câte ori se întorcea la prima pagină a notițelor sale, gândurile îi zburau, întrebându-se ce o fi făcând oare, unde s-o fi aflând în clipa aceea, ce cameră cerceta. La un moment dat chiar s-a ridicat și s-a dus la ușă, fără să-și dea seama ce face.

S-a hotărât să facă un ceai doar ca să se ocupe cu ceva și trântea cu putere plicul de ceai în cană, când a simțit-o în spatele lui.

Bănuia că vrea să-și ia rămas-bun, așa că înainte să apuce să spună ceva, a zis pe nerăsuflăte:

— Vrei? Tocmai am pus de ceai.

— De ce nu, a răspuns ea, părând surprinsă de invitație sau de faptul că a acceptat-o, nu-și putea da bine seama. Cu foarte puțin lapte, te rog, și fără zahăr.

Jack a scos o a doua cană, alegând cu grijă una mai frumoasă, fără pete de tanin pe fund. Când cele două căni de ceai au fost gata, le-a dus spre locul unde se afla ea acum, pe poteca pietruită ce înconjură casa.

Elodie i-a mulțumit și a adăugat:

— Nimic nu miroase mai bine ca o furtună care se apropie.

Jack i-a dat dreptate și s-au așezat amândoi pe marginea aleii.

— Așa deci, a început ea, ce caută un detectiv care sparge încuieri într-un muzeu?

— Am fost angajat de cineva să caut ceva.

— Aha, un căutător de comori? Cu hartă și tot dichisul? Cu un semn pe locul cu pricina?

— Cam așa ceva. Doar că fără semn. Și asta face toată treaba mai grea.

— Și ce anume cauți?

El a șovăit, gândindu-se la clauza de confidențialitate din contractul pe care Rosalind Wheeler îl pusese să-l semneze. Nu-i plăcea

să-și încalce promisiunile. Dar o plăcea pe Elodie și era sigur că putea să-i mărturisească.

— Îți dai seama că femeia care m-a angajat ar putea să mă omoare dacă spun?

— Mă faci și mai curioasă.

— Da, dar văd că nu-ți prea pasă de soarta mea.

— Și dacă promit că n-o să spun nimănui? Eu nu-mi încalc niciodată promisiunile!

Mai las-o naibii pe Rosalind Wheeler! Dorința de a-i spune era atât de puternică, încât mai degrabă asta putea să-l dea gata.

— Caut o piatră. Un diamant albastru.

Ea l-a privit cu ochii măriți de uimire.

— Nu cumva diamantul Radcliffe Blue?

— Ce?

Ea și-a deschis rucsacul și a scos o carte cu paginile îngălbenite:

— *Edward Radcliffe, viața și amorurile sale*, a citit Jack titlul cu voce tare. Am mai văzut numele acesta în cimitir.

— Asta a fost casa lui, iar diamantul Radcliffe Blue, după cum îi spune și numele, a aparținut familiei sale.

— Eu n-am auzit să-i fi spus așa. Clienta mea mi-a spus că piatra a fost a bunicii sale, o femeie pe care o chema Ada Lovegrove.

Elodie a scuturat din cap, necunoscând acel nume.

— Edward Radcliffe a scos diamantul din seiful familiei în 1862 ca să-l poarte modelul lui, Lily Millington, cât timp îi poza pentru un tablou. Se spune că ea l-a furat și că a fugit cu el în America, zdrobindu-i inima lui Radcliffe.

Elodie a dat paginile cu grijă, până când a ajuns la mijloc, la o planșă colorată, și i-a arătat un tablou intitulat „La Belle“, apoi i-a spus:

— Uite, asta e Lily Millington, modelul lui Radcliffe, de care el era îndrăgostit.

Lui Jack i s-a părut foarte cunoscut tabloul, dar și-a dat seama repede că văzuse desigur această imagine de nenumărate ori până atunci, căci se afla pe toate pungile de suveniruri pe care le purtau vizitatorii când ieșeau duminica din muzeu.

Elodie i-a întins apoi o altă fotografie scoasă cu mare atenție din geanta ei. Reprezenta aceeași persoană ca aceea din tablou,

dar aici, poate din pricină că era o fotografie, ea arăta ca o femeie și nu ca o zeiță. Era frumoasă și, pe lângă asta, atrăgea prin privirea directă cu care se uita în obiectivul aparatului de fotografiat. Jack a simțit o emoție ciudată, de parcă s-ar fi uitat la cineva cunoscut. Cineva pe care să-l fi iubit foarte mult.

— De unde ai fotografia asta?

Tonul lui categoric a surprins-o și și-a încruntat ușor sprâncenele.

— De la serviciu. Am găsit-o într-o ramă care i-a aparținut lui James Stratton, de a cărui arhivă mă ocup eu.

Jack habar n-avea cine era James Stratton și totuși întrebarea i se înfiripase în gând și îi fugise de pe buze înainte să-și dea seama ce zice.

— Vorbește-mi despre el. Cu ce se ocupa? Cum de se face că a ajuns să aibă așa o arhivă de care să te ocupi?

Elodie s-a gândit o clipă.

— Nimeni nu mă întreabă niciodată despre James Stratton.

— Pe mine mă interesează.

Și, deși nu-și dădea seama ce anume îl motiva, chiar era interesat să afle.

Ea s-a mirat, plăcut impresionată.

— A fost un om de afaceri de mare succes, dintr-o familie extrem de bogată și importantă, și a fost și un reformator social.

— Cum adică?

— A creat o mulțime dintre organizațiile acelea din epoca victoriană care se ocupau cu îmbunătățirea vieții săracilor și chiar a reușit să schimbe lucrurile. Avea relații foarte bune, vorbea convingător, era răbdător și hotărât. Era bun și darnic. A avut un rol decisiv în desființarea Legilor Săracilor¹, ocrotind copiii abandonati, asigurându-le locuințe. El a acționat la toate nivelurile – ducând muncă de convingere cu parlamentari, mobilizând oameni de afaceri bogați să facă donații și chiar acționând la nivelul străzii, împărțind hrană celor nevoiași. Și-a petrecut viața ajutându-i pe alții.

1. Legi din a doua parte a secolului al XVI-lea referitoare la ajutorul pentru cei nevoiași, abolite prin anumite reforme liberale la începutul secolului XX.

— Sună eroic.

— Așa a și fost.

Jack s-a simțit îmboldit de o altă întrebare.

— Dar ce ar fi putut determina pe cineva cu o viață de huzur să se lupte atât de înverșunat pentru această cauză?

— În copilăria lui a avut o prietenă foarte neobișnuită, o fetiță care ducea o viață foarte grea.

— Cum de a fost posibil așa ceva?

— Nimeni nu a știut mult timp cum. În jurnalele lui nu pomeneste nimic despre asta. Știm despre această prietenie numai din câteva discursuri de-ale sale de mai târziu, în care a pomenit despre această legătură.

— Și acum?

Elodie era vizibil emoționată de ceea ce avea să spună, iar Jack nu a putut să nu observe cum îi străluceau ochii când i-a zâmbit.

— Am descoperit ceva zilele trecute. Ești primul căruia îi spun. La început nu știam ce e, dar pe măsură ce citeam, mi-am dat seama.

A băgat din nou mâna în rucsac și a scos dintr-un dosar o folie transparentă de plastic. În ea se afla o scrisoare, scrisă de mână pe o hârtie fină, foarte veche după cum se vedea, ale cărei urme lăsau să se înțeleagă că stătuse o viață întreagă împăturită și bine apăsată.

Jack a început să citească:

Scumpul meu, drag și unic J.,

Ceea ce trebuie să-ți mărturisesc acum este secretul meu cel mai tainic. Plec pentru o vreme în America și nu știu cât am să stau acolo. Nu am spus asta nimănui, din motive ce ți se vor părea întemeiate. Dar aștept călătoria aceasta cu mare emoție și speranță.

Nu-ți pot spune mai mult acum, dar să nu-ți faci griji – am să-ți scriu din nou când va fi prudent să o fac.

Ah, ce dor îmi va fi de tine, scumpul meu prieten! Cât de recunoscătoare ți sunt pentru ziua aceea când m-am cățărat la fereastra ta, cu polițistul pe urme, iar tu mi-ai dăruit un taumatrop. Cine și-ar fi închipuit ce avea să urmeze?

Preascumpul meu Joe, ți-am lăsat aici și o fotografie, ceva care să-ți amintească de mine. O să-mi lipsești mai mult decât orice

îmi pot imagina că o să-mi lipsească pe lume și, după cum știi prea bine, eu nu spun astfel de lucruri cu ușurință.

Până când ne vom întâlni din nou rămân, cu recunoștință și dragoste eternă,

A ta B.B.

Jack și-a ridicat privirea.

— Îi spune Joe, nu James.

— Așa îi spuneau mulți oameni. Nu și-a folosit numele întreg decât în acte oficiale.

— Și B.B.? Cine era?

— Asta nu știu, a răspuns Elodie scuturând din cap. Dar orice ar reprezenta inițialele acestea, eu cred că femeia care a scris scrisoarea, prietena din copilărie a lui James Stratton, este aceeași cu femeia din fotografie, modelul lui Edward Radcliffe.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— În primul rând, pentru că am găsit scrisoarea vârâtă în spațele fotografiei înrămate. În al doilea rând, pentru că Leonard Gilbert a arătat că numele adevărat al modelului nu era Lily Millington. Și în al treilea...

— Îmi place teoria asta. Pare întemeiată.

— Dar am mai avut o problemă. Am descoperit recent că Edward Radcliffe s-a dus la James Stratton în 1867 și nu numai atât, că i-a lăsat în păstrare și geanta lui prețioasă cu carnetul de schițe. Cei doi nu se cunoscuseră până atunci din câte știu eu, iar la început eu n-am înțeles ce legătură puteau să aibă unul cu celălalt.

— Și acum crezi că ea e legătura dintre ei?

— Știi sigur că ea e. Niciodată nu am fost atât de sigură de ceva. Simt asta, știi?

Jack a încuviințat din cap. Cunoștea sentimentul.

— Oricine ar fi, ea e cheia.

Jack se uita la fotografie.

— Eu nu cred că ea a făcut asta. Adică, vreau să zic, să fi furat diamantul. De fapt, sunt chiar foarte sigur.

— Și pe ce te bazezi? Pe o fotografie?

Jack se întreba cum ar putea să-i explice senzația de certitudine pe care o simțise de îndată ce privise fotografia, văzând femeia care i se uita drept în ochi. Era aproape coplesitoare. Din fericire, nu a fost nevoit să răspundă, căci Elodie a continuat:

— Nici eu nu cred că ea l-a furat. Și nici Leonard Gilbert nu a crezut asta, după cum s-a dovedit mai apoi. Când am citit cartea, am avut senzația că nu părea prea sigur, dar pe urmă am dat de un alt articol publicat în 1938, în care spunea că își întrebase martora de-a dreptul dacă era convinsă că Lily Millington participase la acel furt, iar ea îi spusese că știa precis că nu furase ea diamantul.

— Atunci este posibil ca diamantul să se mai afle încă aici, după cum i-a spus clientei mele bunica ei?

— Ei, bine, presupun că orice e posibil, deși a trecut atât de mult timp. Ce anume ți-a spus clienta ta?

— Că bunica ei a pierdut ceva foarte de preț și că avea motive întemeiate să creadă că se află undeva, la o moșie din Anglia.

— Așa i-a spus bunica?

— Într-un fel. Bunica a avut un accident cerebral și revenindu-și treptat, a început să-și amintească cu repeziciune tot felul de lucruri și s-a pornit să le povestească despre viața ei, despre copilărie și trecut, parcă îmboldită de grabă. Le-a pomenit de un diamant la care ținea foarte mult, pe care îl lăsase în clădirea unde a făcut școala. Totul a fost spus pe bucăți și pe sărite, bănuiesc, dar după moartea bunicii sale, clienta mea a găsit în ceea ce rămăsese de la ea anumite lucruri care au determinat-o să creadă că erau indicații unde să caute diamantul.

— Dar de ce nu a venit bunica în persoană să caute piatra? Mie mi se pare dubios.

— Și nici eu nu am dat de nici o comoară încă, a încuviințat Jack. Totuși, bunica ei a avut legătură cu locul acesta. Când a murit, a lăsat o sumă importantă de bani grupului care conducea pe atunci muzeul. Banii au ajutat la consolidarea clădirii. Așa se face că a putut obține clienta mea permisiunea ca eu să locuiesc aici.

— Și ce motiv a dat?

— Că eu sunt fotojurnalist și că mă aflu aici timp de două săptămâni, cu o treabă de serviciu.

— Deci nu are vreo problemă să distorsioneze adevărul!

Jack a zâmbit gândindu-se la încăpățânarea de bulldog a lui Rosalind Wheeler.

— Nu mă îndoiesc că ea crede tot ce mi-a spus mie. Și, ca să fiu cinstit, există o dovadă care îi sprijină spusele.

A băgat mâna în buzunar și a scos o copie a scrisorii pe care Rosalind Wheeler i-o trimisese de curând.

— E de la Lucy Radcliffe, care trebuie să fi fost...

— Sora lui Edward.

— Așa e, și e adresată bunicii clientei mele în 1939.

Elodie a parcurs-o rapid, citind cu voce tare un paragraf: „Scrisoarea ta m-a tulburat peste măsură. Nu îmi pasă ce ai citit în ziar și nici ce ai simțit. Insist să nu faci ceea ce spui. Poți să vii să mă vizitezi, desigur, dar să nu cumva să-l aduci cu tine. Nu îl vreau. Nu vreau să-l mai văd vreodată. A fost o mare nenorocire atât pentru mine, cât și pentru familia mea. Acum e al tău. Adu-ți aminte că ți-a parvenit printr-o întâmplare foarte ciudată și vreau să-ți rămână ție. Consideră-l un dar, dacă nu vrei altfel.“

— Aici nu se vorbește, de fapt, despre nici un diamant, a spus Elodie ridicând ochii din scrisoare.

— Așa e.

— Puteau să se refere la orice altceva.

El a încuviințat.

— Dar știi ce citise ea în ziar?

— Ceva legat de diamantul Radcliffe, bănuiesc.

— Probabil, și poate că o să aflăm, dar deocamdată este doar o presupunere. Vorbeai serios când spuneai că ai o hartă?

Observând cu plăcere că spusese „o să aflăm“, Jack i-a cerut să aștepte o clipă și a dat fuga să aducă harta de la capul patului lui din casa de fermentare a malțului. S-a întors cu pași repezi pe alee și i-a dat-o.

— A făcut-o clienta mea pe baza lucrurilor găsite la Ada Lovegrove și a spuselor ei după accidentul cerebral.

Elodie a deschis-o și a început să o cerceteze încruntându-se concentrată. Apoi a zâmbit și i-a înapoiat-o râzând ușor.

— Îmi pare rău să-ți stric tocmai eu teoria, dar asta nu e o hartă a unei comori, e o hartă dintr-o poveste pentru copii.

— Ce poveste?

— Îți aduci aminte de povestea de care ți-am pomenit ieri? Cea auzită de unchiul meu în timpul războiului, când era mic, și pe care i-a spus-o și mamei mele, care mi-a povestit-o mie?

— Adică?

— Toate locurile astea de pe hartă – poiana din pădure, movila zânelor, cotul pârâului Crofter – toate sunt din povestea aceea, a spus ea zâmbind blând, împăturind hârtia și dându-i-o înapoi. Bunica clientei tale a avut un accident cerebral, dar poate că doar amintirile din copilărie i-au revenit brusc? a urmat ea, ridicând din umeri, ca o scuză. Mi-e teamă că nu am altă explicație mai bună. E uimitor însă că bunica acestei cliente știa și ea o poveste cunoscută în familia mea!

— Am impresia că nu se va bucura de această coincidență pe cât s-ar bucura dacă i-aș duce diamantul.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Sunt convins că nu ai avut intenția să spulberi visul unei doamne în vârstă.

— Și pentru că a venit vorba... a spus ea, zâmbind și începând să-și pună la loc lucrurile în rucsac.

— Dar mai ai vreo două ore până la tren.

— Da, dar trebuie să plec. Ți-am răpit și așa destul timp. Ești ocupat.

— Ai dreptate, după ce o să studiez bine harta asta, cred că o să mă duc să caut drumul către Narnia în fundul dulapului din dormitoarele de sus.

Elodie a izbucnit în râs și Jack a luat-o ca pe o izbândă personală.

— Știi, a început el, asumându-și riscul, m-am gândit la tine azi-noapte.

— Chiar așa? a întrebat ea, îmbujorându-se din nou.

— Mai ai fotografia aceea pe care mi-ai arătat-o ieri, cu mama ta? Elodie a devenit brusc serioasă.

— Crezi că ai putea să-ți dai seama unde a fost făcută?

— Merită să mă mai uit o dată la ea. Știți, mi-am petrecut o groază de timp scotocind prin grădină ca să găsesc poarta către tărâmul zânelor.

I-a întins fotografia și un colț al gurii i s-a strâns ușor – un semn înduioșător că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, mai spera totuși că el ar fi putut s-o ajute.

Și Jack chiar *dorea* să o poată ajuta. (*Trebuie să încetezi să mai faci pe eroul pentru toată lumea, Jack.*)

Când i-a cerut să vadă iar fotografia, el dorea de fapt să tragă de timp, spera să o împiedice să plece atât de repede. Dar pe măsură ce o privea, uitându-se mai bine la iederă și la zidul ce se vedea pe dedesubt, la felul în care cădea lumina, răspunsul a devenit atât de clar, de parcă i l-ar fi dezvăluit cineva.

— Ce e, Jack?

El i-a zâmbit și i-a înapoiat fotografia.

— Hai la o mică plimbare.

Elodie a pornit-o după el către cimitir și s-a oprit când au ajuns în colțul cel mai îndepărtat. El i-a aruncat o privire, zâmbindu-i încurajator și apoi s-a îndepărtat încetșor, prefăcându-se că vrea să se uite la alte morminte.

A răsuflat uimită, căci el avusese dreptate. Era chiar locul din fotografie. Și-a dat seama imediat că acolo fusese făcută. În ciuda celor douăzeci și cinci de ani trecuți de atunci, se schimbaseră foarte puțin.

Elodie se așteptase să se simtă tristă, poate puțin ranchiunoasă.

Dar nicidecum. Era un loc frumos, tihnit, și se bucura la gândul că o tânără a cărei existență avea să se curme curând își petrecuse aici ultimele ore de viață.

Și cum stătea acolo lângă iederă, în liniștea cimitirului, Elodie și-a dat seama pentru prima dată în viață că ea și mama ei erau, de fapt, două persoane distincte. Că nu trebuia să rămână veșnic umbra mai mică pe lângă cea impunătoare. Lauren fusese talentată, frumoasă și avusese un succes extraordinar, dar Elodie a înțeles că cea mai mare diferență între ele două nu consta în nici unul din aceste lucruri, ci în concepția lor diferită despre viață: în timp ce Lauren și-o trăise pe-a sa fără nici o teamă, Elodie se ferise întotdeauna de eșec.

Și acum i-a venit în minte că poate ar fi trebuit să fie mai relaxată. Să riște și, da, uneori chiar să dea greș. Să accepte că viața e complicată și că se pot face și greșeli, dar că de multe ori nici nu sunt adevărate greșeli, căci viața nu este lineară, ci este alcătuită din nenumărate alegeri mai mari sau mai mici, făcute zi de zi.

Ceea ce nu înseamnă că loialitatea nu e importantă, căci Elo-die era absolut convinsă de asta, doar că – probabil – lucrurile nu sunt atât de clar delimitate numai în alb sau negru, cum crezuse ea întotdeauna. Așa cum tata și Tip tot încercau să-i spună, viața era lungă și nu era ușor să fii om.

Și ce drept avea ea să judece, oricum? Își petrecuse mare parte a zilei de ieri într-o sală unde se organizau nunți, dând politicoasă din cap în timp ce niște femei bine intenționate o amețeau cu sporovăiala lor despre tot felul de „bomboniere“ și despre refuzul ei de „a opta pentru asta“, în timp ce-și dorea din tot sufletul să se întoarcă la Birchwood Manor și la australianul acela care avea impresia că ea îl credea angajatul muzeului.

Și tot ieri, când îi arătase prima dată fotografia făcută de Catherine, se minunase cum i se destăinuia lui într-un fel ce nu-i stătea în fire. Și se convinsese pe sine că era doar efectul oboselii și al emoțiilor de peste zi. I se păruse o explicație rezonabilă, și chiar o crezuse și ea însăși până astăzi, când el apăruse în poiană.

— Ce faci, ți-e bine? a întrebat-o Jack, venind lângă ea.

— Sunt mult mai bine decât am crezut vreodată.

— Atunci, dacă ne uităm cum e cerul, a început el, zâmbind, cred că ar trebui să cam plecăm de aici!

Pe când ieșeau din cimitir, au început să cadă primele picături mari, pline, care i-au udat zdravăn.

— Nu mi-am închipuit niciodată că în Anglia poate ploua așa de tare! s-a mirat Jake.

— Glumești! Păi la ploaie suntem cei mai tari!

El a râs și ea a simțit o undă de plăcere. Brațele lui erau plouate bine și ea a fost năpădită de o nevoie nestăpânită de a-i atinge pielea udă.

Fără să rostească nici o vorbă și fără vreun motiv anume, Jack a apucat-o de mână și au luat-o la fugă înapoi spre casă.

IX

Plouă și au intrat amândoi înăuntru. Nu e doar o ploaie ușoară, ci se anunță o furtună adevărată. M-am tot uitat cum se adunau norii întreaga după-amiază, deasupra râului, până departe, spre munți. De când sunt eu la Birchwood Manor am văzut multe furtuni. M-am deprins cu atmosfera încărcată, când aerul pare să devină apăsător.

Dar furtuna aceasta e altfel.

Îți dă senzația că urmează să se întâmple ceva. Sunt neliniștită și ard de nerăbdare. Gândurile îmi zboară de colo-colo, înotând prin șuvoiul de vorbe auzite în ultima vreme, și le răsucesc pe toate părțile.

M-am tot gândit la Lucy, care a suferit atât de mult după moartea lui Edward. M-am bucurat să aflu că i-a spus lui Leonard până la urmă că eu nu am fost o iubită necredincioasă; nu-mi pasă ce cred cei pe care nu-i cunosc, dar eu am ținut la Leonard și îmi pare bine că a aflat adevărul.

M-am gândit și la Joe cel Palid. De atâta timp muream de curiozitate să aflu ce s-a ales de el. Cât de mulțumită și de mândră sunt să aud tot ce a realizat, că și-a folosit bunătatea și influența, ascuțitul său spirit justițiar pentru scopuri bune! Dar, vai, ce păcat că a trebuit să dispar din viața lui!

Și m-am gândit și la Edward, ca de obicei, și la noaptea aceea cu furtună pe care am petrecut-o aici, în casa aceasta, cu atât de mulți ani în urmă.

Cel mai mult mi-e dor de Edward în nopțile cu furtună.

El a avut ideea să venim aici pe timpul verii, în casa aceasta – mult iubită lui casă cu două frontoane de pe malul apei – înainte de a pleca în America. Mi-a dezvăluit planul în seara când împlinea douăzeci și doi de ani, la lumina lumânărilor ce dansa pe pereții întunecați ai atelierului.

— Am ceva pentru tine, a spus.

Eu am râs, zicându-i că era ziua lui de naștere, nu a mea.

— Știu că ziua ta e luna viitoare, a urmat el ca răspuns la împotrivirea mea lipsită de convingere. E destul de curând. Și, de altminteri, noi doi nu mai avem nevoie de motive ca să ne facem surprize.

Totuși, am insistat să-i dau mai întâi eu cadoul și îl urmăream cu sufletul la gură cum desfăcea pachetul învelit în hârtie cafenie.

Timp de zece ani făcusem exact ce mă sfătuisese Lily Millington: în fiecare săptămână pusesem deoparte, într-un loc ascuns, câte ceva din prada mea. La început nu știam pentru ce economisesc, o făceam doar pentru că așa îmi spusese Lily și, de fapt, nici nu conta, căci economiile îți creează o siguranță mai mare decât orice scop anume. Și, totuși, pe măsură ce creșteam, iar în scrisorile sale tata continua să-mi spună să am răbdare, mi-am pus în gând că, dacă nu trimite după mine până împlinesc optsprezece ani, să-mi cumpăr singură un bilet și să plec în America de una singură.

Aveam să împlinesc optsprezece ani în iunie 1862 și adunam aproape destul cât să-mi ajungă pentru un bilet, dar, de când îl cunoscusem pe Edward, îmi schimbam planurile de viitor. Când m-am dus să-l văd pe Joe cel Palid în aprilie, l-am întrebat de unde aș putea face rost de un cadou din piele de cea mai bună calitate și el m-a trimis la furnizorul tatălui său, dl Simms de pe Bond Street. Acolo, în magazinul cu miros de mirodenii și mister, am făcut comanda.

Să fi văzut chipul lui Edward când a desfăcut pachetul cu geanta de piele! Merita fiecare bănuț dosit, indiferent cum îl obținusem. Cu vârful degetelor a mângâiat pielea, admirând cusătura desăvârșită, inițialele imprimare în relief, după care a deschis-o și a pus înăuntru carnetul lui de schițe. După cum am sperat, s-a potrivit

de minune. Și-a agățat-o apoi de umăr și, din ziua aceea până în cea de pe urmă, nu l-am mai văzut fără geanta pe care dl Simms i-o făcuse după instrucțiunile pe care i le dădusem.

Apoi s-a îndreptat spre locul unde mă aflam, lângă masa cu culori și pensule, apropierea sa făcându-mă să-mi țin respirația, și a scos un plic din buzunarul hainei.

— Și acum, uite prima parte a darului tău!

Cât de bine mă cunoștea, cât de mult mă iubea! În acel plic se aflau două bilete pentru o călătorie peste Atlantic, în America, în luna august.

— Dar, Edward! Cât costă....!

A protestat scuturând viguros din cap.

— „Frumoasa adormită“ a fost adorată. Expoziția a avut mare succes și totul ți se datorează.

— Da, dar un pic.

— Ba nu, a replicat el, devenind serios dintr-odată. De-acum nu mai pot picta fără tine. N-am s-o mai fac.

Biletele erau pe numele domnului și doamnei Radcliffe.

— Sigur că nu o s-o mai faci, i-am promis eu.

— Și când ajungem în America, o să-l căutăm pe tatăl tău.

Mintea îmi luase foc, tot gândindu-mă la tot felul de planuri, cântărind toate noile posibilități, socotind cum era mai bine să scap de doamna Mack și de Căpitan și să îl împiedic pe Martin să afle până în ultima clipă, dar m-am oprit brusc.

— Stai, Edward, am spus, și Fanny?

O cută mică i-a apărut între sprâncene.

— O să-i spun cu mare grijă. N-o să pătească nimic. E tânără, frumoasă și bogată. O să fie destui pretendenți care să se repeadă s-o ceară de nevastă. Cu timpul va înțelege. Acesta e un motiv în plus să plecăm în America, e cel mai bine și pentru Fanny. Depărtarea va netezi asperitățile, îi va da posibilitatea să explice lucrurile oricum va dori ea.

Edward nu spunea niciodată ceva în care să nu creadă cu toată inima și îmi dădeam seama că era convins de asta. Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o și, când mi-a zâmbit, atât de mare era puterea lui de convingere, încât am crezut și eu că era adevărat ceea ce spunea.

— Și acum, a spus el, cu un zâmbet larg, în timp ce lua de pe masă un pachet mai mare, uite cea de-a doua parte a darului tău!

Cu mâna liberă m-a condus până la pernele împrăștiate pe jos și mi-a pus în poală cadoul care s-a dovedit a fi ceva foarte greu. Și m-a urmărit atent, aproape încordat de nerăbdare, cum îl despachetam.

Când am înlăturat ultimul strat de hârtie, am dat de un ceas atât de frumos, cum nu mai văzusem vreodată. Cutia și cadrul erau făcute dintr-un lemn frumos lucrat, cifrele romane erau suflăte cu aur, iar limbile delicate se terminau cu săgeți ascuțite la capete.

Am mângâiat lemnul neted, luciul ce reflecta flacăra lumânării. Eram copleșită. Trăind la doamna Mack, eu nu avusesem niciodată ceva care să-mi aparțină, darămite ceva atât de frumos. Dar ceasul era prețios nu numai pentru valoarea lui materială. Era modul prin care Edward dovedea cât de bine mă cunoaște, cum înțelege cine sunt eu cu adevărat.

— Ți place?

— Îl ador de-a dreptul!

— Și eu te ador pe tine.

Și m-a sărutat, dar când s-a dat într-o parte l-am văzut încruntându-se.

— Ce-ai pățit? Arăți de parcă ai dat de un necaz.

Și chiar așa mă și simțeam. De îndată ce am primit ceasul, emoția mi-a fost înlocuită de o nevoie arzătoare de a-mi proteja darul. Nu aveam cum să-l duc în Seven Dials fără ca doamna Mack să pună mâna pe el.

— Cred că e cel mai bine să-l pun aici, pe perete.

— Eu am altă idee. De fapt, am ceva foarte important să-ți spun.

Edward îmi mai pomenise despre casa de lângă apă și altă dată, și eu băgasem de seamă cum i se schimba chipul, luminându-i-se, ceea ce m-ar fi făcut geloasă dacă ar fi vorbit așa despre vreo altă femeie. Dar acum, când îmi spunea cât de mult dorea ca eu să-i văd casa, altceva îi apăruse pe chip: un fel de fragilitate care mă făcea să vreau să-l iau în brațe și să-i alung orice necaz, oricât de îndepărtat, la care s-ar fi gândit.

— Mi-a venit o idee pentru tabloul următor, a spus el în cele din urmă.

— Ce anume?

Și așa a ajuns să-mi povestească ce i se întâmplase pe când avea paisprezece ani: noaptea petrecută în pădure, lumina de la fereastră, convingerea că fusese salvat de casa aceasta. Când l-am întrebat cum se putea ca o casă să salveze un copil, mi-a povestit vechea legendă despre Copiii Eldritch pe care o auzise de la grădinarul bunicului său, despre Zâna Zânelor, care binecuvântase pământul de la cotul râului, precum și casa luminată care se afla acolo.

— Casa ta, adică? am întrebat eu în șoaptă.

— Acum e și a ta. Acolo o să punem ceasul tău ca să țină socoteala zilelor, a săptămânilor, a lunilor până la întoarcerea noastră. De fapt, a continuat el zâmbind, m-am gândit să-i invităm pe toți peste vară la Birchwood Manor, înainte să plecăm în America. Ar fi un fel de rămas-bun, deși nu o să le spunem nimic despre asta. Ce părere ai?

Ce aș fi putut să-i spun? Puteam să nu fiu de acord?

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă.

— Da, a răspuns Edward.

Era Lucy, sora lui cea mai mică. A privit în jur, uitându-se atent la mine, la Edward, la geanta cea nouă de pe umărul lui, la hârtiile de împachetat de pe jos, la ceas. Biletele nu le-a văzut, totuși, căci se pare că, fără știința mea, Edward reușise să le ascundă.

Mai observasem și altă dată cât de perspicace era Lucy. Studia totul îndelung și reținea amănuntele. Pe unii îi enerva, ca de exemplu pe Clare, cealaltă soră a lui Edward, care nu-și pierde timpul cu Lucy. Dar ea avea ceva ce-mi amintea de Lily Millington – Lily cea adevărată: o inteligență care m-a făcut să o îndrăgesc. Iar Edward o adora și îi hrănea mereu mintea avidă cu cărți noi.

— Ce părere ai, Lucy? a întrebat-o el, zâmbind larg. Ce-ai zice să-ți petreci vara la țară? Într-o casă, pe malul apei, poate și cu o bărcuță?

— Adică... în casa *aceea*?

Chipul i s-a luminat și mi-a aruncat o privire. Iar eu am băgat de seamă accentul abia simțit cu care a pronunțat cuvintele, de parcă era vorba de o taină.

- Chiar acolo! a râs Edward.
- Dar, dacă mama...?
- Nu-ți face griji. Lasă în seama mea.
- Și când Lucy i-a zâmbit, chipul i s-a transfigurat de încântare.

Mi-aduc aminte totul.

Timpul nu mă mai ține în loc. Trăirea lui nu mă plasează undeva anume. Trecut, prezent, viitor sunt totuna. Pot să derulez amintirile încet. Pot retrăi orice într-o clipită.

Dar lunile acelea din anul 1862 sunt altfel. Se derulează cu iuțeală, indiferent ce-aș face să le opresc, rostogolindu-se ca o monedă pe o costișă, căpătând viteză și mai mare pe măsură ce se prăvălesc către final.

Când Edward mi-a povestit despre Noaptea Urmăririi, pomii din Hampstead erau pe cale să înmugurească. Ramurile erau golașe, iar cerul era acoperit de nori întunecați, dar odată ce mi-a spus povestea, ne-a și ajuns din urmă vara de la Birchwood Manor.

PARTEA A TREIA

VARA DE LA
BIRCHWOOD MANOR

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Vara, 1862

Lucy călătorea pentru prima dată cu trenul și, în prima jumătate de oră de la plecarea din gară, rămăsese neclintită, încercând să vadă dacă mișcarea trenului îi afectează în vreun fel organele interne. Edward s-a prăpădit de râs când l-a întrebat dacă pe el îl îngrijora asta, apoi ea s-a prefăcut că a glumit.

— Organele noastre nu pătesc nimic din pricina trenului, i-a răspuns el, strângând-o ușor de mână, ar trebui să ne preocupăm mai degrabă de ceea ce face el naturii.

— Sper să nu te audă Fanny spunând așa ceva, a zis Clare, care avea obiceiul să tragă cu urechea.

Edward s-a încruntat, dar nu a zis nimic. Lui nu-i plăcea defel faptul că tatăl lui Fanny contribuia la răspândirea căilor ferate, căci era convins că natura trebuie prețuită pentru propria valoare, nu pentru resursele pe care alții doreau să le exploateze. Iar aceasta nu era o părere ușor de susținut — după cum îi plăcea lui Thurston să arate —, mai ales pentru cineva care avea de gând să se căsătorească cu moștenitoarea unei averi făcute din căile ferate. Prietenul mamei, domnul Ruskin, mergea și mai departe, pretinzând că răspândirea căilor ferate în toate colțurile globului dădea adevărata măsură a prostiei omenești. „Prostul nu vrea decât să scurteze spațiul și timpul, spusese el plecând din casa din Hampstead zilele trecute, înțeleptul nu știe cum să le lungească pe amândouă!”

Încetul cu încetul, Lucy a conștientizat că se mai gândească la organele sale interne și la distrugerea naturii și s-a lăsat furată de minunăția peisajului. La un moment dat, a trecut pe lângă ei un tren care mergea în aceeași direcție pe linia paralelă și, când s-a uitat la

vagonul de lângă ei, i s-a părut că stă pe loc. Lângă ea se afla un om și ochii li s-au întâlnit, iar Lucy a ajuns să se gândească la noțiunile de timp, mișcare și viteză și a întrevăzut posibilitatea că, probabil, nici nu se mișcau, că – de fapt – pământul era cel ce începuse să se învâртеască cu iușeală sub ei. Brusc i s-au destrămat toate legile riguroase ale fizicii și mintea i s-a umplut de alte noi posibilități.

Copleșită de dorința fierbinte de a-și împărtăși ideile, și-a aruncat privirile spre masa din compartiment unde se aflau Felix Bernard și soția lui, Adele, și s-a dezumflat pe loc. Lucy o cunoștea un pic pe Adele, căci înainte de a se mărita cu Felix, venea mereu la ei acasă ca să pozeze pentru Edward. Ea figura în patru tablouri de-ale lui și, o vreme, fusese unul dintre modelele lui preferate. Aspira să devină fotografă. Adele și Felix se certaseră în gara Paddington, iar acum stăteau bosumflați, ea pretinzând că citește *English Woman's Journal*, iar el cufundat de-a binelea în studierea noului său aparat de fotografiat. Vizavi, Clare îi făcea ochi dulci lui Thurston, lucru care se întâmpla destul de des, de când el îi ceruse să-i pozeze pentru un tablou. Toată lumea spunea că Thurston era foarte chipeș, dar cu mersul lui țațoș și cu coapsele lui pline, îi amintea lui Lucy de unul din caii de curse ai bunicului. El nu răspundea ocheadelor lui Clare, ci își concentra atenția asupra lui Edward și a noului său model, Lily Millington. Lucy i-a urmărit privirea. Înțelegea de ce atrăgeau atenția. Când erau împreună, cei doi se purtau de parcă nu ar fi luat în seamă pe nimeni, și o făceau și pe Lucy să-i urmărească concentrată.

Negăsind pe nimeni dispus să-i asculte părerile, Lucy și le-a păstrat pentru sine. A socotit că era mai bine așa. Dorea nespus să-i impresioneze pe prietenii lui Edward, dar Clare susținea că astfel de idei despre energie, materie, spațiu și timp o făceau să pară scăpată de la spitalul de nebuni. (Edward, desigur, era de altă părere, spunea că are un cap bun și că era important să-l folosească. Ce aroganți pot fi oamenii, susținea el, să își închipuie că pot înjumătăți puterea rasei umane neluând în seamă mintea și vorbele femeilor!)

Lucy se rugase de mama ei să-i ia o guvernantă sau, chiar mai bine, să o trimită la școală, dar mama a privit-o îngrijorată, i-a

atins fruntea să vadă dacă nu are febră, și i-a spus că e o copilă ciudată care ar face bine să nu se mai gândească la astfel de prostii. Odată chiar a chemat-o pe Lucy să-l cunoască pe domnul Ruskin, care lua ceaiul în salon, și a trebuit să stea lângă ușă și să-l asculte cum îi spunea cu blândețe că mintea unei femei nu era făcută pentru „invenții sau creații“, ci pentru „dulci orânduiele, aranjamente și hotărâri.“

Dar, slavă Domnului că Edward nu contenea să-i aducă tot felul de cărți. Acum Lucy tocmai citea *Istoria chimică a lumânării*, care cuprindea șase conferințe de Crăciun ținute de Michael Faraday la Royal Institution. Acolo a găsit o descriere destul de interesantă a flăcării și a procesului de ardere a lumânărilor, a particulelor de carbon și a zonei de luminozitate. Era un dar de la Edward, așa că Lucy era hotărâtă să analizeze fiecare cuvânt, dar – la drept vorbind – era cam prea simplă. O ținea în poală de când plecaseră din gara Paddington, dar nu-i venea s-o deschidă acum, ci își lăsa gândurile să-i zboare la vacanța care-i aștepta.

Patru săptămâni întregi la Birchwood Manor, supravegheată doar de Edward! Din clipa în care mama i-a dat permisiunea să plece, Lucy a început să numere zilele, tăindu-le pe rând din calendarul din dormitor. Știa ea prea bine că alte mame nu ar fi fost de acord ca fiicele lor de treisprezece ani să-și petreacă vacanța de vară în compania unui grup de artiști și a modelelor acestora, dar Bertina Radcliffe nu era ca alte mame pe care le cunoștea Lucy. După spusele bunicilor, era nonconformistă și, de când murise tata, își făcuse obiceiul de a se asocia și ea la călătoriile altora. Așa că își petrecea luna iulie într-o croazieră pe coasta amalfitană, mergând până la Napoli, unde se aflau prietenii ei – familia Potter. Și în loc să-și facă griji că Lucy ar fi putut fi coruptă moral, mama i-a fost recunoscătoare lui Edward când a propus ca sora lui mai mică să meargă cu el și cu prietenii lui la Birchwood Manor în vara aceea, căci asta însemna că nu mai era nevoită să accepte generozitatea plină de ranchiună a bunicilor.

— Că doar la asta nu-mi stă mie capul acum, a spus ea, reluându-și cu ferveare împachetatul.

Dar Edward mai avea și un alt motiv pentru care o invitase pe Lucy. Ea fusese prima căreia îi spusese că a cumpărat casa. Era

în ianuarie 1861, iar el „dispăruse“ din nou timp de trei săptămâni, patru zile și două ore. Lucy se apucase să citească din nou *Originea speciilor*, trântită pe pat în dormitorul ei cu ochiul de fereastră ce dădea în stradă. Deodată a auzit ritmul cunoscut al pașilor fratelui ei pe trotuar. Lucy îi cunoștea pe toți după mers: târșitul lăptarului pântecos, țopăitul coșarului care tușea întruna, graba nerușinată a lui Clare, țcănitul ascuțit al tocurilor mamei. Dar cel mai mult dintre toate îi plăcea călcătura apăsată și plină de promisiuni a lui Edward.

Lucy nu trebuia să se uite pe fereastră ca să știe că avea dreptate. Și-a aruncat cartea cât colo și a luat-o la fugă pe scări până în holul de la intrare, unde i-a sărit în brațe lui Edward tocmai când trecea pragul casei. La cei doisprezece ani ai ei Lucy era, de fapt, prea mare pentru o astfel de purtare, dar era mititică de statură și Edward a putut să o prindă cu ușurință. Lucy îl adora pe Edward încă de când era micuță, în leagăn. Nu-i plăcea deloc când el pleca, lăsând-o singură doar cu mama și cu Clare. Nu lipsea mai mult de o lună, dar fără el zilele păreau că abia se târasc, iar lista cu tot ce voia să-i spună devenea pe zi ce trecea tot mai lungă.

De îndată ce a ajuns în brațele lui, a început să turuie, înghițindu-și cuvintele în graba de a-i povesti tot ce se întâmplase de la plecarea lui. De obicei, Edward o asculta cu atenție, după care îi oferea ultima comoară pe care i-o găsisese, de obicei o carte care să-i satisfacă interesul pentru știință, istorie sau matematică. De data asta însă, i-a pus degetul la gură ca să o facă să tacă și i-a spus să mai aștepte cu poveștile, căci era rândul lui acum să vorbească: făcuse ceva extraordinar și trebuia să-i împărtășească și ei pe dată.

Lucy era curioasă, dar și încântată în același timp. Deși atât mama cât și Clare se aflau acasă, doar ea, Lucy, fusese aleasă. Atenția lui Edward era ca o rază de lumină strălucitoare și Lucy se bucura de căldura ei. A coborât cu el la bucătărie, singurul loc unde puteau fi siguri că n-o să-i deranjeze nimeni, și acolo, așezați la masa tocită și ceruită a bucătăresei, Edward i-a povestit despre casa pe care o cumpăraseră. Cu două frontoane, grădină, pe malul apei, lângă un pâlț de copaci. Din descriere i se părea cunoscută, chiar înainte ca el să-i spună:

— Da, Lucy, e aceeași casă din Noaptea Urmăririi.

Lucy a tras aer în piept, emoționată, fiorii amintirii gâdilându-i pielea. Știa precis despre ce casă era vorba. Noaptea Urmăririi era o poveste numai de ei știută. Lucy nu avea decât cinci ani când se întâmplase, dar îi rămăsese întipărită în minte. N-avea să uite niciodată ce ciudat arăta când a apărut în cele din urmă, a doua zi de dimineață, cu părul răvășit și ochii măriți de spaimă. I-a trebuit o zi întreagă ca să poată să-i povestească ceva, dar i-a spus în cele din urmă, ascunși în vechiul dulap de haine din mansarda casei de la Beechworth. Lucy era singura persoană căreia Edward îi mărturisise ce se întâmplase în Noaptea Urmăririi, îi încredințase cel mai mare secret al vieții sale, și asta crease o legătură trainică între ei.

— Și ai de gând să locuiești acolo? a întrebat ea, temându-se că ar putea să-l piardă.

El a râs și și-a trecut degetele prin părul negru.

— Nu am încă nici un plan, am luat-o doar. Toată lumea va spune că e o nebunie, Lucy, o adevărată nebunie, și chiar s-ar putea să aibă dreptate. Dar știu că tu înțelegi, a trebuit s-o cumpăr! Casa asta m-a chemat încă din noaptea în care am văzut-o pentru prima dată. Și acum, în fine, i-am răspuns!

De pe bancheta opusă, în timp ce Lily Millington râdea amuzată de ceva ce spusese Edward, Lucy o privea pe tânăra care era noul model al fratelui ei. Era frumoasă, dar Lucy bănuia că ea nu și-a dat seama cât de frumoasă era într-adevăr fără îndrumarea lui Edward. Acesta era darul său, așa spuneau toți. Putea discerne lucruri pe care alții nu le vedeau și apoi, prin arta sa, era capabil să influențeze percepția privitorului în așa fel încât să vadă și el același lucru. În ultimul său articol din *Academy Notes*, domnul Ruskin numise asta „șiretlicul senzorial al lui Radcliffe“.

Sub privirile lui Lucy, Edward i-a dat lui Lily la o parte o șuviță de păr roșu. I-a așezat-o după ureche, iar ea a zâmbit. Era un surâs care sugera vorbe numai de ei cunoscute și Lucy s-a înfiorat pe neașteptate.

Prima dată când o văzuse pe Lily Millington nu i se păruse altceva decât o ceață roșie în atelierul de sticlă din spatele grădinii. Era în mai 1861 și lui Lucy, care era cam mioapă, i se păruse la început că vede frunzele arțarului japonez din ghiiveciul de-afară. Lui Edward îi plăceau tare mult plantele exotice și mereu o vizita pe doamna Romano de la colțul străzii Willow Road și le desena pe fetele italienei, căpătând în schimb cele mai noi plante aduse din America și chiar de la Antipozi. Aceasta era încă una din pasiunile lor comune, căci și lui Lucy îi plăceau acești oaspeți vii din ținuturi îndepărtate, care-o făceau să întrevadă minunățiile unei alte părți a lumii, diferită de a lor.

Doar când mama i-a spus să pună două cești de ceai și-a dat seama că Edward era în atelier împreună cu un model. Asta i-a stârnit curiozitatea pe loc, căci știa cine ar fi putut să fie. Nu se putea locui în aceeași casă cu Edward fără să afle toate împlinirile și dezamăgirile pasiunilor sale.

Cu câteva luni în urmă, îl cuprinsese deznădejdea și părea că nu o să poată să-și revină. O tot pictase pe Adele, dar ajunsese la un punct în care îi secase inspirația în fața trăsăturilor ei mărunte, obișnuite.

— Și asta nu pentru că nu are un chip plăcut, îi explicase lui Lucy, umblând de colo-colo prin atelier, în timp ce ea stătea așezată pe scaunul de lemn de trandafir de lângă godin. Doar că spațiul acela dintre urechile ei drăgălașe e gol de tot!

Edward avea o întreagă teorie despre frumusețe. Spunea că vârful nasului, pomeții și buzele, culoarea ochilor și buclele părului de pe ceafă erau bune și frumoase, dar ceea ce făcea ca omul să strălucească – fie pictat în ulei pe pânză, fie ca fotografie alb-negru – era inteligența.

— Și prin asta nu mă refer la capacitatea de a explica funcționarea motorului cu combustie internă sau de a ține o lecție despre cum poate telegraful să transmită un mesaj dintr-un loc într-altul, ci la faptul că unii oameni au o lumină interioară, o ușurință de comunicare a interesului sau a implicării ce nu poate fi creată sau măsluită de artist, oricât de talentat ar fi!

Într-o dimineață, Edward a venit acasă foarte agitat. Lumea abia se trezise când a deschis ușa, dar, ca de obicei, casa însăși a reacționat la venirea lui. Holul liniștit de la intrare, care-i înregistra întotdeauna prezența, a început să vibreze de îndată ce el și-a agățat haina în cui. Când Lucy, Clare și mama au apărut în cămăși de noapte în capătul scărilor, el și-a deschis larg brațele și a declarat cu un zâmbet extatic pe chip că a găsit-o, în fine, pe cea pe care o căuta.

Toate s-au simțit foarte ușurate când s-au adunat la micul dejun să audă povestea.

În înțelepciunea ei nemăsurată, soarta i-o scosese în cale la teatrul Drury Lane. Fusese seara trecută acolo cu Thurston Holmes și, în foaierul aglomerat și plin de fum, a dat cu ochii de ea prima dată. (Mai târziu însă, în timpul unei dispute pe cu totul altă temă între Edward și Thurston, aprinsă și de ceva băutură, Lucy a dedus că Thurston fusese cel care o văzuse pe frumoasa roșcată, cu mâini și picioare fine, el observase cum se reflecta lumina în părul ei roșu și-i făcea pielea să pară a fi de alabastru și și-a dat seama că ar fi fost exact ceea ce căuta Edward pentru tabloul pe care voia să-l facă. Și tot el, Thurston, l-a tras de mânecă, oprindu-l din discuția pe care o purta cu un tip căruia îi datora niște bani, ca să o vadă pe femeia aceea cu rochie de un albastru-închis.)

Edward a fost vrăjit pe loc. În clipa aceea și-a și văzut tabloul terminat. Și-n timp ce el vedea toate acestea cu ochii minții, femeia s-a întors să plece. Fără să se gândească ce face, și-a croit drum prin mulțime, împins de o forță din afara lui. Știa doar că trebuia s-o ajungă din urmă. A străbătut cu greu foaierul aglomerat pe urmele ei, ieșind apoi în stradă pe o ușă lateralnică. Și noroc că a ieșit atunci, a spus Edward privind împrejurul mesei, căci tocmai când a prins-o din urmă pe o străduță, a putut să o salveze la timp. În timp ce Edward își croia drum prin mulțimea din foaier, un tâlhar nenorocit, înveșmântat în negru, băgase de seamă că ea se afla singură și s-a năpustit să-i smulgă o brățară de la mână.

Clare și mama au scos strigăte emoționate, iar Lucy l-a întrebat:
— L-ai prins?

— Am ajuns prea târziu, fratele ei pornise deja după el, dar nu l-a mai prins. Și s-a întors chiar când am ajuns eu în dreptul ei. La început el a crezut că eu eram făptașul care revenise să-și termine fapta și a început să strige: „Stai! Opriți hoțul!“ Dar ea l-a lămurit imediat că nu eu eram hoțul și el și-a schimbat pe loc comportarea.

Femeia a întors capul și, atunci, a urmat Edward, luna i-a luminat chipul și și-a dat seama că nu greșea: pe ea o așteptase, într-adevăr, atâta timp.

— Și ce-ai de gând să faci acum? l-a întrebat Lucy, în timp ce servitoarea a mai adus un ceainic plin.

— Mi-e teamă că eu nu mă pricep deloc la politețuri, așa că i-am spus de-a dreptul că trebuie să o pictez.

— Și ea ce a răspuns? a întrebat Clare, ridicându-și sprâncenele.

— Dar mai ales, ce a avut de zis fratele ei?

— El a fost luat complet prin surprindere. M-a întrebat ce voiam să spun și eu i-am explicat cât am putut mai bine. Mă tem că nu am fost prea iscusit, dar eram amețit de-a dreptul.

— Dar nu i-ai spus că ai expus la Royal Academy? a întrebat mama. Nu i-ai spus că te-a lăudat domnul Ruskin? Că bunicul tău e aristocrat?

Edward i-a răspuns că îi spusese toate acestea și chiar mai multe, că poate chiar a și exagerat un pic, înșirând toate moșiile și titlurile pe care până atunci se străduise să nu le ia în seamă, și se oferise chiar să o trimită pe propria mamă, „Lady“ Radcliffe, să vină în vizită la părinții lor ca să-i asigure că fica le va fi pe mâini bune.

— Am crezut că așa e bine, mamă, pentru că fratele a ținut să precizeze că vor trebui să vorbească cu părinții lor înainte să poată promite ceva – că reputația unei domnișoare respectabile poate avea de suferit dacă este angajată să pozeze unui pictor.

Așa că au stabilit întâlnirea și s-au despărțit.

După aceea Edward a cutreierat străzile întunecate ale Londrei, creionând chipul fetei în minte. Fusesse atât de vrăjit de ea, încât reușise să-și piardă și portofelul în peregrinările lui și se văzuse nevoit să vină pe jos până în Hampstead.

Când Edward se aprindea așa, era imposibil să nu fie molipsitor și, în timp ce povestea, Lucy, mama și Clare îl ascultau cu sufletul

la gură. Și când a ajuns la final, mama a vrut să afle mai multe. A spus că le va face negreșit o vizită doamnei și domnului Millington ca să garanteze pentru Edward. Și-a trimis imediat servitoarea să-i repare roșăturile de molii din haina ei cea mai de preț și să cheme apoi o trăsură care s-o ducă în oraș.

S-a auzit un scârțâit metalic, urmat de o pală de fum și trenul a început să încetinească. Lucy și-a scos capul pe fereastră și a văzut că se apropiau de o gară. Pe fronton scria Swindon și știa că acolo aveau să coboare. Pe peron se afla un bărbat îmbrăcat într-o uniformă foarte dichisită și având în posesie un fluier strălucitor pe care nu se sfia să-l folosească. Câțiva hamali se foiau în preajmă, așteptând sosirea pasagerilor.

Au coborât din tren și Edward împreună cu ceilalți bărbați s-au dus drept la vagonul cu bagaje ca să se asigure că geamantanele și celelalte bocce cu articolele de pictat (Lucy refuzase să se despartă de cărțile ei) erau încărcate în trăsură și trimise la Birchwood Manor. Lucy a presupus că și ei vor merge tot cu trăsura, dar Edward a spus că era o zi prea frumoasă ca să nu profite: pe deasupra, priveliștea casei era mult mai frumoasă dacă veneai dinspre râu decât dinspre drum.

Și avea dreptate, era o zi de-a dreptul minunată. Cerul sticlea, de un albastru limpede cum rar se putea vedea la Londra, și aerul era încărcat de tot felul de miresme de ierburi și miasme înțepătoare de balegă încinsă de soare.

Edward mergea înainte, dar nu a luat-o pe drum, ci a pornit-o prin poienile cu flori de câmp, împeștițate cu gălbenele sălbatice, degeței-roșii și nu-mă-uita albastre. Peste tot se vedeau buchețele delicate de asmațui și, la un moment dat, au ajuns la un pârau unduitor pe care au trebuit să-l treacă călcând cu grijă pe pietre.

Drumul era lung, dar nu se grăbeau. Nici nu au simțit când au trecut patru ore: au mâncat de prânz, s-au bălăcit în apa mică de lângă Leachlade și au făcut și niște schițe. Atmosfera era destinsă, plină de veselie: Felix a scos din geantă un săculeț de pânză în care avea căpsune și le-a împărțit tuturor, Adele împletea cununi

de flori pentru toate fetele – chiar și pentru Lucy –, iar la un moment dat Thurston a dispărut, ca să-l găsească mai apoi dormind buștean, cu pălăria pe ochi, așezat pe iarba moale și verde de sub o salcie plângătoare. Pe măsură ce căldura se întetea către miezul zilei, Lily Millington, al cărei păr lung i se revărsa pe spate, și l-a strâns într-un coc strălucitor, legat în vârful capului cu eșarfa de mătase a lui Edward. Pielea de pe ceafă, lăsată la vedere, era netedă și albă ca petalele de crin și Lucy și-a ferit privirile.

Ajunși la podul Halfpenny, au luat-o pe scări în jos și apoi pe malul apei către răsărit, peste pajiștile cu animale, până dincolo de ecluza St John. Când au ajuns la marginea pădurii, deși încă strălucea, soarele își mai domolise dogoarea. Edward vorbea mereu despre lumină și era sigură că avea să spună că și-a pierdut „nuanța de galben“. Asta îi plăcea. Fără strălucirea galbenului, lumea ar fi fost de un albastru apăsător.

Casa se afla, după cum le spusese Edward, dincolo de pădure. El ținuse morțiș că așa trebuia să fie văzută pentru prima dată, căci doar venind dinspre apă puteai să o vezi în adevărata ei splendoare. Explicația era plauzibilă și nimeni nu a pus-o la îndoială, dar Lucy știa că el se mai gândea și la altceva, deși nu voia să recunoască. În pădure se afla poiana aceea din Noaptea Urmăririi. Edward îi conducea acum chiar pe aceeași potecă pe unde fusese el atunci, când fugise printre copaci și pe câmpuri, urmărit de stelele argintii, ca să vadă, în cele din urmă, chemarea luminii din mansarda casei.

În pădure, toți umblau tăcuți, unul după altul. Lucy auzea pocnetul ramurilor sub tălpi și foșnetul frunzelor, precum și zgomote ciudate ce străbăteau uneori din tufișurile bogate înșirate de-a lungul cărării ascunse. În locul acela, crengile copacilor nu erau drepte. Se înălțau ca niște panglici răsucite, iar trunchiurile erau năpădite de ferigi și licheni. Printre stejari se aflau și mesteceni și aluni, se gândea ea. Lumina cădea în fășii, iar aerul trepida, încărcat de prevestiri.

Când au ajuns în fine în lumină, Lucy parcă auzea până și respirația frunzelor. Nu era greu de închipuit cât de înspăimântător putea arăta totul în puterea nopții.

Lucy nu uitase în ce hal arăta Edward, cu atâția ani în urmă, când ajunsese în fine înapoi la casa bunicilor, după Noaptea Urmăririi. Așa că a privit înainte, curioasă să surprindă reacția lui acum, când revenea din nou acolo, dar a rămas uluită să-l vadă luând-o de mână pe Lily Millington.

Au străbătut luminișul la capătul căruia au intrat din nou în pădure cu toții.

În cele din urmă, aerul s-a mai limpezit și, cățărându-se cu un ultim efort pe malul plin de verdeață al apei, au ieșit la lumină.

În fața lor se întindea o poiană cu flori de câmp și dincolo de ea se înălța o casă cu două frontoane și o înșiruire splendidă de hornuri.

Edward s-a întors spre ei cu o privire triumfătoare și Lucy s-a pomenit zâmbind și ea.

Farmecul ciudat al pădurii se risipise, iar ceilalți s-au pornit să vorbească cuprinși de animație de parcă, după ce văzuseră casa, puteau, în fine, să se bucure de vara plină de promisiuni și emoții care îi aștepta.

E adevărat că există și o barcă? întrebau ei. Da, le-a răspuns Edward, era în grajdul de pe câmpul de colo. Comandase și un ponton special pentru asta, era puțin mai departe, pe malul apei.

Și cât teren avea? Tot ce se vede, a răspuns el.

Erau și dormitoare care dădeau spre apă? Multe – tot etajul întâi avea numai dormitoare și mai erau și altele la mansardă.

Cu un strigăt vajnic de luptă, Thurston a rupt-o la fugă și Felix a luat-o după el, gata să se ia la întrecere. Clare și Adele au pornit-o la braț peste poiană. Edward s-a uitat spre Lucy și i-a făcut cu ochiul.

— Hai, surioară! Fugi și alege-ți cea mai bună cameră!

Lucy a zâmbit larg, încuviințând din cap și a pornit-o după ceilalți. Se simțea liberă și mai vioaie ca de obicei, bucuroasă de aerul proaspăt ce-i atinge fața și de căldura soarelui de amiază ce mai persista încă, de plăcerea de a fi alături de Edward în acest moment important. Și în această stare de spirit, când a ajuns pe partea cealaltă a poienii, s-a întors și i-a făcut semn cu mâna.

Dar el nu se uita la ea. Se îndrepta încet spre casă, alături de Lily Millington, cufundați într-o discuție, cu capetele apropiate. Lucy a mai așteptat un pic, să-i surprindă privirea, i-a făcut iar cu mâna să-i atragă atenția, dar fără nici un folos.

Așa că s-a întors și și-a continuat dezamăgită drumul spre casă. Și, pentru prima dată de când plecaseră din gara Paddington, dis-de-dimineață, s-a întrebat unde era Fanny Brown, logodnica lui Edward.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Birchwood Manor era un loc unde corzile timpului se înmoaie și se desfac. Lucy a băgat de seamă cât de repede s-au acomodat toți ceilalți, de parcă trăiseră acolo dintotdeauna și se întreba dacă asta se petrecea din pricina vremii – zilele de vară păreau nesfârșite –, dacă avea legătură cu oamenii pe care îi adusese Edward acolo, sau poate era ceva ce ținea de natura casei. Știa prea bine ce ar fi zis Edward despre asta. De când era mic și auzise legenda despre Copiii Eldritch, era convins că locul acela, de la cotitura râului, avea puteri deosebite. Lucy, care se mândrea cu firea ei rațională, se vedea nevoită să admită aerul neobișnuit al casei.

Edward angajase din vreme o servitoare, o tânără din sat, Emma Stearnes, care să vină în fiecare dimineață devreme și să plece după ce termina de pregătit și cina. În prima seară, când sosiseră de la gară, traversând agale spre casă prin poiana cu flori de câmp, au găsit-o pe Emma așteptându-i. Ea urmăse întocmai indicațiile lui Edward și pe masa cea mare de metal din curte, acoperită cu o față de masă de in alb, întinsese un adevărat ospăț. Agățase felinare de sticlă de ramurile mai joase ale castanului și, când se înserase, au aprins lumânările care pâlpâiau ușor. Pe măsură ce se întuneca, lumina lor părea tot mai puternică. Vinul curgea din abundență și Felix și-a scos chitara. Adele a început să danseze, iar un adevărat cor de păsărele intona un imn zilei ce se termina. În cele din urmă, Edward s-a suit pe masă și a recitat poezia „Steaua strălucitoare” de Keats.

În noaptea aceea, toți au dormit buștean și s-au trezit a doua zi târziu și binedispuși. În seara precedentă fuseseră prea obosiți

ca să cerceteze cum se cuvine, iar acum alergau dintr-o cameră într-alta minunându-se de priveliște și de orice mic amănunt. Casa a fost construită de un meșter iscusit, s-a lăudat Edward, privindu-i încântat pe prietenii lui care scotoceau peste tot, și acesta i-a dat intenționat un caracter aparte. După părerea lui Edward, atenția acordată detaliilor îi conferea un aer de „autenticitate“ care îi plăcea la nebunie: mobila, draperiile, nervurile din podelele făcute din lemnul copacilor din pădurea învecinată. Dar ceea ce-i plăcea cel mai mult era o inscripție de deasupra ușii unei încăperi decorate cu un tapet cu frunze și fructe de dud. Camera se afla la parter, avea ferestre largi pe peretele cel mai depărtat, care dădeau spre grădină, creând impresia că făcea parte din ea. Edward nu putea să-și ia ochii de la inscripția „Adevăr, frumusețe, lumină“ și se minuna, spunând:

— Vedeți, casa asta a fost menită să fie a mea!

În zilele următoare, Edward a desenat casa tot timpul. Mergea peste tot cu noua lui geantă de piele atârnată pe umăr și putea fi adesea văzut așezat în iarba înaltă din poiană cu pălăria pe cap, privind casa îndelung, cu o expresie de mulțumire deplină, după care se apuca din nou de lucru. Iar Lily Millington se afla întotdeauna lângă el, după cum băgase de seamă Lucy.

Îl întrebase pe Edward unde era Fanny. În prima dimineață, el o luase de mână și o condusese până la biblioteca din casă.

— La tine m-am gândit de cum am văzut rafturile astea cu cărți, i-a spus. Uită-te la ele, Lucy, sunt cărți despre orice îți trece prin cap. Depinde de tine acum să-ți îmbogățești mintea cu toate cunoștințele pe care le-au adunat cei mai mari cărturari din lume. Căci sunt convins că va veni vremea când femeile vor avea aceleași șanse ca bărbații. Și cum să nu se întâmple una ca asta când femeile sunt mai deștepte și mai numeroase? Dar până atunci tu trebuie să fii stăpână pe soarta ta. Citește, ține minte și gândește cu mintea ta!

Edward nu făcea astfel de afirmații de formă și Lucy i-a promis că va face întocmai.

— Să fii sigur că așa am să fac, i-a promis ea solemn. Am să citesc fiecare carte de pe fiecare raft până la toamnă.

Edward a râs.

— Ei, poate că n-o să fie nevoie să muncești atât de mult, într-un timp atât de scurt. O să mai fie și alte veri. Să îți faci timp să te bucuri de râu și de grădină.

— Sigur că da. Dar vine și Fanny aici, nu? a întrebat ea, văzând că discuția lor părea să se sfârșească.

— Nu, Fanny nu vine, a răspuns el, fără să trădeze nimic neobișnuit în purtare.

Apoi s-a grăbit să-i arate un colțișor de lângă șemineu, sugerându-i că era un ungher perfect unde să se ascundă ca să citească.

— Nimeni nu o să știe unde te afli și am aflat eu din surse sigure că, dacă citești pe ascuns, plăcerea este infinit mai mare.

Lucy a renunțat să mai întrebe despre Fanny.

Mai târziu, i-a părut rău că nu l-a iscodit mai mult, că nu i-a pus mai multe întrebări, dar, de fapt, ei nici nu-i păsa prea mult de Fanny și se bucura de fapt că nu avea să vină și ea. Și în momentul acela, răspunsul evaziv, aproape disprețuitor, al lui Edward, a fost plin de înțeles. Fanny era plicticoasă. Voia toată atenția lui Edward și încerca să facă din el ceva ce nu era. Ca logodnică, reprezenta o amenințare mai mare pentru Lucy decât un model. Modelele veneau și plecau, dar căsătoria era pe vecie. Însemna o altă casă, într-altă parte. Lucy nu-și putea închipui cum ar fi fost să locuiască fără fratele ei și nici cum ar fi fost ca el să fie nevoit să trăiască împreună cu Fanny.

În ceea ce o privea, Lucy nu avea de gând să se căsătorească – doar dacă nu cumva s-ar fi întâmplat să apară bărbatul perfect. Soțul ideal, hotărâse ea, ar fi trebuit să fie cineva ca ea. Sau ca Edward. Și atunci ar putea să trăiască fericiți, ei doi, singuri, pe vecie.

Edward avusese dreptate în legătură cu biblioteca, părea plănuită și înzestrată special pentru Lucy. Pereții erau înșeșiți cu rafturi și, spre deosebire de biblioteca bunicilor, unde se aflau numai cărți religioase și broșuri despre prevenirea greșelilor în societate, aici se aflau cărți de adevăratele. Proprietarii anteriori ai casei

adunaseră o mulțime de tomuri de toate felurile, care de care mai fascinante, și acolo unde lipseau anumite cărți, Edward avusese grijă să le comande la Londra. Lucy își petrecuse toate clipele libere urcându-se pe scara glisantă ca să vadă cotoarele volumelor și să-și planifice lecturile, având mult timp liber la dispoziție, căci din prima zi când sosiseră la Birchwood Manor fusese lăsată de capul ei.

Încă din primele momente, cercetând casa, fiecare artist s-a străduit să-și găsească locul potrivit de lucru. Nerăbdarea tuturor avea un motiv în plus, căci, chiar înainte de a pleca la Birchwood Manor, domnul Ruskin se oferise să îi sprijine să organizeze în toamna aceea o expoziție colectivă. Fiecare membru al Frăției Magenta avea în minte subiectul unei noi lucrări, iar atmosfera era încărcată de un amestec de creativitate, competiție și așteptări nemăsurate. De îndată ce și-au ales camerele, fiecare pictor s-a apucat pe dată să-și despacheteze materialele care fuseseră aduse de la gară cu trăsura.

Thurston își alesese salonul cel mare din față, căci spunea că ferestrele dinspre sud îi dădeau lumina cea mai potrivită. Lucy încerca să nu-i iasă în cale, nu numai pentru că îl găsea inexplicabil de tulburător, ci și pentru că se simțea jenată să vadă cum sora ei îi tot făcea ochi dulci. Odată, găsind ușa întredeschisă, Lucy a văzut-o din întâmplare pe Clare pozând și a trebuit să o rupă la fugă prin poiană ca să scape de senzația ciudată și stânjenitoare. Înainte de a ieși văzuse tabloul. Chiar dacă se afla într-o fază incipientă, era frumos desigur, căci Thurston era un tehnician bun, dar i-a atras atenția ceva anume. Deși înfățișată în poziția languroasă, plictisită în care poza Clare, buzele femeii din tablou îi aparțineau fără îndoială lui Lily Millington.

Felix își adjudecase cămăruța de lângă salonul cel mic de la parter și când Edward îi atrăsese atenția că nu avea lumină mai deloc, el răspunsese că tocmai de aceea o alesese. Cunoscut până atunci pentru picturile sale cu scene melancolice din mituri și legende, Felix își manifestase acum intenția de a folosi fotografia mai degrabă decât pictura pentru a reda aceste subiecte.

— Am de gând să gădesc înfățișarea cea mai potrivită pentru *Lady of Shalott* a lui Tennyson¹, care să fie mai presus de cea a domnului Robinson². Cursul apei este perfect. Are până și sălciile și plopii de care am nevoie. Un adevărat Camelot, o să vedeți!

De mult timp artiștii din acest grup dezbăteau cu ardoare dacă era cu puțință ca fotografia să redea aceleași efecte artistice. Într-o seară, la cină, Thurston a declarat că fotografia era o șmecherie.

— O chestiune ieftină, bună ca amintire a cuiva drag, dar nu ca să transmită ceva în legătură cu o temă serioasă!

Auzind asta, Felix a scos din buzunarul hainei un fel de nasture, un mic însemn de metal, și l-a răsucit între degete:

— Spune-i asta și lui Abraham Lincoln! Zeci de mii dintr-astea au fost împărțite, peste tot în America lumea poartă la reverul hainei chipul acestui om, imaginea lui. Altădată, habar nu am fi avut cum arată Lincoln și nici ce gândește. Iar acum are patruzeci la sută din voturi!

— Și de ce nu au făcut la fel și adversarii lui? a întrebat Adele.

— Ba au încercat, dar era prea târziu. Câștigă cine acționează cel mai repede. Dar ascultați la mine: nu o să mai fie alegeri în care candidații să nu mizeze pe imaginea lor.

— Nu contest că este o unealtă politică folositoare, a continuat Thurston, luând insigna de tinichea, aruncând-o în sus ca pe o monedă și prinzând-o cu palma pe mâna cealaltă. Dar să nu-mi spui că asta e artă!

A ridicat palma ca să dea la iveală chipul lui Lincoln.

— Nu la asta mă refer în mod special. Dar gândește-te la lucrările lui Roger Fenton³!

1. Baladă lirică a poetului Alfred, Lord Tennyson, despre o tânără prințesă înmormântată într-un turn pe o insulă de lângă Camelot; a constituit o sursă de inspirație pentru mulți pictori aparținând școlii preraphaelite.

2. Henry Pech Robinson (1830–1901), artist fotograf renumit care a preluat în fotografie tema pictorilor preraphaeliți.

3. Roger Fenton (1819–1869), unul dintre primii artiști fotografi britanici, fondator al Societății Fotografice, faimos pentru fotografiile din timpul Războiului Crimeii.

— Imaginile sale din Crimeea sunt extraordinare, a încuviințat Edward. Și ilustrează cu siguranță o temă serioasă.

— Dar nu sunt artă, a protestat Thurston, turnându-și în pahar ce mai rămăsese din vinul roșu. Recunosc că acele fotografii sunt folositoare pentru redarea știrilor și întâmplărilor, acționând ca un... un...

— Un ochi al istoriei, i-a sugerat Lily Millington.

— Da, mulțumesc, Lily, ca un ochi al istoriei... dar nicidecum ca o operă de artă!

Stând tăcută la un capăt al mesei și savurând o a doua porție de prăjitură, lui Lucy i-a plăcut ideea că fotografia ar fi ochiul istoriei. Adeseori, în lecturile ei despre trecut și în săpăturile pe care le făcea în pădurile din spatele casei – de unde începuse să adune rămășițe ciudate, străvechi – simțea nevoia de a evalua și de a-și imagina unele lucruri. Ce noroc aveau generațiile viitoare că fotografiile puteau să înregistreze adevărul. Citise în *London Review* un articol despre „calitatea de dovadă ireproșabilă a fotografiei” în care se afirma că, de acum încolo, nu se va mai întâmpla nimic fără ca fotografia să nu fie folosită pentru...

— A reda o înregistrare tangibilă, transferabilă a întâmplării respective.

Lucy și-a ridicat capul atât de iute, că i-a căzut crema din linguriță. Lily Millington era cea care îi luase cuvintele din gură. Adică formulase exact ce citise Lucy în revistă.

— Așa e, Lily, a spus Felix. Într-o bună zi, fotografia va deveni atât de răspândită, că aparatele de fotografiat vor fi mici și compacte, iar lumea le va purta atârinate de gât cu o curea.

— Dar și gâturile oamenilor vor trebui să fie mult mai puternice, a protestat Thurston, dându-și ochii peste cap. Așa o să arate luptătorii ăștia ai tăi din viitor. Că tot ai pomenit de răspândirea fotografiei, Felix – dovedești chiar ce ziceam eu. Un aparat de fotografiat nu te face artist. Artistul vede frumusețea în ceața acidă, acolo unde alții nu văd decât impuritatea.

— Sau o femeie.

— Adică ce-are a face femeia cu impuritatea? s-a mirat Thurston, dar și-a dat seama ce voise Lily să spună. Aha, înțeleg, da, foarte bine, Lily, bine spus. Sau o *doamnă* care vede frumusețea.

Clare s-a băgat și ea în vorbă observând că fotografia nu are culori, la care Felix i-a explicat că asta înseamnă că el va trebui să folosească lumina și umbra, încadrarea și compoziția ca să stârnească aceleași emoții, dar Lucy nu mai asculta decât pe jumătate.

Nu-și mai dezlipea ochii de la Lily Millington. Nu-și amintea să mai fi auzit alte modele spunând ceva inteligent, darămite să-i mai și țină piept lui Thurston Holmes. Dacă și-ar fi bătut capul gândindu-se la asta, Lucy și-ar fi închipuit că Edward se va sătura de inspirația oferită de Lily Millington, așa cum se săturase și de celelalte modele care îi pozaseră înaintea ei. Dar acum își dădea seama că ea era diferită. Că ea era cu totul altceva.

Lily Millington și Edward își petreceau toată ziua în salonul Mulberry, unde își instalase Edward șevaletul. El lucra de obicei cu mare dăruire – Lucy ajunsese să recunoască expresia aceea pierdută, plină de inspirație care îi stăpânea chipul când era pe cale de a crea un tablou –, dar acum era neobișnuit de precaut și nu dezvăluia nimic despre ceea ce avea de gând să facă. La început a crezut că putea fi o consecință a neînțelegerilor lui cu domnul Ruskin, după ce acesta din urmă nu-l mai susținuse atunci când Edward expusese tabloul „La Belle“. Cronicile despre lucrare ale domului Ruskin și ale lui Charles Dickens îl înfuriaseră pe Edward peste măsură. Când le-a citit, a dat fuga în atelierul din spatele grădinii și a pus pe foc tot ce scrisese domnul Dickens, împreună cu prețiosul volum *Pictori moderni* al domnului Ruskin. Lucy, care în fiecare săptămână, din decembrie 1860 până în august 1861, stătuse la coadă la librăria W.H. Smith & Son, ca să cumpere ultimul foileton din *Marile speranțe*, a fost nevoită să-și ascundă prețioasele ei reviste *All the Year Round*¹ ca să nu cadă pradă și ele furiei lui.

Acum, totuși, începuse să se întrebe dacă nu cumva mai era și altceva la mijloc. Era greu de spus ce anume, dar atunci când Edward și Lily Millington se aflau împreună, se simțea că erau

1. Revistă literară săptămânală editată de Charles Dickens între 1859 și 1895, în care scriitorul își publica unele scrieri sub formă de foiletoane.

învăluți de o taină. Și mai zilele trecute, când Lucy s-a apropiat de fratele ei care desena în carnetul de schițe, l-a închis brusc când a simțit-o apropiindu-se; dar ea zărise totuși o schiță amănunțită a feței lui Lily Millington. Lui Edward nu-i plăcea să fie văzut când lucra, dar era neobișnuit să fie atât de ascuns. Iar în cazul acela, era din cale-afară de nejustificat, căci de ce ar fi fost de ascuns că făcea o schiță a modelului său? Desenul n-avea nimic diferit față de cele de pe pereții atelierului lui, în afară de lăntșorul cu medalion pe care-l purta Lily. În afară de asta, nu era nimic deosebit.

Indiferent care ar fi fost pricina, Edward era foarte preocupat de lucru, așa că, în timp ce toți erau prinși cu treburile lor peste zi, iar Emma își vedea și ea de numeroasele sale îndatoriri, Lucy a pus stăpânire pe bibliotecă. Îi promisese lui Edward s-o pornească mai domol, dar nu avea nici cea mai mică intenție de a face asta: alegea zilnic un braț de cărți și le ducea afară să le citească. Uneori citea în hambar, alteori lângă ferigile din grădină, iar în zilele când vântul bătea prea tare ca Felix să încerce să o fotografieze pe domnița din Shalott – când umbla prin poiană cu degetul ridicat ca să simtă adierea și se întorcea în casă amărât, cu mâinile vârate adânc în buzunare – se așeza în bărcuța ancorată la pontonul cel nou al lui Edward.

Se aflau la Birchwood Manor de aproape două săptămâni când a dat peste o carte extrem de veche și de prăfuită, ale cărei coperte abia se țineau. Fusese împinsă în spatele celui mai de sus raft, să nu se vadă. Lucy a rămas uimită sus, pe scară, și a deschis cartea la prima pagină unde titlul era scris cu litere ornamentate: *Demonologie, sub formă de dialog, împărțită în trei cărți*, cu precizarea că fusese tipărită la Edinburgh de către Robert Waldegrave¹, editor al *Maiestății Sale Regele*, în anul 1597. O carte despre necromanție și magie neagră străveche, scrisă chiar de regele care le-a dat Biblia în limba lor² prezenta un mare interes pentru Lucy, așa că a luat-o și a coborât scara cu ea sub braț.

1. Robert Waldegrave (1554–1603), editor și tipograf englez prolific din secolul al XVI-lea, care a publicat numeroase lucrări pe teme religioase, dar și unele aparținând-i regelui Iacob.

2. Referire la Biblia regelui Iacob, tradusă între 1604 și 1611.

În ziua aceea, când s-a dus pe malul râului, și-a luat mai multe cărți cu ea, precum și mâncarea de prânz, învelită într-un șervet de pânză. Era o dimineață foarte caldă, cerul era limpede ca sticla, mirosea a grâu copt și a încă ceva – reavăn, tainic și noroios. Lucy a luat barca și a vâslit în susul apei. Deși atmosfera nu era suficient de calmă ca Felix să-și poată face fotografia, vântul nu bătea totuși, așa că Lucy se gândea să-și lase barca să plutească încet înapoi spre pontonul lui Edward. Pe când se apropia de ecluza St. John a încetat să mai vâslească și s-a apucat să citească *Despre libertate*¹. Pe la ora unu, a terminat cu John Stuart Mill și s-a apucat de *Demonologie*. Nu citise prea mult din pledoaria regelui Iacob în favoarea persecuției vrăjitoarelor în societatea creștină, când a descoperit, după primele pagini ale cărții, că unele fuseseră smulse și în locul rămas liber se aflau niște foi de hârtie împăturite și legate cu sfoară. A desfăcut nodul și a despăturit foile. Prima era o scrisoare din 1586, scrisă cu litere atât de șterse și ilizibile că nici nu a încercat să le descifreze la început. Celelalte erau niște desene, planuri ale casei, după câte și-a dat Lucy seama, amintindu-și că Edward le spusese că această casă fusese construită în timpul domniei reginei Elisabeta I.

Lucy era emoționată peste măsură, nu pentru că ar fi interesat-o în mod deosebit arhitectura, ci pentru că știa că Edward ar fi încântat să afle lucruri noi despre casă și ea era bucuroasă să-i facă o plăcere. Dar studiind desenele a observat ceva neobișnuit. Erau schițe ale casei, cu cele două frontoane, cu hornurile și camerele pe care le putea recunoaște de-acum. Dar mai era și un alt desen, făcut pe o foiță transparentă care se suprapunea pe prima schiță. Când Lucy a pus-o peste schiță și a potrivit-o bine, și-a dat seama că pe foiță mai erau alte două încăperi, foarte mici. Mult prea mici să fie dormitoare sau chiar anticamere. Iar cât explorase ea, nu dăduse peste nici una din ele.

S-a încruntat, ridicând foița și suprapunând-o din nou, de data asta într-o poziție ușor diferită, încercând să înțeleagă ce rost ar

1. Eseu semnat de John Stuart Mill (1806–1873), apărut în 1859, pe tema legăturii între autoritate și libertate.

fi avut acele încăperi. Barca se oprise de-acum într-un mic meandru, cu vârful proptit în malul ierbos, și Lucy a împăturit schița la loc, luând în mână scrisoarea, cu speranța că ar putea să găsească acolo vreo lămurire. Era scrisă de un bărbat numit Nicholas Owen, un nume ce i se părea oarecum cunoscut – poate din ceva citit mai demult. Scrierea era veche și foarte ornamentată, dar a reușit să deslușească unele cuvinte: ocretească... preoți... ascunzători...

I s-a tăiat răsuflarea când și-a dat seama ce reprezenta de fapt schița aceea. Citise, desigur, despre prigoana împotriva catolicilor pornită după urcarea pe tron a reginei Elisabeta I. Știa că multe case aveau o încăpere tainică undeva, în pereți sau sub podele, unde erau adăpostiți preoții persecutați. Dar cât de emoționant era să afle că aici, la Birchwood Manor, ar fi una sau poate chiar două! Și chiar mai grozav de-atât era că probabil Edward nici nu avea habar de acele ascunzișuri, căci dacă ar fi știut, cu siguranță că ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi spus tuturor. Asta însemna că ea putea să-i dezvăluie ceva ieșit din comun despre casa pe care el o iubea atât de mult: casa „adevărată” a lui Edward avea o taină!

Lucy nu a știut cum să ducă mai repede barca la ponton. A legat-o, și-a adunat cărțile sub braț și a rupt-o la fugă spre casă. Deși nu i se întâmpla deseori să se lase stăpânită de bucurie, și nu cânta aproape niciodată, în timp ce alerga s-a pomenit fredonând una dintre melodiile de dans preferate de mama și, pe măsură ce se apropia de casă, a început să o cânte cu toată puterea. S-a dus de-a dreptul în salonul Mulberry, căci, deși lui Edward nu-i plăcea să fie deranjat când lucra, era sigură că acum avea să facă o excepție. Acolo nu era nimeni însă. Tabloul era acoperit cu o bucată de mătase și Lucy a șovăit o clipă, dar s-a gândit că nu are timp de pierdut. Apoi l-a căutat sus, în dormitorul pe care și-l alesese el pentru că dădea înspre pădure, dar nu l-a găsit nici acolo. A rupt-o la fugă pe holuri băgând capul prin toate camerele, înfruntând chiar rânjetul prostesc al lui Clare când a intrat în salonul cel mare din față. În bucătărie a găsit-o pe Emma, care pregătea cina, dar când a întreat-o unde era Edward, servitoarea a ridicat

doar din umeri, după care s-a pornit să-l pârască pe Thurston, care deprinsese obiceiul nesuferit de a se cocoța pe acoperiș dis-de-dimineață ca să tragă după păsări cu pușca lui din timpul războaielor napoleoniene.

— Și face așa un tărăboi, s-a plâns Emma, măcar dacă ar fi în stare să împuște vreo rață ca s-o pun la fript... dar nici nu știe să țintească, și doboară numai păsările care nu-s bune de mâncat.

Asta era o problemă cunoscută. Edward îl rugase de atâtea ori pe Thurston să înceteze, spunându-i că din greșeală ar putea împușca într-o bună zi vreun țăran și astfel să se pomenească învinuit de crimă.

— Da, am să-i povestesc lui Edward imediat ce-l găesc, a spus Lucy, străduindu-se să o liniștească.

În cele două săptămâni de când se aflau acolo, se crease o oarecare legătură între ele două, iar Lucy avea impresia că servitoarea o trata ca pe singura persoană normală din casa aceea. Pe când artiștii și modelele lor se perindau prin bucătărie în costumele lor vaporoză, cu pensulele așezate după ureche, Emma părea că își păstrează toate comentariile și mirările pentru Lucy, ca și cum doar ele două ar fi avut mințile limpezi într-o așa casă de nebuni. Astăzi însă Lucy nu-i putea acorda Emmei prea multă atenție.

— Promit că o să-i spun, a încheiat ea, pășind afară din bucătărie, ieșind în grădină pe ușa din față.

Dar Edward nu era de găsit în nici unul dintre locurile sale preferate. Lucy ofta de supărare, când a zărit-o, în cele din urmă, pe Lily Millington care tocmai ieșea din grădină pe poarta cea mare care dădea spre drum. Soarele i se reflecta în păr, făcându-l să pară cuprins de flăcări.

— Lily, a strigat-o ea.

A părut că nu o aude, așa că a strigat-o mai tare.

— Li-lyyy!

Lily Millington s-a întors și poate că era prea cufundată în gânduri, căci arăta de parcă era surprinsă la auzul propriului nume.

— A, bună, Lucy!

— Îl caut pe Edward. Nu l-ai văzut?

— S-a dus în pădure. Zicea că vrea să vorbească cu cineva despre un câine.

— Și te duci și tu după el? a întrebat Lucy, observând că Lily era încălțată cu ghete și avea o geantă pe umăr.

— Nu, eu mă duc în sat să iau un timbru, a răspuns ea arătându-i un plic pe care era scrisă o adresă. Nu vii și tu?

Pierzând speranța de a-i povesti lui Edward despre descoperirea ei, Lucy s-a gândit că era mai bine să-și umple timpul cu ceva decât să aștepte degeaba.

Au pornit-o agale pe drum, pe lângă biserica de pe colț și au intrat în sat. Clădirea mică a poștei se afla lângă o cârciumă numită *The Swan*.

— Eu o să te aștept aici, a spus Lucy.

Văzuse un edificiu interesant de piatră la răscrucea drumurilor și voia să-l cerceteze mai îndeaproape.

Lily nu a stat mult și a ieșit din clădirea poștei ducând în mână plicul cu un timbru lipit într-un colț. Indiferent ce scrisese, plicul părea greu, căci necesitase un timbru Two Penny Blue¹, după cum a observat Lucy, și era adresat cuiva de la Londra.

Lily a pus scrisoarea la cutia poștală și au pornit înapoi spre Birchwood Manor.

Lucy nu se pricepea la conversațiile de politețe, așa, precum Clare sau ca mama, și se întreba ce ar fi trebuit să spună ca să risipească tăcerea în astfel de împrejurări. Nu că i-ar fi păsat ei, dar ceva din felul de a fi al lui Lily Millington o făcea să-și dorească să pară mai matură, mai inteligentă, mai importantă ca de obicei. Pentru un motiv ce se cuvine a fi deslușit mai târziu, considera necesar să pară *mai mult* decât sora cea mai mică a lui Edward.

— Ce vreme frumoasă! s-a pomenit spunând, simțind cum i se zbârlește pielea sub guler.

— Să ne bucurăm de ea acum, a răspuns Lily, că diseară o să fie furtună.

— De unde știi?

— Păi eu am darul minunat și rar întâlnit de a prezice viitorul.

1. Cel de-al doilea timbru oficial emis în lume, tipărit în Marea Britanie în 1840, pentru plicuri mai grele de o jumătate de uncie (1 uncie = aprox. 28 grame).

Lucy i-a aruncat o privire mirată.

— Îmi plac hărțile sinoptice, a continuat Lily zâmbind, și am văzut din întâmplare una în ziarul *The Times*, pe biroul dirigintelui poștei.

— Știi cum se prezice vremea?

— Doar ce am aflat de la Robert FitzRoy.

— A, îl cunoști pe Robert FitzRoy?

Prietenul lui Darwin, căpitanul vasului *Beagle*, inventatorul barometrului?

— L-am auzind vorbind, e prietenul unui prieten de-al meu. Lucrează la o carte despre vreme care pare foarte promițătoare.

— L-ai auzit vreodată vorbind și despre naufragiul vasului *Royal Charter*¹ și despre inventarea barometrului FitzRoy?

— Desigur, e ceva absolut remarcabil...

Și, în timp ce Lily Millington s-a pornit să-i descrie teoria captivantă despre hărțile de meteorologie și despre teoria care stătea la baza invenției sale, Lucy o asculta cu mare atenție. Asta nu o împiedica totuși să nu se gândească dacă ar fi existat vreo șansă ca, atunci când Edward avea să-și piardă interesul pentru acest model, să o poată păstra pe Lily Millington pentru sine.

Lily avusese dreptate în legătură cu furtuna. Vremea minunată de vară s-a sfârșit brusc mai târziu, în după-amiaza aceea, când soarele a dispărut de pe cer ca și cum s-ar fi stins flacăra unei lămpi. Totuși, Lucy nu a observat când s-a întâmplat asta, căci se afla deja pe întuneric, ascunsă într-un cotlon tainic din măruntaiele casei lui Edward.

Petrecuse o după-amiază absolut fascinantă. După ce se întorseseră de la poștă, Lily Millington se hotărâse să se ducă și ea în pădure să se întâlnească cu Edward. Emma, care mai trebăluia prin bucătărie, i-a raportat bucuroasă că Thurston, Clare, Adele și Felix se duseseră să mănânce la iarbă verde pe malul apei și

1. Navă cu aburi care făcea curse între Liverpool și Australia, care s-a scufundat în 1859 în timpul unei furtuni puternice. Acest naufragiu a impulsionat cercetările meteorologice moderne.

aveau de gând să rămână acolo să înoate. Iar ea își cam terminase treburile și – dacă Lucy nu mai dorea altceva – s-ar fi dus până acasă vreo oră și ceva ca „să-și mai tragă un pic sufletul.“

Rămasă de una singură, Lucy știa exact ce avea de făcut. Acum, după ce i se risipise emoția descoperirii, își dădea seama că ar fi fost o mare prostie să se grăbească să-i spună lui Edward despre ascunzătorile preoților. Schițele casei erau vechi de sute de ani, era foarte probabil ca acele încăperi să fi fost zidite cu mulți ani în urmă sau ca planurile, deși întocmite, să nu fi fost duse la capăt până la urmă. Cât de stânjenitor ar fi fost să să-l anunțe cu surle și trâmbițe, ca să se dovedească mai apoi că nu era nimic adevărat. Mai bine să cerceteze ea mai întâi.

De îndată ce Emma a plecat, iar Lily Millington s-a îndepărtat până a devenit doar o mică pată roșie la capătul poienii, Lucy a scos schițele casei. Prima ascunzătoare părea că face parte chiar din scara cea mare, ceea ce i se părea atât de greu de crezut, încât și-a zis că nu interpreta corect desenul. Urcase pe scara aceea de sute de ori până atunci și nu o singură dată se așezase să citească pe scaunul de lemn cu curburi elegante de lângă fereastră. În afară de o senzație plăcută de căldură ce venea din locul unde cotea scara, nu simțise nimic neobișnuit.

Doar când a luat lupa din biroul de lemn de cedru din bibliotecă și a început să descifreze scrisoarea a putut afla ceea ce avea nevoie. Scara avea o treaptă cu un mecanism secret, se spunea în scrisoare. Prima treaptă după palier fusese făcută să se poată ridica dacă era deschisă într-un anumit fel și să dea la iveală intrarea într-o cămăruță ascunsă sub scară. Dar atenție, avertiza scrisoarea, căci treapta era în așa fel concepută încât să nu fie observată, iar mecanismul ascuns putea fi deschis doar din afară.

Părea a fi ceva asemănător cu povestirile pentru școlari publicate în foiletoane, și Lucy a dat fuga să cerceteze, dând scaunul la o parte și îngenunchind ca să vadă mai bine.

Nu se distingea nimic care să arate că treapta ar fi avut ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber și s-a uitat din nou în scrisoare, studiind cu atenție descrierea și desenul ivărului care se deschidea printr-un arc, după care a zâmbit mulțumită. Apăsând pe

rând fiecare colț al treptei de lemn, și-a ținut respirația până când a auzit, în fine, un mic zgomot și a văzut că panoul de lemn s-a clintit puțin din loc. Și-a vârât degetul în crăpătura astfel formată și l-a ridicat împingându-l în spațiul de sub următoarea treaptă. Și i-a apărut o deschizătură îngustă, ingenios gândită, suficientă cât să încapă un om.

Iar Lucy nu a mai stat pe gânduri și s-a strecurat înăuntru.

Locul era foarte îngust, încât abia încăpea cu capul plecat, de-și atingea pieptul cu bărbia, așa că s-a întins. Aerul dinăuntru era stătut, podeaua era caldă, iar Lucy a bănuț că pe sub ea trecea coșul sobei din bucătărie. A rămas acolo nemișcată, trăgând cu urechea. S-a răsucit pe o parte și și-a lipit urechea de perete. Liniște desăvârșită. Ca și cum pe partea cealaltă ar fi fost un zid de cărămidă.

Lucy a încercat să-și imagineze planul casei, întrebându-se cum de era posibil așa ceva. Și în timpul acesta s-a simțit cuprinsă de teamă la gândul că stătea întinsă într-o ascunzătoare tainică, concepută să ferească pe cineva de dușmanii care vor să-l ducă la pieire, cu un capac ce putea cu ușurință să se închidă în orice clipă, ca o capcană, și să rămână în aerul acela greu, fierbinte, fără ca nimeni să știe de ea. A simțit cum teama îi inundă plămânii, sugrumându-i respirația, și s-a căznit să se ridice iute, lovindu-se la cap în graba ei de a ieși.

Cea de-a doua ascunzătoare se afla pe hol și Lucy s-a dus ținută acolo. Era cu totul altfel făcută: un spațiu îndărătul unor lambriuri, acoperit de un panou glisant care putea fi deschis, din fericire, și din afară, dar și dinăuntru. Spațiul nu era mare, însă era foarte diferit de cel de sub scară: crea o senzație liniștitoare. În primul rând nu era înfricoșător căci, după cum a observat Lucy, panoul era suficient de subțire ca să se audă prin el.

Așa i-a putut auzi pe ceilalți când s-au întors acasă alergând unul după altul pe hol. I-a auzit pe Felix și pe Adele ciorovăindu-se din pricina unei glume (după cum spunea el) care picase rău (după cum susținea ea) și tot de acolo a auzit și prima bubuitură a tunetului care se rostogolea deasupra râului către casă. Lucy tocmai se hotărâse să iasă din ascunzătoare și stătea cu urechea

lipită de panou ca să se asigure că nu mai e nimeni pe hol să o vadă și să-i descopere secretul, când a simțit, după pași, că se apropie Edward.

Tocmai se gândea să-l surprindă sărindu-i în cale și se întreba dacă acesta ar fi modul cel mai bun de a-i împărtăși secretul ascunzătorilor preoților, când l-a auzit spunând:

— Hai, vino încoace, nevastă!

Lucy a încremenit, cu mâna pe panoul glisant.

— Ce e, bărbate? s-a auzit vocea lui Lily Millington.

— Hai, vino mai aproape!

— Cum așa?

Lucy s-a aplecat mai tare spre panou, ascultând cu atenție. Nu au mai spus nimic altceva, dar Edward a râs încetișor. Părea cam surprins, de parcă tocmai i se spusese ceva neașteptat, dar plăcut, și cineva a tras adânc aer în piept, după care... nu s-a mai auzit nimic.

Înăuntrul ascunzătorii, Lucy și-a dat seama că își ținea respirația. A răsuflat.

Peste câteva clipe, totul s-a întunecat și zgomotul puternic al tunetului a zgâlțâit casa și pământul de sub ea.

Când a intrat Lucy, toți se aflau în sufragerie. În mijlocul mesei neașezate pentru cină se afla un candelabru cu nouă lumânări înalte și subțiri din care fumul se înălța spre tavan. Afară se întetise vântul și, deși era în toiul verii, se răcorise. Cineva aprinsese focul care pâlăia și pocnea în șemineul lângă care stăteau Edward și Lily Millington. Lucy s-a dus să se așeze pe scaunul de mahon din cea-laltă parte a camerei.

— Ei, bine, mie nu mi-e frică de fantome! spunea Adele cocoțată lângă Clare, pe sofaua acoperită cu o tapiserie ce se afla lângă peretele mai lung.

Era un subiect pe care ele două îl atingeau adesea.

— Sunt doar niște biete suflete prinse ca într-o capcană și se luptă să scape de-acolo. Cred că am putea încerca să facem spiritism, să vedem dacă reușim să invocăm vreuna.

— Dar ai vreo planșetă pentru spiritism?

— Nu am, a răspuns Adele încrunțându-se.

Edward stătea lângă Lily Millington, cu capul plecat apropiat de-al ei, și Lucy vedea cum i se mișcau buzele când vorbea. Lily dădea mereu din cap și, după cum a observat Lucy, a mângâiat cu vârful degetelor marginea eșarfei de mătase de la gâtul lui.

— Eu mor de foame, a spus Thurston, umblând de colo-colo în jurul mesei. Unde naiba e fata asta?

Lucy și-a adus aminte că Emma spusese că se duce acasă să-și tragă sufletul.

— A zis că vine înapoi ca să ne servească cina.

— Păi, a întârziat!

— Poate că a prins-o furtuna.

Felix stătea la fereastră, ridicându-se pe vârfuri să vadă ceva de pe streșină.

— Toarnă cu găleata. Burlanele dau pe dinafară de pline ce sunt.

Lucy și-a aruncat din nou privirea spre Edward și Lily. Era posibil să se fi înșelat, de bună seamă, când i-a auzit mai devreme pe hol. Sau poate că a înțeles greșit. Cei din Frăția Magenta se alintau mereu în toate tot felurile. O vreme, lui Adele i se spusese Pisi, pentru că Edward o pictase cu un tigru, iar pe Clare o numiseră cândva și Roza, după ce Thurston își amestecase greșit pigmenții și o pictase cam prea rumenă în obraji.

— Orice casă respectabilă are propria fantomă.

— Dar eu nu am văzut vreuna, a ridicat Clare din umeri.

— Să vezi? Nu fi așa de demodată! Știe toată lumea acum că fantomele sunt invizibile!

— Sau transparente, a adăugat Felix întorcându-se spre ele. Așa, ca în fotografiile lui Mumler¹.

Sau ca în *Poveste de Crăciun*. Lucy și-a amintit descrierea fantomei lui Marley care își târâia pe jos lanțurile și lacătul, cum Scrooge se uita prin el și-i vedea nasturii de pe spatele hainei.

— Presupun că am putea să ne facem propria planșetă de spiritism, a spus Clare. Nu ne trebuie decât niște litere și un pahar.

— Așa e, restul îl face fantoma!

1. William H. Mumler (1832–1884), fotograf american devenit faimos pentru fotografii care conțineau preînscrisuri ale existenței spiritelor.

— Ba nu, a protestat Edward, ridicând capul. N-avem nevoie de planșetă. Și nici să răsucim masa.

— Vai, Edward! s-a bosumflat Clare. Nu ne strica distracția! Poate că există o fantomă aici, la Birchwood, care abia așteaptă să se prezinte!

— Dar eu n-am nevoie de nici o planșetă ca să știu că e o prezență în casa asta!

— Ce vrei să spui? a întrebat Adele.

— Așa e, Edward, s-a repezit și Clare, ridicată acum în picioare. Chiar, ce vrei să spui?

Pentru o fracțiune de secundă, Lucy a crezut că el avea de gând să le povestească despre Noaptea Urmăririi și a simțit lacrimi în ochi. Acela era secretul *lor*.

Dar Edward nu le-a vorbit despre asta. Le-a spus în schimb povestea Copiilor Eldritch, legenda celor trei copii misterioși despre care se spunea că apăruseră demult pe câmpul de lângă pădure, zăpăcindu-i pe țărani din pricina pielii lor strălucitoare și a părului lor lung și sclipitor.

Lui Lucy îi venea să râdă ușurată. Ceilalți ascultau vrăjiți povestea lui Edward: cum sătenii dăduseră vina pe copiii străini atunci când recoltele li se uscaseră și le muriseră familiile. Despre cei doi bătrâni buni la suflet care îi luaseră pe copii și-i pusese la adăpost după movila de piatră de la cotul râului, despre mulțimea furioasă care a năvălit acolo într-o noapte, cu torțe aprinse și cu chipuri schimonosite de mânie. Și-n cele din urmă, despre sunetul nepământeian al cornului și apariția strălucitoare a Zânei Zânelor.

— Acesta e subiectul tabloului meu pentru expoziție. Zâna Zânelor, ocrotitoarea acestui ținut, salvatoarea copiilor, aflată chiar în pragul dintre cele două lumi. De când am tot vrut să o pictez, a mai zis uitându-se zâmbitor către Lily Millington. Acum, că am găsît-o, o pot picta în fine.

S-au însuflețit cu toții, iar Felix a spus:

— Mi-ai dat o idee grozavă! În aceste două săptămâni de când ne aflăm aici s-a dovedit limpede că nu o să fie nici o zi în care să nu bată vântul peste apa asta a ta!

Și, ca și cum vântul ar fi vrut să-i întărească spusese, geamurile au fost zgâlțâite de o rafală, iar focul a sâsâit în șemineu.

— Am de gând să renunț pentru o vreme la domnița din Shalott. Ce-ar fi ca în locul ei să facem o fotografie cu noi toți, așa cum a povestit Edward, cu Zâna Zânelor și cu cei trei copii?

— Dar asta înseamnă patru personaje, iar aici avem doar trei modele, a spus Clare. Te gândești ca Edward să se deghizeze în copil?

— Sau poate Thurston, a râs Adele.

— Ei, mă refer la Lucy!

— Dar Lucy nu e model.

— Ba e mult mai mult de-atât, e un copil de-adevăratelea!

Lucy a simțit cum îi iau foc obrazii la gândul că i s-ar putea cere să pozeze într-o fotografie făcută de Felix. El îi fotografiase pe toți în zilele acelea, dar numai ca să-și exerseze mâna, nu voise să facă opere propriu-zise pe care să le ducă în expoziția domnului Ruskin.

Clare a mai spus ceva, dar vorbele i-au fost acoperite de bubuitul unui tunet atât de puternic, încât a zgâlțâit toată casa.

— Ne-am înțeles, deci, a continuat Felix.

Și au început să vorbească despre costume, cum să facă ghirlandele de flori, dacă să folosească voaluri ca să creeze senzația de strălucire a Copiilor Eldritch.

Thurston s-a apropiat de Edward.

— Păi, ne-ai spus că aici, la Birchwood Manor, sunt fantome, și-apoi ne-ai spus povestea cu Zâna Zânelor care și-a salvat copiii.

— Eu n-am spus că sunt fantome, am spus că e o prezență în casa asta. Și nu am ajuns încă la capătul poveștii.

— Păi atunci spune mai departe!

— Când a venit Zâna să-și ia copiii înapoi, le-a fost atât de recunoscătoare bătrânilor care îi ocrotiseră, că a făcut o vrajă peste casa și pământul lor. Și până în ziua de azi se zice că, din când în când, se vede o lumină pâlpâind la fereastra cea mai de sus a casei care se află pe bucata asta de pământ: ca semn al prezenței Copiilor Eldritch.

— O lumină la fereastră!

— Așa se spune.

— Și tu ai văzut-o vreodată?

Edward nu a răspuns pe dată, dar Lucy știa că se gândește la Noaptea Urmăririi.

Thurston l-a îmboldit:

— Când ai cumpărat casa asta, mi-ai scris că Birchwood Manor te-a atras de multă vreme, dar atunci nu știam ce vrei să spui cu asta, și mi-ai promis că o să-mi povestești când ne vom întâlni! Dar apoi n-ai mai spus nimic despre asta.

Edward și-a aruncat privirea spre Lily Millington, care s-a uitat țintă spre el, fără urmă de zâmbet.

— E adevărat, Edward? a întrebat Clare, din celălalt capăt al sufrageriei. Ai văzut vreo lumină la fereastră?

Edward tot nu a răspuns, iar lui Lucy îi venea să o lovească peste picioare că îl încolțise în felul acesta. Încă își mai aducea aminte cât de înspăimântat fusese Edward după Noaptea Urmăririi, palid și cu cearcăne negre în jurul ochilor după ce stătuse la pândă toată noaptea în mansardă, așteptând să vadă dacă ceea ce îl urmărise pe câmp avea să-l caute și în casă.

Încerca să-i surprindă privirea ca să-i facă semn că îl înțelege, dar el se uita cu atenție la Lily. Îi scruta chipul de parcă nu se aflau decât ei doi în încăpere.

— Ce zici, să le spun?

— Doar dacă vrei, a răspuns ea, apucându-l de mână.

Înclinând ușor din cap, cu un zâmbet care-l făcea să pară mult mai tânăr, Edward a început să povestească:

— Cu mulți ani în urmă, când eram mic, am pornit-o de unul singur noaptea, prin pădure, și ceva îngrozitor...

Deodată s-a auzit o bătaie puternică la ușa din față.

Clare a țipat și a apucat-o zdravăn pe Adele de mână.

— Trebuie să fie Emma, a spus Felix.

— Era și timpul! a exclamat Thurston.

— Dar de ce ar bate Emma la ușă? Nu face asta niciodată, a întrebat Lily Millington.

S-a auzit din nou o altă bătaie, mai puternică de data aceasta. Ușa din față a scârțâit deschizându-se. La lumina pâlpâindă a lumâ-

nărilor, s-au uitat unii la ceilalți, ascultând și așteptând pașii care se apropiau pe coridor.

Și-n timp ce un fulger își revărsa lumina argintie, ușa s-a dat de perete și a năvălit o pală de vânt, aruncând umbre fioroase pe perete.

În prag a apărut logodnica lui Edward, înveșmântată în rochia verde de catifea pe care o purtase când o pictase prima dată.

— Scuze că am întârziat, a spus Fanny, acoperită de bubuitul tunetului. Sper că nu am pierdut nimic important.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Fanny a intrat în încăpere și a început să-și scoată mânușile. Odată cu ea s-a făcut simțită o schimbare invizibilă, dar puternică, de atmosferă. Lucy nu-și dădea seama, dar, după un moment de surpriză, ceilalți s-au pornit să facă fiecare ceva, de parcă ar fi exersat îndelung înainte. Clare și Adele au prins să vorbească cu însuflețire pe sofa (ciulind însă urechea la ce se vorbea în preajma lor), Felix și-a concentrat din nou atenția asupra burlanului, Thurston vocifera plângându-se de foame și de cât de greu se găsea un ajutor în vremea aceea, iar Lily Millington și-a cerut scuze și a ieșit, mormăind ceva despre brânza și pâinea pe care trebuiau să le servească la cină. În acest răstimp, Edward s-a îndreptat spre Fanny ca să o ajute să-și scoată haina udă de ploaie.

Doar Lucy nu pricepea nimic. Stătea nedumerită pe scaun, uitându-se în toate părțile după cineva cu care să vorbească. Neprimind nici un semn, s-a ridicat stânjenită și s-a îndreptat încet spre ușă, strecurându-se pe lângă Fanny care tocmai spunea:

— Un pahar de vin, Edward. Roșu. Călătoria de la Londra a fost cumplită.

Lucy s-a pomenit îndreptându-se spre bucătărie. Lily Millington se afla la masa cea mare de lemn a Emmei și tăia bucăți dintr-o roată de brânză Cheddar. A ridicat capul când a văzut-o pe Lucy apărând în prag.

— Ți-e foame?

Abia atunci și-a dat Lucy seama că îi era, într-adevăr, foame. În toată agitația acelei zile – descoperirea schițelor casei, căutarea

lui Edward, aflarea ascunzătorilor — uitase complet de mâncare. A luat cuțitul zimțat de pâine și a început să taie felii.

Lily aprinsese lampa de seu la care lucra de obicei Emma și mirosul de grăsime animală s-a răspândit în încăpere. Nu era plăcut, dar era atât de cunoscut, încât pe Lucy s-a bucurat să-l simtă, mai ales într-o astfel de seară, când ploaia răpăia afară și atmosfera din casă se schimbaseră atât de ciudat. S-a pomenit cuprinsă de un fel de tristețe.

Se simțea brusc foarte mică și nu-și dorea altceva decât să fie din nou o fetiță pentru care totul să fie alb sau negru, iar doica să-i pregătească patul punând între așternuturi un vas înfierbântat ca să alunge frigul și umezeala.

— Vrei să-ți arăt o șmecherie? a întrebat-o Lily Millington, fără să se oprească din tăiat.

Lucy era atât de cufundată în gândurile ei, că i s-a părut că nu aude bine. Lily Millington a privit-o atent, pătrunzător, a întins mâna peste masă, încruntându-se un pic mirată, și cu degetele răsfirate, a apucat ceva de după urechea lui Lucy. A deschis palma și i-a arătat o monedă de argint.

— Un șiling! Ce noroc pe mine! Ar trebui să te cauți mai des.

— Dar cum ai făcut asta?

— E o vrajă!

— Și-o să-mi spui și mie cum ai făcut-o? a întrebat Lucy, ducându-și mâna după ureche.

— O să mă mai gândesc. Vrei un sendviș? a întrebat Lily, luând câteva felii de pâine din dreptul lui Lucy.

Și-a făcut unul și pentru ea și s-a dus să se așeze la capătul mesei dinspre fereastră.

— Acesta-i avantajul bucătarului, a spus ea, ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Lucy. Nu văd de ce să ne grăbim să ne ducem înapoi. Au ei destule de făcut acolo. N-o să moară de foame.

— Dar Thurston spunea că e flămând.

— Ei, da?! a exclamat Lily, mușcând mulțumită din sendviș.

Lucy s-a dus să se așeze alături de Lily la capătul mesei. Pe fereastră se vedea o spărtură între nori prin care se ivea un petic

de cer senin, pe deasupra furtunii. Și acolo străluceau câteva stele îndepărtate.

— Crezi că vom afla vreodată cum s-au format stelele? a întrebat-o Lucy.

— Da.

— Zău? Cum de poți fi așa de sigură?

— Pentru că un chimist numit Bunsen și un fizician pe nume Kirchoff¹ au descoperit cum să folosească spectrul produs de o rază de soare care trece printr-o prismă pentru a afla ce substanțe se găsesc în soare.

— Dar în stele?

— Ei spun că urmează și asta, a răspuns Lily cu privirea pierdută spre cerul îndepărtat și cu profilul luminat de pâlpâirea blândă a lămpii de se. Tata spunea mereu că eu am steaua mea norocoasă.

— Stea norocoasă?

— Da, e o superstiție veche a marinarilor.

— Tatăl tău a fost marinar?

— Nu, a fost ceasornicar cândva. Un ceasornicar foarte priceput. Mergea la Greenwich să repare colecția de ceasuri a unui fost căpitan de vas și de la el a învățat tot felul de povești marinărești. Acolo, la Greenwich, am privit prima dată printr-un telescop.

— Și ce-ai văzut?

— Am avut mare noroc că tocmai fusese descoperită planeta Neptun, un corp ceresc străvechi și nou în același timp.

Lucy ar fi vrut și ea ca tatăl ei să fi fost ceasornicar și să o fi luat cu el la Observatorul Astronomic de la Greenwich.

— Tatăl meu a murit când eram eu mică. A fost călcat de o trăsură.

— Să sperăm atunci că noi o să avem mai mult noroc decât ei, a spus Lily zâmbindu-i. Până atunci, cred că e vremea să-i hrănim pe ceilalți, a urmat ea arătând cu capul spre masă.

Și în timp ce Lucy își termina sendvișul, Lilly Millington a așezat pe un platou de porțelan pâinea, brânza și ce mai găsisese de mâncare pentru cină.

1. Robert Wilhelm Eberhard Bunsen (1811–1899) și Gustav Kirchoff (1824–1887), oameni de știință germani, descoperitori spectroscopiei.

Da, Lily Millington era altfel decât celelalte modele dinaintea ei, ale căror chipuri drăgălașe îi aminteau lui Lucy de frunzele ce cădeau toamna din teii uriași – verde aprins vara, trăind doar un anotimp, după care dispăreau, fiind înlocuite de altele noi anul ce urma. Lily Millington avea cunoștințe științifice, văzuse planeta Neptun prin telescop și era ceva în sufletul ei care se reflecta în pictura lui Edward. Ceva ce l-a determinat pe el să-i povestească despre Noaptea Urmăririi. Lucy avusese pentru o clipă senzația că ar fi trebuit să-i poarte pică, dar nu o ura nicidecum.

— Dar de unde știi șmecheria aia?

— Am învățat-o de la un magician ambulant din Covent Garden.

— Nu pot să cred!

— Ba da!

— Erai mică?

— Chiar foarte mică.

— Și ce căutai în Covent Garden?

— Eram hoată de buzunare!

Lucy s-a gândit că Lily o tachina. Așa făcea și Edward când voia să scape de ea. Și când și-a terminat sendvișul, a băgat de seamă că norii acoperiseră bucata de cer senin și că stelele dispăruseră.

Când s-au întors în sufragerie, Edward tocmai ieșea, cu o lumânare într-o mână și cu Fanny sprijinindu-se tare de celălalt braț al lui.

— Domnișoara Brown este obosită după călătoria atât de lungă, a spus el cu o politețe prudentă, o voi conduce în camera sa.

— Sigur, a răspuns Lily Millington, o să-ți păstrez ceva de mâncare.

— Știu că nu asta ai vrut să spui, Edward, rostea Fanny în timp ce se îndreptau încet pe culoar, cu vocea mai împleticită ca de obicei. Să știi că nu am spus nimănui. Ai fost doar derutat, se mai întâmplă înaintea nunților.

— Șșșt, hai, lasă acum, a spus Edward, ajutând-o să urce scara. Vorbim mâine.

Lucy nu s-a întors însă în sufragerie, ci i-a privit cum se depărtează și, când a socotit că nu mai era nici un pericol, a pornit-o

și ea după ei. Edward o condusese pe Fanny în camera de lângă dormitorul ei. Era mică, dar drăguță, cu un pat cu baldachin și o masă de toaletă de nuc sub fereastră.

O vreme a fost liniște, dar apoi a auzit-o pe Fanny spunând că fereastra dădea spre cimitirul satului.

— Dar tot un fel de somn este și acesta, l-a auzit pe Edward explicându-i. Nimic mai mult. Doar lungul somn al celor duși.

— Dar, Edward, a exclamat ea tare de s-a auzit prin ușa deschisă până jos în hol, aduce ghinion să dormi cu picioarele către morminte!

Răspunsul lui Edward a fost prea șoptit ca să se audă, în schimb au răzbătut din nou cuvintele lui Fanny.

— Dar camera ta e pe-aproape? Mi-e frică altfel!

Lucy și-a pus cămașa de noapte și s-a așezat la fereastra camerei ei. Tufa urcătoare de clematite năpădise întreg zidul casei și o rămurică își făcuse drum pe pervazul umed al ferestrei. Lucy a cules florile una câte una și arunca petale jos, privindu-le cum cad precum fulgii de zăpadă.

Se întreba ce o fi făcând Fanny de partea cealaltă a peretelui, când a auzit vocea lui Edward jos, pe peluză.

— Să înțeleg că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta?

Atentă să nu fie văzută, Lucy și-a întins gâtul să vadă cu cine vorbea. Era Thurston. Ploaia se oprise și răcoarea se risipise. Pe cerul ce se limpezea apăruse o lună mare și strălucitoare, iar Lucy îi vedea bine pe cei doi, în picioare lângă tufele de glicină care se întindeau către livadă.

— Ea spune că tu i-ai scris unde mă poate găsi!

Cu o țigară în gură și cu pușca lui de pe vremea lui Napoleon, Thurston se prefăcea că ochește dușmani închipuiți în castanul din spatele casei. Apoi a răsucit pușca pe deget, ca un adevărat erou din pantomime, și și-a desfăcut brațele.

— Ba nicidecum, i-am scris să-i cer să ne vedem și când ne-am întâlnit, i-am spus unde te poate găsi.

— Ești un ticălos, Thurston!

— Dar ce puteam face? Biata fată mi-a căzut la picioare și mi-a stârnit mila.

— Mila? Și îți place, nu?

— Edward, mă jignești! Nu fac decât să fiu un bun prieten. Ea m-a rugat să te ajut să înțelegi mai bine. Zicea că ți-ai pierdut mințile și că te comporți cum nu se cuvine.

— Dar am vorbit cu ea, i-am scris și i-am explicat cum stau lucrurile.

— I-ai explicat? Mă îndoiesc foarte tare. „Nu pot să cred,” spunea ea, „oare el nu știe cine e tata? Ce înseamnă asta pentru el? Ce înseamnă pentru mine?” Și apoi a mai adăugat: „De ce face asta? Ce motiv ar avea să-și încalce promisiunea?” a continuat Thurston, râzând. Nu, nu cred că i-ai explicat chiar totul, dragul meu Edward!

— I-am spus tot ce trebuia să afle fără să-o lovesc mai mult decât era nevoie! a izbucnit Edward, mânios, cu o voce joasă.

— Ei bine, indiferent ce i-ai scris tu, e doar scrum în șemineul tatălui ei. Ea refuză să accepte, mi-a spus că trebuie să te vadă cu ochii săi ca să lămurească lucrurile. Și cum puteam eu s-o refuz? Ar trebui chiar să-mi mulțumești. Nu e nici un secret că familia ta are nevoie de ceea ce-ți oferă Fanny, a mai zis, cu buzele strâmbate într-un zâmbet sarcastic. Surorile tale, săracele, n-au nici o șansă altminteri!

— N-ai tu nici o treabă cu surorile mele!

— Păi, spune-i asta lui Clare, atâta se omoară să am vreo treabă cu ea! Și chiar am de gând să-i dau ce tot îmi cere. Că o să-mi strice tabloul de atâta dorință! Dar sunt mai mult decât bucuros să o preiau pe Lily de îndată ce tu te împaci cu Fanny!

Tufa de glicină a împiedicat-o să vadă prima lovitură, l-a zărit doar pe Thurston dându-se îndărăt pe iarbă, clătînându-se pe picioare și ținându-se cu mâna de falcă. Pe chip avea un zâmbet uimit.

— Am încercat doar să te ajut, Radcliffe. O fi Fanny plictisitoare, dar îți oferă un cămin și te lasă să pictezi. Și, nu se știe niciodată, cu timpul, dacă ai și un pic de noroc, s-ar putea să învețe să mai închidă ochii.

După aceea, Lucy s-a întins în pat, pe gânduri. Înfruntarea dintre Edward și Thurston nu a durat mult și au luat-o apoi în

direcții diferite. Lucy a plecat de la fereastră și s-a strecurat în așternutul rece. Îi plăcuse întotdeauna să fie lăsată în pace, dar acum, simțind o strângere în stomac, și-a dat seama că se simțea singură. Mai mult decât atât, se simțea nesigură, ceea ce era infinit mai rău.

Ceasul mic de bronz de pe noptieră arăta că trecuseră cinci minute peste miezul nopții, ceea ce însemna că stătea în pat, așteptând s-o cuprindă somnul, de mai bine de o oră. În casă nu se simțea nici o mișcare, pâcla de afară se risipise. Câteva păsări de noapte ieșiseră de prin ascunzișuri și stăteau cocoțate pe ramurile castanului luminat de lună. Lucy le auzea cârâind. Oare de ce, se întreba ea, pe întuneric minutele trec atât de greu iar orele se întind la nesfârșit?

S-a ridicat în capul oaselor.

Era trează de-a binelea și nu avea de ce să se prefacă.

Era prea preocupată ca să poată dormi. Voia să înțeleagă ce se petrece. Edward spusese că Fanny Brown nu avea de gând să vină la Birchwood Manor și, totuși, uite că venise. Toți ceilalți păreau să știe ceva și se purtau ciudat. Thurston tocmai se bătuse cu Edward chiar sub fereastra ei.

Când era mică și gândurile rebele nu o lăsau să doarmă, ea dădea întotdeauna fuga la Edward. De obicei îi spunea o poveste și-i răspundea la orice întrebare; o liniștea și o făcea mereu să râdă. Întotdeauna se simțea mai bine după ce pleca de lângă el.

Așa că s-a hotărât să se ducă să vadă dacă mai era treaz. Era târziu, dar Edward nu s-ar fi supărat. El era o pasăre de noapte, lucrând adesea în atelier mult după miezul nopții, cu lumânările aprinse din care se scurgea ceara pe gâtul sticlelor vechi, verzi, pe care le aduna.

S-a strecurat afară, pe culoar, dar nu a văzut lumină pe sub nici o ușă.

A rămas nemișcată, străduindu-se să asculte ce se întâmpla.

De jos răzbătea un zgomot înfundat. Ca și cum piciorul unui scaun ar fi fost împins ușor, scurt pe podeaua de lemn.

Lucy a zâmbit în sinea ei. Desigur, el se afla în salonul Mulberry, cu culorile și șevaletul lui. Ghicise. Edward susținea că pictatul îl

ajută să-și limpezească mintea și că, dacă nu ar fi avut asta, gândurile l-ar fi înnebunit.

Lucy a coborât în vârful picioarelor, trecând pe lângă panoul ascunzătorii secrete, și a ajuns la parter. Așa cum se așteptase, din încăperea de la capătul culoarului se vedea pâlpâitul unei lumânări.

Ușa era întredeschisă și Lucy a șovăit când a ajuns în dreptul ei. Lui Edward nu-i plăcea să fie deranjat când lucra, dar cu siguranță, în noaptea aceea, după cele întâmplare cu Thurston, poate c-avea să se bucure să stea de vorbă cu ea. Cu mare grijă a împins ușa, doar cât să poată băga capul și să vadă dacă el se afla acolo.

Mai întâi a dat cu ochii de tablou. Chipul lui Lily Millington, uimitor, maiestuos, ca de pe altă lume, o privea insistent, iar părul ei roșu îi strălucea în valuri pe spate. Lily Millington – Zâna Zânelor – era plină de lumină.

Apoi a observat piatra prețioasă de la gâtul lui Lily: aceeași pe care o zărise când se uitase pe furiș în carnetul de schițe al lui Edward, doar că acum era în culori. Albastru strălucitor, cu irizări. De îndată ce a văzut nuanța uimitoare, Lucy și-a dat seama despre ce era vorba, căci auzise povestindu-se despre pandantivul cu diamantul Radcliffe Blue, chiar dacă nu-l văzuse în realitate. Și oricum, nici acum nu îl vedea *în realitate*, s-a gândit ea, ci doar în închipuirea lui Edward: un talisman la gâtul Zânei Zânelor.

Din cameră a răzbătut un zgomot și Lucy a aruncat o privire de după canatul ușii. Tocmai avea de gând să-l strige ca să-i dea de veste că era acolo, când l-a văzut pe canapea și s-a oprit. Nu era singur. Edward stătea deasupra lui Lily Millington, cu părul umed atârându-i pe față, în timp ce părul ei strălucitor era răspândit pe perna de catifea. Nici el și nici ea nu aveau nimic pe ei, iar pielea lor, în lumina lumânărilor, lucea netedă. Păreau cufundați într-o clipă ce le aparținea doar lor doi.

Lucy a reușit să se retragă fără să fie văzută. A luat-o la fugă pe coridor și apoi în sus, pe scări, până în dormitor, unde s-a aruncat pe pat. Ar fi vrut să se facă nevăzută, să se risipească, asemenea unei stele, în firicele minuscule de praf, care să ardă și să dispară cu totul.

Nu înțelegea ce simțea, de ce o durea atât de tare. Au podidit-o lacrimile și și-a strâns perna la piept.

Și-a dat seama că era stânjenită. Nu din pricina lor, ei erau frumoși. Nu, Lucy se simțea stânjenită de ea însăși. Brusc și-a dat seama că era un copil. O fată stângace, cu mersul apăsător, nici frumoasă, nici atrăgătoare. Deșteaptă, desigur, dar altminteri ștearsă, și, după cât își dădea seama acum, nimeni nu ar fi socotit-o o ființă specială.

Felul în care Edward o privea pe Lily Millington, felul în care se uitau unul la celălalt – pe ea nu o va privi niciodată așa, nici nu s-ar fi convenit să o facă și nici ea nu ar fi vrut asta; totuși, în același timp, aducându-și aminte de înfățișarea lui, Lucy a simțit cum i se surpă o parte importantă a sufletului, căci înțelegea că trecuse vremea când fuseseră copii – frate și soră – și că acum se aflau fiecare pe un alt mal al apei.

Trezită de un zgomot cumplit, primul gând al lui Lucy a fost că începuse din nou furtuna. Când a deschis ochii, a văzut lumina revărsându-se în încăpere și și-a dat seama că era o dimineață însorită. Și a mai observat de asemenea că cearceafurile îi erau învălmășite la picioarele patului.

Zgomotul s-a auzit din nou și și-a dat seama că era Thurston care trăgea după pășări. Și și-a adus aminte de întâmplările din ziua precedentă.

O dureau capul. I se mai întâmpla uneori când nu dormea suficient. A plecat să-și ia un pahar cu apă. Sperase să o găsească pe Emma în bucătărie, să se așeze pe scaunul împletit de lângă sobă și să asculte de-acolo poveștile molcome ale servitoarei despre întâmplările din sat și exclamațiile îngăduitoare la adresa purtărilor necuviincioase ale celorlalți. Dar Emma nu era în bucătăria goală și nu părea să mai fi fost cineva acolo din seara trecută, când Lucy și Lily Millington făcuseră sendvișurile cu brânză.

Seara trecută. Lucy și-a scuturat capul, străduindu-se să-și risipească tulburarea produsă de ceea ce văzuse în atelierul lui Edward. Era evident o explicație a discuției între Edward și Thurston pe care o surprinsese ea. Și a dorinței lui Edward ca Fanny Brown să nu vină la Birchwood Manor. Dar ce însemna asta? Ce-avea să se întâmple?

A umplut un pahar cu apă și, văzând o dungă de lumină strecurându-se pe sub ușa din spate, s-a hotărât să iasă.

Totul părea mai simplu sub cerul întins, albastru, și a pornit-o cu picioarele goale pe iarba încărcată de rouă. Ajunsă la colțul casei, a închis ochii și și-a îndreptat fața spre soare. Era doar ora nouă, dar se anunța a fi o zi foarte caldă.

— Bună dimineața, micuță Radcliffe!

Lucy a deschis ochii și l-a văzut pe Thurston așezat pe scaunul de fier al lui Edward cu ornamentații în formă de coadă de păun, fumând zâmbitor.

— Haide, vino aici, lângă unchiul Thurston. Dacă ești cuminte, aș putea chiar să te las să ții pușca în mână.

Lucy a clătinat din cap și a rămas pe loc.

El a râs, ridicând pușca, țintind la nimereală spre o vrabie ce se așezase pe glicină. Și s-a prefăcut că apasă pe trăgaci.

— N-ar trebui să împuști păsările.

— Câte lucruri nu sunt pe lumea asta pe care n-ar trebui să le facem, Lucy! Și acelea sunt tocmai cele care ne fac cea mai mare plăcere. Te-așteaptă o zi mare astăzi, a continuat el, coborând pușca.

Lucy nu și-a dat seama ce voia să spună, dar nici nu voia să-i ofere plăcerea să o audă recunoscând asta. Așa că l-a privit cu răceală și a așteptat să vorbească mai departe.

— Pun rămașag că nu ți-ai închipuit că o să pozezi în vara asta.

Cu toate cele întâmplate până atunci, Lucy uitase de propunerea lui Felix din seara precedentă, de hotărârea lui de a face o compoziție fotografică pe tema Copiilor Eldritch.

— Micuța Lucy cea răpitoare! Ți-ai exersat figurile?

— Nu.

— Bravo! E mai bine să fii naturală! Asta tot încerc să-i spun lui Clare. Oamenii cei mai atrăgători sunt cei care nu se sinchiesc să pară așa.

— Dar Felix are de gând să facă fotografia azi?

— Mai devreme au discutat foarte aprins că trebuie să prindă lumină bună.

— Și unde sunt ceilalți?

Thurston s-a ridicat și a făcut semn cu pușca spre mansardă.

— Dau iama prin cufere.

Și-a luat arma sub braț și s-a îndreptat spre bucătărie, trecând pe lângă Lucy.

— Emma nu e acolo.

— Așa am auzit și eu.

Lucy se întreba ce altceva mai auzise. Așa că i-a strigat:

— Știi cumva unde e?

— E bolnavă în pat, acasă. A trimis azi-dimineață vorbă pe cineva din sat – nu vine azi și trebuie să ne descurcăm singuri.

Așa cum spusese Thurston, Lucy i-a găsit pe ceilalți sus, în mansardă. Scoteau de zor costume din cuferele mari, probau rochiile largi, încingându-se cu panglici peste mijloc și plănuiind aprins cum să-și împletească mai bine flori pe cap. O intimidă ideea de a fi și ea inclusă în planurile lor, așa că a rămas șovăind într-un colț, în capul scărilor, așteptând să fie poftită să se apropie.

— Trebuie să avem grijă să fie la fel, îi spunea Clare lui Adele.

— Nu chiar, căci fiecare copil Eldritch avea câte o vrajă diferită.

— Da?

— Și-am putea reda asta folosind flori diferite. Eu aș putea fi trandafir, tu caprifoi.

— Și Lucy?

— Ce vrea ea. Nu știu, poate o păraluță. Ceva care să se potrivească, nu crezi, dragă?

— Da, da, minunat! a răspuns Felix, ascultând doar pe jumătate, dar plin de avânt.

Se afla lângă fereastră, ținând o bucată de voal în sus, privind cu un ochi închis, apoi cu celălalt, ca să vadă cum cade lumina.

După cum a băgat de seamă Lucy, Lily Millington nu se afla acolo; nici Edward sau Fanny.

Adele a luat-o pe Clare de mână și au trecut chicotind în goană pe lângă Lucy.

— Hai, mai repede, mocăito! a strigat-o Clare de pe la mijlocul scărilor. Trebuie să facem și coronițele!

Trandafirii erau cam scuturați după ploaia din noaptea trecută, petelele lor delicate fiind împrăștiate prin iarbă, dar erau atât de multe flori, că au avut de unde alege.

De-a lungul zidului de piatră ce mărginea livada creșteau păra-
luțe și Lucy a cules multe din cele roz, albe și galbene, având grijă
ca lujerii să fie suficient de lungi să le poată împleti. Coronița nu
avea să țină prea mult, dar era bucurasă că o putea face. Nu se
mai îndeletnicise cu așa ceva și, în orice altă împrejurare, ar fi con-
siderat asta o pierdere de timp. Dar acum era altceva. La început,
nu fusese sigură dacă voia să apară în fotografia lui Felix, dar
acum își dădea seama că începea să se simtă entuziasmată. N-ar
fi recunoscut în fața nimănui — nu putea nici măcar să-și explice
să înșeși senzația aceea —, dar faptul că urma să apară în fotografie
o făcea să se simtă *o persoană adevărată*, așa cum nu mai fusese
vreodată.

Lily Millington venise și ea în grădină și își împletea coronița
tăcută. Privind-o pe furis de lângă tufele de păraluțe, unde stătea pe
jos cu picioarele încrucișate, Lucy a băgat de seamă că se încrunta
ușor. Și Thurston, care își adunase creioanele și caietul de schițe,
îl ajuta acum pe Felix să aranjeze plăcile de sticlă și colodiul și să
care aparatul de fotografiat și cortul în pădure. Doar Edward și
Fanny lipseau, iar Lucy se întreba dacă aveau „discuția” promisă
de Edward, când o condusesse la culcare în noaptea precedentă.

Felix declarase că lumina cea mai bună urma să fie cea de la
mijlocul zilei, când soarele avea puterea cea mai mare, și totul a
fost făcut după voia lui.

Lucy nu avea să uite toată viața cum arătau cu toții, înveșmân-
tați în costumele lor, cu coronițele pe cap, îndreptându-se prin
ierburile înalte spre pădure. Puzderie de flori de câmp smălțuiau
iarba, aplecându-și capetele la cea mai blândă adiere.

Trecuseră de hambarul cu mașina de treierat și se apropiau de
apă când s-a auzit din spatele lor:

— Așteptați-mă și pe mine, vrea să fiu și eu în fotografie!

S-au întors și au văzut-o pe Fanny înaintând cu pași mari spre
ei. Edward venea în urma sa, cu chipul mohorât.

— Vreau să fiu și eu în fotografie, a repetat ea, apropiindu-se.
Vreau să fiu Zâna Zânelor!

Cu trepiedul pe umăr, Felix a scuturat nedumerit din cap.

— Mie îmi trebuie ca Lily să fie Zâna, la fel ca în tabloul lui
Edward. Vreau să fie asemănătoare. Cum altfel am să pot demonstra

că fotografia și pictura sunt la același nivel? Dar tu poți să fi unul dintre copii.

— Dar noi suntem logodiți și urmează să ne căsătorim, Edward! Eu ar trebui să fiu Zâna Zânelor din tabloul tău!

Lily i-a aruncat o privire lui Edward.

— Bineînțeles că așa ar trebui.

— Nu te-am întrebat nimic pe tine, s-a răstit Fanny, strâmbând din buze, tu ești plătită să stai acolo și să te uiți în gol! Vorbeam cu logodnicul meu!

— Fanny, a spus Edward, pe un ton prevenitor, ți-am spus că...

— O să pierd lumina cea mai bună! a exclamat Felix disperat. Eu de Lily am nevoie, să fie Zâna Zânelor, dar Fanny, tu poți să fii copilul din primul rând, cu Clare și Adela de o parte și de alta.

— Dar, Felix...

— Termină, Adele! Lumina!

— Lucy, dă-i coronița ta lui Fanny, ca să începem odată!

Pentru o fracțiune de secundă, Lucy le-a privit chipurile tuturor, pe Clare, Edward, Lily Millington, Felix și Fanny, care se uitau cu toții la ea și apoi, fără să scoată vreun cuvânt, a rupt-o la fugă.

— Lucy, stai!

Dar Lucy nu a mai așteptat. Și-a azvârlit coronița pe jos și a continuat să alerge, ca un copil, până acasă.

Lucy nu s-a dus nici în dormitor, nici în bibliotecă și nici în bucătărie, unde s-ar fi putut mângâia cu jumătatea rămasă din tortul pe care îl făcuse Emma vineri. S-a dus în atelierul lui Edward din salonul Mulberry. Dar nici când a deschis ușa nu a știut de ce intrase acolo, doar că i se păruse cumva că era singurul loc unde ar fi putut merge. Își dădea seama tot mai mult că își cunoștea propriile resorturi sufletești mai puțin decât felul în care funcționa motorul cu combustie internă.

Odată intrată acolo, nu a mai știut ce să facă. I se tăiasă respirația de atâta alergat și se simțea rușinată că fugise. Se simțea respinsă, dar în același timp era mândră pe sine că îi lăsase pe ceilalți să-i vadă dezamăgirea. Și se simțea obosită, foarte obosită. Fuseseră atâtea emoții și atât de multe de înțeles!

Și cum nu i-a venit nimic mai bun în minte, s-a așezat umilită pe jos și s-a ghemuit ca o pisică.

După câteva clipe, privirea care i se perindase de-a lungul podelei i-a căzut asupra genții de piele a lui Edward, sprijinită de piciorul șevaletului.

Era o geantă nouă. Lily Millington i-o dăruise de ziua lui de naștere și Lucy fusese invidioasă văzând cât de mult îi plăcea. Dar fusese și nedumerită, căci nici un model nu-i mai făcuse vreun dar lui Edward până atunci, darămite ceva atât de frumos și de prețios. Însă acum înțelegea mai bine, după ce văzuse noaptea trecută.

Lucy și-a dat seama că nu mai simțea același imbold de a-și plânge de milă ca mai devreme, acea senzație fiind înlocuită de alta mai puternică: curiozitatea. Așa că s-a ridicat și s-a dus să ridice geanta.

A desfăcut catarama și deschis-o. Înăuntru a văzut carnetul de schițe și penarul de lemn în care își ținea Edward creioanele și încă ceva, mai puțin obișnuit. Era o cutiuță neagră de catifea, dintr-acelea pe care le ținea mama ei pe masa de toaletă ca să păstreze perlele și broșele.

A scos cutiuța din geantă și a deschis capacul înfiorată. Prima dată a văzut două bucăți de hârtie. Fuseseră împăturite laolaltă, dar s-au deschis când a ridicat capacul. Erau două bilete pe numele domnului și doamnei Radcliffe, emise de compania maritimă Cunard pentru destinația New York, pentru data de 1 august. Lucy încă se mai gândea ce ar fi putut însemna asta când biletele au căzut pe podea.

De cum a văzut piatra prețioasă cea mare și albastră de sub ele, Lucy a înțeles că găsisese în acea cutiuță diamantul Radcliffe Blue. Diamantul de la gâtul lui Lily Millington nu era o plăsmuire a lui Edward, ci îl scosese din seiful de la bancă. Și fără permisiunea bunicului, de asta era sigură, căci bunicul nu ar fi îngăduit nici în ruptul capului o încălcare atât de grosolană a regulilor.

Lucy a scos lănișorul fin din cutie, ridicându-l în palmă și împletindu-l pe după degete. Și a simțit că tremură ușor.

S-a uitat apoi la tabloul cu Lily Millington.

Lucy nu era genul de fată care să tânjească după volane, dantele și bijuterii strălucitoare, dar în ultimele două săptămâni își dăduse și mai bine seama că nu era nici pe departe o frumusețe.

Apoi s-a dus cu lăntișorul în mână dinaintea oglinzii de deasupra șemineului. Și-a privit o clipă fața mică, lipsită de farmec și, strângând din buze, a ridicat lăntișorul cel frumos și l-a atârnat de gât. Simțindu-l rece pe piele, pandantivul era mai greu decât și-l închipuise.

Era minunat. Lucy și-a răsucit încet capul într-o parte și într-alta, uitându-se cum se reflectă lumina pe fațetele diamantului și-i aruncă reflexe pe piele. S-a studiat apoi în toate pozițiile, urmărind jocul sclipirilor. *Asta înseamnă, probabil, să fii împodobită*, s-a gândit ea.

Apoi a dat să-i zâmbescă fetei din oglindă. Iar fata i-a zâmbit și ea.

Dar zâmbetul i-a pierit pe dată. În spatele ei, în oglindă, a apărut Lily Millington.

Nici nu a clipit. Nu a dojenit-o și nici nu a râs. I-a spus doar:

— M-a trimis Felix. Insistă să fii și tu în fotografie.

Lucy nu s-a întors, ci i-a vorbit uitându-se tot în oglindă.

— Nu are nevoie de mine, acum că o are pe Fanny. Sunteți deja voi patru.

— Nu, *voi* sunteți patru, eu m-am hotărât să nu pozez.

— Tu încerci doar să fii bună cu mine.

— Eu nu încerc niciodată să fiu bună.

Lily Millington era acum în fața ei și o privea încruntată.

— Dar ce ai acolo?

Lucy și-a ținut respirația, așteptând ceea ce era sigură că avea să urmeze. Lily Millington a întins mâna și i-a mângâiat gâtul.

— Ei, ia te uită! a exclamat ea încetișor, desfăcându-și degetele și scoțând la iveală un alt șiling.

— Știam eu că te vei dovedi o prietenă valoroasă!

Lucy a simțit înțepătura lacrimilor. Îi venea să o ia în brațe pe Lily. A ridicat mâna ca să-și desfacă lăntișorul.

— Te-ai gândit când o să mă înveți și pe mine cum se face asta?

— Totul e cum ții aici, a spus Lily Millington arătându-i degetul mare și cel arătător. Trebuie să ții moneda strâns, dar să ai grijă să nu se vadă.

— Și cum ții moneda fără să se vadă?

— Ei! Păi aici e toată arta, nu?

Și-au zâmbit una alteia cu înțelegere.

— Și acum, a zis Lily, de dragul lui Felix, care devine tot mai agitat pe măsură ce trece timpul, propun să te duci imediat în pădure.

— Dar coronița... am aruncat-o.

— Am luat-o eu. E agățată de clanța ușii din spate.

— Ar trebui să pun asta la loc, a spus Lucy uitându-se la pandantivul cu diamantul Radcliffe, pe care-l ținea încă în mână.

— Da, a spus Lily Millington și auzind pași grăbiți pe hol, a adăugat: Vai de mine! Mi-e teamă că e Felix!

Dar cel care a ajuns în dreptul ușii salonului Mulberry nu era Felix, ci un străin pe care Lucy nu-l mai văzuse până atunci. Era un bărbat cu păr castaniu și cu un rânjel care i l-a făcut pe loc antipatic.

— Am găsit ușa de la intrare deschisă și m-am gândit că nu o să vă supărați.

— Ce cauți aici? i-a strigat speriată Lily Millington.

Lucy se uita de la unul la celălalt, așteptând prezentările. Bărbatul ajunsese acum dinaintea tabloului lui Edward.

— Frumos, foarte frumos, într-adevăr. E bun! Trebuie să recunosc!

— Trebuie să pleci de-aici, Martin! Ceilalți o să se întoarcă curând. Dacă te găsesc aici, o să se stârneasce, cu siguranță, o tevatură.

— Auzi!?! *Cu siguranță o tevatură!* Auzi la ea, ce cucoană cu nasul pe sus! Dar brusc i-a pierit rânjelul de pe față și a adăugat: Să plec? Nu cred! Fără tine, nici vorbă!

A întins mâna spre tablou și Lucy și-a ținut răsuflarea de teamă.

— Asta e diamantul? Ai avut dreptate! O să fie încântată. Foarte încântată.

— Am spus o lună!

— Așa ai spus. Dar tu operezi rapid, ești cea mai bună. Cine rezistă la farmecele tale? Mi se pare că ți-a reușit mai repede, a urmat el, făcând semn către tablou. Surioară dragă!

Sora lui? Lucy și-a amintit cum o întâlnise Edward pe Lily Millington. Fratele care fusese la teatru cu ea, părinții care trebuiseră convingi că fiica lor nu își va distruge reputația dacă avea să pozeze pentru tablourile lui Edward. Dar să fi fost într-adevăr omul acesta oribil fratele lui Lily Millington? De ce atunci nu a spus așa de la început? De ce Lily nu i l-a prezentat? Și de ce se simțea acum pătrunsă de atâta groază?

Bărbatul a văzut apoi biletele și le-a ridicat de pe jos.

— America, deci? Pământul făgăduinței! Îmi place cum sună. Inteligent! Foarte inteligent, n-am ce zice! Și plecarea, atât de curând!

— Haide, fugi înainte, Lucy, i-a spus Lily Millington. Du-te după ceilalți. Grăbește-te, până nu vine careva aici să te caute.

— Dar eu nu vreau să...

— Lucy, te rog!

Vocea lui Lily Millington era categorică și Lucy a ieșit șovăind din încăpere, dar nu a plecat în pădure. A rămas de partea cealaltă a ușii și a ascultat. Lily Millington vorbea încet, dar a putut desluși: „...mai mult timp... America...tata...”

Bărbatul a izbucnit în râs și a spus ceva atât de încet, că Lucy nu a putut auzi.

S-a auzit apoi un zgomot, de parcă Lily Millington fusese lovită, iar Lucy era cât pe aici să dea buzna înăuntru să-i sară în ajutor când ușa s-a dat de perete și omul acela, Martin, a țâșnit pe lângă ea târând-o pe Lily după el, bombănind: „...diamantul Radcliffe... America... noi începuturi...”

Lily Millington a zărit-o pe Lucy și i-a făcut semn cu capul să dispară de-acolo.

Dar Lucy nici nu s-a clintit. A luat-o după ei pe hol și când au ajuns în salonul cel mare și individul a dat cu ochii de ea, a râs și i-a spus:

— Păzea, că vine cavaleria. Micuțul cavalier cu armura strălucitoare!

— Lucy, te rog! a implorat-o Lily Millington. Trebuie să pleci de-aici!

— Ar fi bine s-o ascuți, a rânjit Martin. Fetițele care nu știu când să dispară dau de naiba!

— Lucy, te rog! a strigat Lily privind-o îngrozită.

Dar Lucy s-a simțit brusc copleșită de toată nesiguranța ultimelor câteva zile, de senzația intensă că era prea tânără ca să fie de vreun folos, că nu se încadra nicăieri, că se luau hotărâri în jurul ei și peste capul ei care nu o includeau și pe ea; iar acum a apăruse și bărbatul acesta necunoscut, care încerca să o ia pe Lily Millington. Și, fără să înțeleagă pricina, Lucy nu voia să se întâmple una ca asta și a priceput că avea șansa acum să-și spună și ea cuvântul într-o problemă importantă, indiferent care ar fi fost aceea.

A văzut pușca lui Thurston rămasă pe scaunul pe care o lăsase în dimineața aceea, după micul dejun, și cu o săritură a apucat-o de țeavă și l-a pocnit cu toată forța pe străinul acela oribil peste fața lui rânjită.

Uimit, bărbatul și-a dus mâna la obraz, iar Lucy l-a plesnit din nou cu pușca, izbindu-l și cu piciorul în coapse. El s-a dezechilibrat, s-a împiedicat de piciorul mesei și a căzut.

— Haide, iute! a strigat Lucy, simțind cum îi bubuie inima în piept. O să se ridice imediat, trebuie să ne ascundem!

A luat-o pe Lily Millington de mână și au fugit până pe la jumătatea scărilor. Pe palier, a dat la o parte scaunul cu picioare curbate și sub ochii uimiți ai lui Lily a apăsat scândura de lemn dintre trepte și a dat la iveală ușița ascunzătorii. Chiar și în clipa aceea de teroare și panică, nu a putut să-și stăpânească o tresărire de mândrie văzând reacția lui Lily Millington.

— Haide, repede, aici n-o să te mai poată găsi!

— Dar de unde ai?

— Grăbește-te!

— Trebuie să vii și tu. El nu e un om bun. E rău. O să te lovească, mai ales acum că a fost înfruntat.

— Nu e loc acolo, dar mai e o ascunzătoare. O să mă duc acolo.

— E departe?

Lucy a scuturat din cap.

— Atunci du-te și să nu ieși orice-ar fi! M-auzi? Indiferent ce se întâmplă, Lucy, să stai ascunsă acolo. Să stai la adăpost până vine Edward să te caute!

Lucy a promis că va face întocmai și apoi a ferecat-o pe Lily Millington în ascunzătoare.

Fără să mai piardă nici o clipă, auzind cum bărbatul se ridică în picioare în salonul de dedesubt, a fugit pe scări, a luat-o pe culoar și, dând la o parte panoul, s-a ascuns în spatele lui. A tras ușița și s-a cufundat în întuneric.

În ascunzătoare timpul trece altfel. Lucy l-a auzit pe bărbat strigând-o pe Lily Millington și a mai distins și alte zgomote îndepărtate. Dar nu-i era frică. Privirea începea să i se mai obișnuiască și, la un moment dat, a băgat de seamă că nu era singură și că, de fapt, nici nu era foarte întuneric acolo; din fibra scândurilor de lemn străbăteau mii de luminițe cât niște gămlii de ac.

Și cum stătea acolo, așteptând, cu genunchii strânși la piept, Lucy avea senzația ciudată că e protejată în ascunzătorea aceea tainică, și se întreba dacă nu cumva povestea lui Edward cu zâne nu era totuși adevărată, până la urmă.

X

Îi mai aud uneori în minte vocea. Încă îmi mai amintesc mirosul de brânză și tutun.

— Taică-tău nu e în America, Birdie. N-a ajuns în viața lui. A fost lovit de un cal chiar în ziua când trebuia să plecați. Jeremiah a fost cel care te-a adus la noi. Te-a luat de-acolo, că erai bolnavă, l-a lăsat pe taică-tău să-l îngroape cei de la închisoarea datornicilor și te-a adus la maică-mea. Norocul tău! Dar și al lui Jeremiah, că i-a mers bine de-atunci, zicea că ești deșteaptă foc, și că i-ai făcut ceva parale. Doar nu crezi că trimitea peste ocean tot ce adunai tu?

Nu ar fi reușit să mă lovească mai tare nici dacă m-ar fi pocnit în piept. Și totuși nu am pus la îndoială ceea ce-mi spusese. Nu m-am gândit nici o clipă că nu ar fi fost adevărat, căci mi-am dat seama pe loc că era singura explicație posibilă, iar viața mea de până atunci a căpătat contururi mai limpezi. Din ce pricină ar fi putut tata să nu trimită după mine? Trecuseră unsprezece ani de când mă trezisem în camera de deasupra prăvăliei de păsări și colivii, înconjurată de doamna Mack și de ceilalți. Tata era mort. Și mort fusese în tot acest răstimp.

Martin m-a apucat de încheietura mâinii și a început să mă târască spre ușa salonului Mulberry. Tot mormăia pe șoptite că totul va fi bine, că o să aibă el grijă să fie bine, să nu fiu tristă, că are el o idee. Spunea să luăm noi doi diamantul, și, în loc să-l ducem la doamna Mack, la Londra, să-l păstrăm noi și să plecăm cu biletele acelea în America. Că doar acolo era ținutul făgăduinței, așa cum scria și în scrisorile pe care mi le aducea Jeremiah în fiecare lună.

Se referea, adică, la scrisorile pe care doamna Mack le citea cu voce tare, la veștile de la tata, din America – toate o mare minciună. A fost o dezamăgire grozavă. Dar ce cădere morală aveam eu să judec asta? Eu, care eram o hoață mărunță, o prefăcută, o femeie care își luase un nume fals fără să clipească!

Doar și eu o înșelasem pe doamna Mack cu nici două săptămâni în urmă, când îi vorbisem despre intenția de a merge cu Edward la țară. Doamna Mack nu m-ar fi lăsat de bunăvoie să merg cu Edward nici la Birchwood Manor, nici în America. În timp, devenisem sursa ei cea mai mare de câștig, iar în scurta mea ședere acolo am învățat ceva: că omul se obișnuiește cu avuția chiar dacă nu a dobândit-o el, iar odată obținută, socotește că i se cuvine.

Doamna Mack credea că are dreptul asupra vieții și posesiunilor mele, așa că, pentru a putea pleca din Londra împreună cu Edward, i-am spus că asta făcea parte dintr-un plan: că într-o lună de zile o să mă întorc cu bogății cum nu mai văzuse.

— Ce fel de bogății? a întrebat doamna Mack, care nu se mulțumea niciodată cu generalități.

Și pentru că cea mai bună minciună e adevărul, i-am povestit despre dorința lui Edward de a mă picta cu neprețuitul diamant Radcliffe Blue.

Mă gândeam la Edward și mă întrebam ce se întâmpla acolo în pădure, cu Fanny.

Mă gândeam la Joe cel Palid și la scrisoarea pe care i-o trimiseseam din sat, în care îi spuseseam că plec în America și că o vreme nu o să mai aibă vești despre mine, dar să nu-și facă griji. Și mă mai gândeam și la fotografia pe care i-o puseseam în plic, „să-i aducă aminte de mine” – o poză făcută de Edward cu aparatul de fotografiat al lui Felix.

Mă gândeam la tata și la apăsarea mâinii lui peste mâna mea, la fericirea imensă pe care o simțeam când eram mică și plecam amândoi cu trenul ca să repare vreun ceas pe undeva.

Și mă gândeam la mama, care îmi apărea în amintire ca soarele, strălucitor, cald dar mișcător. Mi-aduc aminte că-ntr-o zi stăteam cu ea pe malul apei care trecea prin spatele casei noastre din Londra.

Mie îmi picase o panglică la care țineam foarte mult și mă uitam neputincioasă cum era luată de valuri. Am început să plâng, dar mama mi-a explicat că asta era menirea râului – el aduna totul în cale, fără să aleagă, căra toată povara pe drumul fără întoarcere spre marea cea nemărginită. Râul nu te cruță, vrăbiuța mea, așa că trebuie să ai grijă!

Și mi-am dat seama că în bezna din ascunzătoarea mea auzeam râul curgând și simțeam cum undele lui mă legănau să adorm...

Și-apoi am auzit pași grei pe dușumele de deasupra și o voce înăbușită:

— Am luat biletele.

Era Martin, ajuns chiar deasupra ascunzătorii.

— Unde te-ai băgat? Mai avem nevoie doar de diamant și putem s-o ștergem d-aici!

Apoi s-a auzit un alt zgomot, o ușă trântită jos, și mi-am dat seama că a intrat cineva în casă.

Martin a alergat într-acolo.

Voci ridicate, un strigăt.

Apoi un foc de armă.

Câteva clipe mai târziu, alte țipete – Edward striga.

Am început să băjbâi căutând un ivăr cu care să deschid ușița, dar, deși am pipăit peste tot, nu am găsit nimic. Nu mă puteam ridica, nu mă puteam răsuci. A început să-mi fie teamă și cu cât mă înspăimântam mai tare, cu atât mi se precipita respirația și parcă mi se înfunda gâtul. Am încercat să țip, dar vocea mi se auzea doar ca o șoaptă.

Era cald, îngrozitor de cald.

Edward a strigat din nou, pe mine mă striga, iar vocea i se ascuțea de groază. Apoi a strigat-o și pe Lucy. Se auzea de parcă era departe, la capătul pământului.

Pași iuți deasupra, mai ușori decât ai lui Martin, venind de pe coridorul de sus, apoi o bufnitură cumplită care a zgâlțâit podelele.

Cu siguranță o tevatură, dar nu pentru mine.

Eram o barcă pe o apă molcomă, care se mișca ușurel sub mine și, închizând ochii, mi-a revenit în minte o altă amintire. Eram

foarte mică, nu aveam încă un an, și stăteam în pătuț într-o cameră de la etaj, în căsuța noastră din Fulham, de pe malul apei. Pe fereastră intra o adiere caldă, purtând cu ea ciripitul de dimineață al păsărilor și parfumul tainic de liliac și nămol. Razele de soare se răsuceau în cercuri pe tavan, împletindu-se cu umbrele, iar eu le priveam dănțuiala. Am întins mâna să le prind, dar ele îmi scăpau mereu printre degete...

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Primăvara, 1882

— O casă veche, dar frumușică. A fost ea cam neglijată, dar are structura bună. Stați doar un pic să descui, să vedeți singură ce vreau să zic!

Față de avocatul lui Edward și chiar față de sine însăși, Lucy nu a făcut impolitețea de a se preface că nu fusese niciodată la Birchwood Manor, dar nici nu i-a mărturisit deschis. Așa că nu a rostit nici o vorbă și a așteptat, în schimb, ca omul să zgâlțâie cheia în broască.

Era o dimineață de primăvară timpurie și aerul era rece. Grădina era destul de îngrijită — nu desăvârșit, dar suficient cât să nu se lase aleile în voia buruienilor. Caprifoiul era plin de muguri, iar primele flori ale tufelor de iasomie de lângă zid și din jurul ferestrei de la bucătărie stăteau să se deschidă. Erau destul de întârziate. Aleile din Londra erau deja năpădite de parfumul lor, dar, după cum obișnuia să spună Edward, plantele de la oraș sunt întotdeauna mai precoce decât rubedeniile lor de la țară.

— Ei, uite că s-a deschis! a exclamat domnul Matthews de la biroul de avocați Matthews & Sons, când broasca a cedat cu un pocnet înfundat. I-am venit de hac!

Ușa s-a deschis larg și Lucy a simțit că i se strânge stomacul.

După douăzeci de ani de absență, de întrebări, de încercări de a nu pune întrebări, venise, în fine, și ceasul acesta.

Cu cinci luni în urmă, la câteva zile după ce aflaseră vestea morții lui Edward în Portugalia, primise o scrisoare. Stătuse toată dimineața la muzeul din Bloomsbury, unde se oferise să dea o mână de ajutor la catalogarea donațiilor, și abia se întorsese acasă și se

așezase dinaintea unui ceainic fierbinte, când Jane, camerista ei, i-a adus corespondența de după-amiază. Scrisă pe hârtie cu antet, cu litere aurii imprimate în relief, scrisoarea începea cu exprimarea celor mai sincere condoleanțelor pentru pierderea suferită, după care o anunța, în al doilea paragraf, că fusese desemnată beneficiară a testamentului fratelui său, Edward Julius Radcliffe. În încheiere, „domnișoara Radcliffe“ era poftită să-și facă o programare la birou pentru a discuta chestiunea mai departe.

Lucy mai citise scrisoarea încă o dată și din nou se opri la cuvintele „fratele dumneavoastră, Edward Julius Radcliffe“. *Fratele dumneavoastră*. Și se întreba dacă existau mulți moștenitori cărora să fie nevoie să li se reamintească care era legătura lor cu persoana decedată.

Lucy nu avea nevoie să i se reamintească. Deși trecuseră mulți ani de când nu-l mai văzuse pe Edward, și atunci fusese doar o întâlnire scurtă care nu o mulțumise pe deplin, într-o cădere dărăpănată din Paris, urmele lui se vedeau peste tot. Mama insistase să nu se dintească nimic, sperând până în ultima clipă că se va întoarce și o va lua de la capăt – că, poate, nu era încă prea târziu „să-și facă și el un nume“, așa, precum Thurston Holmes și Felix Bernard. Așa că frumoasele chipuri ale lui Adele, Fanny și Lilly Millington o priveau mereu cu insistență – una odihnindu-se, întinsă, alta căzută pe gânduri, cealaltă văzându-i fiecare mișcare, în timp ce se străduia să-și ducă viața mai departe. Ochii aceia care te urmăreau pretutindeni. Lucy avea mereu grijă să se ferească de ei.

Când a primit scrisoarea de la domnii Holbert și Matthews, Lucy le-a răspuns imediat ca să stabilească o întâlnire vinerea următoare, la prânz. Și, în timp ce prima fulguială de decembrie se așternea ușor pe pervazul ferestrelor, s-a pomenit așezată dinaintea unei mese mari și sobre în biroul din Mayfair al domnului Matthews Sr, ascultându-l pe bătrânul avocat cum îi spunea că „Birchwood Manor – o casă de țară dintr-un sătuc de lângă Lechlade-on-Thames“ era acum a ei.

La sfârșitul întrevederii, el a lăsat-o să plece acasă, în Hampstead, cu rugămintea de a le da de veste când dorea să viziteze casa, în așa fel încât să aranjeze ca fiul lui să vină cu ea în Berkshire. Cum

nu avea în clipa aceea nici o intenție să meargă acolo, i-a spus că asta ar fi fost o favoare prea mare, pe care nu putea să le-o ceară. „Dar asta face parte din serviciile noastre, domnișoară Radcliffe“, a precizat domnul Matthews, arătând firma mare de lemn de pe perete pe care scria cu litere impozante, aurii:

HOLBERT, MATTHEWS & SONS

*Îndeplinim dorințele clienților noștri
dincolo de moarte, ca și în viață.*

Lucy plecase de la biroul avocatului cu mintea învălmășită, ceea ce nu-i stătea în fire.

Birchwood Manor.

Ce dar generos! Ce sabie cu două tășuri!

În zilele și săptămânile care au urmat, în nopțile cele mai întunecate, Lucy se întrebase dacă nu cumva Edward îi lăsase casa pentru că, dată fiind legătura puternică ce-i unise cândva, poate ghicise, într-un fel. Dar Lucy era o ființă prea rațională ca să lase o astfel de idee să-i bânuie prin minte. Căci, în primul rând, nu era nimic sigur, nici măcar Lucy nu putea ști cu precizie. În al doilea rând, Edward gândise foarte limpede: într-o scrisoare scrisă de mâna lui, anexată testamentului, specificase că îi lăsa casa pentru a face o școală pentru educarea fetelor inteligente, așa ca ea. Pentru fete care aspirau la cunoștințe pe care nu aveau posibilitatea să le dobândească altfel.

Și așa cum în timpul vieții Edward avusese darul de a convinge oamenii să gândească la fel ca el, și după moarte cuvintele lui aveau aceeași greutate. Căci, deși în biroul avocaților Holbert și Matthews își jurase în sinea ei că va vinde casa aceea, că nu va mai pune piciorul acolo de bunăvoie, de îndată ce plecase, ideea lui Edward a început să-i pătrundă gândurile, înmuindu-i hotărârea inițială.

Lucy o luase spre nord, prin Regent Park, și i-au apărut în cale, una după alta, fete care umblau ascultătoare în urma doicilor, toate arzând, desigur, de nerăbdare să facă, să vadă și să afle

mai mult decât li se permitea. Lucy se și închipuia îndrumând o ceată de fete îmbujorate, curioase și entuziaste, care să nu se adapteze tiparelor ce le fuseseră deja destinate, ci arzând de dorința de a învăța, de a-și îmbogăți mintea și de a progresa. În săptămânile următoare nu s-a mai gândit la nimic altceva: ideea că tot ce făcuse până atunci în viață o condusesese aici nu-i mai dădea pace. Nimic nu i se părea mai „potrivit” decât deschiderea unei școli în casa cu două frontoane de la cotul râului.

*

Acesta era motivul pentru care se afla aici. Îi trebuiseră cinci luni ca să se hotărăască, dar acum era pregătită.

— Trebuie să semnez ceva? a întrebat ea când avocatul a condus-o până în bucătărie, unde se mai afla încă masa pătrată din lemn de brad.

Lucy mai că se aștepta să apară și Emma Stearnes pe ușa dinspre salon, clătinând din cap amuzată de te miri ce trăsnaie văzută în încăperea de alături.

— Ce anume? a întrebat surprins avocatul.

— Nu știu, nu am mai primit vreo casă până acum. Presupun că trebuie să existe vreun act de proprietate.

— Nu aveți nimic de semnat, domnișoară Radcliffe. Actul – dacă la asta va referiți – este gata făcut. Toate documentele au fost întocmite. Casa vă aparține!

— Ei, bine atunci, a răspuns Lucy, întinzându-i mâna. Vă mulțumesc, domnule Matthews. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Dar, domnișoară Radcliffe, nu ați dori să vă prezint proprietatea?

— Nu este nevoie, domnule Matthews.

— Dar ați bătut atâta drum ca să ...

— Bănuiesc că am voie să rămân aici?

— Da, sigur... așa cum v-am mai spus, casa este a dumneavoastră.

— Atunci vă mulțumesc frumos că m-ați însoțit până aici, domnule Matthews. Acum vă rog să mă scuzați, căci am multe de făcut. Aici o să fie o școală, n-ați aflat? O să deschid o școală pentru tinere inteligente și talentate.

Dar Lucy nu s-a apucat imediat de pregătiri pentru deschiderea școlii. Avea ceva mult mai urgent de făcut mai întâi. O datorie pe cât de îngrozitoare, pe atât de necesară. Un gând ce-l întorsese pe toate fețele în mintea ei timp de cinci luni. De fapt, de mult mai mult timp. De aproape douăzeci de ani aștepta să descopere adevărul.

A închis ușa în urma tânărului domn Matthews, a cărui dezamăgire i se citea fără tăgadă pe chip, și de pe geamul bucătăriei l-a urmărit cum se îndepărtează. Doar atunci când el a dispărut la capătul aleii și a închis ivărul porții de la intrare, a putut să răsuflă ușurată. S-a întors cu spatele la fereastră și a rămas așa o clipă, privind încăperea. Deși părea neobișnuit, totul rămăsese așa cum își amintea. De parcă ieșise doar la o plimbare prin sat, se rătăcise și se întorsese cu douăzeci de ani mai târziu decât se așteptase.

Casa era tăcută, dar nu părea liniștită. Lucy și-a amintit o poveste pe care i-o citea mereu Edward dintr-o carte de Charles Perrault, *Frumoasa din pădurea adormită*, despre o prințesă blestemată să rămână adormită în castelul ei timp o sută de ani, ceea ce l-a inspirat să picteze tabloul lui „Frumoasa adormită”. Lucy nu era o fire romantică, dar cum stătea acolo, lângă fereastra din bucătărie, își închipuia cum casa simțea că ea venise înapoi.

O așteptase.

Și într-adevăr, Lucy avea senzația tulburătoare că nu era singură.

Deși simțea cum i se ridică firisoarele de păr de pe brațe, s-a îmbărbătat în sinea sa spunându-și că ea nu era o fire impresionabilă și că a se lăsa pradă superstițiilor tocmai în locul și în momentul acela ar fi fost o scăpare regretabilă. Mintea îi juca feste, iar motivul era evident.

Îmbărbătându-se, a traversat holul și a pornit să urce scara cea mare.

Scaunul cu forme curbate se afla tot acolo unde îl văzuse ultima dată, în colțul palierului unde cotea scara. Era îndreptat spre fereastră cea mare care dădea spre grădina din spate, dincolo de care se întindea pajiștea. Pe geam se revărsa lumina soarelui, iar nenumărate firicele de praf dănuiau purtate de curenți nevăzuți.

Când s-a așezat ușor pe marginea scaunului, era cald. La fel ca întregul palier. Dar și-a amintit că așa fusese întotdeauna. Ultima dată când stătuse acolo, casa răsuna de râs și tumult, aerul trepida de atâta spirit creator.

Dar acum erau doar Lucy și casa. Casa ei. A lăsat răgaz prafului să se așeze în vechile corloane.

Undeva, de prin vegetația abundentă din jur, se auzea lătratul unui câine.

Mai aproape, în salonul Mulberry, ceasul de pe perete continua să ticăie. Ceasul lui Lily Millington funcționa încă. Lucy a presupus că domnul Matthews, avocatul, a avut grijă să fie întors. Încă își mai amintea când îl cumpărase Edward:

— Tatăl lui Lily a fost ceasornicar, a spus el, intrând grăbit cu pachetul în holul casei din Hampstead. L-am văzut în casa cuiva în Mayfair și l-am obținut în schimbul unui tablou. O să-i fac o surpriză.

Edward se pricepuse întotdeauna să facă daruri. Fremăta de bucuria de a face alegerea cea mai potrivită. Cărți pentru Lucy, un ceas pentru Lily Millington. Tot el îi dăruise pușca lui Thurston: „O flintă Baker¹ adevărată, a aparținut unui soldat din Batalionul 5 al Regimentului 60 în timpul războaielor napoleoniene“.

Îi era imposibil să creadă că se afla aici, acum, pentru că Edward era mort. Că nu o să-l mai vadă niciodată. Își închipuise cumva că într-o bună zi el avea să se întoarcă acasă.

După vara aceea petrecută la Birchwood Manor, nu se văzuseră prea des, dar știa că el se află undeva. Din când în când mai primea câteva rânduri, mângălite pe spatele vreunei cartoline, cerând de obicei câteva lire ca să-și achite vreo datorie făcută în drumurile sale. Sau afla din auzite că fusese văzut la Roma, la Viena sau la Paris. Nu stătea niciodată locului. După câte bănuia ea, călătorea de colo-colo ca să scape de durere, dar se întreba uneori dacă nu cumva el credea că, mișcându-se suficient de iute și de des, ar fi putut să o regăsească pe Lily Millington.

1. Pușcă produsă în 1800 de armurierul londonez Ezekiel Baker, folosită de armata engleză în timpul războaielor napoleoniene.

Căci el nu pierduse speranța. Oricât de puternice ar fi fost dovezile, nu a putut accepta că ea îl înșelase — că nu îl iubise cu aceeași dăruire cu care o iubise el.

Ultima dată, când se întâlniseră la Paris, el îi spusese:

— Ea trăiește, e undeva, Lucy. Știu prea bine. Simt asta. Tu nu simți?

Lucy, care nu simțea nimic de felul acesta, i-a apucat doar mâna și i-a strâns-o tare.

După ce s-a băgat în ascunzătoarea de pe palier, Lucy nu-și mai amintea decât momentul în care a deschis ochii într-o încăpere foarte luminoasă pe care nu o recunoștea. Se afla într-un pat care nu era al ei. Avea dureri.

A clipit, uitându-se nedumerită la tapetul cu dungi galbene de pe pereți, la fereastra cu vitralii, la draperiile de culoare deschisă agățate de o parte și de alta a ferestrei. În aer plutea un miros ușor dulceag — poate de caprifoii și orz sălbatic. Își simțea gâtul uscat.

Probabil că scosese vreun sunet, căci Edward a apărut imediat lângă patul ei și i-a turnat apă într-un pahar dintr-o carafă mică de cristal. Arăta îngrozitor, mai răvășit ca de obicei, cu o față palidă pe care i se citea îngrijorarea. Cămașa lui largă de bumbac îi atârna pe umeri, părând a nu fi fost schimbată de zile întregi.

Unde se afla și de cât timp zăcea acolo?

Lucy nu-și dădea seama că vorbise, dar în timp ce o ajuta să bea apă, i-a spus că stăteau de câteva zile în camere închiriate la cârciuma din sat.

— Care sat?

— Ei, cum? Satul Birchwood, chiar nu-ți amintești? a întrebat-o el, scrutându-i fața.

Numele i se părea oarecum cunoscut.

Edward a încercat să o liniștească, arborând un zâmbet neconvingător.

— Să chem doctorul. Ar trebui să știe că te-ai trezit.

A deschis ușa și a vorbit în șoaptă cu cineva de-afară, dar nu a ieșit din încăpere. Apoi a revenit și s-a așezat pe pat, lângă ea, apucându-i mâna și mângâindu-i ușor fruntea cu degetele.

— Lucy, a început el, cu o privire îndurerată, trebuie să te întreb. Trebuie să te întreb despre Lily. N-ai văzut-o? S-a întors acasă după tine, dar n-a mai văzut-o nimeni de-atunci!

Gândurile lui Lucy o luaseră razna. Care casă? De ce o întreba pe ea despre Lily? La Lily Millington se referea? Și-a amintit că ea era modelul lui, cea cu rochia lungă, albă.

— Au, capul meu! a exclamat ea, dându-și seama că o durea într-o parte.

— Scumpa de tine! Ai căzut, ai stat în frig și eu n-am altceva de făcut decât să te pisez cu întrebări. Îmi pare rău! Doar că... a continuat el, trecându-și degetele prin păr. A dispărut, Lucy. N-am mai găsit-o nicăieri și sunt îngrijorat peste măsură. Nu putea să plece așa...

Lucy a avut o străfulgerare... o împușcătură în întuneric. Foarte tare... și un țipăt. O luase la fugă și apoi... Lucy a tras înspăimântată aer în piept.

— Ce e? Ai văzut ceva?

— Fanny!

Edward s-a întunecat la față.

— A fost ceva îngrozitor, cumplit. Biata Fanny! Un... necunoscut.. nu știu cine era... Fanny o luase la fugă, iar eu am venit după ea. Am auzit împușcătura când am ajuns în dreptul castanului și am dat fuga înăuntru, Lucy, dar era prea târziu. Fanny era deja... iar eu n-am văzut decât spatele celui bărbat, care a rupt-o la fugă pe ușa din față spre alea de la ieșire.

— Lily Millington îl cunoștea.

— Cum?

Lucy nu-și dădea exact seama ce spusese, dar era sigură că avea dreptate. Fusesse un bărbat acolo, Lucy se speria și Lily Millington era și ea de față.

— El a intrat în casă, l-am văzut. Eu m-am întors acasă și a apărut și bărbatul acela și Lily Millington a stat de vorbă cu el.

— Ce-au vorbit?

Gândurile lui Lucy au luat-o din nou razna. Amintirile, închipuirile și visele i se învălmășeau. Edward îi pusese o întrebare,

iar lui Lucy îi plăcea întotdeauna să răspundă cu precizie. Așa că a închis ochii și s-a cufundat în vălmășagul de sunete și culori.

— Au vorbit despre America! a exclamat ea, de un vapor și ceva despre Blue...

— Ia te uită...!

Când a deschis din nou ochii a descoperit că nu se mai afla singură cu Edward în încăpere. Mai apăruseră încă doi bărbați în timp ce ea se concentra să găsească răspunsul la întrebarea fratelui ei. Unul purta un costum cenușiu, avea favoriți roșcați și o mustață răsucită la capete și ținea în mâini o pălărie neagră. Celălalt era îmbrăcat cu o haină bleumarin-închis cu nasturi de alamă și cu o curea peste mijloc. Pe cap avea o pălărie cu o insignă deasupra frunții. Era o uniformă, iar omul părea a fi polițist, după cum și-a dat Lucy seama.

De fapt, amândoi erau polițiști, după cum s-a dovedit. Cel mai scund, în uniformă bleumarin, era de la poliția comitatului Berkshire și fusese chemat pentru că Birchwood Manor se afla în circumscripția sa. Cel cu costumul cenușiu venea de la Poliția Metropolitană din Londra și fusese chemat să urmărească ancheta, la cererea domnului Brown, tatăl lui Fanny, care era un om bogat și important.

Cel care vorbise era inspectorul Wesley de la Poliția Metropolitană și când Lucy a dat cu ochii de el, în partea cealaltă a camerei, a exclamat din nou:

— Ia te uită... Exact cum bănuiam!

Și, așa cum avea să-i spună în zilele următoare – după o cercetare amănunțită efectuată în casă, s-a descoperit că, cum lăsase și Lucy de înțeles, diamantul Radcliffe Blue dispăruse – bănuiala lui era că Lucy Millington fusese implicată în toată povestea asta.

— O înșelăciune extraordinară, a declarat el pe sub mustața răsucită, apucându-și reverele hainei cu degetele, un plan scandalos și nerușinat! Pus la cale de amândoi din vreme. Prima mișcare a fost ca Lily Millington să se infiltreze ca model al fratelui dumneavoastră, obținând prin aceasta accesul la diamantul Radcliffe Blue. A doua mișcare, după ce a câștigat încrederea fratelui dumneavoastră, a fost ca ei doi să fugă cu prada. Și chiar asta s-ar fi întâmplat dacă

nu i-ar fi surprins domnișoara Brown, care a plătit asta cu prețul vieții ei fragede și fără de prihană.

Lucy a ascultat povestea, încercând să înțeleagă. Era adevărat ceea ce-i spusese lui Edward: ea chiar o *auzise* pe Lily Millington vorbind cu bărbatul acela despre America și despre diamant și își amintea acum chiar și că *văzuse* cele două bilete de vapor. Văzuse, bineînțeles, și pandantivul – cu frumosul diamant albastru, moștenirea prețioasă din familia lor – îl purtase chiar Lily Millington. Lucy și-o aducea bine aminte pe Lily Millington în rochia ei albă, cu medalionul sprijinit în scobitura de la baza gâtului. Iar acum Lily, diamantul și biletele dispăruseră. Că se aflau toate la un loc, undeva, părea a fi logic. Doar că mai era o problemă.

— Fratele meu a întâlnit-o pe Lily Millington la teatru. Nu ea a umblat după el ca să-i pozeze. El i-a sărit în ajutor când a încercat cineva să o jefuiască.

Buzele inspectorului au tremurat de plăcerea de a avea ocazia să deșerte, în auzul unei persoane inocente, o poveste despre aspectele sordide ale vieții.

— Și asta a fost o altă înșelăciune, domnișoară Radcliffe, a zis el, ridicând încet un deget. Pe cât de diabolică, pe atât de eficientă! O altă înscenare pusă la cale de cei doi. Am mai văzut noi cum lucrează dintr-ăștia ca ei, și dacă era ceva care ar fi putut cu siguranță să atragă atenția unui domn respectabil ca fratele dumneavoastră, atunci asta era o femeie frumoasă care să aibă nevoie de ajutor. Nu se putea ca el să nu reacționeze – orice gentleman ar fi procedat la fel. Și, în timp ce el era preocupat să o ajute, derutat de atenția și grija pe care i le acorda, tipul – complicele ei – s-a întors, acuzându-l pe fratele dumneavoastră că el ar fi fost hoțul care tocmai o ștersese cu brățara ei, și în învălmășeala care s-a iscat, a declamat el deschizându-și brațele cu un gest triumfător, dramatic, și-a strecurat degetele în buzunarul fratelui dumneavoastră și i-a șterpelit tot ce avea!

Lucy și-a amintit ce le povestise Edward despre noaptea în care o întâlnise pe Lily Millington. Atât ea, cât și Clare, mama și chiar servitoarea lor, Jenny – care asculta în timp ce le turna ceaiul la micul dejun – schimbaseră priviri compătimitoare când le

povestise că fusese nevoit să vină pe jos tot drumul până acasă, căci se văzuse atât de fermecat de chipul acelei tinere, atât de entuziasmat de posibilitățile pe care le întrevădea, încât reușise, fără să-și dea seama când, să-și piardă portofelul. Zăpăceala și uitarea de sine în momentele de inspirație îi erau atât de caracteristice lui Edward, încât nici una dintre ele nu s-a gândit să pună la îndoială această poveste. Și-n plus portofelul fusese, ca de obicei, mai mult gol, așa că nu meritase să se străduiască să-l recupereze. Dar, după cum spunea inspectorul Wesley, portofelul nu fusese pierdut, ci furat de omul acela, Martin, chiar în clipa când Edward își închipuia că îi sărea în ajutor lui Lily Millington.

— Și, Țineți minte ce vă spun, a urmat inspectorul, căci îmi mănânc singur pâlnia dacă greșesc, doar nu mi-am petrecut treizeci de ani degeaba prin putregaiul și mizeria străzilor londoneze fără să fi aflat câte ceva despre părțile reprobabile ale naturii umane!

Și totuși, Lucy văzuse cum îl privea Lily Millington pe Edward când se aflau împreună. Nu putea să creadă că totul fusese o înșelăciune.

— Hoți, actrițe, scamatori, a exclamat inspectorul atingându-și de câteva ori nasul, auzind părerea lui Lucy, toți sunt din aceeași plămadă, așa să știți! Niște prefăcuți, niște șarlatani!

Privind din punctul de vedere al inspectorului, Lucy putea înțelege ca acțiunile lui Lily Millington să nu fi fost ceea ce păreau. Și Lucy văzuse cum se purtase Lily cu bărbatul acela, Martin. Cum îi strigase: „Ce cauți aici? Trebuie să pleci de-aici, Martin. Am spus o lună!“ Iar individul acela, Martin, îi răspunsese: „Așa ai spus. Dar tu operezi rapid, ești cea mai bună“ și îi arătase cele două bilete urlând: „America... pământul făgăduinței!“

Dar Lily nu plecase din casă împreună cu Martin. Lucy știa prea bine asta, căci ea fusese cea care o închisese în ascunzătoare. Își amintea cât de mândră se simțise când îi dezvăluise cotlonul ascuns.

Lucy a încercat să spună toate acestea, dar inspectorul Wesley i-a tăiat-o scurt:

— Am aflat totul despre ascunzătoarea preoților. Acolo v-am găsit pe dumneavoastră, domnișoară Radcliffe, nu pe domnișoara

Millington, a explicat el, amintindu-i de cucuiul din cap și sfătuind-o să se odihnească, după care l-a chemat pe doctor: Copila e din nou confuză, doctore. Mi-e teamă că am obosit-o cu întrebările mele.

Și Lucy era într-adevăr tulburată. Căci nu era cu puțință ca Lily Millington să fi rezistat atâta timp în ascunzătoarea de sub scară. Trecuseră deja patru zile de când apăruse Martin la Birchwood. Lucy își amintea ce simțise când intrase ea în locul acela atât de strâmt, cât de iute se îmbăcșise aerul, cât de disperată fusese să iasă de acolo. Lily Millington precis strigase ca să fie scoasă de-acolo. Nimeni nu putea să reziste în locul acela atâta timp.

Dar poate că Lucy se înșelase, la urma urmei? Poate că nu o închisese acolo pe Lily. Sau, dacă o încuiase, poate că Martin o scosese de acolo și fugiseră împreună, așa cum spunea inspectorul. Nu-i povestise Lily că își petrecuse copilăria în Covent Garden, că învățase trucul cu moneda de la un scamator francez? Nu spusese ea singură că era hoată de buzunare? Lucy crezuse că glumește, dar dacă era adevărat că Lily Millington lucra mână-n mână cu bărbatul acela, Martin? Ce altceva voise să spună atunci când îi răspunsese că avea nevoie de o lună de zile? Poate că tocmai de aceea insistase atât de mult ca Lucy să fugă înapoi în pădure, ca să-i lase în pace...

Simțea că o doare capul. Și-a strâns ochii tare. Lovitura probabil că îi învălmășise amintirile, după cum spusese și inspectorul. Ea pusese întotdeauna mare preț pe precizie, disprețuindu-i pe cei ce relatau ceva cu prescurtări sau cu aproximări fără să-și dea seama de consecințe, așa că și-a făcut promisiunea solemnă să nu mai povestească nimic până când nu era absolut sigură dacă ceea ce-și amintea era adevărat și corect.

După cum era de așteptat, Edward refuza să accepte ipoteza inspectorului.

— Ea nu ar fi furat nimic de la mine și nici nu m-ar fi părăsit. Eram logodiți și urma să ne căsătorim, i-a spus el inspectorului. Eu o cerusem de soție și ea acceptase. Rupsesem logodna cu domnișoara Brown cu o săptămână înainte de a pleca la Birchwood.

Atunci a venit rândul tatălui lui Fanny să intervină.

— Tânăru' e șocat de-a binelea! Nu mai gândește cum trebuie. Fiica mea abia aștepta să se căsătorească și chiar în dimineața când a plecat la Birchwood a discutat cu mama ei despre aranjamentele de nuntă. Mi-ar fi spus cu siguranță dacă logodna s-ar fi rupt. Dar nu mi-a adus la cunoștință așa ceva. Dacă ar fi făcut-o, fiți siguri că mi-aș fi trimis avocații. Fiica mea avea o reputație impecabilă. Tineri gentlemani mult mai avuți decât domnul Radcliffe se înghesuiau să-i ceară mâna, dar ea a vrut să se mărite cu el. Nici în ruptul capului nu aș fi acceptat ca ruperea logodnei să strice bunul nume al fiicei mele, a rostit apăsător bărbații cel trupez, după care a izbucnit în lacrimi. Frances a mea a fost o domnișoară respectabilă, domnule inspector Wesley! Mi-a spus că vrea să-și petreacă sfârșitul de săptămână la țară, unde se afla în noua lui casă logodnicul ei cu prietenii lui. Am fost bucuros să-i pun la dispoziție trăsura mea. Dacă nu ar fi fost logodită cu el și dacă nu m-ar fi rugat să o las, nu i-aș fi permis nici în ruptul capului să plece acolo!

Acest raționament a fost suficient de convingător pentru inspectorul Wesley și pentru omologul său din comitatul Berkshire, mai ales după ce a fost întărit de Thurston, care l-a tras la o parte pe inspector și i-a adus la cunoștință că el era confidentul cel mai apropiat al lui Edward și că prietenul lui nu suflase nici o vorbă nici despre ruperea logodnei cu Fanny Brown și nici despre vreo logodnă cu modelul lui, Lily Millington.

— Dacă mi-ar fi spus așa ceva, l-aș fi convins să renunțe, a zis Thurston. Fanny era o tânără minunată, care-l ținea ancorat în realitate. Căci nu e nici un secret că Edward e mereu cu capul în nori, dar ea reușea să-l aducă cu picioarele pe pământ!

— Crima s-a săvârșit cu arma dumneavoastră, nu-i așa, domnule Holmes? a întrebat inspectorul.

— Da, din păcate. Era doar un obiect decorativ. Culmea e că o promisem în dar chiar de la domnul Radcliffe. Sunt la fel de uimit ca toată lumea că era încărcată și că a fost folosită pentru așa ceva.

Aflând despre dispariția diamantului Radcliffe Blue, bunicul lui Edward, venit de la moșia lui, Beechworth, a completat și el descrierea lui Edward:

— Încă de când era mic, i-a spus bătrânul inspectorului, avea capul plin de tot felul de idei ciudate și avea apucături și mai ieșite din comun. De multe ori am ajuns la disperare, pe când era mai tânăr, și am fost nespus de fericit și ușurat când și-a anunțat logodna cu domnișoara Brown. Părea să o apuce, în fine, pe calea cea bună. El urma să se căsătorească cu domnișoara Brown și orice altceva ar susține acum nu dovedește decât că și-a pierdut, din păcate, mințile. Ceea ce este destul de posibil mai ales pentru cineva cu firea lui artistică, având în vedere toate aceste întâmplări îngrozitoare.

Domnul Brown și Lordul Radcliffe aveau dreptate, a confirmat Thurston, serios. Edward era tulburat. Nu numai că-și pierduse logodnica iubită, pe domnișoara Brown, dar era nevoit să recunoască faptul că el era răspunzător pentru întâmplările acelea înfiorătoare. El o adusese în grupul său de prieteni pe Lily Millington și pe complicitii ei.

— Și nu se poate spune că nu fusese avertizat din timp, a adăugat Thurston. Chiar eu îi atrăsesem atenția, cu câteva luni în urmă, că băgasem de seamă că îmi dispăruseră unele lucruri din atelier după ce venise pe la mine împreună cu modelul lui. Și mi-a învinetit un ochi doar pentru că am îndrăznit să sugerez așa ceva.

— Ce fel de obiecte v-au fost luate, domnule Thurston?

— A, fleacuri fără importanță, domnule inspector Wesley! Nu merită să vă pierdeți timpul cu ele. Știu cât de ocupat sunteți. Mă bucur doar să vă fi putut oferi un mic ajutor în deslușirea acestei chestiuni îngrozitoare. Când mă gândesc că prietenul meu a fost înșelat de niște șarlatani, ei bine, îmi fierbe sângele în vine. Singurul lucru pe care mi-l reproșez e că nu mi-am dat seama mai repede. Ce noroc am avut că domnul Brown v-a trimis aici!

Iar lovitura finală a venit într-o dimineață când inspectorul i-a anunțat că Lily Millington nici măcar nu era numele ei adevărat.

— Oamenii mei de la Londra au investigat peste tot și au cercetat și registrul de nașteri, decese și căsătorii și singura Lily Millington pe care au găsit-o a fost o biată copilă omorâtă în bătaie într-o cârciumă din Covent Garden prin 1851. O vânduse taică-său de mică unor spărgători, crescători de copii-pungași. Nici nu e de mirare că nu a apucat să se facă mare!

Așa că s-au lămurit. Până și Lucy a fost nevoită să admită că inspectorul avea dreptate. Fuseseră trași pe sfoară cu toții și escrocați. Lily Millington era o mincinoasă și o hoasă și acela nici măcar nu era numele ei. Iar acum escroaca se afla în America cu diamantul Radcliffe Blue și cu cel care o împușcase pe Fanny.

Ancheta a fost astfel închisă, inspectorul și polițistul au plecat de la Birchwood, dând mâna cu domnul Brown și cu bunicul și promițându-le că vor lua legătura cu colegii lor de la New York, în speranța de a recupera măcar diamantul.

Neștiind ce altceva să mai facă, blocați la țară unde zilele de vară târzie au încetat brusc, lăsând locul ploii, cei din Frăția Magenta s-au întors pentru scurt timp la Birchwood Manor. Dar Edward era distrus, disperarea și furia lui încăreau atmosfera. El se confunda cu casa, iar încăperile păreau pătrunse de miasma grea a durerii sale. Neputând să-l ajute în nici un fel, Lucy se ferea din calea lui. Durerea lui era molipsitoare, totuși, și s-a pomenit și ea incapabilă să se apuce de altceva. Se simțea pătrunsă de o teamă nefirească față de scara unde avusese loc întâmplarea, și își făcuse obiceiul de a folosi, în schimb, scara mai mică din cealaltă parte a casei.

În cele din urmă, Edward nu a mai putut suporta: și-a adunat lucrurile și a comandat o trăsură. Așa că, la două săptămâni după uciderea lui Fanny, au tras perdelele, au încuiat ușile și două trăsură cu cai, în care s-au urcat toți, s-au îndepărtat cu zgomot de Birchwood Manor.

Din spatele celei de-a doua trăsură, Lucy a întors capul uitându-se cum casa rămânea tot mai în urmă. Pentru o fracțiune de secundă, i s-a părut că a văzut mișcându-se perdeaua de la fereastra mansardei. Dar era convinsă că asta se petrecea doar în mintea ei, din pricina poveștii lui Edward despre Noaptea Urmăririi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

La Londra, nimic nu a mai fost ca înainte. Edward a plecat aproape imediat în Europa, fără să lase vreo adresă unde să poată fi găsit. Lucy nu a știut niciodată ce s-a ales de ultimul lui tablou cu Lily Millington. După plecarea fratelui ei, a descoperit cheia atelierului lui și a intrat acolo, dar nu a găsit nimic. De fapt, dispăruse orice urmă a lui Lily: sutele de desene și studii cu chipul său fuseseră scoase de pe pereți, de parcă Edward știuse încă de pe atunci că nu mai avea să picteze niciodată în atelierul din grădina casei lor din Hampstead.

Cât despre Clare, nici ea nu a rămas acolo prea mult timp. Cum renunțase să mai alerge după Thurston Holmes, s-a măritat cu primul bogătaș care a cerut-o de nevastă și s-a refugiat fericită la un conac de țară, maiestuos și lipsit de viață, de care bunica se și îndrăgostise, de bună seamă. A făcut repede doi copii, unul după altul – niște grășani neastâmpărați cu obraji plini și guri mânjite de lapte – și, în timp, în rarele ocazii când Lucy mergea în vizită la ea, spunea într-o doară că l-ar mai fi făcut și pe al treilea dacă soțul ei ar fi catadicsit să petreacă acasă mai mult de o săptămână pe lună.

Așa că, în 1863 – când Lucy a împlinit paisprezece ani – acasă mai rămăseseră doar ea și mama. Totul se întâmplase atât de repede, că erau la fel de uimite. Dacă se pomeneau împreună în aceeași încăpere, ridicau ochii surprinse, amândouă, după care una din ele – Lucy, de cele mai multe ori – găsea o scuză ca să iasă, scutind-o pe cealaltă de nevoia de a născoci un motiv pentru a explica lipsa unui subiect de conversație.

Pe măsură ce a devenit femeie în toată firea, Lucy s-a ferit de dragoste. Văzuse prea bine la ce putea duce. Lily Millington îl părăsise pe Edward și-l distrusese. Așa că ea se ferise din calea dragostei. Adică se ferise de complicațiile ivite din apropierea de o altă ființă omenească. Iar ea se îndrăgostise profund de învățătură. Tânjea cu lăcomie să adune cât mai multe cunoștințe, necăjindu-se când nu absorbea noi informații pe cât de repede și-ar fi dorit. Lumea era atât de plină de cunoștințe și cu fiecare carte pe care o citea, cu fiecare teorie pe care ajungea să o înțeleagă, alte zeci de lucruri noi îi apăreau în cale. În unele nopți stătea trează și se întreba cum ar putea să-și împartă viața mai bine: căci ea nu-i ajungea pur și simplu ca să poată învăța tot ce ar fi vrut să știe.

Într-o zi, pe la șaisprezece ani, când își aranja niște lucruri în dormitor ca să facă loc unui corp de bibliotecă adus din birou, a dat peste mica valiză cu care se dusese la Birchwood Manor în vara anului 1862. La întoarcere o împinsese în fundul dulăpiorului de sub fereastră, dorind să dea uitării toată întâmplarea aceea și nu se mai gândise la ea în cei trei ani ce urmaseră. Dar Lucy era o persoană rațională, așa că, deși nu se așteptase să dea peste valiză, dacă tot o găsisse, a hotărât că nu avea nici un rost să nu se ocupe de ceea ce se afla înăuntru.

A deschis încuietorile și s-a bucurat să vadă deasupra volumul *Istoria chimică a lumânării*. Sub ea mai erau alte două cărți. Pe una o găsisse pe raftul cel mai de sus al bibliotecii de la Birchwood Manor, după câte își amintea. Lucy a deschis-o cu băgare de seamă, căci cotorul abia i se mai ținea în câteva fire. A văzut că scrisoarea se mai afla încă acolo, împreună cu desenele ascunzătorilor, așa cum le lăsase.

A pus cărțile deoparte și a ridicat apoi îmbrăcămintea de dedesubt. Lucy a recunoscut-o pe dată. Era rochia pe care o purtase în ziua aceea, costumul ei pentru fotografia pe care Felix voise să o facă pe malul apei. Cineva i-o scosese probabil după ce căzuse, căci atunci când se trezise în camera cu tapetul cu dungi galbene era îmbrăcată cu o cămașă de noapte. Lucy și-a amintit că ea o împachetase după aceea, împăturind-o și punând-o pe fundul valizei. Atunci îi dăduse o senzație neplăcută, iar acum a

ridicat-o din nou în fața ochilor să vadă dacă îi mai stârnea aceeași neplăcere. Nu mai simțea nimic. Era convinsă că nu mai simțea nimic. Nu o ardea pielea, nu îi bubuia pulsul. Cu toate acestea, nu dorea cu nici un chip să o păstreze. Avea să i-o dea lui Jenny să o rupă pentru cârpe de curățenie. Dar mai întâi, totuși, așa cum fusese învățată încă din copilărie, a verificat buzunarele, fără să se aștepte să găsească altceva decât scame.

Dar ce să vezi? Ceva tare, rotund în fundul unuia din buzunare!

Chiar dacă și-a spus că ar fi putut fi vreuna dintre pietrele din apă pe care le tot aduna la Birchwood Manor, și-a dat seama pe dată. Stomacul i s-a strâns și a năpădit-o un val de groază. Nici nu a trebuit să se uite ca să știe ce era: ca și cum, la atingerea acelui obiect, s-ar fi tras șnurul unei draperii și o lumină puternică i-ar fi luminat scena memoriei.

Diamantul Radcliffe Blue!

Și-atunci și-a amintit.

Ea fusese cea care-l purtase în acele clipe. Fugise înapoi, acasă, mâniată tare că nu mai era nevoie de ea în fotografie, și în timp ce scotocea prin atelierul lui Edward a dat peste lăntișorul cu pandantiv. De când mersese împreună cu Lily în sat, Lucy se tot gândea la ea, văzând-o cu ochii lui Edward, dorindu-și să semene cu Lily. Și ținând medalionul în mână, a găsit o modalitate de a simți – chiar și pentru o singură clipă – cum ar fi să arate și ea precum Lily Millington. Să fie privită cu atâta intensitate și ardoare de Edward.

Lucy încă se mai admira în oglindă când a apărut Lily Millington în spatele ei. Și-a scos repede lăntișorul de la gât și se pregătea să-l pună la loc în cutie, când a apărut bărbatul acela, Martin, și a încercat să o ia pe Lily cu el. Așa că Lucy l-a băgat în buzunar în loc să-l pună în cutie. Și acolo se afla, exact unde-l pusese.

Lucy ajunsese să creadă povestea inspectorului despre Lily Millington, dar de îndată ce a găsit diamantul Radcliffe Blue, ochiul din mijlocul țesăturii a fost tăiat, iar întreaga imagine, brodată cu atâta grijă, a început să se deșire. Și totul se simplifică: în lipsa furtului bijuteriei, dispărea motivul. Și chiar dacă polițiștii din New

York descoperiseră că două persoane sub numele de „domnul și doamna Radcliffe” ajunseseră și fuseseră înregistrate în port, oricine altcineva ar fi putut folosi cele două bilete. Ultima persoană pe care Lucy o văzuse ținând biletele în mână fusese bărbatul acela oribil, Martin. Edward îl văzuse fugind din casă. El ar fi putut folosi unul din bilete, vânzându-l pe celălalt, sau ar fi putut să le vândă pe amândouă.

Mai rămânea și problema ascunzătorii secrete de sub scară. Ca să fi putut Lily Millington să fugă cu Martin ar fi trebuit să îi dea de știre unde se ascundea, iar el ar fi trebuit să găsească ușița ascunsă. Lucy avusese nevoie să recitească instrucțiunile pentru asta, și chiar și așa îi fusese greu. I-ar fi luat ceva timp celui bărbat să o găsească pe Lily și apoi să ghicească secretul închizătorii. Dar Fanny a apărut atât de iute, și Edward imediat după ea. Martin nu a avut timp, pur și simplu, să îi dea drumul lui Lily din ascunzătoare.

Pe deasupra, Lucy văzuse că Lily se uita la Martin cu o groază nedisimulată, o văzuse, de asemenea, cum îl privea pe Edward. Iar Edward o iubea fără tăgadă pe Lily Millington. După dispariția ei, devenise o umbră a ceea ce fusese.

Că Lily Millington dispăruse, nu mai era nici o îndoială. Nimeni nu mai dăduse cu ochii de ea din ziua aceea, de la Birchwood Manor. Lucy fusese ultima persoană care o văzuse, atunci când o închisese în ascunzătoare.

Acum, revenită după douăzeci de ani la Birchwood Manor, Lucy rămăsese în picioare, împreunându-și degetele, așa cum obișnuia când era neliniștită. Apoi și-a lăsat încet brațele să-i cadă pe lângă corp.

Nu avea nici un rost să mai șovăie. Dacă avea de gând să deschidă o școală acolo – și era foarte sigură de asta – atunci trebuia să știe adevărul. Oricum, nu avea să-și schimbe planul. Nu avea nici un rost să se răzgândească și nici să-și fi dorit ca totul să se fi întâmplat altfel.

Lucy a dat la o parte scaunul și a îngenuncheat, uitându-se la scândura de sub treaptă.

Era într-adevăr un mecanism ingenios. Dacă nu știa dinainte că se afla acolo, nimeni nu avea cum să-l descopere. În timpul Reformei, când preoții catolici erau hăituiți de oamenii reginei, astfel de locuri trebuie să le fi oferit adăpost și alinare. De când descoperise asta, cercetase și afluase că șase preoți fuseseră salvați de la moarte în ascunzătoarea aceea.

Făcându-și curaj, Lucy a apăsat marginile scândurii și a deschis ușa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

După ce a aruncat o privire în ascunzătoarea secretă, Lucy a închis ușa la loc. Copleșită de emoții îndelung înăbușite, a răsuflat cu putere, îndurerată: pentru toți acei ani de când găsise diamantul, de când purtase de una singură taina despre ceea ce-i făcuse lui Lily Millington. Lily se purtase frumos cu ea și îl iubise pe fratele ei. Îndurerată mai ales pentru Edward, pe care-l trădase, lăsându-l de izbeliște în lumea largă fiindcă luase în seamă povestea inspectorului de poliție.

Când și-a recăpătat suflul, Lucy a coborât scările. În sufletul ei, știa ce avea să găsească în ascunzătoarea de sub scară. Dar – mult mai important – și în mintea ei. Lucy se mândrea ca fiind o persoană rațională: așa că venise cu un plan. Încă de la Londra, aflată la o distanță prudentă, își stabilise un număr de sarcini precise. Așa că socotea că era pregătită. Dar acum, că se afla aici, totul era altfel, mâinile îi tremurau prea tare ca să înceapă să-i scrie domnului Rich Middleton din Duke Street, Chelsea, scrisoarea plănuită. Nu se gândise că mâinile i-ar fi putut tremura atât de tare.

Și ca să se liniștească, a pornit spre râu. A ajuns la ponton mai repede decât se aștepta și s-a îndreptat apoi spre pădure. Lucy și-a dat seama că – fără vreo intenție prealabilă – mergea pe același drum pe care alergase în ziua aceea, de la locul fotografiei către casă.

În crâng a dat de luminișul unde voise Felix să facă fotografia. Parcă le și vedea pe toate fetele în costume. Se vedea și pe sine, la treisprezece ani, pătrunsă de lovitura nedreptății, rupând-o la fugă către casă prin poiana cu flori de câmp. Ca apoi să găsească

medalionul cu diamant, să-l scoată din cutia lui căptușită cu catifea, să și-l atârne la gât, să-i arate lui Lily Millington ascunzătoarea și să declanșeze toată tragedia. Dar, nu, nu accepta nici în ruptul capului să lase să dispară amintirea fetei de treisprezece ani. Așa că s-a întors înapoi la malul apei.

Când descoperise diamantul Radcliffe Blue în valiza ei de la Londra, își dăduse imediat seama că trebuia să-l ascundă. Problema era să găsească un loc anume. Se gândise să-l îngroape în parcul Hampstead Heath, să-l arunce într-un canal, să-l azvârle în lacul cu rațe din Vale of Health –, dar conștiința i-a zădărnicit pe rând toate aceste planuri. Își dădea seama că era irațională ideea că vreun câine ar fi putut să scormonească exact în locul în care îngropa ea bijuteria, să o scoată și să o ducă acasă, sau că s-ar fi putut să fie înghițită de vreo rață, digerată și scoasă din nou la lumină pe malul apei unde s-o găsească vreun copil cu privirea ageră. Și la fel de imposibil era ca – în cazul în care chiar s-ar fi întâmplat așa ceva – să se facă vreo legătură între diamant și ea. Dar, după cum avea să descopere Lucy, vinovăția era trăirea cea mai lipsită de rațiune.

Și, la drept vorbind, nu faptul că bijuteria redescoperită ar fi atras atenția spre Lucy era grija ei cea mai mare. Ceea ce o chinuia mai tare – și devenea tot mai apăsător cu trecerea anilor – era gândul că, dacă explicația oficială s-ar fi dovedit nefondată, toată acea suferință imensă ar fi fost zadarnică. Lucy nu putea răbda gândul că rătăcirea lui Edward ar fi putut fi împiedicată, că dacă ea ar fi spus adevărul mai repede, el ar fi putut să ajungă la capătul suferinței pentru pierderea lui Lily Millington și ar fi fost capabil să o lase să se odihnească în pace după aceea și să-și vadă de viața lui.

Nu, diamantul trebuia să rămână ascuns în așa fel încât povestea să fie crezută în continuare. Mersese prea departe ca să se mai accepte o altă variantă. Dar Lucy cunoștea adevărul. Doar ea avea să trăiască mai departe știindu-l. Și cum nu se mai putea întoarce în timp ca să procedeze altfel, vinovăția permanentă și izolarea păreau a fi o pedeapsă pe măsura faptei sale.

Avusese de gând să pună medalionul în cutie, la un loc cu toate celelalte, dar acum, stând pe malul Tamisei, aici, la Birchwood, o

apă atât de diferită de cea pe care o cunoștea la Londra, a simțit dintr-odată imboldul de a scăpa de el mai repede. Apa era locul ideal. Pământul își scotea tainele la iveală cu mai mare ușurință, dar râul își va purta comoara până departe, în marea nemăsurată.

Și-a vârât mâna în buzunar și a scos lăntișorul cu pandantiv. Cât de strălucitoare era piatra! Cât de rară!

A ridicat-o în lumină pentru ultima oară. Apoi a azvârlit-o în apă și a luat-o înapoi spre casă.

Cutia a sosit patru zile mai târziu. Lucy o comandase la Londra, înainte de plecare, spunându-i omului că avea să-i dea de știre în scris când și unde va trebui livrată. Se gândise că s-ar fi putut ca acea comandă să nu fie necesară și că și-ar fi irosit banii degeaba, dar socotea că nu avea ea norocul acela, până la urmă.

Alesese un meșter de la atelierul de pompe funebre din Duke Street, Chelsea, pe nume Rich Middleton, și i-a lăsat indicații precise referitoare la dimensiunile neobișnuit de mici, împreună cu o listă scurtă cuprinzând alte detalii.

— Trei straturi de căptușeală de plumb? s-a mirat el, scărpănându-și claia de păr de sub pălăria ponosită. Dar ce nevoie aveți de-atâtea? Mai ales la un coșciug de copil!

— Dar nu am pomenit de nici un copil, domnule Middleton, și nici nu v-am cerut vreo părere. Eu v-am dat cerințele mele și, dacă nu sunteți capabil să le îndepliniți, pot să fac comanda într-altă parte.

— E coșciugul dumneavoastră, a răspuns el, ridicându-și mâinile rozalii și pufoase. Îl vreți cu trei straturi de plumb, așa o să-l aveți, domnișoară....?

— Millington, Lily Millington.

Era o alegere insolentă, dar dovedea și un neobișnuit sentimentalism. Oricum, nu putea să-și dea numele adevărat. Pe lângă asta, Edward era mort și trecuseră douăzeci de ani de când fusese împușcată Fanny. Nimeni nu o mai căuta pe Lily Millington. Nimeni altcineva.

După ce domnul Middleton și-a notat toate acestea, Lucy l-a pus să le repete. Mulțumită, i-a cerut să deschidă un cont ca să îi poată face plata.

— Vreți să faceți și aranjamente pentru cortegiu?

Lucy i-a răspuns că nu avea să fie nevoie.

Odată ajuns la Birchwood Manor, micul coșciug a fost cărat cu îndărătnicie de un hamal din gară care s-a căznit să-l dea jos din căruță. Fusese împachetat într-o cutie de lemn care nu conținea nici o indicație asupra conținutului, dar omul a fost suficient de necioplît ca să întrebe.

— Un bazin pentru păsărele, l-a lămurit Lucy.

— Cred că e de marmură...

După ce a primit o răsplată generoasă, starea lui de spirit s-a îmbunătățit vizibil și s-a învoit chiar să mure cutia mai aproape de locul unde urma să fie așezată, în rondul de flori de lângă poarta de la intrare. Acolo o găsisse Lucy pe Lily Millington în ziua când îl căutase pe Edward ca să-i povestească despre ascunzători dar dăduse de tânăra care tocmai pleca să pună o scrisoare la poștă.

— Vreau să o pot vedea de la cât mai multe ferestre, i-a explicat ea hamalului, deși nimeni nu o întrebase nimic.

După plecarea lui, a deschis cutia exterioară și i-a cercetat conținutul. Prima impresie a fost că domnul Rich Middleton din Duke Street, Chelsea, făcuse o treabă bună. Plumbul era esențial. Lucy nu avea cum să știe cât timp avea să stea ascunsă cutia, dar, cum își petrecuse întreaga viață citind neîncetat despre comori din trecut, știa că plumbul nu se distruge. Ea dorea desigur să tăinuiască niște lucruri și spera să rămână ascunse cât mai mult timp, dar nu voia să le distrugă. Din acest motiv ceruse ca închiderea capacului să fie etanșă. De atâtea ori arheologii dezgropaseră containere care supraviețuiseră timpului, dar deschizându-le descoperiseră că tot ce era înăuntru se prefăcuse în pulbere. Așa că nu voia ca aerul sau apa să poată să pătrundă în el. Coșciugul nu trebuia nici să ruginească, nici să capete vreo scurgere sau să crape în timp. Căci era sigură că într-o bună zi avea să fie descoperit.

Lucy și-a petrecut următoarele câteva ore săpând. Găsisse o cazma în hambar și o adusese în grădina din fața casei. O dureau mușchii, neobișnuiți cu mișcarea, și era nevoită să se oprească din când în când să-și tragă sufletul. Totuși și-a dat seama că, dacă se

oprea, îi era mai greu să o ia de la capăt și atunci s-a căznit să sape mai departe până când groapa a fost suficient de adâncă.

În cele din urmă, a venit momentul să umple coșciugul. A așezat mai întâi cartea *Demonologia*, care conținea scrisoarea lui Nicholas Owen și planurile casei de la Birchwood, cu indicațiile despre ascunzătorile preoților. Căutase în pod și fusese bucuroasă să găsească cufărul cu costume acolo unde îl lăsaseră. Acolo se afla și rochia albă purtată de Lily Millington când îi pozase lui Edward și a înfășurat în ea cu grijă oasele găsite în ascunzătoarea preoților, apoi a așezat legătura în cutie. Cei douăzeci de ani nu lăsaseră prea multe în urma lor.

Și, la sfârșit, dar la fel de important, a pus și o mărturie pe care o scrisese (pe hârtie pânzată) mărturisind tot ceea ce știa despre femeia ale cărei rămășițe se aflau acum în coșciug. Nu fusese ușor să afle adevărul, dar scotocirea în trecut era îndeletnicirea preferată a lui Lucy, iar ea nu era genul de persoană care să se lase ușor bătută. Fusese nevoită să se bizuie pe ceea ce îi spusese Lily Millington și pe tot ce povestise Edward, precum și pe cele ce și-a mai amintit în timp din spusele lui Martin, în după-amiaza aceea de la Birchwood Manor.

Așa că a reconstituit povestea bucată cu bucată: locuința de deasupra prăvăliei de păsări din Little White Lion Street, cămăruțele de lângă biserica St. Anne, anii de început petrecuți lângă malul râului, sărind înapoi în timp până în iunie 1844, când o fetiță a fost născută de către o tânără numită Antonia, fiica cea mare a Lordului Albert Stanley, căsătorită cu un bărbat numit Peter Bell, ceasornicar, care locuia în Wheatsheaf Lane nr. 43, în cartierul Fulham.

Lucy a pecetluit capacul tocmai pe când soarele dispărea după frontoanele casei. Și-a dat seama că plângea. Din pricina lui Edward și a lui Lily, și chiar a ei înseși, a vinovăției de care nu avea să scape niciodată.

Hamalul avusese dreptate, cutia era foarte grea, dar toți anii petrecuți în mijlocul naturii o întăriseră. Și mai era și îndârjită, așa că a reușit să împingă coșciugul în groapă. A umplut-o apoi cu pământ și a bătătorit zdravăn deasupra.

Și chiar dacă ar mai fi avut vreo rămășiță de trăire religioasă nerisipită de domnul Darwin, aceasta ar fi fost oricum anulată de experiența ei de viață, așa că nu a rostit nici o rugăciune deasupra proaspătului mormânt. Totuși, întâmplarea trebuia marcată cu un fel de ceremonie, iar ea se gândise îndelung cum ar fi fost mai bine să însemneze locul acela.

Așa că avea să planteze acolo un arțar japonez, de care făcuse deja rost. Era un vlăstar frumos, cu scoarța deschisă și ramuri suple, lungi, drepte, fine, dar puternice. Era unul din copacii preferați ai lui Edward, ale cărui frunze erau verzi primăvara, dar toamna căpătau o culoare arămie, frumoasă, strălucitoare, asemenea părului lui Lily Millington. Nu, s-a corectat ea, nu al lui Lily Millington, căci acesta nu fusese niciodată numele ei adevărat.

— Albertine, a spus în șoaptă Lucy, amintindu-și de după-amiaza aceea blândă din Hampstead, când văzuse podoaba uimitoare de păr roșu în atelierul de sticlă din fundul grădinii și mama o pusese să scoată două cești din „porțelanul cel mai fin”: Numele tău a fost Albertine Bell.

Birdie, cum îi spuneau cei care o iubeau.

Cum Lucy își concentra atenția asupra pământului bătătorit din rondul de flori de lângă poarta de la intrare, nu a băgat de seamă că, printr-o ciudată schimbare a luminii în amurg, chiar în clipa când șoptea aceste cuvinte, fereastra mansardei a strălucit scurt, ca o părare. Ca și cum înăuntru s-ar fi aprins o lumină.

XI

V-am mai spus. Nu pot înțelege cum a fost cu puțință și nici nu se află nimeni aici ca să întreb.

Cumva, fără să înțeleg cum sau de ce, am ieșit din ascunzătoare și mă aflam din nou în casă. Mișcându-mă printre ei, ca de obicei, deși nimic nu mai era ca înainte.

Câte zile trecuseră? Nu știu. Două sau trei. Când am revenit, ei nu mai dormeau în casă.

Noaptea dormitoarele erau pustii, iar în timpul zilei veneau pe rând să-și mai ia câte ceva de îmbrăcat sau alte obiecte personale.

Fanny era moartă. L-am auzit pe polițist spunând „biata domnișoară Brown“, ceea ce explica împușcătura, dar nu și bufnitura. I-am auzit vorbind și de diamantul Radcliffe și de biletele pentru America.

Polițiștii vorbeau și de mine. Au cules toate informațiile posibile despre mine. Despre Lily Millington, adică.

Când mi-am dat seama ce gândeau ei, am fost îngrozită de-a dreptul.

Oare Edward ce credea? I se spusese și lui aceeași ipoteză? O acceptase?

Când s-a întors și el în casă, în cele din urmă, era palid și abătut. S-a așezat la biroul din salonul Mulberry, cu privirile pierdute pe fereastră, spre Tamisa, întorcându-și ochii din când în când spre ceasul meu, ale cărui minute se scurgeau nepăsătoare. Nu a mâncat nimic. Și nu a dormit nici o clipă.

Nu și-a deschis carnetul de schițe și părea să-și fi pierdut orice chef să mai picteze.

Nu m-am dezlipit de el. L-am urmat oriunde s-a dus. Am plâns, am strigat, l-am implorat și l-am rugat, m-am așezat lângă el și am încercat să-i spun unde mă aflu, dar puterile mele de a comunica astfel s-au dezvoltat doar cu timpul. Pe vremea aceea însă, doar mă secătuiam.

Și atunci inevitabilul s-a produs. Au plecat cu toții și eu nu i-am putut împiedica.

Trăsurile s-au făcut nevăzute pe drum și eu am rămas singură. Vreme îndelungată am fost singură. M-am evaporat, reîntrupându-mă în căldura și nemișcarea casei, strecurându-mă printre dușumele, așezându-mă deodată cu praful, dispărând în liniștea îndelungă și întunecată.

Până când, într-o zi, după douăzeci de ani, am fost trezită de sosirea primului oaspete.

Și pe măsură ce numele, viața și povestea mea erau date uitării, eu – care visasem cândva să prind lumina – am descoperit că devenisem eu însămi o lumină întemnițată.

PARTEA A PATRA

LUMINĂ ÎNTEMNIȚATĂ

CAPITOLUL TREIZECI

Vara, 2017

Se luminase de ziuă cu acea limpezime tăioasă, specifică dimineților de după nopțile cu furtună.

Primul lucru de care și-a dat seama Jack a fost că nu se afla în patul acela al naibii de incomod din casa de fermentat malțul. Se afla într-un loc și mai inconfortabil, dar – cu toate acestea – se simțea neobișnuit de bine dispus.

Învălmășeala luxuriantă de verde și violet de pe tapet l-a lămurit unde se afla – fructe coapte și inscripția deasupra ușii: „Adevăr, Frumusețe, Lumină.“ Adormise pe podeaua salonului din casa cea mare.

O mișcare de pe canapeaua de lângă el i-a amintit că nu era singur.

Asemenea imaginilor unui caleidoscop care se regroupează, întâmplările nopții precedente i-au revenit clar în minte. Furtuna, taxiul care nu a putut veni să o ia, sticla de vin pe care o cumpăraseră din întâmplare de la supermarketul Tesco.

Ea mai dormea încă, delicată, cu părul tăiat rotund în jurul urechilor. Părea o ceașcă dintr-acelea fine din casele cu pretenții, pe care el reușea mereu să le ciobească.

A pornit-o în vârful picioarelor pe hol, spre bucătăria casei de fermentat malțul, ca să facă ceai.

Când s-a întors cu două căni aburinde, ea se trezise și stătea în capul oaselor, cu pledul înfășurat pe umeri.

— 'Neața, a spus.

— 'Neața.

— N-am mai ajuns la Londra.

— Am băgat de seamă.

Stătuseră de vorbă toată noaptea. Adevăr, frumusețe, lumină — încăperea aceea, casa răspândeau un fel de vrajă. Jack îi vorbise despre fetele lui și despre Sarah. Despre ce se petrecuse în clădirea băncii, chiar înainte ca el să iasă din poliție, când încălcase ordinele și salvase șapte ostatici și se alesese cu un glonț în umăr. Fusesse un adevărat erou, după cum scriau ziarele, dar pentru Sarah asta fusese picătura care umpluse paharul.

— Cum ai putut, Jack? întrebases ea. La copiii tăi nu te-ai gândit? Puteai să fii ucis!

— Dar în bancă erau și copii, Sar!

— Dar nu erau ai tăi! Ce fel de tată ai să fii dacă nu-ți dai seama că e o mare diferență?

Jack nu găsisese un răspuns. La puțin timp după asta, luase fetele spunându-i că se întoarce înapoi în Anglia ca să fie mai aproape de părinții ei.

Îi povestise lui Elodie și despre Ben, de la a cărui moarte se împliniseră vineri douăzeci și cinci de ani, și despre cum asta îl doborâse de tot pe tatăl lui. Elodie îi vorbise și ea despre moartea mamei sale — petrecută tot în urmă cu douăzeci și cinci de ani — despre tatăl ei, care era și el la fel de copleșit de durere, dar cu care se hotărâse în fine să stea de vorbă când avea să se întoarcă la Londra.

Îi povestise despre prietena ei Pippa, și despre ce credea ea despre locul unde lucra, cum fusese întotdeauna convinsă că asta o făcea să pară un pic ciudată, dar că acum nu-i mai păsa de loc.

Și, în cele din urmă, fiindcă vorbiseră despre tot ce se putea vorbi și nu mai era cu putință să ocolească subiectul, el o întrebase despre inelul de pe deget, iar ea îi răspunsese că era logodită și urma să se căsătorească.

Jack simțise o dezamăgire care nu era proporțională cu ceea ce considera el a fi rezonabil, având în vedere că o cunoștea doar de patruzeci de ore. Așa că s-a străduit să se poarte normal. A felicitat-o și apoi a întrebat-o cine era norocosul.

Alastair — Jack nu cunoscuse vreodată un Alastair care să-i fie simpatic — lucra în domeniul bancar. Era un tip drăguț. Avea succes. Putea fi chiar nostim uneori.

— Doar că, a urmat ea, încruntându-se, nu cred că mă iubește.
— Cum așa? Nu e întreg la cap?
— Cred că s-ar putea să fie îndrăgostit de altcineva. Cred că o iubește mai degrabă pe mama mea.

— Păi... asta e ... cam neobișnuit, având în vedere situația...

Ea zâmbise, cam fără voce, iar Jack a întrebat-o:

— Dar tu îl iubești?

La început, nu i-a răspuns, dar după o vreme a spus, părând uimită de propriile cuvinte:

— Nu, serios vorbind, nu cred că-l iubesc.

— Așa deci? Nu îl iubești și crezi că el e îndrăgostit de mama ta! Atunci de ce te mai măriți cu el?

— Păi, totul e stabilit deja... florile, invitațiile ...

— A, asta e altceva. Mai ales invitațiile, nu mai ai cum să leiei înapoi!

Acum, i-a întins cana de ceai și i-a spus:

— Hai să ne plimbăm prin grădină înainte de micul dejun!

— Ai de gând să-mi servești și micul dejun?

— E una dintre specialitățile mele, cel puțin așa am fost lădat!

Au ieșit pe ușa din spate, pe lângă casa de fermentat malțul, pe sub castan și au traversat pajiștea. Lui Jack îi părea rău că nu-și luase ochelarii de soare. Furtuna limpezise atmosfera, totul era strălucitor ca o fotografie supraexpusă. Pe când ocoleau casa ca să intre în grădina din față, Elodie și-a tras răsuflarea uimită.

I-a urmărit privirea și a văzut că bătrânul arțar japonez se rupsesse din cauza furtunii și zăcea acum pe alea pietruită, cu rădăcinile noduroase îndreptate spre cer.

— Colegii mei de la muzeu nu vor fi prea bucuroși! a spus el.

S-au apropiat să îl vadă mai bine.

— Uite, a exclamat ea. Cred că este ceva acolo, dedesubt!

Jack s-a lăsat în genunchi și a băgat mâna în groapa lăsată de rădăcini, dând pământul la o parte cu vârful degetelor.

— Poate că e comoara pe care o cauți, a spus ea zâmbind. O fi fost chiar aici, sub ochii tăi, în tot timpul ăsta!

— Păi, parcă spuneai că e o poveste pentru copii!

— Am mai dat eu greș și altă dată.

— Atunci ar trebui să încep să sap, nu?

— Așa cred.

— Dar nu înainte de a mânca ceva.

— Bineînțeles, micul dejun mai întâi! a încuviințat ea. Că am auzit că ar fi specialitatea ta. Și mă aștept la lucruri mărețe din partea ta, Jack Rolands!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Vara, 1992

Tip se afla în atelier când a primit vestea. Îi dăduse telefon vecina care locuia lângă ei: Lauren murise într-un accident de mașină, undeva pe lângă Reading, Winston era zdrobit de durere, copila făcea față.

Mai târziu reflectase la vorbele acelea: *făcea față*. Ce lucru ciudat de spus despre o fetiță de șase ani care-și pierduse mama. Și totuși înțelegea ce voise să spună doamna Smith. Tip o întâlnește pe copilă doar de câteva ori și o știa doar ca pe micuța așezată dinaintea lui la vreun prânz de duminică în familie, uitându-se curioasă pe furiș peste masă, cu ochii larg deschiși, dar asta îi fusese de ajuns ca să-și dea seama că nu semăna deloc cu Lauren la vârsta ei. Era mult mai închisă în sine. Lauren plesnea de energie încă din ziua când se născuse. De parcă voltajul său era mai ridicat decât al celorlalți. Asta o făcea să fie fascinantă — era, fără îndoială un copil extrem de reușit —, dar nu era ușor să-i faci față. Nu se oprea niciodată.

După ce a primit vestea, Tip a pus receptorul în furcă și a rămas așezat dinaintea mesei de lucru. Ochii i s-au umezit când s-a uitat la taburetul de pe partea cealaltă a mesei, unde stătuse Lauren cu doar o săptămână în urmă. Venise să vorbească despre Birchwood Manor, să-l întrebe unde anume se afla.

— Adică vrei să știi adresa?

I-a dat-o, apoi a întrebat-o de ce îi trebuia — dacă avea de gând să meargă acolo —, iar ea a încuviințat din cap și i-a spus că avea ceva foarte important de îndeplinit și trebuia să facă asta în locul cel mai potrivit.

— Știu că era doar o poveste pentru copii, îi spusese ea, dar, nu știu cum să-ți explic, eu am devenit ceea ce sunt tocmai din pricina asta.

Apoi nu s-a mai lăsat trasă de limbă și a schimbat subiectul, dar la plecare i-a spus:

— Să știi că ai avut dreptate: timpul face posibil imposibilul.

După câteva zile, el citise în ziar despre concertul ei de la Bath și, când a văzut cine mai participa, și-a dat seama ce voise să spună. Avea de gând să-și ia rămas-bun de la cineva care însemnase cândva foarte mult pentru ea.

Tot pe taburetul acela stătuse și cu șase ani în urmă, când se întorsese de la New York. Parcă o vedea dinaintea ochilor în ziua când venise să-l viziteze: își dăduse seama pe dată că i se întâmplase ceva.

Desigur: se îndrăgostise și avea de gând să se căsătorească, după cum i-a mărturisit.

— Felicitări!

Doar că expresia de pe chipul ei arăta clar că nu era vorba despre ceva obișnuit.

Până la urmă s-a dovedit că cele două părți ale frazei se îmbinau într-un mod mult mai complicat decât își închipuise.

Se îndrăgostise de unul dintre tinerii muzicieni care făceau parte din cvintet. Era violonist.

— A fost ca un trăsnet, i-a spus ea. Ceva arzător, complet, merită orice risc și sacrificiu, și mi-am dat seama pe loc că nu o să mai simt așa ceva pentru nimeni niciodată.

— Și el...?

— La fel!

— Dar?

— E căsătorit.

— A!

— Cu o femeie pe care o cheamă Susan, o ființă drăguță pe care o știe de când era mic și nu ar putea să o rănească. Ea îl cunoaște ca nimeni altcineva, e învățătoare și face cele mai minunate fursecuri de ciocolată cu unt de alune, ne-a adus la repetiții, ne-a dat tuturor, după care s-a așezat pe un scaun de plastic și ne-a ascultat

cântând. Și când am terminat, plângea, Tip – plângea, pentru că muzica o emoționase atât de tare –, așa că nu pot nici măcar să o urăsc. N-aș putea urî pe cineva care este mișcat de muzică până la lacrimi.

Asta ar fi putut fi sfârșitul poveștii, dar mai era și partea a treia.

— Sunt gravidă.

— Aaa!

— Nu a fost ceva planificat.

— Și ce ai de gând să faci?

— O să mă căsătoresc.

Și atunci i-a mărturisit ceea ce-i propusese Winston. Tip îl întâlnise pe tânăr de vreo câteva ori: era și el muzician, dar nu de talia lui Lauren. Un tip de treabă, îndrăgostit până peste urechi de ea.

— El nu are nimic împotriva...

— Copilului? Nicidecum.

— Vreau să spun: împotriva faptului că ești îndrăgostită de altcineva?

— I-am mărturisit deschis despre ce e vorba. Mi-a spus că nu are importanță, că sunt mai multe feluri de iubire și că în inima omenească nu încap limite. Și mai susține că aș putea chiar să îmi schimb părerea, cu timpul.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Nu. Nu e cu puțință.

— Timpul e un animal ciudat și puternic. Are obiceiul să facă posibil imposibilul.

Dar nu, ea era categorică. N-avea să poată iubi niciodată alt bărbat ca pe violonist.

— Dar îl iubesc și pe Winston, Tip. E un om bun, blând. E unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Știu că e ceva neobișnuit.

— Nu, după câte știu eu.

Lauren a întins brațul peste masă ca să-i strângă mâna.

— Și copilului ce ai de gând să-i spui?

— Adevărul, când și dacă o să vrea ea să știe. Așa m-am înțeles cu Winston.

— Ea?

— Așa simt eu, a răspuns zâmbind.

Ea. Fata, Elodie. Și Tip se pomenise din când în când că o studia și el la prânzurile de duminică, ușor nedumerit, căci recunoștea în ea ceva ce nu putea defini, îi aducea aminte de cineva. Acum, în lumina bruscă produsă de moartea mamei ei, își dădea seama că îi aducea aminte de sine însuși. Era un copil ale cărui ape liniștite îi ascundeau profunzimile.

Tip s-a îndreptat către raftul unde își ținea borcanul cu tot felul de mărunțișuri și a scos piatra, cântărind-o în palmă. Își aducea încă aminte de seara aceea în care Ada îi povestise despre ea. Ieșiseră afară, pe terasa cârciumii din Birchwood, era un amurg de vară și lumina nu mai era prea puternică. Totuși, el îi arătase câteva din pietrele și bețele pe care le adunase. Avea mereu buzunarele pline de ele pe vremea aceea.

Ea o luase în mână pe fiecare în parte și o privise cu mare atenție. Îi spusese că, la vârsta lui, și ei îi plăcea să adune tot felul de lucruri. Acum era arheolog, ceea ce însemna cam aceeași îndeletnicire, doar că pentru adulți.

— Dar care-ți place ție cel mai mult? l-a întrebat.

Tip i-a întins o piatră neobișnuit de netedă, alungită, din cuarț.

— Dumneavoastră ați găsit vreodată ceva așa de frumos ca asta?

— Da, cândva, când eram cam de vârsta ta, i-a răspuns Ada.

— Eu am cinci ani.

— Ei bine, eu aveam opt ani. Am avut un accident. Am căzut dintr-o barcă și nu știam să înot.

Tip își amintea că atunci a tresărit, aducându-și aminte că parcă mai auzise povestea aceea și altă dată.

— Și am căzut în apă, până la fund.

— Și vă gândeați că o să vă înecați?

— Da.

— Dar chiar s-a înecat o fată în râu, aici.

— Da, a încuviințat ea pe un ton grav. Dar nu am fost eu aceea.

— *Ea* v-a salvat!

— Da. Tocmai când simțeam că nu mai puteam să-mi țin respirația, am dat cu ochii de ea. N-am văzut-o prea clar, doar o clipă,

și-apoi a dispărut, după care am văzut piatra strălucind, înconjurată de lumină. Și am înțeles atunci, de parcă mi-ar fi șoptit cineva la ureche, că dacă mă întindeam și o luam aveam să supraviețuiesc.

— Și așa ați făcut.

— După cum se vede. O femeie înțeleaptă mi-a spus cândva că există unele lucruri care poartă noroc.

Lui i-a plăcut ideea asta și a întrebat-o unde ar putea și el să găsească așa ceva. I-a povestit că tatăl său tocmai fusese ucis în război și își făcea griji pentru mama sa, căci era de datoria lui acum să aibă grijă de ea și nu știa cum să facă asta.

Ada a clătinat înțeleghătoare din cap și i-a spus:

— Pot să vin mâine la Birchwood Manor să te văd? Aș dori să-ți dau ceva. De fapt, am impresia că e ceva menit să fie al tău. Ca și cum ar fi știut că te vei afla aici și a găsit cum să ajungă la tine.

Dar a adăugat că asta trebuia să rămână o taină doar a lor și l-a întrebat apoi dacă descoperise ascunzătoarea secretă. Când Tip a spus că nu, ea i-a povestit în șoaptă despre un panou de pe hol, iar ochii lui Tip s-au mărit de mirare.

În ziua următoare, ea i-a dăruit piatra albastră.

— Și ce să fac eu cu ea? a întrebat-o el, pe când se aflau împreună în grădina de la Birchwood Manor.

— Ai grijă de ea, păzește-o bine, și ea va face la fel cu tine.

Birdie se afla lângă el și a zâmbit mulțumită.

Tip nu mai credea în amulete și nici în noroc, dar nici nu respingea complet ideea. Era însă convins că piatra avea o însemnătate. De multe ori, în copilărie – la Birchwood, dar mai ales după ce plecaseră de acolo – o luase în palmă și, închizând ochii, îi reveniseră în minte cuvintele lui Birdie: își amintea luminițele din întuneric și ceea ce simțise când se afla în casa aceea – de parcă era ținut în brațe și totul avea să fie bine.

Gândindu-se la Lauren și la fetița rămasă fără mamă, lui Tip i-a încolțit în minte o idee. Avea în atelier o mulțime de coșuri încărcate cu tot felul de mărunțișuri pe care le găsisese în peregrinările sale: lucruri care-l atrăseseră cu vreun motiv anume, fiindcă erau originale, frumoase sau interesante. A început să le aleagă

pe cele mai deosebite, aranjându-le dinaintea lui pe masa de lucru, punându-le pe unele înapoi în coșuri, înlocuindu-le cu altele, până când a fost mulțumit de alegeri. Apoi a început să amestece lutul.

Fetițelor le plac cutiile cu talismane. Le văzuse în unele sâmbete, la piață, cum stăteau la coadă la tarabele cu artizanat, căutând cutioare în care să-și păstreze comorile. O să facă și el una pentru fetița lui Lauren și o să pună în ea toate lucrurile ce aveau însemnătate pentru el. Și o să strecoare și piatra aceea, bineînțeles, căci își găsise un alt copil pe care să-l ocrotească. Nu era cine știe ce, dar era tot ce putea face.

Și poate, dacă o făcea cum trebuie, atunci când îi va oferi darul, va putea să îl investească cu aceeași putere, cu aceeași lumină și dragoste pe care le avusese piatra atunci când îi fusese dăruită lui.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Vara, 1962

A parcat mașina pe marginea drumului și a oprit motorul, dar nu s-a dat jos, ajunsese devreme. Fusese urmărită toată ziua de un val de amintiri ce amenința să o doboare, iar acum, că se oprise, valul se rostogolea peste ea, răspândind o lumină strălucitoare. Brusc s-a simțit năpădită de amintirea aproape dureroasă a nopții când se dăduseră jos din tren toți patru, obosiți și flămânzi, zguduiți fără îndoială de strămutarea lor din Londra.

Fusese unul dintre cele mai cumplite momente ale vieții ei – distrugerea locuinței lor, pierderea lui Alan – și totuși, într-un anume fel, Juliet ar fi dat orice să re trăiască momentele acelea. Să pășească pe poarta de-acolo în grădina casei de la Birchwood, să știe că o să-i găsească acolo pe Tip, la cei cinci ani ai lui, cu bretonul lui ca o perdea, pe Bea, o adolescentă îmbufnată, prea mândră ca să accepte o îmbrățișare, și pe Roșcovanul, așa cum era el, plin de entuziasm, cu pistrii lui încăpățânați și zâmbetul ce-i dezvăluia strungăreața. Cu gălăgia lor, cu ciondănelile lor, cu întrebările lor fără sfârșit. Timpul scurs de atunci, imposibilitatea de a se întoarce în trecut, fie și pentru o clipă, îi produceau o durere aproape fizică.

Nu se așteptase la o astfel de reacție, nu crezuse că acea casă i-ar putea răvăși sufletul atât de tare. Nu simțea o greutate, ci mai degrabă o presiune bruscă ce îi împungea coastele, gata să plesnească.

Trecuseră de-acum douăzeci și doi de ani de când murise Alan. Douăzeci și doi de ani în care el nu mai existase, răstimp în care ea mersese înainte fără el.

Nu-i mai auzea vocea.

Iar acum venise aici, oprise mașina în fața casei de la Birchwood. Părea nelocuită, atinsă de semnele paraginii. Dar asta nu o împiedica să-i fie dragă.

Rămasă încă în mașină, a scos scrisoarea din poșetă și a mai citit-o încă o dată. Era scurtă și la obiect – lucru destul de neobișnuit pentru el. Nu mai mult decât data și locul.

Juliet păstra încă fiecare scrisoare pe care i-o trimisese. Îi plăcea să le știe pe toate în cutia de pălării din fundul dulapului. Lui Beatrice îi plăcea să o tachineze despre „corespondentul” său, dar, de la nașterea lui Lauren, nu mai avea energie să glumească pe seama ei.

Ceasul de pe bordul mașinii arăta că a mai trecut un minut. Timpul trecea încet, cu viteza melcului.

Lui Juliet nu-i surâdea deloc să mai stea încă patruzeci de minute înghesuită în mașina ei Triumph. A aruncat o privire în oglinda retrovizoare, verificând rujul de pe buze, și apoi, trăgând hotărâtă aerul în piept, s-a dat jos.

A pornit-o pe alea șerpuitoare spre cimitir, clipind să alunge amintirea lui Tip care se tot oprea pe marginea drumului să adune bucăți ciudate de cuarț sau alte pietre. A luat-o la stânga spre sat și când a ajuns la răscruce s-a bucurat să vadă cărciuma *The Swan* în bună stare.

S-a gândit o clipă, după care s-a adunat și a intrat. Cu treizeci și patru de ani în urmă, ea și Alan veniseră acolo cu trenul de la Londra, Juliet străduindu-se să nu arate că era gravidă. Parcă se aștepta să o întâmpine în prag doamna Hammett și să înceapă să stea de vorbă ca și cum luaseră cina împreună cu o seară în urmă, dar la tejghea se afla acum o altă femeie, mai tânără.

— Am preluat acum câțiva ani... a spus ea, eu sunt doamna Lamb. Rachel Lamb.

— Dar doamna Hammett... unde...?

— Nu mai e aici. S-a mutat cu fiul și cu nora ei ceva mai încolo, în josul străzii.

— E departe?

— Ba prea aproape. Mereu bagă capul pe ușă să-mi mai dea sfaturi, a urmat ea zâmbind, semn că vorbea cu drag. Dacă vă

grăbiți, ați putea să o prindeți chiar înainte de a se culca după-masă. Trage câte un pui de somn la oră fixă.

Juliet nu avusese de gând să-i facă o vizită doamnei Hammett, dar a urmat indicațiile lui Rachel Lamb și a ajuns imediat la căsuța cu ușă roșie și cutie poștală neagră. A bătut, ținându-și respirația.

— Îmi pare rău, dar n-ați venit bine, i-a spus femeia care i-a deschis. Tocmai a pus capul jos și nu îndrăznesc s-o scol. Nu știți ce țâfnoasă poate fi dacă nu-și face somnul!

— Poate îi spuneți că am trecut pe-aici, a zis Juliet. S-ar putea să nu-și mai aducă amine de mine. Sunt sigură că a văzut atâția oaspeți venind și plecând... dar a fost atât de amabilă cu mine și cu familia mea. Eu am scris un articol despre dumneaei. Și despre doamnele de la Serivicul Voluntar Feminin.

— Aaa, păi de ce nu spuneți așa? Juliet, cea cu „Scrisorile de pe uliță”? Ține și acum un articol înrămat la capul patului. Momentul ei de glorie, așa zice ea.

Au stat un pic de vorbă, apoi Juliet a spus că ar trebui să plece căci se întâlnea cu cineva. Nora doamnei Hammett a zis că și ea trebuie să termine de făcut ordine în cămară.

Juliet tocmai se pregătea să iasă când a observat tabloul de pe peretele de lângă canapea. Portretul unei femei neobișnuite.

— Frumos, nu-i așa? a întrebat nora doamnei Hammett.

— Uimitor!

— Îl am de la străbunicul. Am dat peste tablou în pod, după ce s-a prăpădit el.

— Ce descoperire grozavă!

— O adevărată comoară, să fiți sigură! Ne-a luat săptămâni întregi să-l curățăm, era plin de murdărie de șobolani. Casa o moș-tenise și el de la tatăl lui.

— Și era artist?

— Ba nu, era polițist pe-atunci. Când a ieșit la pensie, și-a suit cutiile cu notițele lui sus în pod și-a uitat de ele. Habar n-am de unde a apărut. Dar nu e terminat – îți dai seama după margini, unde culoarea nu e tocmai cum trebuie și se văd trăsăturile de penel – dar oare chipul ei nu spune ceva? Nu vi se pare? Nu-ți poți lua ochii de la ea!

Portretul femeii i-a rămas în minte tot timpul cât a străbătut drumul înapoi spre Birchwood Manor. Nu îi era cunoscută, dar aerul tabloului parcă îi amintea de ceva. Chipul acela radia lumină și dragoste. Nu-și dădea seama de ce, dar o făcea să se gândească la Tip, la Birchwood Manor și la după-amiaza aceea însorită din 1928 când se certase cu Alan, când se rătăcise și își găsise drumul din nou, apoi se trezise în grădină, sub arțarul japonez.

Așa că nu era de mirare că se gândea la ziua aceea tocmai acum. Juliet și Leonard își scriseseră timp de aproape douăzeci de ani, de când ea îi ceruse în scris să-i dea niște informații pentru un articol pe care plănuia să-l scrie pentru rubrica ei, „Scrisori de pe uliță“, despre viețile celor ce trăiseră în acea casă. Se întâmplase ca el să primească scrisoarea prea târziu, și până când a răspuns, ea se întorsese deja la Londra și războiul se târa cu greu spre sfârșit. Dar au ținut legătura. El mărturisea că și lui îi plăcea să scrie, se înțelegea mai bine cu oamenii în scris.

Așa că își împărtășeau toate gândurile. Tot ceea ce nu putea scrie în articolele ei, mânia, durerea, sentimentul pierderii. Și, din când în când, ceea ce li se mai întâmpla: lucruri frumoase, nostime, adevărate.

Dar nu se întâlniseră niciodată față în față. Niciodată, din după-amiaza aceea din anul 1928. Acum era prima dată.

Juliet nu spusese nimănui ce avea de gând să facă. Copiii ei o împingeau mereu să iasă cu cineva, dar ceea ce i se întâmpla astăzi nu avea nici o explicație. Cum ar fi putut să-i facă să înțeleagă ce trăiseră ea și Leonard atunci, în după-amiaza aceea, în grădina de la Birchwood Manor? Și așa, el a rămas taina ei. Iar călătoria aceasta înapoi la casa de la Birchwood – secretul lor, al amândurora.

Când a început să zărească acoperișurile ascuțite ale celor două frontoane, Juliet a simțit că i se iuștește pasul, de parcă ar fi fost trasă cu forță spre casă. A băgat mâna în buzunar să se asigure că mai avea moneda de doi penny.

O păstrase în tot acest timp, iar acum putea, în fine, să i-o înapoieze.

XII

Jack și Elodie au ieșit la plimbare.

Ea a spus că voia să vadă cu ochii ei poiana din pădure, iar el s-a arătat bucuros să-și ofere serviciile de ghid.

Așa că iată-mă din nou singură, așezată în locul acela cald de pe palierul scării, așteptând.

De un singur lucru sunt sigură: că tot aici o să fiu când se vor întoarce.

Aici o să fiu și când vor pleca ei și vor sosi alți oaspeți.

Și s-ar putea să-mi mai pot spune încă o dată povestea într-o bună zi, așa cum i-am spus-o micuțului Tip, și Adei înainte de lui, împletind fire din povestea lui Edward despre Noaptea Urmăririi cu cele din istorisirile tatei despre fuga mamei de-acasă, cu altele din basmul despre Copiii Eldritch și Zâna Zânelor.

O poveste frumoasă, despre adevăr, onoare și copii curajoși care fac fapte bune, o poveste care lasă urme.

Lumea pune preț pe pietre strălucitoare și pe talismane, dar uită că talismanele cele mai puternice sunt poveștile pe care le depănăm pentru noi înșine și pentru alții.

Așa că am să aștept.

Când eram eu în viață și apăruse moda spiritismului și a dorinței de a comunica cu cei dispăruți, se presupunea că fantomele și stafiile tânjeau să fie eliberate. Că noi „bântuim“ pentru că suntem captivi.

Dar nu e deloc așa. Eu nu vreau să fiu eliberată. Eu aparțin acestui loc, acestei case pe care Edward a iubit-o. Eu sunt casa înșăși.

Mă regăsesc în fiecare fibră din lemnul grinzilor.

În fiecare treaptă.

În fiecare fitil de lampă, în fiecare cui pentru atârnat haine.

În broasca ruginită a ușii de la intrare.

În robinetul ce picură, în urma roșiatică de pe porțelanul
chiuvetei.

În crăpătura faianței din pardoseala băii.

În hornul de pe acoperiș și în burlanul negru, șerpuitor.

Sunt aerul din fiecare încăpere.

Sunt limbile ceasului și spațiul dintre ele.

Sunt zgomotul pe care îl deslușești când crezi că nu auzi nimic.

Sunt lumina din fereastră, despre care știi sigur că nu există.

Sunt toate stelele din întuneric atunci când te simți singur.

NOTA AUTOAREI

Împărtășesc neliniștea lui Lucy Radcliffe despre numărul mare de lucruri de studiat și de înțeles de-a lungul unei singure vieți, așa că unul dintre avantajele faptului de a fi scriitoare este că am ocazia să cercetez subiecte care mă fascinează. *Fiica ceasornicarului* este o carte despre timp și veșnicie, adevăr și frumusețe, hărți și cartografiere, fotografie, științele naturii, despre beneficiile mersului pe jos, despre frăție (având trei fii, această temă a urcat în vârful listei), case și noțiunea de cămin, despre râuri și puterea de atracție a unui loc, printre altele. Inspirația a venit din artă și de la artiști – poeții romantici englezi, pictorii prerafaeliți, primii fotografi, cum ar fi Julia Margaret Cameron și Charles Dodgson, și artiști plastici precum William Morris (cu care împărtășesc aceeași pasiune pentru case și care mi-a atras atenția asupra felului unic în care unele clădiri din Cotswolds imită natura din care se trag).

Printre locurile care au contribuit la țeserea firelor din care s-a înrupat acest roman se numără Avebury Manor, Kelmscott Manor, Great Chalfied Manor, Abbey House Gardens din Malmesbury, Lacock Abbey, Calul Alb din Uffington, fortul din Barbury Hill, Ridgeway, piesajul natural din comitatele Wiltshire, Berkshire și Oxfordshire, satele Southrop, Eastleach, Kelmscott, Buscot și Lechlade, râul Tamisa și, bineînțeles, Londra.

Dacă doriți să vedeți o casă care mai păstrează ascunzătorile originale ale preoților, atunci Harvington Hall din Worcestershire este locul care are șapte astfel de locuri concepute de Sf. Nicholas Owen. Este înălțată pe o insulă împrejmuită cu șanțuri.

Dacă vă interesează să citiți mai multe despre Londra secolului al XIX-lea și despre străzile lui Birdie Bell și James Stratton, găsiți informații folositoare în: *London Labour and the London Poor* de Henry Mayhew (care oferă detalii despre unele îndeletniciri uitate astăzi, precum *vânzători orbi ambulanți de ace de croitorie sau desenatori cu creta pe asfalt sau scriitori de petiții*), *Victorian London: The Life of a City 1840–1870* de Liza Picard, *The Victorian City. Everyday Life in Dickens's London* de Judith Flanders, *The Victorians* de A.N. Wilson, *Inventing the Victorians* de Matthew Sweet, și *Charles Dickens* de Simon Callow, care este o biografie plină de afecțiune a uneia dintre cele mai mari personalități ale epocii victoriene și ale Londrei. Zona Seven Dials a rămas și acum un colțșor efervescent din Covent Garden; totuși, dacă doriți să mergeți acum acolo, veți găsi mai degrabă restaurante decât prăvălii de păsări și colivii ca pe vremea când își ținea negoțul doamna Mack. Little White Lion Street a fost redenumită Mercer Street în 1938.

Pe când scriam *Fiica ceasornicarului* mi-am găsit inspirația și în câteva muzee, așa cum se și cuvine, având în vedere că pomenesc de organizarea unui muzeu și de folosirea structurilor narative pentru a alcătui relatări logice despre un trecut neclar. Dintre aceste muzee, preferatele mele sunt: Charles Dickens Museum, Watts Gallery și Limnerslease, Sir John Soane's Museum, Fox Talbot Museum, Victoria and Albert Museum, British Museum și Observatorul Regal de la Greenwich. Am vizitat cu mult entuziasm următoarele expoziții și sunt recunoscătoare muzeografilor care au pus la dispoziția publicului astfel de exponate: „Julia Margaret Cameron“, de la Victoria and Albert 2015–2016, „Pictând cu lumina: artă și fotografie de la prerafaeliți până în epoca modernă“ de la Tate Britain, 2016, „Giganții victorienii: Nașterea artei fotografice“, de la National Portrait Gallery, 2018.

Mulțumiri speciale pentru agenta mea Lizzy Kremer și tuturor celor de la DHA, editorilor mei Maria Rejt și Annette Barlow, Lisa Keim și Carolyn Reidy de la Simon & Schuster și pentru Ana Bond de la McMillan. Mulțumiri și numeroaselor persoane de la A & U, Pan Macmillan și Atria care au jucat un rol vital în transformarea poveștii mele într-un roman și i-au dat drumul în

lume într-o formă atât de frumoasă. Isobel Long mi-a oferit informații despre domeniul arhivistic. Îi sunt recunoscătoare lui Nitin Chaudhary – și părinților lui – pentru ajutorul dat cu expresiile în punjabi din povestea Adei. Toate greșelile îmi aparțin, bineînțeles, chiar dacă sunt făcute cu sau fără intenție. De exemplu, mi-am permis să plasez expoziția de la Royal Academy în noiembrie 1861, deși în secolul al XIX-lea expozițiile anuale de aici se deschideau în luna mai.

Printre cei care m-au ajutat într-un mod mai greu de explicat, dar la fel de însemnat, în timp ce scriam cartea aceasta, se numără: Herbert și Rita, prieteni prețioși plecați dintre noi, pe care îi port în gând, mama, tata, surorile și prietenii mei, mai ales cei din familiile Kretchy, Patto, Steine, Brown, fiecare dintre cei care au citit și cărora le-au plăcut cărțile mele, cele trei luminițe ale mele din întuneric, Oliver, Louis și Henry; și nu în ultimul rând Davin, copilul meu în viață, pentru toate acele lucruri greu de enumerat.

Kate Morton s-a născut în 1976 la Berri, în sudul Australiei, fiind cea mai mare dintre cele trei fete ale familiei. A studiat arta dramatică la Trinity College din Londra, audiind apoi un curs despre Shakespeare la Royal Academy of Dramatic Art din capitala britanică. A urmat cursurile de literatură engleză de la University of Queensland, pe care le-a absolvit ca șefă de promoție. Și-a continuat studiile cu o lucrare de masterat care a avut drept temă tragedia în literatura epocii victoriene. Primul ei roman, *Casa de la Riverton* (*The House at Riverton*; Humanitas Fiction, 2009), a fost publicat în Australia în 2006 cu titlul *The Shifting Fog*, iar un an mai târziu, cu noul titlu, în Marea Britanie și Statele Unite, fiind desemnat bestseller de *Sunday Times* și *New York Times*. Cel de-al doilea roman, *Grădina uitată* (*The Forgotten Garden*, 2008; Humanitas Fiction, 2011), a ajuns pe primul loc în topul bestsellerurilor din Australia și Marea Britanie și a fost desemnat de *Sunday Times* drept cea mai vândută carte a anului. În 2010 publică *Orele îndepărtate* (*The Distant Hours*; Humanitas Fiction, 2013), care se bucură de același succes. Romanul *Păzitoarea tainei* din 2012 (*The Secret Keeper*; Humanitas Fiction, 2014) a devenit la rândul lui bestseller și a fost recompensat cu American Library Association Award 2013, Women's Fiction Category. Primele sale patru romane au câștigat Australian Book Industry Award for General Fiction Book of the Year. În 2015 îi apare *Casa de lângă lac* (*The Lake House*; Humanitas Fiction, 2017), bestseller aflat în topurile de vânzări din Australia, SUA, Marea Britanie și Canada. În 2018 Kate Morton publică *Fîica ceasornicarului* (*The Clockmaker's Daughter*; Humanitas Fiction, 2019), bestseller internațional nominalizat la Indie Book Awards 2019, Australia.

Romanele scriitoarei australiene Kate Morton s-au vândut în 11 milioane de exemplare în 42 de țări, fiind traduse în 34 de limbi.

Bestseller *New York Times* • bestseller *Sunday Times* • #1 bestseller Australia • #1 bestseller Canada • carte nominalizată la Indie Book Awards 2019, Australia.

În vara anului 1862, artiștii din Frăția Magenta, însoțiți de muzele lor, sunt invitați să creeze și să se bucure de libertate la Birchwood Manor, casa mult iubită a lui Edward Radcliffe de pe malul Tamisei. Edward e cel mai strălucit dintre ei, cel mai entuziast, cel mai hotărât să sfideze prejudecățile epocii. Dar în scurtă vreme viața și cariera lui vor fi distruse căci, spre sfârșitul șederii lor, o femeie este împușcată, o alta dispare, iar o neprețuită bijuterie de familie este de negăsit.

O sută cincizeci de ani mai târziu, Elodie Winslow, o arhivistă londoneză, dă din întâmplare peste o geantă veche, în care găsește carnetul de schițe ce pare să fi aparținut unui pictor victorian și fotografia unei tinere de o frumusețe aparte. Printre desenele din carnet, unul anume îi atrage atenția: o casă cu două frontoane, așezată la cotul unei ape, care i se pare neobișnuit de familiară. Care e legătura ei cu Birchwood Manor? Și de ce simte că femeia din fotografie are ceva să-i transmită? Pentru a răspunde acestor întrebări, Elodie va trebui să asculte vocea martorului uitat de toți: Birdie Bell, fiica ceasornicarului.

„În cel de-al șaselea său roman, Kate Morton explorează istoria întretesută a oamenilor și a locurilor. Pe lângă dragoste – nu numai iubire în sens romantic, ci și dragoste părintească și de frate – și pierdere, povestea, formidabil spusă de Morton, e prilej de reflecție asupra artei, trădării și asupra felului în care vieți adevărate și locuri reale se pot preschimba în timp până ajung să capete aură de legendă.“

Publisher's Weekly

„Kate Morton ne farmecă iar cu acest roman captivant, plin de mister. **Fiica ceasornicarului** abundă în detalii istorice, fiind însă de un lirism seducător. O carte care-ți dă fiori.“

Lancashire LIBRIS 49.00

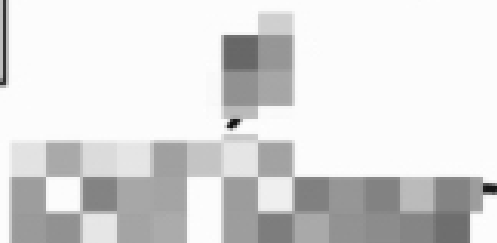
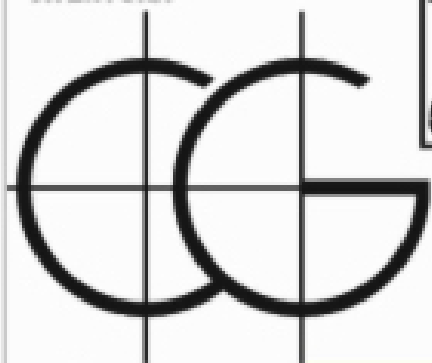
Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

COLECTIA SFINX

COLECTIA SFINX

2026

fondata in 1895
bpt
serie nouă

